STAR WARS®

ZBOR ÎN NECUNOSCUT

TIMOTHY ZAHN

TIMOTHY ZAHN

ZBOR ÎN NECUNOSCUT

V.2.0

Timothy Zahn
Outbound flight
2007

TIMOTHY ZAHN

Născut în 1951 la Chicago, Timothy Zahn este un cunoscut autor de science fiction. A câştigat şi un premiu Hugo în 1984 cu nuvela *Cascade Point*.

Este autorul a opt romane din universul Star Wars, şase dintre ele avându-l ca personaj principal pe Marele Amiral Thrawn. *Trilogia Thrawn* a reprezentat un reper important în revitalizarea atenţiei asupra francizei Star Wars, toate cele trei cărţi ale seriei apărând pe lista best-seller-urilor din *New York Times.*

A început ca o explorare îndepărtată – pentru a se transforma curând în subiectul principal al unei legende uitate a Republicii... şi într-un capitol întunecat din istoria Jedi. Acum, în sfârşit, cunoscutul *Timothy Zahn* povesteşte extraordinarele întâmplări ale remarcabilului – şi blestematului – Proiect **Zbor în Necunoscut.**

1.

Cargobotul de mic tonaj Vânătorul de Chilipiruri zbura prin spaţiu, o pată gri-argintie pe un fond întunecat, lumina stelelor îndepărtate reflectându-se din coca metalică. Luminile de zbor îi fuseseră stinse, balizele de navigare reduse la tăcere, hublourile în mare parte la fel de întunecate ca şi spaţiul din jur.

Rachetele propulsoare accelerau cât le ţineau puterile.

— Ţineţi-vă bine! lătră Dubrak Qennto peste huruitul extenuat al motoarelor. Iar mai vine unul!

Încleştându-şi dinţii strâns pentru a nu-i lăsa să clănţăne, Jorj Car'das se prinse de braţul scaunului cu o mână, în timp ce cu cealaltă introducea ultimele coordonate în computerul de navigaţie. Chiar la timp; Vânătorul de Chilipiruri se smucii puternic spre stânga evitând o pereche de proiectile de energie verzi şi strălucitoare care trecură arzând pe deasupra cabinei.

— Car'das! îi strigă Qennto. Dă-i zor, băiete!

— Îi dau zor, îi dau! strigă Car'das drept răspuns.

Rezistă imboldului de a scoate în evidenţă faptul că echipamentul de navigaţie învechit era proprietatea lui Qennto; nu a lui. Aşa cum era şi lipsa de diplomaţie şi bun-simţ care îi băgase în încurcătura aceasta încă de la bun început.

— N-am putea să stăm cu ei de vorbă?

— Formidabilă idee! se răsti Qennto. Nu care cumva să uiţi să îl măguleşti pe Progga pentru corectitudinea şi judecata de care dă dovadă în afaceri. Prinde întotdeauna la huttezi.

Ultimul cuvânt fu subliniat de încă o droaie de proiectile de energie, acest grup încă mai aproape decât ultimul.

— Trak, motoarele nu pot menţine viteza aceasta la nesfârşit, avertiză Maris Ferasi din scaunul copilotului.

Părul ei se lumină în aure verzi la fiecare trecere a unui proiectil.

— Nici nu trebuie să reziste la nesfârşit, mormăi Qennto. Numai până obţinem nişte cifre. Car’das?

Pe ecranul lui Car’das o luminiţă începu să clipească.

— Gata, anunţă el introducând numerele în consola pilotului. Nu este un salt prea lung, însă...

Îl întrerupse un scârţâit venind de undeva dinspre pupă şi proiectilele strălucitoare de energie fură înlocuite de liniile strălucitoare ale stelelor în momentul în care Vânătorul de Chilipiruri ţâşni în hiperspaţiu.

Car’das inspiră adânc, expiră tăcut.

— Nu este deloc pentru ce m-am angajat, mormăi el pentru sine.

În doar şase luni standard de când li se alăturase lui Qennto şi Maris, acum era a doua oară când trebuiau să îşi scape pielea fugind de cineva.

Iar de data aceasta încercau să scape de un huttez! Qennto, se gândi el cu amărăciune, avea un adevărat talent în a alege cu cine să se bată.

— Eşti în regulă, Jorj?

Car’das se dezmetici, scuturându-şi o picătură de sudoare care îşi croise drum cine ştie cum în ochiul lui. Maris se răsucise în scaun spre el, privindu-l cu îngrijorare.

— Sunt bine, răspunse el şi se făcu mic când îşi simţi tremurul din voce.

— Bineînţeles că este, o asigură Qennto pe Maris întorcându-se şi el în scaun să îl privească pe juniorul echipajului. Trasoarele acelea nici măcar nu au lovit în apropiere.

Car’das se îmbărbătă.

— Ştii, Qennto, poate nu aş avea dreptul să spun...

— Nu îl ai şi nu spune, îl întrerupse Qennto aspru şi se răsuci înapoi spre consola lui.

— Progga huttezul nu este genul de individ pe care vrei să îl enervezi, continuă Car’das oricum. Vreau să zic, mai întâi a fost Rodianul acela...

— Am să-ţi spun o vorbă legată de conduita la bordul astronavei, băiete, îl întrerupse Qennto întorcându-se suficient cât să îi arunce o privire cu coada ochiului. Nu îţi contrazici căpitanul. Niciodată. Doar dacă nu vrei ca acesta să îţi fie şi primul şi ultimul voiaj alături de noi.

— M-aş mulţumi doar să nu fie ultimul voiaj pe care îl mai fac în viaţă, mormăi Car’das.

— Ce ai spus?

Car’das se strâmbă.

— Nimic.

— Nu îţi mai face griji de Progga, îi domoli Maris. Are el un temperament abominabil, dar o să îi treacă.

— Înainte sau după ce ne pune la toţi trei pieile pe băţ şi ne jefuieşte încărcătura de blănuri?

— Ei, Progga nu ne-ar pune pieile pe băţ, pufni Qennto. Ar lăsa asta în seama lui Drixo dacă am ajunge să o anunţăm că i-a furat încărcătura. Sigur ai pregătit saltul următor, nu-i aşa?

— Îl pregătesc, răspunse Car’das verificându-şi computerul. Dar motorul hiperpropulsor...

— Capul sus, îl întrerupse Qennto. Ieşim din

hiperspaţiu.

Dârele de lumină se transformară înapoi în stele, şi Car'das programă echipamentul să scaneze împrejurimile cu toţi senzorii disponibili.

Şi tresări într-un spasm când o salvă de proiectile de energie şuieră prin dreptul cabinei. Qennto scuipă o exclamaţie.

— Ce dracului?!

— Ne-a urmărit! răspunse Maris cu o voce uimită.

— Ba chiar s-a apropiat, mârâi nervos Qennto şi lansă astronava Vânătorul de Chilipiruri într-o nouă serie de manevre de evitare menite să le întoarcă stomacul pe dos. Car'das, scoate-ne de aici!

— Încerc! îi strigă Car'das luptându-se să citească indicaţiile computerului pe ecranele care se bâţâiau continuu în faţa ochilor.

Nu avea cum să calculeze următorul salt chiar înainte ca norocul lui Qennto să i se termine, iar huttezul care fumega de furie să pună mâna pe ei.

În cazul în care Car'das nu putea să găsească la timp un loc în care să ajungă, de ce nu ar fi încercat să găsească toate locurile în care să nu ajungă...

Cerul înaintea lor era plin de stele, dar se vedea destul gol întunecat printre ele. Alegând cel mai mare hău, introduse vectorul în computer.

— Încearcă-l pe acesta! îi strigă el lui Qennto transmiţându-i coordonatele.

— Cum adică încearcă-l? întrebă Maris.

Cargobotul se scutură din toate încheieturile când o pereche de proiectile îi lovi în plin reflectorul dorsal.

— Nu îţi mai bate capul, spuse Qennto înainte ca Jorj Car'das să poată răspunde.

Introduse vectorul indicat şi încă o dată dâre de lumină ţâşniră din stele şi se întinseră mânjind cerul hiperspaţiului.

Maris răsuflă uşurată.

— Acum a fost prea aproape.

— Foarte bine, poate că este supărat pe noi, acceptă cu greutate Qennto. Acuma, vorba lui Maris, băiete, ce ai vrut să spui cu “încearcă-l pe acesta”?

— Nu am avut timp să calculez un salt potrivit, le explică el. Aşa că ne-am orientat către o zonă goală, fără nici o stea.

Qennto se răsuci cu scaunul spre el.

— Ai vrut să spui o zonă goală fără nici o stea vizibilă? întrebă el alarmat. O zonă goală fără stele explodate sau găuri negre, sau ceva ascuns în spatele norilor de praf stelar? Genul acesta de zonă goală?

Arătă cu mâna spre hubloul din faţa lor.

— Şi ca să le pui capac ne-ai trimis spre Regiunile Necunoscute?

— Oricum nu avem informaţii suficiente în direcţia aceea ca să poată calcula precis, îi luă Maris neaşteptat apărarea lui Car’das.

— Nu aici este problema, insistă Qennto.

— Nu, problema este că ne-a smuls din faţa lui Progga, spuse Maris. Cred că acest lucru merită măcar un mulţumesc.

Qennto îşi dădu ochii peste cap.

— Mulţumesc, spuse el sarcastic. Care se abrogă dacă şi când vom trece printr-o stea pe care nu ai văzut-o, bineînţeles.

— Cred că mai degrabă hiperpropulsorul o să explodeze mai întâi, avertiză Car’das. Îţi aminteşti problema apărută la injectorul de carburant de care ţi-am pomenit? Cred că devine...

Fu întrerupt de un urlet răzbătând de sub ei, şi un spasm trimise Vânătorul de Chilipiruri într-un salt înainte ca o giffa prinsă în momeală.

— S-a încins! strigă Qennto, întorcându-se la loc

deasupra consolei sale. Maris, opreşte-o!

— Încerc! răspunse Maris în urletul motoarelor, degetele dansând zăpăcite deasupra consolei. Circuitele de comandă au intrat în buclă, nu reuşesc să transmit nimic mai departe!

Cu o înjurătură, Qennto îşi desfăcu centurile şi îşi ridică rotunjimile de pe scaun. O luă la goană de-a lungul culoarului îngust, cotul ratând în trecere o lovitură peste ceafa lui Car’das. Apăsând fără folos tastele consolei sale, Car’das îşi desfăcu centura de siguranţă şi se ridică să îl urmeze.

— Car’das, vino aici, îl strigă Maris făcându-i semn să ocupe scaunul din faţă.

— Poate are nevoie de mine, se justifică el, dar îşi schimbă oricum direcţia şi merse spre consola de pilotaj.

— Şezi, îi ordonă ea arătându-i cu capul postul de comandă rămas liber. Ajută-mă să urmărim ghidajul. În cazul în care ieşim de pe vectorul actual înainte ca Rak să îşi dea seama cum să oprească alimentarea, vreau să ştiu din timp.

— Dar Qennto...

— Un simplu sfat, prietene, îl întrerupse ea cu ochii în continuare pe ecrane. Suntem pe astronava lui Rak. Dacă or exista metode mai puţin ortodoxe de reparat ceva pe ea, atunci el este cel mai în măsură să le ştie.

— Chiar dacă se întâmplă ca eu să cunosc un anumit sistem mai bine decât el?

— Mai ales dacă se întâmplă să cunoşti mai bine decât el, sublinie ea aspru. Dar în cazul de faţă, nu ai de unde să cunoşti mai bine. Crede-mă pe cuvânt.

— Mă rog, oftă Car’das. Care încredere se abrogă dacă şi când vom sări în aer, bineînţeles.

— Începi să înveţi, aprobă ea. Acum verifică sistemele de scanare şi vezi dacă instabilitatea le-a afectat cumva. Apoi fă acelaşi lucru cu sistemele de

navigaţie. Odată ce reuşim să trecem de pasul acesta, vreau să mă asigur că ne mai putem găsi drumul spre casă.

I-au trebuit lui Qennto mai bine de patru ore ca să găsească un mod de a opri hiperpropulsorul fără să îl topească. În tot acest timp, Car'das s-a oferit să îl ajute de trei ori la rând, iar Maris de două ori. Le-a refuzat ofertele hotărât de fiecare dată.

La un moment dat, în timpul primei ore, după cât de exact putea să aprecieze Car'das din datele care se modificau permanent pe ecrane, au părăsit teritoriul relativ bine cunoscut al Inelului Exterior, trecând într-un sector superficial din teritoriul îndepărtat, nu atât de familiar, căruia lumea îi spunea Spaţiul Sălbatic. Undeva pe la începutul celei de-a patra ore, l-au lăsat chiar şi pe acela în urmă şi au traversat graniţa nedefinită intrând în Regiunile Necunoscute, moment de la care, nu au mai putut nici măcar să ghicească unde se aflau sau încotro zburau cu exactitate.

Dar într-un târziu geamătul se linişti şi peste câteva minute dârele de lumină de pe cerul hiperspaţiului se transformară înapoi în stele.

— Maris? se auzi vocea lui Qennto dinspre panoul consolei de intercomunicaţie.

— Am ieşit, îi confirmă ea. Verificăm localizarea chiar acum.

— Urc şi eu imediat, adăugă Qennto.

— Oriunde am fi ajuns, suntem foarte departe de casă, murmură Car'das cu ochii pironiţi pe o aglomerare globulară de stele care strălucea în depărtare. Nu am văzut nimic asemănător în nici una dintre lumile din Inelul Exterior prin care am umblat.

— Nici eu, fu Maris de acord. Să sperăm că sistemele or să ne dea vreun rezultat.

Computerul sorta încă informaţiile atunci când

Qennto reapăru pe punte. Car'das se reîntorsese deja la postul lui.

— Drăguţă aglomerarea; comentă uriaşul aşezându-se pe scaun. Vreun sistem în apropiere?

— Cel mai apropiat este cam la un sfert de an-lumină înainte, îi arătă Maris.

Qennto mormăi şi începu să apese tastele instrumentelor de pe consolă.

— Să vedem dacă reuşim, zise el. Hiperpropulsorul de rezervă ar trebui să mai aibă vlagă pentru un salt de genul acesta.

— Nu am putea să lucrăm foarte bine şi aici? întrebă Car'das.

— Nu îmi place spaţiul interstelar, răspunse distrat Qennto în timp ce stabilea cursul pentru salt. Prea multă beznă, frig şi pustiu. Şi apoi, sistemul acela de acolo ar putea avea măcar o planetă sau două.

— Care ar însemna o posibilă sursă de provizii în cazul în care ajungem să stăm pe aici mai mult decât ne-am aştepta, explică Maris.

— Sau un posibil loc unde să ne mai relaxăm o vreme departe de agitaţia Republicii, adăugă Qennto.

Car'das simţi un nod în gât.

— Doar nu vrei să spui...

— Exact, nu vrea, îl asigură Maris. Rak caută întotdeauna să se retragă undeva în linişte atunci când are un necaz cu cineva.

— Cam numai la asta îi stă mintea, mormăi Car'das.

— Ce spuseşi? întrebă Qennto.

— Nimic.

— Aşa credeam şi eu. Am pornit.

Se auzi un huruit, mai suav decât cel produs de hiperpropulsoarele principale ale Vânătorului de Chilipiruri în mod normal, şi stelele se întinseră iar în dâre luminoase.

Car'das numără în tăcere secundele, doar pentru el, aşteptându-se ca şi hiperpropulsorul de rezervă să cedeze din clipă în clipă. Dar nu cedă, şi după câteva minute tensionate dârele de lumină se strânseră din nou dezvăluind un soare galben mititel drept înainte.

— Uite că am ajuns, aprobă Qennto. Tot confortul de acasă. Ţi-ai dat încă seama cam pe unde suntem, Maris?

— Computerul mai prelucrează încă informaţiile, răspunse Maris. Dar aparent suntem cam la două sute cincizeci de ani-lumină în Spaţiul Necunoscut.

Ridică sprâncenele mirată.

— Mă gândesc că ne vor aştepta o grămadă de penalizări pentru întârzierea livrării când vom ajunge în cele din urmă pe Comra.

— Ei, îţi faci prea multe griji, îi reproşă Qennto. Nu o să ne ia mai mult de o zi sau două să reparăm hiperpropulsoarele. Dacă le forţăm un pic, nu ar trebui să depăşim termenul cu mai mult de o săptămână.

Car'das îşi ascunse o grimasă. Tocmai din cauză că forţaseră hiperpropulsoarele, dacă îşi aducea aminte corect, reuşiseră să le strice.

Se auzi un semnal sonor dinspre consola de intercomunicaţie.

— Ne apelează careva, raportă el şi se încruntă când apăsă butoanele.

Se uită spre ecrane, căutând apelantul necunoscut...

Şi brusc îşi simţi tot corpul paralizat.

— Qennto! Izbucni el. Este...

Îl întrerupse un râs batjocoritor din difuzor.

— Aşa deci, Dubrak Qennto, se răsti dezaprobator în limba hutteză o voce mult prea familiară. Gândeşti să scapi de mine aşa uşor?

— Zici tu că mi-a fost uşor? mormăi Qennto înainte să apese butonul emiţătorului. O, salut, Progga! Uite, aşa cum ţi-am mai spus, nu pot să te las să îmi iei blănurile.

Am deja un contract antamat cu Drixo...

— Cui îi pasă de blănuri! i-o tăie Progga. Arată-mi comoara pe care ai dosit-o în tainiţă.

Qennto se încruntă spre Maris.

— Ce să îţi arăt?!

— Nu face pe prostul, îl avertiză Progga coborându-şi vocea cu o octavă. Vă ştiu eu pe ăştia de teapa ta. Pur şi simplu nu fugi de ceva, ci mai degrabă către altceva. Aici se află un sistem singuratic în vector; şi, ia te uită, ai ajuns tocmai la el. Încotro ai zbura dacă nu spre o bază secretă şi o comoară tainică?

Qennto închise emiţătorul.

— Car'das, îl vezi?

— O sută de kilometri la tribord înspre proră, îi răspunse Car'das cu mâinile tremurând peste aparatele de navigaţie care localizaseră deja nava hutteză. Şi se apropie cu toată viteza.

— Maris?

— Orice ai fi făcut ca să opreşti hiperpropulsoarele, ai reuşit o treabă perfectă, răspunse ea cu voce gâtuită. Le-ai închis complet. Avem încă rezerva, dar dacă încercăm să fugim şi ne ia urma iarăşi...

— Ceea ce va şi face, mârâi Qennto.

Inspiră adânc şi porni din nou emiţătorul.

— Nu ai deloc dreptate, Progga, reluă el încercând să aplaneze conflictul. Încercam doar să...

— Destul! tună huttezul. Du-mă la bază. Acum!

— Dar nu cunosc nici o bază, insistă Qennto. Ne aflăm în Regiunile Necunoscute. De ce mi-aş face o bază tocmai aici?

Un semnal luminos se aprinse pe senzorul de proximitate din faţa lui Car'das.

— Suntem atacaţi! anunţă el cu ochii căutând pe monitoare sursa atacului.

— De unde? se răsti Qennto.

Car'das localizase atacul deja, venind direct de sub Vânătorul de Chilipiruri: un proiectil lung, întunecat, aţintindu-se drept spre ei.

— De acolo, anunţă cu degetul spre podea şi cu ochii zgâiţi pe monitoare.

Doar atunci creierul lui se prinse că direcţia nu era deloc cea din care ar fi venit un proiectil lansat de pe nava hutteză. Deschise gura să explice ceea ce tocmai înţelesese când proiectilul explodă, împroşcând din vârf un ghemotoc uriaş dintr-un fel de material ciudat. Ghemotocul începu să se extindă imediat ce rămăşiţele containerului care îl purtase se risipiră, deschizându-se ca un boboc înflorind rapid şi formând o perdea largă de un kilometru.

— Opreşte motoarele! zbieră Qennto şi se întinse peste consolă spre comutatoarele principale. Repede!

— Ce este? întrebă Car'das acţionând şi el comutatoarele sistemelor pe care le supraveghea.

— O plasă Connor, sau ceva asemănător, scrâşni Qennto din dinţi.

— Ei na, atât de mare? întrebă Car'das neîncrezător.

— Fă cum îţi zic, pufni Qennto.

Luminile roşii de control se stingeau treptat pe măsură ce astronava zbura înspre capcana de plasă.

Plasa câştigă. Car'das de abia dacă acţionase două treimi din comutatoare când vălurile apărură în raza vizuală împrejurul astronavei. Marginile se împachetară spre interior, învelind coca astronavei şi lipindu-se de cabină...

— Închide ochii! îl avertiză Maris.

Car'das îşi închise ochii strâns. Chiar şi prin pleoape văzu lumina puternică a fulgerului de înaltă tensiune creat de plasă, care străbătu astronava, şi un fior scurt îl gâdilă în creştet şi pe piele.

Iar când deschise în sfârşit ochii, toate luminiţele

care fuseseră aprinse pe punte dispăruseră în beznă.

Vânătorul de Chilipiruri era mort. Prin hubloul central văzură un fulger luminos venind din direcţia astronavei hutteze.

— Se pare că l-au prins şi pe Progga, spuse el cu o voce care răsună nefiresc de tare în liniştea aşternută brusc.

— Mă îndoiesc, îl contrazise Qennto. Astronava lui este suficient de mare ca să fie dotată cu ejectoare sau alte dispozitive pentru a se proteja de astfel de trucuri.

— Zece la unu că o să se şi lupte, murmură Maris încet.

— O, da, de luptat o să se lupte, zise Qennto hotărât. Este mult prea prost să îşi dea seama că cine poate fabrica o plasă Connor de o aşa mărime are şi alţi aşi în mânecă.

Un mănunchi de proiectile verzi erupse dinspre astronava huttează. Îi răspunseră fulgere albastre izbind din trei direcţii, trase probabil de astronave prea mici sau prea întunecate pentru a fi văzute de la distanţa la care rămăsese Vânătorul de Chilipiruri.

— Crezi că oricine ar fi cei care ne-au atacat au decis să se ocupe de Progga şi să uite de noi? întrebă Maris cu speranţă.

— Nu cred, răspunse Car'das şi îi arătă prin hubloul central o navetă spaţială gri care ocupase poziţie de atac cu prora îndreptată spre flancul de andocare al cargobotului.

Era de mărimea unui transportor sau de mărimea unui vânător stelar, construită după un design cu forme alungite pe care nu îl mai întâlnise până atunci.

— Ne-au lăsat un paznic.

— Era de aşteptat, spuse Qennto privind scurt spre naveta străină, apoi întorcându-se spre fulgerele verzi şi albastre.

— Pe cincizeci că Progga rezistă cel puţin cinsprezece minute şi ia cu el şi unul dintre atacatori.

Nimeni nu îi susţinu pariul. Car'das urmări lupta, dorindu-şi să aibă radarele funcţionale. Citise câte ceva în şcoală despre tacticile folosite în luptele spaţiale, dar metodica atacatorilor părea să nu semene cu nimic din ce îşi mai amintea. Încerca încă să îşi dea seama ce se întâmpla exact atunci când, în mijlocul unei salve finale de energie albastră, conflictul luă sfârşit.

— Şase minute, anunţă Qennto sinistru. Oricine ar fi tipii aceştia sunt teribili.

— Nici tu nu îi recunoşti? întrebă Maris cu ochii fixaţi pe naveta spaţială care îi păzea.

— Nu recunosc nici măcar designul, mormăi el.

Îşi desfăcu centurile şi se ridică în picioare.

— Hai să verificăm avariile, măcar să ne pregătim să primim musafirii. Car'das, rămâi aici şi ai grijă de coşmelie.

— Eu? întrebă Car'das cu stomacul numai noduri. Dar dacă... ştiu eu... or să ne apeleze?

— Tu ce crezi? mormăi Qennto pornind împreună cu Maris spre pupă. Le răspunzi.

2.

Învingătorii au zăbovit îndelung răscolind şi scormonind cu o bucurie răutăcioasă printre resturile care mai rămăseseră din astronava huttează. După numărul luminilor generate de propulsoarele care făceau manevre încolo şi încoace, Car'das presupuse că aveau de-a face doar cu cele trei astronave implicate în lupta propriu-zisă, plus cea care rămăsese să îi păzească în flancul lor.

Plasele Connor, întocmai ca şi tunurile ionice, erau

gândite să neutralizeze şi să reţină mai mult decât să distrugă, iar Qennto şi Maris reuşiseră să repună majoritatea sistemelor în funcţiune atunci când cei care îi ţineau captivi au decis să facă o mişcare.

— Qennto îşi schimbă poziţia, anunţă Car’das prin intercomunicaţie.

Urmări cu atenţie astronava gri deplasându-se leneş dincolo de cabină şi aşezându-se într-un nou punct cu pupa deasupra şi în faţa Vânătorului de Chilipiruri.

— Arată de parcă ne-ar invita să îi urmăm.

— Venim imediat, răspunse Qennto din difuzor. Accelerează propulsoarele la un sfert din capacitate.

Astronava gri pornise deja când el şi Maris reveniră pe puntea de comandă.

— Şi-am pornit, mormăi Qennto aşezându-se în scaun şi punând astronava în mişcare. Vreo idee încotro zburăm?

— Restul grupului se află încă în zona astronavei hutteze, spuse Car’das în timp ce se strecură cu atenţie pe lângă Maris pentru a-şi relua locul în faţa consolei sale. Posibil să ne ducă acolo.

— Mda, aşa se pare, fu de acord Qennto accelerând propulsoarele mai mult. Până acum nu au tras asupra noastră. De obicei acesta este un semn bun.

Într-adevăr văzură trei astronave plutind în jurul rămăşiţelor astronavei lui Progga atunci când se apropiară. Două erau replicile identice ale astronavei de vânătoare care îi escorta, în schimb a treia era considerabil mai mare.

— Nu cu mult mai mare totuşi decât un cuirasat de-al Republicii, observă Car’das. Destul de mic însă dacă luăm în considerare ce au reuşit să facă aici.

— Se pare că se pregătesc să deschidă un doc pentru noi, anunţă Maris.

Car’das măsură cu privirea deschiderea portului.

— Nu avem prea mult spaţiu acolo înăuntru.

— Intră la fix astronava, îl asigură Qennto. Putem folosi tubul frontal de serviciu ca să ieşim.

— O să intrăm în astronava lor? întrebă Maris cu vocea uşor tremurând.

— Doar dacă nu vor folosi tubul ca să intre ei peste noi, îi oferi Qennto cealaltă opţiune. Cei care au armele au dreptul să ia deciziile în astfel de cazuri.

Îşi ridică un deget de avertizare.

— Soluţia pentru noi stă în a deţine controlul situaţiei în timp ce ei iau deciziile.

Se întoarse pe jumătate spre Car'das.

— Ceea ce înseamnă că eu voi vorbi pentru toţi trei. Doar în cazul în care vă întreabă în mod direct ceva, atunci le veţi oferi răspuns pe măsura întrebării. Nimic mai mult. S-a înţeles?

Car'das înghiţi în sec.

— Înţeles.

Escorta îi conduse către flancul mai mare al astronavei, două minute mai târziu Qennto fixând coca Vânătorului de Chilipiruri în cleştele de andocare din interior. Un tunel pentru abordare începu să se extindă spre chepengul de serviciu cât timp Qennto trecu toate sistemele în regim de aşteptare, astfel că de îndată ce echipajul ajunse la scară senzorii de ieşire indicară că tunelul era prins şi presurizat.

— Şi acum ieşim, mormăi Qennto îndreptându-se de spate şi deschizând zăvoarele. Nu uitaţi, lăsaţi-mă pe mine să vorbesc.

Doi membri ai echipajului străin aşteptau lângă chepeng atunci când se deschise: umanoizi cu pielea albastră, cu ochii roşii strălucitori şi părul bleumarin, îmbrăcaţi în uniforme negre identice pe mânecile cărora se vedeau embleme verzi. Fiecare era dotat cu un pistolet mic, dar urât pe care îl ţineau prins la centură.

— Salut, îi întâmpină Qennto şi făcu primul pas în tunel. Mă numesc Dubrak Qennto şi sunt căpitanul cargobotului Vânătorul de Chilipiruri.

Extratereştrii nu îi răspunseră nimic, ci doar se dădură într-o parte şi gesticulară spre tunel.

— Pe aici? întrebă Qennto arătând cu o mână, iar cu cealaltă apucând-o pe Maris de braţ. Sigur că da.

Porni împreună cu Maris de-a lungul tunelului, articulaţiile podelei balansându-se ca un pod suspendat sub greutatea fiecărui pas. Car'das îi urmă îndeaproape, studiind extratereştrii cu coada ochiului atunci când trecu printre ei. Pe lângă albastrul neobişnuit al pielii şi ochii strălucitori, arătau remarcabil de umani. Descendenţi îndepărtaţi apăruţi în urma unei expansiuni antice dincolo de galaxie? Sau erau un popor de sine stătător, iar asemănarea apăruse dintr-o pură coincidenţă?

Alţi doi extratereştri aşteptau chiar la intrarea în interiorul astronavei, echipaţi şi dotaţi la fel ca prima pereche, cu excepţia emblemelor, în culori galben şi albastru în loc de verde. Luară poziţie de drepţi la apropierea celor trei oameni, apoi îi conduseră de-a lungul unui coridor uşor curbat, fabricat dintr-un material cu structură asemănătoare perlelor şi cu o strălucire discretă. Car'das îşi trecu degetele de-a lungul peretelui în timp ce păşea prin coridor, încercând să îşi dea seama dacă era făcut din metal, ceramică sau dintr-un material compozit.

După cinci metri de mers pe coridor, însoţitorii lor se opriră în faţa unei uşi deschise şi se postară de o parte şi de alta.

— Înăuntru, deci? întrebă Qennto. Sigur că da.

Îşi îndreptă umerii aşa cum îl văzuse Car'das de atâtea ori făcând înaintea vreunei negocieri. Apoi, încă ţinând-o pe Maris de braţ, intră în cabină. Aruncându-şi o

ultimă privire către pereţii coridorului, Car'das îi urmă.

Cabina era mică şi modestă, mobilierul constând doar într-o masă şi vreo şase scaune. O sală de conferinţă, fu Car'das tentat să o catalogheze, sau posibil o sală de mese pentru echipaj. Un alt extraterestru cu pielea albăstruie şedea la capătul îndepărtat al mesei, ochii săi strălucitori fixându-şi musafirii. Purta acelaşi echipament negru ca ceilalţi, dar cu o emblemă purpurie mai mare pe braţ şi o pereche de petliţe metalice elaborate pe guler. Un ofiţer cumva?

— Salutare, spuse Qennto cu voioşie oprindu-se lângă marginea mesei. Mă numesc Dubrak Qennto, căpitan pe Vânătorul de Chilipiruri. Bănuiesc că nu vorbiţi din întâmplare basica?

Extraterestrul nu îi răspunse, dar Car'das crezu că îi văzuse ochii strălucind pentru o clipă mai intens.

— Poate ar trebui să încercăm una dintre limbile folosite de negustori în Inelul Exterior, oferi el o alternativă.

— Îţi mulţumesc pentru sugestia inteligentă, spuse Qennto cu o notă de sarcasm şi continuă într-un dialect sy bisti. Complimentele noastre, nobile domn. Noi suntem negustori dintr-o lume îndepărtată, nu venim cu gânduri rele împotriva voastră sau a poporului vostru.

Din nou nici un răspuns.

— Ai putea încerca taarja, sugeră Maris.

— Nu cunosc taarja prea bine, se scuză Qennto tot în sy bisti. Dar voi?

Se întoarse spre cei doi gardieni care îi urmaseră în cabină.

— Înţelege careva dintre voi sy bisti? Sau poate taarja? Meese caulf?

— Sy bisti este suficient, rosti calm extraterestrul din spatele mesei în acel dialect.

Qennto se răsuci spre el, clipind surprins.

— Aţi spus cumva...?

— Am spus sy bisti este suficient, repetă extraterestrul. Vă rog, luaţi loc.

— Ei, mulţumesc, răspunse Qennto.

Trase scaune pentru el şi pentru Maris şi îi indică lui Car'das să facă şi el la fel. Spătarele scaunelor erau conturate un pic ciudat pentru oameni, remarcă Car'das aşezându-se, dar nu cât să devină neconfortabile.

— Eu sunt Comandantul Mitth'raw'nuruodo din partea Dominaţiei Chiss, continuă extraterestrul. Vă aflaţi pe Şoimul Săltăreţ, astronava de comandă a Pichetului de Grăniceri Doi aparţinând Flotei Expansioniste de Apărare.

Flota Expansionistă. Car'das simţi cum îl trece un fior în sus pe şira spinării. Oare numele implica faptul că această Dominaţie Chiss se afla în proces de expansiune în afara graniţelor?

Spera să nu fie aşa. Ultimul lucru de care avea nevoie Republica acum era o ameninţare venind din afara graniţelor sale. Cancelarul Suprem Palpatine făcea tot ce îi stătea în puteri, dar nu putea învinge rezistenţa la schimbări din atitudinile cercurilor de afaceri şi din mediile corupte din cadrul guvernului Coruscant. Chiar şi acum, la cinci ani de la aventura nefericită de pe Naboo, Federaţia Comercială încă nu fusese pedepsită pentru agresiunea evidentă, în ciuda eforturilor întreprinse de Palpatine însuşi de a o aduce în faţa tribunalului. Indignarea şi frustrarea clocoteau în toată galaxia, pe lângă zvonurile săptămânale de aplicare a unei noi reforme sau de apariţie a unor noi mişcări de secesiune.

Lui Qennto îi plăcea starea, desigur. Birocraţia guvernamentală cu zecile ei de taxe, cu onorariile percepute pentru servicii şi prohibiţiile generale ofereau un cadru ideal pentru operaţiuni de contrabandă de mică anvergură, precum cea de acum. Iar Car'das trebuia să

admită că încă de când se afla la bordul Vânătorului de Chilipiruri, activităţile lor le aduseseră un profit destul de respectabil.

Ceea ce Qennto probabil nu reuşea să priceapă era că dacă o anumită instabilitate guvernamentală putea aduce foloase, prea multă devenea dezavantajoasă atât pentru contrabandişti, cât şi pentru restul populaţiilor.

Nu mai era nevoie să spunem că un război la scară mare era tot ce putea fi mai rău. Pentru toată lumea.

— Iar tu eşti...? întrebă Mitth'raw'nuruodo fixându-şi ochii roşii strălucitori pe Car'das.

Car'das deschise gura...

— Eu sunt Dubrak Qennto, Comandant, interveni Qennto înainte ca el să poată răspunde. Căpitanul...

— Iar tu eşti...? repetă Mitth'raw'nuruodo cu privirea încă spre Car'das, accentuând discret, dar evident, pronumele.

Car'das se uită spre Qennto, primind o aprobare microscopică.

— Eu sunt Jorj Car'das, spuse el. Membru al echipajului pe cargobotul Vânătorul de Chilipiruri.

— Iar aceştia? întrebă Mitth'raw'nuruodo gesticulând către ceilalţi doi.

Din nou, Car'das se uită spre Qennto. Expresia celuilalt devenise mai degrabă amară, dar trebui să îi acorde juniorului permisiunea să răspundă.

— Acesta este căpitanul meu, Dubrak Qennto, îi spuse Car'das comandantului străin. Iar ea...

Prietenă? Copilot? Partener?

— Adjuncta lui, Maris Ferasi.

Mitth'raw'nuruodo înclină capul spre fiecare, apoi reveni cu privirea la Car'das.

— De ce aţi venit aici?

— Suntem negustori Corelliani de pe unul dintre sistemele din Republica Galactică, explică mai departe

Car'das.

— K'rell'n, pronunţă Mitth'raw'nuruodo ca şi cum ar fi încercat să se acomodeze cu numele. Negustori, spui? Nu exploratori sau iscoade?

— Nu, absolut deloc, îl asigură Car'das. Închiriem cargobotul pentru a efectua transporturi de marfă între sisteme solare.

— Iar cealaltă astronavă? Întrebă Mitth'raw'nuruodo.

— Nişte piraţi cred, interveni Qennto înaintea lui. Încercam să scăpăm de ei când am avut ceva probleme cu hiperpropulsoarele şi aşa am ajuns în această zonă.

— Îi cunoşteaţi pe piraţii aceştia? întrebă Mitth'raw'nuruodo.

— Cum ar fi fost posibil...? începu să se justifice Qennto.

— Da, am mai avut necazuri din partea lor şi înainte, îl întrerupse Car'das.

Simţise ceva în vocea lui Mitth'raw'nuruodo atunci când le adresase întrebarea.

— Bănuim că trăgeau în mod deliberat în noi.

— Trebuie că transportaţi o marfă valoroasă.

— Nimic deosebit, răspunse Qennto avertizându-l cu privirea. O încărcătură de blănuri şi articole exotice de îmbrăcăminte de lux. Vă suntem îndatoraţi pentru că ne-aţi venit în ajutor.

Car'das simţi cum i se pune un nod în gât. Grosul încărcăturii era într-adevăr îmbrăcăminte de lux, dar cusute în dantela gulerului unei blăni se ascundea o varietate de pietre preţioase de contrabandă. Dacă Mitth'raw'nuruodo ar fi decis să răscolească încărcătura şi ar fi dat peste ele, Drixo Hutteza i-ar fi aşteptat foarte nemulţumită de viitorul Vânătorului de Chilipiruri.

— Cu plăcere, spuse Mitth'raw'nuruodo. Aş fi curios să văd ce consideră poporul vostru articole de îmbrăcăminte de lux. Poate îmi arătaţi încărcătura

înainte să plecaţi.

— Aş fi încântat, acceptă Qennto. Înseamnă deci că ne eliberaţi?

— Curând, îl asigură Mitth'raw'nuruodo. Mai întâi trebuie să vă examinez astronava pentru a confirma că sunteţi călători nevinovaţi, aşa cum pretindeţi.

— Desigur, desigur, spuse lejer Qennto. Vă vom oferi un tur complet oricând doriţi.

— Mulţumesc, acceptă Mitth'raw'nuruodo. Dar putem să aşteptăm până când ajungem la bază. Până atunci, cabinele pentru odihnă v-au fost pregătite. Poate mai târziu îmi veţi permite să vă arăt ospitalitatea poporului chiss.

— Ne vom simţi onoraţi, Comandante, spuse Qennto înclinând capul respectuos. Aş dori să menţionez, totuşi, că ne aflăm sub presiunea unui termen limită pe care ocolul neaşteptat l-a făcut şi mai presant. Am aprecia dacă ne-aţi permite să ne reluăm drumul nostru cât de repede posibil.

— Bineînţeles, răspunse Mitth'raw'nuruodo. Baza nu se află departe.

— Se află în acest sistem? întrebă Qennto.

Ridică o mână înainte ca ofiţerul chiss să poată răspunde.

— Scuze, scuze, nu este treaba mea.

— Adevărat, conchise Mitth'raw'nuruodo. Cu toate acestea, nu văd nici un rău în a vă spune că se află într-un cu totul alt sistem.

— Aha, exclamă Qennto. Pot să întreb când vom porni într-acolo?

— Am pornit deja, răspunse blând Mitth'raw'nuruodo. Am făcut saltul în hiperspaţiu cu aproximativ patru minute standard în urmă.

Qennto se încruntă.

— Serios? Nu am auzit şi nici nu am simţit nimic.

— Pesemne sistemele noastre hiperpropulsoare sunt superioare celor pe care le aveţi voi, spuse Mitth'raw'nuruodo şi se ridică în picioare. Acum, dacă mă veţi urma, vă voi însoţi până la zona de odihnă.

Îi conduse încă cinci metri de-a lungul coridorului spre o altă uşă, unde atinse un panou montat pe perete.

— Am să trimit vorbă când voi dori să vă văd iarăşi, le spuse deschizând uşa.

— Aşteptăm cu interes să mai vorbim, se înclină Qennto destul de politicos şi o trase pe Maris după el în cabină. Mulţumim, Comandante.

Cei doi dispărură înăuntru. Înclinând capul spre comandant, Car'das îi urmă şi el.

Cabina era mobilată compact, conţinând trei paturi suspendate aşezate lângă un perete şi o masă pliabilă cu băncuţă lângă peretele opus. Lângă paturi stăteau trei dulapuri construite în perete, în timp ce lângă masă se vedea o uşă care dădea într-o staţie compactă de igienizare.

— Ce crezi că are de gând cu noi? murmură Maris privind înjur.

— O să ne dea drumul, o asigură Qennto.

Aruncă o privire scurtă în cabina de igienizare apoi se aşeză pe patul de jos, aplecându-se înainte pentru a nu se lovi cu ceafa în marginea patului de sus.

— Întrebarea corectă este dacă vom lua pietrele preţioase cu noi.

Car'das îşi drese glasul.

— Trebuie să vorbim despre ele? întrebă el, privind cu subînţeles spre pereţii cabinei.

— Relaxează-te, mârâi Qennto. Ăştia nu vorbesc o boabă de basică.

Făcu ochii mici.

— Dar dacă tot am ajuns la subiectul vorbă, de ce te-ai apucat să îi spui că îl cunoşteam pe Progga?

— Am sesizat ceva în privirea şi în vocea lui chiar atunci, răspunse Car'das. Ceva care spunea că deja ştia despre acest lucru, ceea ce însemna că am face bine să nu ne prindă cu minciuna.

Qennto pufni.

— Chiar ridicol.

— Poate că au rămas supravieţuitori din echipajul lui Progga, sugeră Maris.

— Nici o şansă, rosti Qennto cu fermitate. Ai văzut cum arăta astronava. Au desfăcut-o ca pe o cutie de conserve.

— Habar nu am cum ştia, insistă Car'das. Tot ce ştiu este că într-adevăr ştia.

— Oricum, nu ar trebui să minţi un om onorabil, murmură Maris.

— Cine, el?! Onorabil? pufni Qennto. Nici să nu crezi. Militarii sunt toţi la fel, iar cei unşi cu toate alifiile sunt cei mai răi.

— Eu am cunoscut destui soldaţi onorabili, se încăpăţână Maris. În plus, am ştiut întotdeauna să deosebesc oamenii buni. Cred că acest Mitth'raw... Sunt sigură că putem avea încredere în comandant.

Îşi ridică sprâncenele.

— Nu cred că dacă am încerca să îl tragem pe sfoară ar fi o idee bună.

— Este o idee proastă doar dacă te prinde, o contrazise Qennto. Obţii exact ceea ce reuşeşti să negociezi în universul acesta, Maris. Nimic mai mult.

— Nu ai prea multă încredere în oameni.

— Am exact atâta încredere câtă am nevoie, fato, îi spuse Qennto cu calm. Se întâmplă să ştiu însă mai mult despre natura umană decât tine. Natura umană şi cea; neumană.

— Eu tot sunt de părere că trebuie să jucăm cinstit cu el, spuse Maris.

— Să joci cinstit este ultimul lucru pe care trebuie să îl faci vreodată. Aşa îi oferi celuilalt toate avantajele.

Qennto arătă cu capul spre uşa închisă a cabinei.

— Iar tipul acesta în mod special mi se pare că ne va pune întrebări până îmbătrânim cu el aici dacă îl lăsăm.

— Cu toate acestea, nu ne-ar strica dacă ne-ar lăsa să mai stăm o vreme, sugeră Car'das. Oamenii lui Progga se vor înfuria teribil când vor vedea că nu se mai întoarce.

Qennto scutură din cap.

— Nu vor da niciodată vina pe noi.

— Da, dar...

— Uite ce, băiete, lasă-mă pe mine să gândesc, bine? i-o tăie scurt Qennto.

Aruncându-şi picioarele pe pat, se întinse pe spate cu mâinile împreunate sub ceafă.

— Acum faceţi linişte o vreme. Trebuie să mă gândesc cum să discutăm mai departe.

Maris îi surprinse privirea lui Car'das, ridică scurt din umeri, apoi se răsuci pe călcâie şi se cocoţă în patul de deasupra lui Qennto. Se întinse pe pat, îşi aşeză mâinile pe piept şi începu să privească meditativ spre patul de deasupra ei.

Traversând camera în partea cealaltă, Car'das desfăcu masa şi se aşeză pe o băncuţă, sprijinindu-se mai mult sau mai puţin confortabil între masă şi perete. Punându-şi cotul pe masă şi sprijinindu-şi capul în palmă, închise ochii şi încercă să se odihnească.

Nu îşi dădu seama că moţăia decât atunci când îl trezi brusc un bâzâit. Sări în picioare chiar când portalul cabinei se deschidea şi în cadrul uşii apărea un singur militar chiss în uniformă neagră.

— Respectele Comandantului Mitth'raw'nuruodo, rosti extraterestrul şi vorbele se auziră puternic accentuate în dialectul sy bisti. Solicită prezenţa voastră

în Frontalul Vizual Unu.

— Minunat, rosti Qennto coborându-şi picioarele pe podea şi ridicându-se din pat.

Tonul şi expresia exprimau bucuria falsă pe care Car'das îl văzuse de atâtea ori afişând-o înaintea unei negocieri.

— Tu nu, spuse războinicul chiss gesticulând spre Car'das. Doar acesta.

Qennto se opri brusc.

— Ce?

— Se pregăteşte masa, răspunse militarul chiss. Până când este gata, doar acesta va veni.

— Ia stai puţin, mormăi Qennto, stăm împreună sau...

— Este în regulă, îl întrerupse Car'das grăbit.

Extraterestrul care aştepta în cadrul uşii nu se mişcase, dar Car'das surprinsese o modificare subtilă de lumini şi umbre care indica prezenţa altora pe coridor.

— Nu o să mi se întâmple nimic.

— Car'das!

— Este în regulă, repetă Car'das ieşind pe uşă.

Chiss se trase înapoi şi ieşiră amândoi pe culoar. Aşteptau într-adevăr şi alţi războinici chiss lângă uşă, doi de fiecare parte.

— Urmează-ne, spuse mesagerul şi închise uşa.

Grupul porni pe coridorul curbat, trecu pe lângă alte trei coridoare cu care se intersecta şi mai multe uşi. Două dintre uşi erau deschise şi Car'das nu se putu abţine să nu privească pe furiş înăuntrul fiecărei cabine. Tot ce văzu însă în trecere fu echipament necunoscut şi alţi chiss în uniforme negre.

Se aştepta ca Frontalul Vizual să fie o punte aglomerată plină de echipament de înaltă tehnologie. Spre surprinderea lui, uşa se deschise într-o încăpere care aducea foarte mult cu versiunea compactă a unei

galerii de observaţie de la bordul oricărei astronave de croazieră. O canapea lungă şi curbată era aşezată în faţa unui hublou convex deschis pe tot peretele, de unde se vedea panorama spectaculoasă a hiperspaţiului prin care zbura astronava. Luminile din încăpere fuseseră reduse, ceea ce făcea din spectacolul cerului o panoramă şi mai impresionantă.

— Bine ai venit, Jorj Car'das.

Car'das se uită de jur împrejur. Mitth'raw'nuruodo şedea singur la capătul îndepărtat al canapelei, silueta reflectându-se pe cerul hiperspaţiului.

— Comandante, îl salută şi îşi întoarse privirea întrebătoare spre însoţitorul său.

Extraterestrul înclină capul scurt, se retrase şi închise uşa după el şi restul escortei. Simţindu-se mai mult decât uşor stânjenit, Car'das ocoli capătul apropiat al canapelei şi păşi prin faţa panoramei.

— Minunată, nu? comentă Mitth'raw'nuruodo văzându-l pe Car'das ajungând în dreptul lui. Te rog, ia loc.

— Mulţumesc, răspunse Car'das aşezându-se pe canapea la un metru distanţă de celălalt. Pot să întreb de ce aţi trimis după mine?

— Să vedem împreună această privelişte, bineînţeles, spuse Mitth'raw'nuruodo simplu. Şi pentru a răspunde la câteva întrebări.

Car'das simţi un gol în stomac. Deci urma să aibă loc un interogatoriu. Simţise în sufletul lui că aşa urma să se întâmple, dar sperase, în ciuda aparenţelor, că Maris ar fi putut avea dreptate în părerea sa naivă şi idealistică pe care şi-o făcuse despre cel care îi luase captivi.

— Chiar că este o privelişte foarte frumoasă, comentă el neştiind ce altceva să spună. Sunt un pic surprins să găsesc o astfel de încăpere la bordul unei nave de război.

— Ei, dar este destul de funcţională, îl asigură Mitth’raw’nuruodo. Numele ei complet este Frontalul Vizual pentru Localizare Triangulară Numărul Unu. Aici postăm observatori în timpul luptelor pentru a localiza astronavele inamice şi alte posibile pericole, sau pentru a coordona sistemele de ochire ale armamentului.

— Nu aveţi senzori pentru a se ocupa de aceste sarcini?

— Bineînţeles că avem, răspunse Mitth’raw’nuruodo. Şi de cele mai multe ori sunt chiar eficienţi. Dar sunt convins că ştii faptul că există metode de a dezorienta sau orbi ochii electronici. Uneori ochii unui chiss sunt mult mai de încredere.

— Bănuiesc, spuse Car’das privind ochii strălucitori ai gazdei sale.

În lumina mică a încăperii păreau şi mai intimidanţi.

— Dar nu este greu de transmis informaţia către tunari suficient de rapid?

— Există mijloace, spuse Mitth’raw’nuruodo. Care este exact ocupaţia ta, Jorj Car’das?

— Căpitanul Qennto v-a spus deja acest lucru, răspunse Car’das şi imediat simţi transpiraţia umezindu-i fruntea. Suntem negustori şi comercianţi.

Mitth’raw’nuruodo dădu din cap.

— Din nefericire pentru declaraţiile căpitanului vostru, sunt familiarizat cu economia şi călătoriile interstelare. Astronava voastră este mult prea mică după orice standard de marfă pentru a acoperi cheltuielile normale de funcţionare, ca să nu mai vorbim de situaţiile de urgenţă care necesită reparaţii. De aceea am ajuns la concluzia că trebuie să aveţi o ocupaţie paralelă. Nu deţineţi armament pentru a fi piraţi sau mercenari, aşa că trebuie să fiţi traficanţi.

Car’das ezită. Ce ar fi trebuit să spună exact?

— Cred că nu ne este de folos să subliniez faptul că

poate factorii noştri economici pe care îi luăm în discuţie nu pot fi descrişi la aceeaşi scară ca şi cei pe care îi cunoaşteţi? încercă el.

— Aşa să fie oare?

Car'das ezită din nou, dar Mitth'raw'nuruodo avea iar privirea aceea atotştiutoare.

— Nu, recunoscu el. Noi suntem în principal doar negustori, aşa cum a declarat Căpitanul Qennto. Dar uneori mai facem şi un pic de contrabandă.

— Înţeleg, spuse Mitth'raw'nuruodo. Îţi apreciez onestitatea, Jorj Car'das.

— Puteţi să îmi spuneţi doar Car'das. În cultura noastră, prenumele este rezervat pentru a fi folosit doar de către prieteni.

— Nu mă consideri şi pe mine prieten?

— Dar tu mă consideri pe mine prieten? ripostă Car'das.

Îşi regretă vorbele chiar în clipa în care îi ieşiră din gură. Sarcasmul era o alegere deloc potrivită într-o confruntare ca aceea. Dar Mitth'raw'nuruodo se mulţumi să ridice doar o sprânceană.

— Nu, încă nu, recunoscu el cu calm. Poate într-o bună zi. Mă pui pe gânduri, Car'das. Şezi aici, capturat fiind de nişte creaturi deloc familiare, departe mult de casă. Şi totuşi, în loc să te înconjori într-un strat de teamă sau mânie, te deschizi înspre exterior plin de curiozitate.

Car'das se încruntă.

— Curiozitate?

— Mi-ai studiat soldaţii din clipa în care ai păşit la bord, îi aminti Mitth'raw'nuruodo. Am văzut în privirea ta şi pe figura ta cum observai, cum gândeai şi evaluai. Ai făcut la fel atunci când ai fost condus în cabină şi din nou când ai fost adus aici adineauri.

— Mă uitam pur şi simplu în jurul meu, îl asigură

Car'das cu inima bătându-i mai repede.

Oare spionii erau înainte sau după contrabandişti pe lista indezirabililor?

— Nu am avut nici un fel de gânduri ascunse.

— Calmează-te, îl linişti Mithh'raw'nuruodo uşor amuzat. Nu te acuz de spionaj. Şi eu am acest dar al curiozităţii, de aceea îl apreciez la ceilalţi. Spune-mi, la cine trebuie să ajungă pietrele preţioase?

Car'das tresări.

— Le-aţi găsit?... Adică... în cazul acesta, de ce m-ai mai întrebat despre ele?

— Am mai spus, apreciez onestitatea, sublinie încă o dată Mitth'raw'nuruodo. Cine este presupusul destinatar?

— Un grup de huttezi care operează în jurul sistemului Comra, îi destăinui Car'das în cele din urmă. Rivalii celor pe care i-aţi... cei care ne atacau pe noi.

Ezită un pic.

— Aţi ştiut că nu erau doar nişte piraţi întâmplători, aşa este? Că ne vânau în mod special pe noi?

— V-am monitorizat transmisiunile în timp ce ne ocupam poziţiile pentru a interveni, îi explică Mitth'raw'nuruodo. Deşii conversaţia era desigur neinteligibilă, am auzit numele Dubrak Qennto în comentariul huttezului pe care apoi mi le-am amintit atunci când Căpitanul Qennto s-a prezentat personal. Concluzia este evidentă.

Pe Car'das îl trecu un fior. O conversaţie într-o limbă străină, şi totuşi Mitth'raw'nuruodo a fost în stare să memoreze suficient cât să extragă numele lui Qennto din toată vorbăria. Ce fel de creaturi erau aceşti chiss până la urmă?

— Atunci este ilegal să fii în posesia acestor pietre preţioase?

— Nu, doar că taxele vamale sunt ridicol de mari, răspunse Car'das forţându-şi atenţia înapoi la

interogatoriu. Contrabandiştii sunt folosiţi de multe ori pentru a evita plata taxelor vamale.

Ezită iarăşi.

— De fapt, dacă ţinem cont de cei de la care am primit marfa, putem crede că sunt chiar furate. Dar nu-i spune lui Maris.

— De ce?

Car'das se făcu mic. Iar îl luase gura pe dinainte şi vorbea fără să gândească. Dacă nu îl va ucide Mitth'raw'nuruodo înainte de încheierea interogatoriului, o va face probabil Qennto.

— Maris este într-un fel idealistă, continuă el cu greu. Ea este de părere că toată această treabă cu contrabanda este doar un mod de a demonstra împotriva birocraţiei pline de lăcomie şi prostie din Republică.

— Căpitanul Qennto nu a considerat necesar să o lumineze?

— Căpitanul Qennto este încântat de compania ei, spuse Car'das. Mă îndoiesc că ea ar mai sta cu el dacă ar cunoaşte întregul adevăr.

— Pretinde că îi pasă de ea, şi totuşi o minte?

— Nu ştiu ce pretinde, se scuză Car'das. Deşii cred că putem spune cu uşurinţă că idealiştii precum Maris se mint destul de mult ei înşişi. Adevărul este chiar în faţa ei dacă vrea să îl vadă.

Se uită din nou la ochii aceia roşii strălucitori.

— Deşii bineînţeles că acest lucru nu scuză faptul că suntem implicaţi şi noi, adăugă Car'das.

— Nu, nu vă scuză, aprobă Mitth'raw'nuruodo. Care ar fi consecinţele dacă nu veţi livra pietrele preţioase?

Car'das simţi cum se sufocă. Gata cu onorabilul Comandant Mitth'raw'nuruodo. Pietrele preţioase pot fi valoroase şi aici.

— Ne-ar ucide, răspunse Car'das fără nici o intonaţie. Probabil într-un mod extrem de distractiv, cum

ar fi să ne vadă mâncaţi de o combinaţie de animale uriaşe.

— Iar dacă livrarea doar întârzie?

Car'das se încruntă, încercând să îi citească celuilalt expresia în lumina hiperspaţiului.

— Ce vrei de la mine exact, Comandante Mitth'raw'nuruodo?

— Nimic prea greu, răspunse Mitth'raw'nuruodo. Doar să îmi ţii companie pentru un timp.

— De ce?

— Pe de o parte, ca să învăţ despre poporul vostru, explică Mitth'raw'nuruodo. Dar în special pentru ca să mă înveţi limba voastră.

Car'das clipi neîncrezător.

— Limba noastră? Adică basică?

— Nu ea este limba vorbită în principal în sistemele Republicii?

— Ba da, dar... ezită Car'das întrebându-se dacă putea găsi vreun mod mai delicat de a adresa o astfel de întrebare.

Mitth'raw'nuruodo probabil că îi putea citi gândurile. Sau cel puţin privirea şi expresia facială.

— Nu plănuiesc o invazie, dacă de acest lucru îţi este teamă, spuse el zâmbind discret. Chiss nu invadează teritoriile altora. Nu declarăm război nici măcar împotriva unor potenţiali inamici decât dacă suntem atacaţi.

— Păi, cu siguranţă nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa vreunui atac din partea noastră, spuse repede Car'das. Avem prea multe belele interne de care să ne ocupăm acum pentru a pleca să îi deranjăm pe alţii.

— Atunci nu avem de ce ne teme unii de alţii, concluzionă Mitth'raw'nuruodo. Va fi doar un moft pentru a-mi satisface curiozitatea.

— Înţeleg, spuse Car'das cu atenţie.

Qennto, ştia foarte bine, s-ar fi pregătit serios de negociere în acest punct al discuţiei, presând, tatonând şi strângând pentru a scoate cât putea de mult din această afacere. Probabil că de aceea Mitth'raw'nuruodo venise cu propunerea în faţa mai puţin experimentatului Car'das. Şi totuşi, putea şi el să încerce.

— Bun, dar noi cu ce ne alegem de aici? întrebă el.

— Pentru tine, îţi vei satisface într-un mod egal curiozitatea, ridică Mitth'raw'nuruodo din sprâncene. Înţeleg că vrei să ştii mai multe despre poporul meu, nu?

— Vreau chiar foarte mult, mărturisi Car'das, dar nu văd nimic interesant aici pentru Căpitanul Qennto.

— Atunci poate câteva lucruri de valoare adăugate lângă marfa voastră, sugeră Mitth'raw'nuruodo. Ceea ce v-ar putea ajuta să vă împăcaţi clientul.

— Da, cu siguranţă va trebui împăcat cumva, fu Car'das de acord. Un pic de marfă de contrabandă în plus ar cântări serios.

— Atunci suntem de acord, se ridică Mitth'raw'nuruodo în picioare.

— Încă ceva, insistă Car'das ridicându-se şi el. Voi fi încântat să vă învăţ basica, dar aş dori să iau şi eu câteva lecţii pentru a cunoaşte limba voastră. Vei dori să mă înveţi limba chiss sau să dispui ca unul dintre supuşii tăi să mă înveţe?

— Te pot învăţa să înţelegi cheunh, spuse Mitth'raw'nuruodo pe gânduri. Dar mă îndoiesc că vei ajunge vreodată să o şi vorbeşti. Am remarcat deja că nici măcar numele nu mi-l poţi pronunţa cum trebuie.

Car'das se înroşi.

— Îmi cer scuze.

— Nu trebuie să îţi ceri scuze, îl linişti Mitth'raw'nuruodo. Mecanismul vostru vocal este destul de apropiat de cel al nostru, dar există evident diferenţe clare. Totuşi, sunt convins că voi putea să te învăţ să

vorbeşti minnisiat. Este o limbă comercială folosită mult în regiunile din jurul teritoriilor noastre.

— Ar fi nemaipomenit, se bucură Car'das. Mulţumesc, Comandante Mitth... ăă... Comandante.

— După cum spuneam, pronunţia cheunh este dificilă pentru voi, remarcă Mitth'raw'nuruodo sec. Poate ar fi mai uşor dacă mi te-ai adresa pe numele meu de bază, Thrawn.

Car'das se încruntă.

— Este permis aşa ceva?

Mitth'raw'nuruodo – Thrawn – ridică din umeri.

— Sunt dubii în acest sens, recunoscu el. În general, numele întregi sunt necesare pentru întâlniri de protocol, pentru străini şi pentru cei care sunt inferiori social.

— Iar noi bănuiesc că ne încadrăm la toate trei.

— Da, răspunse Thrawn. Dar cred că astfel de reguli pot fi încălcate atunci când există motive bune şi valabile în acest sens. În cazul de faţă, ele există.

— Cu siguranţă vor face lucrurile mai uşoare, aprobă Car'das înclinându-şi uşor capul. Mulţumesc, Comandante Thrawn.

— Cu plăcere, răspunse Thrawn. Iar acum, o masă uşoară a fost pregătită pentru tine şi ceilalţi. După care, lecţiile de limbă pot începe.

3.

Recepţionera lăsă receptorul intercomunicaţiei deoparte şi zâmbi către bărbatul şi femeia care aşteptau în faţa ei.

— Cancelarul Suprem vă poate primi acum, Maestre C'baoth, spuse ea.

— Foarte mulţumesc, îi răspunse Maestrul Jedi Jorus C'baoth cu vocea rece şi ameninţătoare.

Lângă el, Lorana Jinzler se făcu mică. Maestrul ei era furios, dar în condiţiile actuale nici nu putea să îl

învinuiască. Totuşi nervii lui C'baoth fuseseră stârniţi de Palpatine, nu era nevoie să şi-i verse pe o biată recepţioneră care nu avea nici o putere şi nici o autoritate asupra ordinelor venite de la Cabinetul Cancelarului Suprem. Chiar nu avea nici un motiv să se poarte urât cu ea.

Nu aşa proceda C'baoth, pe de altă parte. Fără vreun alt cuvânt, plecă rapid de lângă pupitrul femeii şi se îndreptă ca o furtună spre uşile cabinetului personal al lui Palpatine. Zăbovind o jumătate de pas în spatele lui, Lorana se asigură că îi surprinde privirea recepţionerei şi îi zâmbi încurajator înainte să pornească după el.

Doi oficiali brolfi ieşiră pe uşă tocmai când se apropiau şi ei, membranele lor pestriţe cu pete galben-verzui tremurând de emoţie sub tunicile din piele. C'baoth nu se dădu într-o parte, ci îşi continuă drumul drept înainte spre cei doi extratereştri, forţându-i să se dea ei la o parte pentru a-l lăsa să treacă. Făcându-se mai mică, Lorana grăbi pasul astfel încât să-şi ajungă Maestrul, la timp pentru a pătrunde amândoi pe uşă în cabinet.

Cancelarul Suprem Palpatine stătea la birou, iar o panoramă enormă asupra orizontului Coruscant era vizibilă prin fereastra largă din spatele lui. Un tânăr purtând o tunică decorată cu embleme era la dreapta lui, aplecat deasupra biroului cu un datapad în mână şi explicând ceva cu voce scăzută.

Palpatine ridică privirea când intrară C'baoth şi Lorana, pe figură apărându-i imediat unul dintre faimoasele sale zâmbete.

— A, Maestrul C'baoth, exclamă el şi le făcu semn să înainteze, împreună cu tânăra ucenică Padawan, bineînţeles, Lorana Jinzler, aşa este? Bine aţi venit amândoi.

— Hai să lăsăm drăgălăşeniile, Cancelare, spuse dur

C'baoth şi scoase un datapad de la cingătoare. Nu am venit într-o vizită de curtoazie.

Tânărul de lângă Palpatine se îndreptă de spate, cu ochii strălucind.

— Nu vă adresaţi Cancelarului Suprem cu acest ton, îl atenţionă el cu fermitate.

— Ţine-ţi gura, slujitorule, mârâi C'baoth. Ia-ţi mărunţişurile birocratice şi ieşi.

Tânărul slujitor nu făcu nici o mişcare.

— Nu vă adresaţi Cancelarului Suprem cu acest ton, repetă el.

— În regulă, Kinman, interveni Palpatine împăciuitor şi se ridică în picioare apucându-l pe slujitor de mână. Sunt sigur că Maestrul C'baoth nu şi-a propus să se comporte nerespectuos.

Pentru o clipă, C'baoth şi Palpatine se uitară unul la celălalt peste biroul imens, o tensiune aproape vizibilă unduind aerul dintre ei. Apoi, spre uşurarea Loranei, buzele Maestrului Jedi se strâmbară.

— Nu, bineînţeles că nu, rosti el pe un ton cât de cât politicos.

— Cum spuneam, continuă Palpatine zâmbind către tânărul de lângă el. Nu l-aţi cunoscut pe noul meu asistent şi consilier, nu, Maestre C'baoth? El este Kinman Doriana.

— Cu deosebită plăcere şi onoare, spuse C'baoth pe un ton care demonstra limpede că îi lipseau amândouă.

— De asemenea, Maestre C'baoth, răspunse Doriana. Este întotdeauna un privilegiu să îi întâlnesc pe cei care şi-au dedicat viaţa întru apărarea Republicii.

— Aşa cum este şi pentru mine, fu Palpatine de acord. Ce pot face pentru tine, Maestre C'baoth?

— Ştii foarte bine ce poţi face pentru mine, mârâi C'baoth.

Fără să aştepte vreo invitaţie, se aşeză într-unul

dintre fotolii şi îşi puse datapadul pe birou.

— Într-un cuvânt, Zbor în Necunoscut.

— Fireşte, spuse Palpatine obosit.

Îi făcu semn Loranei să ia loc lângă Maestrul ei, apoi se aşeză şi el.

— Ce s-a mai întâmplat acum?

— Uite.

Folosindu-şi Forţa, C'baoth trimise datapadul alunecând pe birou şi îl opri chiar în faţa Cancelarului Suprem.

— Comitetul Senatorial de Bugete mi-a tăiat iar fondurile.

Palpatine oftă.

— Ce ai vrea să spun eu, Maestre C'baoth? Nu pot dicta Senatului cum să procedeze. Cu siguranţă nu pot forţa un grup atât de închistat precum cel de la Bugete să vadă lucrurile în felul nostru.

— Felul nostru, repetă ca un ecou C'baoth. Acum este felul nostru, deci? Îmi amintesc că nu demult nu erai chiar atât de entuziasmat de acest proiect.

— Poate ar trebui să îţi examinezi mai atent memoria, spuse Palpatine cu o uşoară schimbare de ton. Consiliul Jedi şi nu eu a refuzat să sprijine Zbor în Necunoscut în ultimele luni. De fapt, am impresia că Maestrul Yoda chiar s-a răzgândit dacă să mai permită mai mult de unul sau doi Jedi să însoţească expediţia spaţială.

— Cu Maestrul Yoda am să discut eu când va fi cazul, spuse C'baoth cu fermitate. Deocamdată, tu eşti cel care ţine soarta proiectului în mâini.

— Şi am făcut tot ce mi-a stat în puteri să te sprijin, îi aminti Palpatine. Ai astronavele, şase cuirasate nou-nouţe, direct de pe liniile de asamblare Rendili StarDrive. Ai nucleul de depozitare pe care l-ai vrut şi chiar pilonii cu turbolifturi sunt pregătiţi pentru a le conecta pe toate

laolaltă. Echipajele şi pasagerii se pregătesc pe Yaga Minor...

— Aha! îl întrerupse C'baoth arătând cu degetul spre datapadul din faţa Cancelarului Suprem. De fapt, nu am încă pasagerii, absolut deloc. Un birocrat idiot a schimbat profilul populaţiei pentru a fi format numai din echipaje, fără familii sau alţi potenţiali colonişti.

Şovăind, observă Lorana, Palpatine ridică datapadul de pe birou.

— O decizie economică, cel mai probabil, spuse el privind informaţiile. Transportul tuturor acelor oameni la bord ar însemna mai multe provizii şi echipament.

— Ar însemna anularea întregului proiect, îl contrazise C'baoth. Ce sens mai are să trimitem o expediţie către o altă galaxie dacă nu avem ocazia să plantăm colonii odată ajunşi acolo?

— Poate că acesta este punctul de vedere al Comitetului, sugeră încet Palpatine. Situaţia politică s-a schimbat considerabil de când tu şi Consiliul aţi propus prima oară acest proiect.

— Tocmai acest lucru face Zbor în Necunoscut mai important, sublinie C'baoth. Avem nevoie să aflăm ce pericole sau ameninţări pândesc în Regiunile Necunoscute, sau sunt gata să ne invadeze din alte galaxii.

— Pericole? repetă mirat Palpatine ridicând din sprâncene. Aveam impresia că scopul propus pentru Zbor în Necunoscut era de a găsi noi forme de viaţă şi potenţiale talente în Forţă dincolo de graniţele noastre. Cu siguranţă aceasta a fost motivaţia din propunerea iniţială.

— Nu există motiv pentru care nu le-ar îndeplini pe amândouă, susţinu C'baoth cu încăpăţânare. Din acest punct de vedere, consider că dacă îi adăugăm misiunii şi scopul securităţii ar face-o mult mai acceptabilă pentru

Senat, nu mai puţin.

Palpatine dădu din cap, părul său grizonat strălucind în lumina care pătrundea în cabinet prin fereastra din spatele lui. Lorana şi-l amintea când părul îi era castaniu, doar cu câteva fire albe pe la tâmple. Acum, după cinci ani de când dusese greul Republicii pe umerii lui, culoarea castanie dispăruse cu totul.

— Îmi pare rău, Maestre C'baoth, spuse Cancelarul. Dacă poţi să convingi Senatul să anuleze decizia Comitetului de Bugete, aş fi cel mai bucuros să te pot sprijini. Dar deocamdată, eu nu pot face nimic mai mult.

— Doar dacă, interveni Doriana, Maestrul C'baoth poate rezolva într-un fel situaţia din Barlok.

— Eu nu pot face nimic mai mult, repetă Palpatine aruncându-i o privire mustrătoare asistentului său. Oricum, Consiliul nu va dori să îl trimită în sectorul Marcol când avem aici atâtea afaceri presante de care să se ocupe.

— Să nu ne pripim, şuieră C'baoth. Despre ce anume este vorba cu această problemă?

— De abia dacă merită să o amintim, spuse Palpatine şovăind. O mică dispută între Alianţa Corporativă şi unul dintre guvernele regionale din Barlok pe tema unor drepturi de minerit. Acei oficiali brolfi pe care i-ai văzut plecând atunci când aţi intrat voi şi-au prezentat cazul şi ne-au cerut asistenţă în negocierea unui acord.

— Şi nu te-ai gândit imediat la mine? întrebă rece C'baoth. Cred că tocmai am fost insultat.

— Te rog, Maestre C'baoth, zâmbi Palpatine. Am deja prea mulţi duşmani pe Coruscant. Nu vreau să te adaug şi pe tine la numărul lor.

— Atunci fă un târg cu mine, îi oferi C'baoth. Dacă pot să rezolv această dispută, le vei dicta celor de la Bugete să revină asupra deciziei şi să acorde fondurile

necesare pentru Zbor în Necunoscut?

Lorana se foi stânjenită în fotoliu. Asista la un caz, aşa i se părea ei, periculos de apropiat de aranjamentele care se făceau pe sub masă şi care erodau într-un ritm constant întregul concept de justiţie în cadrul guvernului Republicii. Dar nu îndrăznea să îi sugereze aşa ceva lui C'baoth, mai ales nu în prezenţa lui Palpatine şi a ajutorului acestuia.

— Nu pot face nici o promisiune, îl avertiză Palpatine. Mai cu seamă în ceea ce priveşte Senatul. Dar eu cred în proiectul Zbor în Necunoscut, Maestre C'baoth, şi voi face tot ce îmi stă în putere pentru a mă asigura că îţi vei îndeplini visul.

Câteva momente C'baoth nu răspunse şi din nou Lorana simţi tensiunea dintre cei doi. Apoi, brusc, Maestrul Jedi acceptă cu o înclinare scurtă a capului.

— Foarte bine, Cancelare Palpatine, spuse şi se ridică în picioare. Vom pleca spre Barlok înainte de sfârşitul zilei.

Ridică un deget spre Palpatine.

— Asigură-te doar că la întoarcere voi avea din nou fondurile. Şi coloniştii mei.

— Am să îmi dau toată silinţa, spuse Palpatine zâmbind. O zi bună, Maestre C'baoth; Padawan Jinzler.

Lorana aşteptă până când trecură de antecameră şi străbăteau coridorul larg pentru a-şi spune părerea.

— Cum adică vom pleca spre Barlok în noaptea aceasta? întrebă ea. Nu trebuie să ne aprobe Consiliul orice plecare?

— Nu-ţi face griji cu Consiliul, îi răspunse brutal C'baoth. Când să intrăm în cabinet, te-ai dat la o parte din faţa acelor doi oficiali brolfi.

Lorana simţi un nod în gât.

— Nu am vrut să mă izbesc de ei.

— Nu te-ai fi izbit, o contrazise el. Măsurasem deja

spaţiul dintre ei. Nici unul nu trebuia să se dea la o parte să trecem noi.

— Şi totuşi s-au dat, sublinie Lorana.

— Pentru că au vrut să o facă din respect, îi răspunse el. Trebuie să înţelegi ceva, tânăra mea ucenică Padawan. Într-o bună zi vei fi Jedi, cu toată puterea şi responsabilitatea care decurg din acest statut. Să nu uiţi niciodată că noi suntem cei care ţin Republica unită; nu Palpatine, nu Senatul, nu birocraţia. Cu siguranţă nu oamenii cu mintea îngustă care nu pot trăi o zi fără să fugă pe Coruscant pentru ajutor. Toţi trebuie să înveţe să aibă încredere în noi; iar înainte să aibă încredere, trebuie să aibă respect. Înţelegi?

— Înţeleg că noi vrem ca ei să ne respecte, răspunse Lorana ezitând. Dar trebuie să îi facem să se şi teamă de noi?

— Respectul şi teama nu sunt decât două feţe ale aceleiaşi monede, spuse C'baoth. Cetăţenii care respectă legea privesc moneda pe o parte; cei care încalcă legea o privesc din partea cealaltă.

Ridică un deget.

— Dar în faţa nimănui nu trebuie să te arăţi slabă sau indecisă. Niciodată.

Îşi lăsă degetul jos şi ciocăni cu el în mânerul săbiei de lumină pe care o avea prinsă la şold.

— Vor veni timpuri când vei dori ca identitatea să îţi rămână necunoscută, iar atunci îţi vei ascunde sabia de lumină şi orice urmă care poate dovedi cine şi ce eşti. Dar atunci când călătoreşti ca Jedi, trebuie să te comporţi ca un Jedi. Întotdeauna. Înţelegi?

— Da, Maestre C'baoth, răspunse Lorana cinstită doar pe jumătate.

Era drept că înţelege cuvintele, dar ceva din acea atitudine era încă de neînţeles pentru ea.

Pentru o clipă C'baoth rămase uitându-se la ea, ca şi

cum i-ar fi simţit duplicitatea parţială. Dar spre uşurarea ei, el se întoarse şi nu îi mai ceru nimic.

— Prea bine atunci, spuse el. Am să merg în Templu să vorbesc Consiliului. Tu vorbeşte la portul spaţial şi aranjează-ne transportul spre sistemul Barlok. Când ai rezolvat, mergi şi împachetează.

— Pentru cât timp?

— Pentru o dispută simplă pe tema drepturilor de minerit? pufni C'baoth. Drumul dus-întors plus trei zile standard. Am de gând să rezolv totul în cel mai scurt timp posibil.

— Bine, Maestre, murmură Lorana.

— Iar apoi, continuă C'baoth mai mult pentru el, vom avea grijă de temerile Maestrului Yoda.

Porni mai departe cu paşi măsuraţi de-a lungul coridorului.

Lorana se opri o clipă, privind furierii şi birocraţii care îşi vedeau de treburi, dându-se grăbiţi la o parte din calea Maestrului Jedi, înalt şi cu părul alb. C'baoth, pe de altă parte, nu încetini nici o clipă, ca şi cum s-ar fi aşteptat pur şi simplu ca toţi ceilalţi să îi facă loc să treacă.

Atunci când călătoreşti ca Jedi, trebuie să te comporţi ca un Jedi.

Oftă. Ei nu i se părea deloc corectă, această credinţă fermă în superioritatea esenţială a unui Jedi asupra celorlalţi.

Cu toate acestea, C'baoth studiase mult şi din greu de-a lungul multor ani, adâncindu-se în misterele şi subtilităţile Forţei pe măsură ce creştea în putere. Lorana, în opoziţie, era doar o ucenică Padawan, de abia pornită pe drumul propriu. Nu se afla deloc în poziţia de a-l contrazice pe Maestru în astfel de lucruri.

În orice caz, Maestrul ei îi dăduse un ordin, iar sarcina ei era să îl ducă la îndeplinire. Păşind într-o

margine a coridorului, din calea pietonilor care se înghesuiau, îşi scoase aparatul de intercomunicaţie.

Era gata să apeleze serviciul de transport al Templului când, de partea cealaltă a coridorului, îi atrase atenţia o figură foarte cunoscută.

Încremeni, cu respiraţia oprită în trahee, cu privirea, mintea şi simţurile Jedi întinse prin mulţimea de oameni dintre ei. Îl văzuse pe acest om de multe ori în ultimii ani, în general în locurile publice din Camera Senatului, dar ocazional şi în alte locuri. Era tânăr, probabil cu un an sau doi mai mic decât ea, de înălţime medie, cu părul scurt şi brunet şi un zâmbet amar pe buze. Nu ajunsese niciodată destul de aproape de el încât să vadă ce culoare aveau ochii săi, dar presupunea că şi ei erau tot negri.

Iar ori de câte ori îl vedea, avea sentimentul ciudat şi distinct că el o privea.

La fel se întâmpla şi acum, studiind-o cu coada ochiului în timp ce se prefăcea că lucrează la un panou electric pe care îl deschisese, îl văzuse de nenumărate ori umblând la panourile electrice sau cu module de droizi, dar dacă ştia într-adevăr să le repare sau doar le folosea ca pretext să se fâţâie de colo-colo, nu îşi dăduse încă seama.

La început, crezuse că era doar o coincidenţă. Chiar şi acum, nu avea nici o dovadă că s-ar fi întâmplat altfel. Tot ce avea la dispoziţie era faptul că, pe măsură ce simţurile Jedi îi creşteau, putea chiar prin coridoarele aglomerate cum era acesta să îi simtă mintea.

Procedând la fel şi acum, găsi acelaşi resentiment pe care îl simţise mereu. Resentiment, frustrare şi mânie.

Îndreptate către ea.

Cineva căruia îi făcuse rău sau pe care îl tratase fără respect într-un trecut atât de îndepărtat încât ea nici măcar nu îşi amintea incidentul? Dar crescuse în Templul

Jedi de la o vârstă fragedă. Atunci poate unul dintre angajaţii care nu erau Jedi? Dar cu siguranţă instructorii ei ar fi luat măsuri dacă ar fi sesizat vreo intenţie sau ameninţare din partea lui.

Omul se uită în direcţia ei. Apoi, în mod absolut deliberat, îi întoarse spatele şi îşi concentră toată atenţia asupra panoului electric. Lorana îl privi lucrând, luptându-se cu amalgamul propriilor emoţii tulburătoare. Ar trebui oare să meargă spre el şi să încerce să afle ce avea împotriva ei? Sau să meargă mai întâi în arhiva Senatului şi să încerce să îi afle identitatea, abţinându-se de la o confruntare directă până în clipa în care strângea mai multe informaţii?

Sau ar fi trebuit să uite complet de el şi să considere că toate întâlnirile erau doar coincidenţe, iar mânia lui era direcţionată spre Jedi, în general?

Încă mai încerca să ia o decizie când el închise panoul, îşi strânse uneltele şi se pierdu în mulţime. Se uită înapoi o singură dată când ajunse la un colţ, apoi dispăru pe un alt culoar.

Nu există emoţie; există doar linişte. Lorana învăţase dictonul încă din primele zile în Templu şi încercase din răsputeri să îl facă parte din propria-i viaţă. Dar cât timp avea dubii asupra acelui individ, ştia într-un fel că nu va avea niciodată linişte deplină.

Ştia, de asemenea, că acum nu era momentul. Inspirând adânc, apucându-şi din nou aparatul de intercomunicaţie, apelă portul spaţial.

***

Uşa se închise în spatele celor doi Jedi şi, pentru o clipă, Kinman Doriana rămase privind lung spre ieşire, păstrând în gură un gust amar după această primă întâlnire. Ca regulă generală, aproape toţi Jedi i se păreau pompoşi, aroganţi şi obscen de siguri pe ei. Dar

chiar cu această părere preconcepută, Jorus C'baoth putea fi caracterizat ca făcând parte dintr-o clasă aparte.

— Chiar nu îţi plac, aşa este? îl întrebă blând Palpatine.

Alegându-şi atent o expresie neutră, Doriana îşi mută atenţia spre Palpatine.

— Îmi pare rău, excelenţă, spuse el drept răspuns.

Şi chiar îi părea. Oricare ar fi fost sentimentele sale personale, din punct de vedere politic era greşit să îşi lase emoţiile de orice fel să răzbată la suprafaţă. Mai ales în ceea ce îi privea pe Jedi.

— Cred doar că în condiţiile actuale şi cu toate celelalte probleme pe care le are Republica, un proiect masiv de explorare şi colonizare ar trebui trecut în treimea de jos a listei de priorităţi. Cât despre Maestrul C'baoth, să insiste să vă ocupaţi personal de acest proiect...

— Răbdare, Kinman, îl întrerupse liniştit Palpatine. Trebuie să înveţi să le permiţi oamenilor să aibă pasiuni. Zbor în Necunoscut este pasiunea Maestrului C'baoth.

Se uită de-a lungul cabinetului către uşă.

— În fond, chiar dacă nu descoperă nimic de valoare, măcar vestea expediţiei să înflăcăreze imaginaţia popoarelor din Republică.

— Dacă o vor anunţa vreodată, insistă Doriana. Din câte ştiu eu până acum, Consiliul Jedi încă ţine proiectul într-un mare secret.

Palpatine ridică din umeri.

— Sunt convins că au motivele lor.

— Poate, ezită Doriana. Aş vrea totuşi să îmi cer scuze, excelenţă, pentru că am vorbit fără să fiu întrebat în timpul întrevederii.

— Nu-ţi bate capul degeaba, îl asigură Palpatine. De fapt, a fost o sugestie inspirată. Maestrul C'baoth este chiar priceput să medieze genul de situaţie în care se

află Barlok. Ar fi trebuit să mă gândesc chiar eu la el.

Pufni în barbă.

— Şi ca să fiu perfect cinstit, am să fiu extraordinar de fericit să îl ştiu departe de Coruscant pentru câteva săptămâni. Îmi va da ocazia să mă gândesc cum pot să conving Comitetul de Bugete să realoce fondurile pentru Zbor în Necunoscut.

— Şi cum să convingeţi Consiliul să îi dea Maestrului C'baoth toţi Jedi pe care îi vrea?

— Acolo nu am nici o putere, răspunse Palpatine. Dacă C'baoth vrea mai mulţi Jedi, va trebui să îi convingă singur pe Yoda şi Windu.

— Aveţi dreptate, excelenţă, murmură Doriana. În acest caz... poate că va reuşi atât de bine pe Barlok încât nu vor avea ce face decât să accepte.

— Sau altfel vor accepta doar ca să scape de insistenţele lui, spuse Palpatine. Este la fel de încăpăţânat cu ei aşa cum este şi cu mine. În orice caz, Consiliul este în sarcina lui C'baoth acum. Vorbind de sarcini, tu când trebuie să pleci în călătoria ta?

— La noapte, răspunse Doriana. Am rezervat o astronavă, iar toate dosarele şi documentele sunt pregătite şi împachetate. Trebuie doar să mă mai opresc la apartamentul meu după serviciu ca să îmi împachetez lucrurile personale şi sunt gata de plecare.

— Excelent, se bucură Palpatine. Poţi să te retragi chiar de acum. Nu mai am deloc nevoie de tine pe ziua de astăzi.

— Vă mulţumesc, excelenţă, spuse Doriana. Am să vă informez despre ce se întâmplă în timpul întrevederilor.

— Aştept, ridică Palpatine din sprâncene. Şi să te asiguri că îi predai infocardurile Guvernatorului Caulfmar personal.

— Da, am citit rapoartele, aprobă din cap Doriana.

De fapt, programul de lucru îmi oferă posibilitatea să mai rămân o zi în care aş putea să încerc să investighez pentru a descoperi identitatea trădătorului din cercul Guvernatorului. Dacă îmi acordaţi permisiunea, desigur.

— Ai permisiunea mea, acceptă Palpatine. Dar fii atent! Există zvonuri legate de o creştere a nemulţumirilor în acel sector.

— Astfel de zvonuri vin de pretutindeni, spuse sigur pe el Doriana. Nu o să am probleme.

— Aşa cred şi eu, confirmă Palpatine. Totuşi, fii atent şi să te întorci degrabă!

Fu o călătorie de douăzeci de minute cu taxiul aerian până la locuinţa lui Doriana, situată în Turnurile Inelului al Treilea din partea de nord-est a complexului Senatorial. Îşi petrecu timpul între datapad şi aparatul de comunicaţie, verificându-şi planurile de drum şi revizuind ultimele detalii apărute inevitabil în ultimul minut. Taxiul l-a lăsat pe platforma de aterizare de la etajul 248, de unde luă turboliftul spre apartamentul său zece etaje mai jos. Descuie uşa, intră şi o încuie la loc, asigurându-se că va avea parte de intimitate.

Îi spusese lui Palpatine că trebuia să îşi mai facă bagajele. De fapt, bagajele erau deja pregătite şi îl aşteptau aranjate frumos chiar în camera de conversaţii. Trecu pe lângă ele, se duse la biroul din colţ şi se aşeză pe scaun. Din spatele peretelui fals al ultimului sertar de jos din partea dreaptă a biroului, scoase un holoproiector şi îl conectă la computer. Parola de identificare şi acces era formată din douăsprezece litere şi optsprezece cifre; le introduse, apoi îşi luă datapadul în mână şi se puse pe aşteptat.

Ca de obicei, aşteptarea nu dură mult. La doar trei minute după ce efectuase apelul, figura acoperită cu glugă a lui Darth Sidious apăru tremurând deasupra holoproiectorului.

— Raportează, îi ordonă holograma cu voce gravă.

— Maestrul Jedi C’baoth se îndreaptă spre Barlok, Stăpâne, spuse Doriana. În funcţie de ce tip de mijloc de transport a reuşit să obţină, va ajunge acolo în minim trei şi maxim şase zile.

— Excelent, se bucură Sidious. Nu vei avea nici o problemă să ajungi înaintea lui?

— Nici una, Stăpâne, îl asigură Doriana. Astronava mea curier este mai rapidă decât oricare alta pe care o poate obţine Jedi. Va trebui să se oprească oricum înainte la Templu să convingă membrii Consiliului să îi acorde permisiunea oficială, în timp ce eu sunt gata chiar acum de plecare. Iar tot planul a fost pus în aplicare.

— Atunci înseamnă că trebuie să se aştepte la o primire călduroasă, zâmbi satisfăcut Sidious. Dar Cancelarul Palpatine? Eşti sigur că nu va remarca această mică escapadă?

— Mi-am aranjat programul în aşa fel încât să nu existe nici o bănuială, îl asigură Doriana. Pot petrece până la trei zile pe Barlok fără să fiu în întârziere. Dacă va dura mai mult, am câteva subiecte în agendă de care pot să mă ocup prin sistemul de conferinţe HoloNet. Pot face acest lucru de pe Barlok sau de oriunde altundeva, fără să fiu nevoit să călătoresc până în sistemele respective.

— Încă o dată, excelent, se bucură Sidious. Am mulţi slujitori, Doriana, dar puţini sunt atât de isteţi şi de subtili ca tine.

— Mulţumesc, Stăpâne, rosti Doriana respectuos şi îmbujorat de surpriză.

Darth Sidious, Lord Sith al întunericului, nu era un om prea generos în complimente.

— Va fi o plăcere deosebită să ni-l scoatem pe Jorus C’baoth din cale, continuă Sidious. Totul merge într-adevăr conform planurilor mele.

— Aşa este, Stăpâne, aprobă Doriana. Am să vă raportez de îndată ce vom obţine victoria.

— Asigură-te doar că obţinem această victorie, insistă Sidious şi tonul uşor de avertizare aruncă o răceală peste complimentul de adineauri. Porneşte la treabă, prietene.

— Da, Stăpâne.

Imaginea holografică dispăru. Închizând holoproiectorul, Doriana îl deconectă de la computer şi îl ascunse înapoi în spatele sertarului. Apoi îşi îndesă datapadul în buzunar şi se întoarse la locul unde îl aşteptau aranjate bagajele. Da, pedeapsa în cazul în care l-ar dezamăgi pe Lordul Sith ar fi neîndoielnic severă. Aproape la fel de severă, nu avea nici o îndoială, ca şi cea care l-ar fi aşteptat dacă vreodată Cancelarul Palpatine ar fi aflat că are un trădător chiar în propriul cabinet.

Dar dacă preţul nereuşitei era mare, la fel erau şi recompensele succesului. Apartamentul lui Doriana, funcţia pe care o deţinea, precum şi autoritatea discretă, dar largă erau toate dovezi ale acestui lucru. Era, în viziune proprie, un pariu pe care merita să îl facă.

Pe lângă toate acestea, chiar îi plăcea riscul.

Îşi scoase aparatul de intercomunicaţie şi chemă un taxi care să îl ducă la portul spaţial. Apoi, adunându-şi bagajele, ieşi din apartament şi se îndreptă spre turbolift.

***

Uşa Sălii Consiliului Jedi se deschise.

— Intră, strigă Maestrul Jedi Mace Windu.

Îndreptându-se de umeri şi întrebându-se care fusese motivul pentru care fusese chemat, Obi-Wan Kenobi intră în sală.

Şi se opri, încreţindu-şi fruntea a surpriză. O

persoană convocată în Sala Consiliului Jedi se aştepta în mod firesc să găsească întregul Consiliu aşteptându-l. Dar în afară de Windu, care stătea în dreptul ferestrei uitându-se lung spre oraş, camera era goală.

— Nu, nu ai înţeles greşit unde trebuia să vii, îl asigură Windu întorcându-se pe jumătate pentru a-i zâmbi lui Obi-Wan. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Desigur, Maestre Windu, răspunse Obi-Wan încă încruntat şi se apropie de locul unde îl aştepta Windu. Tot despre Anakin?

— Nu, ridică Windu din sprâncene a mirare. De ce, ce a mai făcut tânărul Skywalker de data aceasta?

— Nimic, îl asigură grăbit Obi-Wan. Cel puţin, nimic special. Dar ştii cum sunt învăţăceii Padawan la paisprezece ani.

— Puternici, mândri şi uimitor de naivi, zâmbi din nou Windu. Îţi urez să ai noroc cu el.

Obi-Wan ridică din umeri.

— Dacă există cumva noroc.

— Ştii ce am vrut să spun.

Windu se reîntoarse cu faţa spre geam.

— Spune-mi, ai auzit vorbindu-se vreodată despre un proiect intitulat Zbor în Necunoscut?

Obi-Wan încercă să îşi aducă aminte.

— Nu cred.

— A fost propus ca o misiune grandioasă de explorare şi colonizare, îi explică Windu. Şase Cuirasate de luptă trebuie să fie unite între ele în jurul unui nucleu central în care se vor transporta echipamente şi provizii, iar întregul ansamblu lansat şi trimis în Regiunile Necunoscute şi de acolo spre altă galaxie.

Obi-Wan clipi uimit.

— Spre altă Galaxie.

— Nu, nu am auzit nimic despre aşa ceva. Care ar fi termenul propus pentru finalizare?

— De fapt, este aproape gata, răspunse Windu. A mai rămas asamblarea finală şi un mic dezacord legat de lista de pasageri.

— Cine răspunde de proiect? Senatul?

— Nominal este planul Consiliului, îi spuse Windu. În practică, Maestrul C'baoth a fost forţa motrice din spatele lui.

— Jorus C'baoth, Maestrul recunoscut al interviului? întrebă într-o doară Obi-Wan. Şi cu toate acestea proiectul încă nu a apărut la ştirile HoloNet? Incredibil.

— Nu ar trebui să vorbeşti aşa despre un Maestru Jedi, îi reproşă blând Windu.

— Greşesc cumva?

Windu ridică din umeri, aproape imperceptibil.

— Lucrurile stau în felul următor, explică el. Toţi cei care au legătură cu Zbor în Necunoscut au avut motivele lor pentru a ţine proiectul departe de ochii publicului. Cancelarul Palpatine a fost îngrijorat că lumea nu va privi cu ochi buni efortul de timp şi de bani alocat în defavoarea altor probleme de care se loveşte Republica. La fel şi în cazul Senatului, care a furnizat cuirasatele pe care le vor folosi.

Strâmbă din buze.

— Cât despre Consiliu, am avut şi noi motivele noastre.

— Lasă-mă să ghicesc, încercă Obi-Wan să speculeze. C'baoth speră ca prin Zbor în Necunoscut să poată afla ce s-a întâmplat cu Vergere.

Windu îl privi surprins de-a binelea.

— Ai început să stăpâneşti mai bine intuiţia Jedi, aşa este?

— Aşa îmi place uneori să cred, răspunse Obi-Wan. Dar nu este cazul acum. Anakin şi cu mine nu am aflat niciodată întreaga poveste a dispariţiei ei; mai exact, nu am fost în stare să dăm de ea în ultima călătorie în acea

direcţie. Ce mai contează ce vrea C'baoth; eu vreau mai întâi să ştiu ce s-a întâmplat cu ea.

— Ai grijă, Obi-Wan, îl preveni Windu. Nu trebuie să îţi laşi emoţiile să se amestece aici.

Obi-Wan plecă umil capul.

— Îmi cer iertare.

— Emoţia ne este duşman, continuă Windu. Emoţiile de orice fel. Ale tale şi ale Maestrului C'baoth.

Obi-Wan se încruntă.

— Crezi că Maestrul C'baoth s-a ataşat prea mult de acest proiect?

— Să fiu sincer, habar nu am ce anume se întâmplă cu el, admise Windu cu greu. El insistă că trebuie să trimitem o forţă puternică în Regiunile Necunoscute pentru a o găsi şi recupera pe Vergere; până aici toate bune şi frumoase. Dar în acelaşi timp el ne vorbeşte despre cum se învârte Republica după cum bate vântul şi despre cât de bine ar fi să îi transferăm pe unii dintre cei mai buni Jedi complet în afara Republicii, să îi stabilim în noi colonii în Regiunile Necunoscute, acolo unde politicile din Coruscant să nu îi poată atinge.

— Doar nu vă gândiţi chiar să faceţi aşa ceva? întrebă Obi-Wan. Suntem prea răspândiţi chiar şi aşa.

— Majoritatea membrilor Consiliului ar fi de acord cu tine, îi spuse Windu. Din nefericire, majoritatea membrilor cred în acelaşi timp că până acum s-au pierdut toate urmele lăsate de Vergere şi că probabil va fi imposibil de depistat. Cei care mai au o fărâmă de speranţă consideră că o sondă mică ar fi mai eficientă, ceva mai serios decât încercarea ta, dar cu mult totuşi sub dimensiunile enorme pe care şi le doreşte C'baoth.

Se strâmbă.

— Ca să închei, C'baoth a rămas aproape singurul care mai sprijină în întregime Zbor în Necunoscut.

— Încerci să sugerezi cumva că ar putea să sfideze

Consiliul dacă încercaţi să anulaţi proiectul?

— De ce nu? îl provocă Windu.

Obi-Wan se întoarse cu faţa spre fereastră şi pentru o clipă sala rămase tăcută.

— Şi ce doreşte mai exact Consiliul să fac eu? întrebă Obi-Wan în cele din urmă.

— În acest moment, Maestrul C'baoth împreună cu ucenica lui Padawan, Lorana Jinzler, se îndreaptă spre portul spaţial, îi spuse Windu. Aparent, Cancelarul Palpatine i-a menţionat nişte negocieri blocate pe Barlok, iar C'baoth a convins Consiliul să îl trimită acolo să le medieze.

— Este ceva important?

— Destul de important, aprecie Windu. Alianţa Corporativă împotriva guvernului local. Ştii şi tu cum ajunge la ştiri orice eveniment care implică jucătorii corporaţiilor mari.

— Mda, murmură Obi-Wan.

Negocieri de maximă importanţă, aşa că era firesc ca Maestrul C'baoth să se îndrepte într-acolo.

— Şi totuşi, ce vreţi să fac eu?

Un muşchi tresări pe obrazul lui Windu.

— Vrem să mergi pe Barlok şi să stai cu ochii pe el.

Obi-Wan rămase cu gura căscată.

— Eu?!

— Ştiu, fu de acord Windu şi continuă cu seriozitate. Dar tu eşti aici şi eşti disponibil. Şi apoi, Skywalker a părut să se înţeleagă bine cu el singura dată când s-au întâlnit. Ai putea să justifici drumul până acolo cu pretextul că vrei să îi arăţi ucenicului tău Padawan cum se poartă negocierile Jedi.

Obi-Wan pufni.

— Chiar crezi că o să îl fac pe C'baoth să creadă aşa ceva?

— Probabil că nu, recunoscu Windu. Dar dacă nu te

duci tu, va trebui să o fac eu sau Yoda. Crezi că va fi mai puţin exploziv dacă unul dintre noi va apărea acolo?

— Aici ai dreptate, oftă Obi-Wan şi se consideră învins. Bine. Oricum eram între însărcinări. Şi ai dreptate; Anakin chiar s-a arătat impresionat de orientarea lui simplistă către atac. Poate că un pic de veneraţie tinerească să îl calmeze.

— Poate, repetă Windu ca un ecou. În orice caz, vă va aştepta o astronavă când veţi ajunge tu şi cu Anakin la portul spaţial.

— Alte instrucţiuni în afară de a-l observa?

— Nu tocmai, răspunse Windu.

Îşi strânse buzele şi privirea păru să străbată dincolo de orizontul infinit.

— Se mai întâmplă totuşi ceva. Ceva înăuntrul lui pe care nu am fost în stare să îl definesc. Anumite gânduri personale sau planuri, sau... habar nu am. Ceva.

— Sigur, înţelese Obi-Wan. Vom căuta să urmărim şi aşa ceva.

Windu îl privi cu acea răbdare pe care Maeştrii Jedi o aveau din plin.

— Şi ţine-mă la curent, încheie el.

4.

Thrawn îi spusese lui Car'das că baza lor nu era departe de locul unde forţa lor de intervenţie dăduse peste Vânătorul de Chilipiruri. Ceea ce nu menţionase era că până acolo aveau să călătorească trei zile standard.

— Era şi timpul, mormăi Qennto în barbă.

Cei trei oameni stăteau în spate pe puntea Şoimului Săltăreţ şi urmăreau un grup de astronave zburând în

formaţie de-a curmezişul unui câmp de asteroizi.

— Simt că mă apucă strechea.

— Ai putea oricând să ni te alături mie şi lui Maris la lecţiile de limbă străină, îi propuse Car'das. Comandantul Thrawn este chiar o companie decentă.

— Nu, mulţumesc, mormăi Qennto. Dacă voi doi vreţi să ajutaţi şi să încurajaţi un potenţial inamic, sunteţi invitaţii mei. Eu nu.

— Oamenii aceştia nu sunt potenţiali inamici, spuse Maris cu fermitate. Aşa cum ţi-ai da seama dacă ai face un efort cât de mic să îi cunoşti. Sunt foarte politicoşi şi extrem de civilizaţi.

— Ei, na, şi huttezii au o civilizaţie, din câte spun ei, i-o întoarse caustic Qennto. Îmi pare rău, dar le va trebui mai mult decât câteva bune maniere ca să mă convingă pe mine că chiss sunt inofensivi.

Mental, Car'das dădu din cap, încă din prima noapte la bord, atunci când a fost exclus atât de neprieteneşte din negocieri, Qennto dezvoltase o pornire împotriva populaţiei chiss în general şi împotriva lui Thrawn în particular. Car'das şi Maris încercaseră să îl facă să vadă altfel realitatea, dar Qennto era mai interesat să se îngrijoreze decât să asculte justificările lor, astfel că după câteva încercări Car'das renunţase. Probabil că şi Maris.

Thrawn stătuse pe punte lângă unul dintre membrii echipajului, în faţa a ceea ce Car'das fusese tentat să identifice drept staţia centrală de navigare. Acum comandantul se retrăsese şi ocolise puntea pentru a se apropia de locul unde aşteptau oamenii.

— Acolo, le spuse el arătându-le cu mâna prin hubloul larg, asteroidul cel mare care se roteşte încet, acolo este baza noastră.

Car'das se încruntă privindu-l. Asteroidul nu se rotea atât de mult pe cât se legăna, aproape de la un capăt la altul. Nu o făcea din motive pseudogravitaţionale,

evident; Şoimul Săltăreţ demonstra că chiss aveau gravitaţie artificială. Atunci de ce să aleagă un asteroid care se învârtea?

Maris se întreba şi ea evident acelaşi lucru.

— Legănarea aceea trebuie să facă andocarea dificilă, comentă ea.

— Sigur că necesită un oarecare nivel de pricepere, fu de acord Thrawn şi îşi ridică sprâncenele ca un profesor care încerca să obţină un răspuns din partea unui grup de studenţi.

Car'das se uită iar la asteroid. Oare Thrawn stabilise intenţionat o procedură de andocare mai complicată ca exerciţiu pentru noii recruţi? Dar putea să facă acelaşi lucru mai uşor şi mai în siguranţă cu o staţie separată pentru practică.

Doar dacă nu cumva asteroidul era doar o simplă structură folosită pentru antrenament şi nicidecum baza lor principală. Nu se vedeau deloc lumini şi nici alte semne de construcţii. Oare la această concluzie a vrut Thrawn să îl facă să ajungă?

Şi apoi, brusc, înţelese.

— Aveţi montată o reţea pasivă de senzori la un pol, spuse el. Rotaţia îi permite să supravegheze întreg cerul şi nu doar o zonă.

— Dar de ce să se învârtă întregul asteroid? întrebă Maris neînţelegând rostul mişcării. Nu aţi putea să rotiţi doar reţeaua de senzori?

— Sigur că ar putea, mârâi Qennto. Dar atunci s-ar afla ceva în mişcare pe suprafaţa asteroidului, iar un inamic ar putea remarca imediat. În felul acesta, totul este bine, frumos şi liniştit, până în momentul când le aruncă astronavele în aer chiar de sub nasul lor.

— În principiu corect, spuse Thrawn. Deşii nu ne aşteptăm ca inamicii să vină anunţaţi. Cu toate acestea, este bine să ne luăm anumite precauţiuni.

— Nouă nu ne-au aruncat nava în aer de sub noi, îi aminti Maris punându-i un deget în piept lui Qennto ca să îşi întărească replica.

Qennto o privi imediat cu ochii strălucind furios. Car'das vorbi însă repede.

— Deci acum am ajuns în spaţiul Chiss?

— Da şi nu, răspunse Thrawn. Deocamdată, aici există doar echipe de supraveghere şi observaţie. Cu greu putem spune că reprezintă un sistem Chiss în adevăratul sens al cuvântului. Cu toate acestea, a doua planetă este destul de ospitalieră şi în câţiva ani va fi deschisă probabil pentru colonizare completă. La acel moment, va intra oficial sub protecţia şi controlul celor Nouă Familii Conducătoare.

— Sper că nu aştepţi să stăm aici până la ceremonia de deschidere, mormăi Qennto.

— Bineînţeles că nu, îl asigură Thrawn. Vă spun acest lucru din simplul motiv că poate veţi dori să vă întoarceţi într-o bună zi şi să vedeţi ce am reuşit să facem din sistemul Crustai.

— Deja i-aţi dat un nume? întrebă Maris.

— Expediţia astrografică iniţială are întotdeauna această onoare, răspunse Thrawn. În acest caz, numele Crustai este un acronim pentru...

— Crahsystor Mitth'raw'nuruodo, interveni un chiss de pe punte. Risficar tli claristae su fariml'sroca.

— Sa cras mi sout shisfla, răspunse Thrawn brutal şi îşi ocupă locul în fotoliul din mijlocul punţii. Hos mich falliare.

— Ce a spus? ceru să afle Qennto după ce se prinse de un scaun pentru a-şi păstra echilibrul pierdut în momentul în care Şoimul Săltăreţ cotea brusc înspre babord accelerând. Ce se petrece?

— Nu sunt sigur, spuse Car'das şi mental repetă cuvintele pe care le auzise în limba cheunh pentru a izola

diversele prefixe şi sufixe.

Gramatica chiss era logică şi relativ uşor de învăţat, dar după doar trei zile de lecţii nu poseda un vocabular prea mare ca să înţeleagă.

— Singurele cuvinte de bază pe care le-am prins au fost cele pentru străin şi fuge.

— Străin. Fuge.

Qennto şuieră discret printre dinţi văzând prin hubloul central cum stelele se întind în dâre de lumină.

— S-au luat după careva.

— Care pare să nu fie prea departe, murmură Maris. Nu este aproape traducerea cuvîntului stae?

— Da, cred că ai dreptate, fu de acord Car’das. Mă întreb dacă nu ar trebui să ne retragem în cabina noastră.

— Vom sta aici, spuse Qennto ferm. Am văzut deja cum au tratat o astronavă care s-a aventurat prea aproape. Vreau să văd ce îi vor face şi alteia.

— L-au distrus pe Progga numai pentru că el a deschis primul focul, punctă Maris.

— Mda, spuse Qennto. Probabil.

Următoarele minute echipajul de pe punte fu ocupat să aibă grijă de comenzi, tăcerea fiind punctată doar de câteva ordine şi comentarii ocazionale. Car’das se zgâi uimit în ceafa lui Thrawn, în timp ce comandantul stătea liniştit în fotoliul său, întrebându-se dacă avea curajul să se ducă lângă el şi să ceară o explicaţie pentru ceea ce se întâmpla.

Câteva secunde mai târziu se bucură că nu îndrăznise. Mai puţin de un minut trecu de când săriseră în hiperspaţiu şi iată-i ieşind brusc înapoi.

— Deja? mormăi Qennto realmente mirat.

— A executat un microsalt, spuse Car’das, dar cu greu îi venea şi lui să creadă în propria lui teorie.

— Ridicol, insistă Qennto. Nu ai putea să loveşti nici

zidul Clădirii Senatului cu...

Brusc, puntea se scutură violent sub ei, aproape aruncându-i pe jos. Din reflex, Car'das o apucă pe Maris de braţ iar cu cealaltă se prinse de un cablu gros din apropiere, reuşind să îşi păstreze echilibrul.

Doar două astronave mititele trecură huruind prin faţa hubloului central, scuipând laser şi proiectile spre Şoimul Săltăreţ.

— Aş zice că a reuşit mai mult decât să lovească zidul Clădirii Senatului, se auzi Car'das când puntea se scutură iarăşi sub ei. Se pare că a ajuns exact unde a vrut.

— Nemaipomenit, exclamă furios Qennto. Mă bucur că el a vrut să ajungă aici.

Scuturăturile încetară după ce atacatorii ieşiră din raza de acţiune a proiectilelor şi Car'das privi indicatoarele vizuale. Doar trei astronave erau indicate: cele două astronave de vânătoare care se întorceau pentru încă un atac, plus o astronavă mai mare zburând considerabil mai departe de ei. Aceasta din urmă părea să încerce să se depărteze de zona de conflict, mai degrabă decât să participe.

— Uite-i că vin, anunţă Qennto.

Car'das privi din nou prin hublou. Şoimul Săltăreţ se răsucise pentru a-şi primi atacatorii cu faţa şi de la distanţă văzu strălucirea în momentul în care piloţii accelerau motoarele cu toată puterea.

— Apucaţi-vă de ceva, avertiză el şi strânse din nou cu putere cablul de care se agăţa acum şi Maris.

Cei doi vânători stelari îşi desfăcură formaţia pe măsură ce se apropiau, virând în direcţii opuse spre lateralele ţintei, cu tunurile de laser deschizând iarăşi focul. Armele Şoimului Săltăreţ răspunseră şi ele cu foc.

Şi amândoi atacatorii explodară.

— Uhaa! exclamă Qennto. Ce mama...?

— Au sărit în aer, răsuflă greu Maris. Un singur foc şi pur şi simplu au sărit în aer.

— Nu vă porniţi în urale deocamdată, îi avertiză Car'das.

Şoimul Săltăreţ evita norii de resturi cuprinse de flăcări şi prindea rapid viteză.

— A mai rămas cea mare.

Evantaiul ameţitor al stelelor se restabilea după ce încheiaseră virajul şi acum puteau vedea strălucirea motoarelor astronavei mari.

— Bănuiesc că nu vom avea norocul să fie dotată cu armament, rosti Qennto.

— Thrawn nu ar ataca o astronavă neînarmată, îi răspunse Maris cu fermitate.

— Şi de ce nu? o contră Qennto. Eu aş ataca. Astronavele acelea de vânătoare au atacat mai întâi. Ceea ce îi pune pe toţi în aceeaşi oală.

— Probabil bucăţi de carne fiartă, mormăi Car'das.

Maris se înfioră, dar nu mai spuse nimic.

Cealaltă astronavă îi văzuse apropiindu-se, bineînţeles. Chiar în timp ce Şoimul Săltăreţ intra în raza de bătaie, se răsuci într-o parte şi un mănunchi de proiectile ţâşniră dinspre ea. Tunurile de laser chiss loviră drept răspuns, iar proiectilele se vaporizară în zbor. Inamicul răspunse printr-o întoarcere la nouăzeci de grade şi lansă o a doua salvă. Şi acest mănunchi de proiectile fu neutralizat la o distanţă sigură. Un al treilea grup de proiectile urmă, apoi al patrulea, toate distruse în zbor.

— De ce nu accelerează la viteza luminii? murmură Maris.

— Pentru că nu cred că pot, îi răspunse Car'das şi îi arătă unul dintre indicatoarele tactice. Mie mi se pare că le-a neutralizat cineva hiperpropulsoarele.

— Când? se încruntă Qennto. Nu îmi amintesc să fi

auzit vreun foc înainte să atace astronavele de vânătoare.

— Cineva trebuie să fi fost aici de le-a dat de ştire, îi aminti Car'das. Poate că a reuşit atunci o lovitură norocoasă.

Oricare ar fi fost motivul, cealaltă astronavă nu avea să se depărteze prea mult. Şoimul Săltăreţ micşora distanţa hotărât şi pe măsură ce se apropiau de ea, Car'das remarcă pentru prima oară că avea coca acoperită cu nişte bule ovale, fiecare având circa doi metri lăţime şi trei lungime.

— Ce sunt chestiile acelea? întrebă el. Qennto?

— Nu am nici o idee, răspunse celălalt întinzându-şi gâtul. Arată ca nişte băşici de observaţie minuscule. Probabil fac parte din sistemul de navigare?

— Sau hublouri ale cabinelor, sugeră Maris şi vocea i se strânse subit. Ar putea fi o astronavă de pasageri?

— Ce vorbeşti, cu patru grupuri de lansatoare de rachete? contracară Qennto. Nici vorbă.

Timonierul chiss aduse Şoimul Săltăreţ de-a lungul astronavei extraterestre, compensându-i lejer manevrele nepricepute de a vira lateral şi se aşeză pe coca celeilalte. Se resimţiră câteva scuturături scurte în timp ce magneţii de prindere erau activaţi, apoi Thrawn apăsă un buton pe pupitrul de comandă din faţa lui.

— Ch'tra, ordonă el.

— Porniţi, traduse Car'das. Se pare că asistăm la un abordaj.

Comandantul se ridică din fotoliu şi se întoarse spre ei.

— Îmi cer scuze, spuse el în limba sy bisti, în timp ce revenea lângă grupul celor trei oameni. Nu intenţionam să vă pun într-un astfel de pericol, dar a apărut şansa şi a fost nevoie să acţionăm.

— În regulă, Comandante, îl asigură Car'das. Nu ni

s-a părut că am fi fost într-un mare pericol.

— După cum s-a dovedit, acceptă Thrawn.

Se îndreptă spre un rând de dulapuri aşezate de-a lungul unui perete, deschise unul şi scoase un costum presurizat blindat.

— Cabina voastră este prea aproape de zona de abordaj pentru a fi în siguranţă acolo. Vă cer să rămâneţi aici până ne vom întoarce.

— Intri în astronava inamică personal? întrebă Maris încruntându-se.

— Îmi conduc războinicii, răspunse Thrawn în timp ce îmbrăca echipamentul de luptă cu mişcări sigure şi îndelung practicate. Parte din datoria mea este să împart cu ei pericolul.

Maris privi scurt către Qennto.

— Ai grijă, rosti ea cu o voce destul de stânjenită.

Thrawn îi acordă un mic zâmbet.

— Nu vă faceţi griji, spuse el.

Încheindu-şi complet costumul, scoase din dulap o cască şi un pistol enorm cu laser.

— Astronava are mai mult ca sigur echipajul înjumătăţit sever, iar războinicii chiss sunt cei mai buni. Mă voi întoarce degrabă.

Car'das se întrebă la început de ce nici unul dintre membrii echipajului de pe punte nu l-a însoţit pe Thrawn şi restul trupei în abordaj, ale căror zgomote le auzeau pe coridor apoi printr-o uşă deschizându-se. Curând se lămuri totuşi că nimeni nu rămăsese să aştepte, ci îndeplineau împreună o anumită sarcină.

Doar când începu lupta corp-la-corp fu în stare să surprindă câteva frânturi de conversaţie şi să îşi dea seama ce sarcină îndeplinea echipajul rămas pe punte. Folosind senzorii Şoimului Săltăreţ, cei de pe punte asistau trupa de abordaj în depistarea luptătorilor inamici care se ascundeau sau se strângeau în grup pregătind

ambuscada. Chiar atacând în stilul piraţilor o astronavă inamică, Comandantul Thrawn folosea toate resursele de care dispunea.

Le trebui mai puţin de o oră războinicilor chiss să ia în stăpânire astronava inamică. Alte două ore se mai scurseră însă înainte ca unul dintre luptători să se întoarcă pe punte cu instrucţiuni pentru a transfera oamenii la bord.

Car'das nu călătorise foarte mult înainte să se întovărăşească cu Qennto şi Maris, iar ultimele voiaje le făcuseră în cele mai deplorabile zone ale Republicii, aşa că atunci când păşea în tunelul de abordaj era convins că poate rezista oricărei privelişti pe care avea să o găsească la celălalt capăt.

Greşit.

Astronava însăşi era groaznică. Umedă şi murdară, întregul interior purta semnele unor reparaţii multiple făcute în pripă şi nepăsare, iar amestecul de mirosuri care răzbătea pe coridoare îi izbi nările. Mai rău decât atât erau arsurile şi găurile făcute de trasoarele armelor pe pereţi şi tavane, amintire mută a bătăliei scurte, dar teribile care avusese loc cu puţin timp înainte.

Şi cel mai rău erau cadavrele.

Car'das mai văzuse cadavre, dar numai dintre cele liniştite şi frumos aranjate pe care le întâlnise la funeralii. Niciodată nu mai văzuse cadavre căzute la nimereală, acolo unde le loviseră armele chiss, schimonosite în forme groteşti, pe care chinurile morţii le sculptase pentru fiecare. Şi în timp ce războinicul chiss îi conducea printre trupuri moarte, se ferea să le privească, dar era forţat să se uite dacă nu îşi dorea să calce pe ele, sperând din toată inima să nu se facă de râs complet vărsându-şi maţele.

— Relaxează-te, băiete, îl sprijini vocea lui Qennto de lângă el chiar când dădeau peste alt grup de cadavre.

Sunt doar nişte morţi. Nu îţi pot face rău.

— Ştiu că nu, mormăi Car'das şi o privi furiş pe Maris.

Chiar şi ea, cu toată educaţia ei manierată şi sensibilitatea idealistică, se descurca mai bine decât el în situaţia dată.

În faţă se deschise o uşă şi Thrawn ieşi pe coridor. Purta costumul de protecţie, dar casca îi atârna la cingătoare pe şoldul stâng.

— Veniţi, le indică el. Vreau să vă arăt ceva.

Aproape ajunseră. Inspirând adânc, cu atenţia concentrată asupra ochilor strălucitori ai lui Thrawn, Car'das reuşi să străbată restul drumului.

— Voi ce credeţi? întrebă Thrawn când ajunseră lângă el, arătându-le coridorul împrejur.

— Eu cred că probabil erau foarte săraci, spuse Maris destul de calm, dar cu o notă de dezaprobare în voce. Poţi să vezi unde au peticit şi răspeticit doar ca să menţină totul în stare de funcţionare. Nu este o astronavă militară, cu siguranţă nu una care să fi fost o ameninţare pentru Chiss.

— Sunt de acord, răspunse Thrawn privind-o cu ochii strălucitori. Aşa deci, oameni săraci, crezi. Nomazi?

— Sau refugiaţi, continuă ea cu mai multă dezaprobare în glas.

— Şi rachetele?

— Nu prea le-au fost de folos pasagerilor, nu?

— Nu, dar nu putem spune că nu au încercat.

Thrawn se întoarse spre Qennto.

— Dar tu, Căpitane? Ce înţelegi tu din toate acestea?

— Nu ştiu, răspunse Qennto calm. Şi nici nu îmi pasă în mod special. Ei au tras primi, corect?

Thrawn ridică din umeri microscopic.

— Nu întru totul, mărturisi el. Una dintre santinelele

pe care le-am postat în zonă s-a întâmplat să fie destul de aproape când au apărut şi le-a scos hiperpropulsoarele din funcţiune. Car'das, părerea ta?

Car'das se uită în jur la pereţii juliţi şi şterşi. Poate că nu avusese parte de prea multă şcoală înainte să plece în spaţiu, dar îşi dădea seama suficient de bine când un profesor aştepta încă răspunsul pe care nu îl obţinuse de la ceilalţi.

Dar care să fi fost răspunsul? Maris avea dreptate; astronava arăta într-adevăr de parcă stătea să se frângă. Dar şi Thrawn avea dreptate în legătură cu rachetele. Ar deţine refugiaţii astfel de arme?

Şi apoi, dintr-o dată, înţelese. Se uită înapoia lui, căutând cel mai apropiat cadavru extraterestru şi făcu rapid o estimare a înălţimii şi lungimii braţelor. Se uită apoi la perete şi se întoarse spre Thrawn.

— Nu sunt deloc cei care au făcut reparaţiile, aşa este?

— Foarte bine, zâmbi discret Thrawn. Nu, nu sunt ei.

— Ce vrei să spui? întrebă încruntat Qennto.

— Extratereştrii aceştia sunt prea înalţi, explică Car'das arătând spre perete. Uite aici, unde modelul sudurii îşi schimbă textura. Aici cei care au făcut reparaţiile au trebuit să îşi ia o scară sau un suport flotant ca să termine treaba.

— Oricine ar fi fost muncitorii, erau considerabil mai scunzi decât actualii proprietari ai astronavei.

Thrawn se întoarse spre Maris.

— După cum ai bănuit, astronava a fost reparată într-adevăr de multe ori. Dar nu de către proprietari.

Maris îşi strânse buzele puternic, ochii dintr-o dată reci privind spre trupurile moarte.

— Erau negustori de sclavi.

— Într-adevăr, spuse Thrawn. Mai eşti încă supărată pe mine pentru că i-am ucis?

Maris se înroşi toată.

— Îmi pare rău.

— Înţeleg, ridică Thrawn încet din sprâncene. Voi cei din Republică nu treceţi cu vederea sclavia, nu?

— Nu, fireşte că nu, îl asigură Maris grăbită.

— Avem droizi care să îndeplinească mai toate sarcinile de muncă, adăugă Car'das.

— Ce sunt droizii?

— Muncitori mecanici care pot gândi şi acţiona singuri, explică Car'das. Trebuie să aveţi şi voi ceva de acest gen.

— De fapt, nu avem, răspunse Thrawn privindu-l gânditor pe Car'das. Şi nu are nici una dintre culturile extraterestre pe care le-am întâlnit. Puteţi să îmi arătaţi unul?

Lângă Maris, Qennto îşi drese glasul cu subînţeles.

— Nu am adus nici unul în această călătorie, răspunse Car'das ignorând expresia de avertizare a căpitanului său.

Qennto îl avertizase în repetate rânduri să nu discute nivelul de tehnologizare al Republicii cu chiss. Dar în opinia lui Car'das nu era vorba de aşa ceva. Şi apoi, Thrawn examinase cu siguranţă deja înregistrările Vânătorului de Chilipiruri, în care se vedeau vreo duzină de tipuri diferite de droizi în plină acţiune.

— Păcat, spuse Thrawn. Şi totuşi, dacă Republica nu are sclavie, cum de înţelegeţi conceptul?

Car'das se strâmbă.

— Ştim câteva culturi în care există sclavie, admise el cu greutate.

— Şi oamenii voştri le permit?

— Republica nu are prea multă influenţă în sistemele care nu sunt membre, interveni nerăbdător Qennto. Uite ce este, am terminat aici?

— Nu chiar, spuse Thrawn şi arătă spre uşa pe care

tocmai ieşise. Veniţi să vedeţi.

Mai multe cadavre? Luându-şi inima în dinţi, hotărât să nu i se facă rău chiar dacă ar fi dat peste mormane de cadavre, Car'das trecu pe lângă Comandant şi intră pe uşă.

Şi se opri în prag, căscând gura consternat. Cabina era neaşteptat de largă, cu un tavan înalt care se înălţa cel puţin două etaje mai sus.

Dar nu era burduşită cu cadavre. Era burduşită cu comori.

Comori de toate felurile. Mormane de lingouri de metal de diverse culori şi străluciri, aşezate grămezi în reţele de accelerare. Rânduri de rafturi, unele umplute cu monede sau pietre multicolore, altele încărcate cu containere rectangulare care puteau ascunde în ele hrană sau mirodenii, sau electronice. Câteva dulapuri solide de-a lungul unui perete conţineau probabil articole care ar fi părut prea tentante să fie lăsate la îndemâna sclavilor sau chiar a echipajului.

Existau aici şi o mulţime de lucrări de artă: plate, sculptate, gravate şi în alte forme şi stiluri, pe care Car'das nici măcar nu putea să le aşeze în categorii. Majoritatea erau aranjate laolaltă, dar se vedeau câteva exemplare împrăştiate prin sală, de parcă cei care le aduseseră aici nu le consideraseră obiecte de artă sau nu le păsase unde le pun.

Auzi în spatele lui o voce gâfâită şi o respiraţie tăiată; Qennto şi Maris intraseră după el.

— Ce minunăţii! gâfâi Maris.

— O astronavă a comorilor, cărând de colo-colo ce au jefuit din toată lumea, spuse Thrawn strecurându-se pe lângă ei în sală. Nu au fost numai negustori de sclavi, ci şi piraţi şi tâlhari.

Cu destul efort, Car'das îşi luă ochii de la comori şi se uită la Thrawn.

— Vorbeşti de parcă deja i-ai cunoaşte.

— Doar după reputaţie, răspunse Thrawn cu vocea blândă contrastând puternic cu privirea rece. Cel puţin până acum.

— I-aţi vânat?

O încruntare uşoară umbri fruntea lui Thrawn.

— Bineînţeles că nu, se împotrivi el. Vagaari nu au îndrăznit să vină împotriva Dominaţiei Chiss. Astfel că nu am avut nici un motiv să îi vânăm.

— Dar le ştii numele, murmură Qennto.

— După cum am spus, le cunosc reputaţia, insistă Thrawn. Au umblat prin această regiune a spaţiului cel puţin în ultimii zece ani, prădându-i în special pe cei slabi şi primitivi tehnologic.

— Dar sclavii lor? întrebă Maris. Ştii ceva despre ei?

Thrawn dădu din cap.

— Nu am găsit nici unul la bordul acestei astronave. Judecând după acest fapt şi după ce am găsit aici, presupun că erau în drum spre baza lor principală.

— Şi au debarcat sclavii ca să nu afle localizarea acestei baze? sugeră Car’das.

— Exact, spuse Thrawn. Chiar şi echipajul este în număr mai mic decât te-ai aştepta de la o astronavă de aceste dimensiuni. Acest fapt arată că nu bănuiau să aibă necazuri, ci se îndreptau hotărât spre casă.

— Da, îmi amintesc că ai menţionat pe punte că s-ar putea să aibă echipaj restrâns, spuse Car’das. Cum de ai ştiut?

— Am dedus din faptul că apărarea era slabă şi în mare parte ineficientă, explică Thrawn. Nu au făcut decât să lanseze rachete, toate folosind aceleaşi contramăsuri pe care deja le văzusem. O astronavă cu echipaj complet ar fi avut tunari la posturi şi ar fi modificat strategic traiectoriile rachetelor. Clar, se aşteptau ca escorta să se ocupe de luptă în caz că ar fi fost necesar.

— Şi, măi nene, cât de greşit a fost, mormăi Qennto. I-ai dovedit chiar de la început.

— Cu greu putem spune dovedit, îi explică Thrawn. Am observat doar că în ambele atacuri o salvă de lasere preceda rachetele într-un mod distinct şi previzibil. Când au lansat cel de-al treilea atac, am putut să ripostez chiar în momentul deschiderii trapelor protectoare, detonând rachetele înainte să poată fi măcar lansate. Vânătorii stelari de dimensiunile acelea rareori au suficient blindaj cât să reziste la explozii interne.

— Vezi? spuse sec Car'das, nimic neobişnuit.

Buza de jos a lui Qennto tremură involuntar.

— Mda, zise, corect.

— Şi acum ce se întâmplă? întrebă Maris.

— Am să tractez astronava înapoi pe Crustai pentru a o inspecta în totalitate, răspunse Thrawn şi mai aruncă o ultimă privire asupra sălii comorilor înainte să se întoarcă spre uşă.

— Întrebare, interveni Qennto. I-ai promis lui Car'das că ne vei da extra marfă ca plată pentru că vă predăm limba basică?

— Nu am formulat în mod precis aşa, spuse Thrawn. Dar esenţial este corect.

— Şi cu cât stăm mai mult, cu atât primim mai mult?

Thrawn zâmbi imperceptibil.

— Ar putea fi posibil. Credeam că sunteţi grăbiţi să vă întoarceţi acasă.

— Nu, nu, nu avem nici o grabă, îl asigură Qennto măturând discret cu privirea sala comorilor.

Nerăbdarea lui de mai devreme, observă Car'das, părea să se fi pierdut fără urmă.

— Nici un fel de grabă.

5.

— Vino, Padawan! Se răsti aspru C'baoth întorcându-se pe jumătate ca să privească în urmă. Nu o mai tărăgăna.

— Da, Maestre C'baoth, răspunse Lorana grăbind pasul şi sperând că va reuşi să treacă în viteză prin piaţa aglomerată fără să dea peste cumpărătorii matinali.

Până acum brolfii ieşiţi la cumpărături reuşiseră să se dea la o parte din calea lui C'baoth, care păşea zdravăn prin mulţime, dar ea suspecta că în mare parte prezenţa lui putea fi uşor asemănată cu o furtună apropiindu-se şi acest fel îi făcea să îl evite. Ea, din nefericire, nu avea aceeaşi statură impunătoare, astfel că aproape se izbise de câţiva trecători.

Era frustrant însă că în primul rând nici măcar nu aveau nevoie să meargă atât de repede – aveau suficient timp înainte de începerea negocierilor. Nu, C'baoth era pur şi simplu furios: furios pe încăpăţânarea negociatorilor brolfi, furios pe reprezentanţii Alianţei Corporative care se dovedeau şi ei la fel de încăpăţânaţi, şi mai furios pe cei care întocmiseră iniţial contractul şi lăsaseră destule portiţe deschise interpretărilor.

Şi cu cât se înfuria mai tare C'baoth, cu atât mergea mai repede.

Din fericire, Forţa o ajuta pe Lorana, astfel că reuşi să ajungă la celălalt capăt al pasajului comercial fără să dea peste nimeni şi păşi pe una dintre străzile largi care împărţeau piaţa în sectoare. Încă un pasaj comercial de traversat şi apoi urmau să urce treptele spre uşile largi de pe latura vestică a centrului administrativ, acolo unde negocierile aveau să se reia curând.

Din nefericire, C'baoth era tentat în zona deschisă să grăbească şi mai mult pasul. Strâmbându-se, Lorana îl urmă cât putu de repede fără să alerge, căci ştia că va fi

catalogată imediat drept nedemnă şi nepricepută pentru a deveni Jedi.

Şi atunci, fără avertizare, C'baoth se opri brusc în mijlocul drumului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lorana extinzându-şi Forţa şi oprindu-se în spatele lui.

Nu detectă nici un pericol sau ameninţare în apropiere, doar iritarea crescută a lui C'baoth.

— Maestre C'baoth?

— Tipic, mârâi el cu părul şi barba ştergându-i roba când întoarse capul să răspundă. Nervoşi şi suspicioşi, toţi până la unul. Vino, Padawan.

Porni spre piaţeta dinspre dreapta. Lorana îşi întinse capul să vadă dincolo de el, urmându-l şi încercând să îşi dea seama despre ce vorbea.

Şi atunci văzu doi bărbaţi venind spre ei prin mulţime: un Jedi împreună cu ucenicul său Padawan. Amândoi îi erau cunoscuţi după înfăţişare, păşind încrezători prin mulţimea de oameni ca nişte lumini în mijlocul unui vârtej de frunze uscate.

Se încruntă, imaginea mentală formată subit atrăgându-i atenţia conştientă. Un vârtej de frunze uscate...

Când oare începuse să gândească despre cei care nu erau Jedi în felul acesta? Cu siguranţă nu aşa fusese crescută să gândească despre oamenii cărora îşi dedicase viaţa să îi slujească. Putea să fie o atitudine pe care o copiase de la unii oameni cu care călătorise de când devenise ucenica Padawan a lui C'baoth? Sigur că mulţi dintre ei păreau să se considere inferiori celor care purtau sabia de lumină.

Sau oare copiase atitudinea aceasta chiar de la C'baoth însuşi? Aşa gândea el despre ceilalţi oameni?

C'baoth se opri la câţiva metri de intrarea în piaţetă şi aşteptă, iar când cele două siluete treceau de ultimul

grup de cumpărători matinali şi se îndreptau direct spre ei Lorana îi recunoscu.

— Maestre C'baoth, salută Obi-Wan Kenobi ajungând lângă ei împreună cu ucenicul său Padawan, Anakin Skywalker.

— Maestre Kenobi, îi răspunse la salut C'baoth.

Vocea şi manierele îi erau politicoase, dar sub cuvinte ascundea o notă de intimidare.

— Ce surpriză! Ai bătut tot drumul de pe Coruscant ca să târguieşti prishte?

— Se spune că tehnicile horticole de pe Barlok produc cele mai bune fructe, răspunse Obi-Wan calm. Dar tu?

— Ştii foarte bine de ce am venit aici, spuse C'baoth. Spune-mi, ce mai face Maestrul Windu?

Pe buza lui Kenobi se văzu un spasm discret.

— Foarte bine.

— Mă bucur să aud acest lucru.

C'baoth îşi mută atenţia asupra tânărului care stătea lângă Kenobi şi un zâmbet îi marcă în fine colţul gurii.

— Maestrul Skywalker, corect? întrebă el pe un ton prietenos.

— Aşa este, Maestre C'baoth, răspunse Anakin şi Lorana nu se putu abţine să zâmbească sesizând gravitatea serioasă din vocea băiatului. Este o onoare să te văd din nou.

— Cum aceeaşi onoare este şi pentru mine să mă întâlnesc din nou cu un ucenic Padawan atât de promiţător, îi replică C'baoth. Spune-mi, cum merg antrenamentele?

Anakin se uită mai întâi la Kenobi înainte de a răspunde.

— Întotdeauna se poate învăţa mai mult, bineînţeles. Pot doar să sper că progresele mele sunt

satisfăcătoare.

— Progresele lui sunt mai mult decât satisfăcătoare, interveni Kenobi. În ritmul de acum, va deveni Jedi înainte să împlinească douăzeci de ani.

Lorana se făcu mică lângă ei. Ea avea deja douăzeci şi doi de ani, iar C'baoth nu făcuse nici o menţiune că ar vrea să o recomande pentru titlul de Cavaler Jedi în viitorul apropiat. Era Anakin atât de puternic în Forţă, cu mult mai puternic decât ea?

— Şi totuşi şi-a început antrenamentele atât de târziu faţă de cum se întâmplă în mod obişnuit, observă C'baoth zâmbind încântat spre băiat. Acest lucru îi face avansarea şi mai impresionantă.

— Într-adevăr, recunoscu Kenobi. În umbra acestor rezultate, cred că a devenit destul de clar şi pentru Consiliu că a luat decizia corectă de a-mi permite să îl pregătesc.

Poate că sesizase o uşoară subliniere în această afirmaţie, căci pentru o jumătate de secundă un nor întunecat păru să umbrească figura lui C'baoth. Apoi umbra pieri şi zâmbi din nou.

— A fost o reîntâlnire plăcută, spuse el. Dar negociatorii s-au adunat deja, iar eu am treabă. Bănuiesc că mă veţi scuza dacă voi pleca să mă ocup de treburile juridice ale Consiliului.

— Desigur, spuse Kenobi şi obrazul i se crispă uşor la auzul sugestiei că el şi ucenicul său Padawan nu ar fi venit aici tot cu treburi oficiale din partea Consiliului.

— Dar să nu îmi uit manierele, continuă C'baoth. Acesta este un oraş mare şi primitor, iar tu şi Maestrul Skywalker veţi dori cu siguranţă să apreciaţi distracţiile pe care le oferă cât timp veţi rămâne aici.

Făcu un semn către Lorana.

— Ucenica mea Padawan, Lorana Jinzler, va fi onorată să vă însoţească în explorările voastre.

— Mulţumesc, dar nu cred că va fi necesar, refuză politicos Kenobi şi o măsură pe Lorana cu privirea. Ne vom descurca.

— Dar insist, spuse C'baoth pe un ton irevocabil de comandă. Nu mi-aş dori să interveniţi în discuţii sau din întâmplare să încălcaţi regulile negocierilor.

Privi spre Anakin.

— Şi apoi, îmi imaginez că Maestrul Anakin s-ar bucura de compania unei ucenice Padawan pentru o vreme.

Din nou, Anakin se uită spre Maestrul său.

— Păi...

— Aş considera-o şi ca o favoare personală, adăugă C'baoth privindu-l pe Kenobi. Lorana nu are ce face la negocieri, aşa că nici eu nu am vreun motiv real pentru care să o ţin degeaba acolo. Sunt convins că ar prefera şi ea să umble de colo-colo, iar eu m-aş simţi liniştit să ştiu că face turul oraşului împreună cu cineva de încredere.

Buza lui Kenobi tresări iar. Nu era deloc mulţumit – Lorana putea să observe acest lucru chiar şi fără ajutorul Forţei. Dar fusese depăşit strategic, o ştia şi el.

— Cum doreşti, Maestre C'baoth, acceptă el. Am fi onoraţi să ne bucurăm astăzi de compania ucenicei tale Padawan.

— Cât vreţi, încheie C'baoth. Acum chiar trebuie să plec. Rămas bun.

Se întoarse şi plecă.

Privindu-l depărtându-se, Lorana simţi un nod în gât. Fusese perfect mulţumită să şadă în spatele lui C'baoth în timpul negocierilor, iar până acum şi el păruse la fel de mulţumit să o aibă lângă el. Făcuse ceva care să îl nemulţumească?

Totuşi, oricare ar fi fost motivul, primise nişte ordine, chiar dacă nu destul de clare. Îmbărbătându-se, se întoarse spre cei doi Jedi.

Iar Kenobi şi Anakin o priveau aşteptând.

— Păi, începu ea şi tresări când îşi dădu seama de lipsa de sens a cuvântului.

O ucenică Padawan a lui Jorus C'baoth ar trebui să fie mai rafinată şi mai elocventă decât atât.

— Suntem în oraş doar de o zi, dar am luat un ghid turistic de la portul spaţial.

— Şi noi la fel, spuse Kenobi ridicând uşor din sprâncene.

Clar, nu avea de gând să îi facă fetei viaţa prea uşoară.

— Maestre Kenobi...

— Ştii vreun loc unde să putem mânca nişte tarsh maxeri buni? vorbi Anakin optimist. Mie îmi este foame.

Kenobi zâmbi spre ucenicul său Padawan, iar când se uită iar la Lorana simţi cum scade tensiunea dintre ei.

— Să ştii că şi mie îmi sună bine, fu el de acord. Haideţi să căutăm un restaurant.

***

Aşezat la balconul camerei de hotel, Doriana îi privi pe cei trei plecând spre unul dintre districtele cu restaurante de dimensiuni medii ale oraşului, încruntându-se în timp ce le urmărea plimbarea prin macrobinoclu. Deci Consiliul Jedi l-a păcălit, trimiţându-l pe Obi-Wan Kenobi şi pe parvenitul acela de ucenic Padawan să stea cu ochii pe C'baoth. Ceea ce nu făcea parte din planul lui Sidious.

Dar apoi, aceştia doi păreau să facă o bună carieră tocmai din astfel de treburi. Îşi aminti foarte clar furia lui Sidious după incidentul de pe Naboo şi înfrângerea neaşteptată a Federaţiei Comerciale. Armata lor ar fi trebuit să fie în stare să ocupe planeta timp de luni sau chiar ani, creând astfel agitaţie şi paralizare în Senat, stări pe care Sidious şi Doriana ar fi putut să le

folosească cu efect devastator.

Dar tot acel efort s-a risipit în zadar, mulţumită lui Skywalker şi norocului său chior cu care scosese din luptă Astronava de Control al Droizilor Federaţiei Comerciale. Moartea lui Darth Maul sub atacurile lui Kenobi şi Qui-Gon Jinn a fost la fel de devastatoare, scurtcircuitând un regim tăcut de teroare care ar fi putut să îi distragă pe Jedi chiar ciuntindu-le grupul atât de închegat.

Şi iată-i acum iar pe Barlok, ameninţând să interfereze cu planul lui Sidious de a-l elimina pe Jorus C'baoth.

Îşi muşcă buzele cu furie. Nu – nu de data aceasta. Nu cât timp Kinman Doriana avea ceva de spus în această privinţă.

În buzunarul lui, aparatul special de comunicaţii sună încetişor. Continuând să îi urmărească pe Kenobi şi tovarăşii lui, scoase aparatul şi îl deschise.

— Da?

— Apărătorule? chemă o voce aspră de brolf.

— Da, acela sunt, Patriotule, răspunse Doriana. M-am întors aşa cum am promis să vă ajut într-un moment de nevoie.

— Ai întârziat, mârâi celălalt. Negocierile au început deja.

— Dar nu s-a luat încă nici o decizie, răspunse Doriana. Avem încă timp să trimitem un mesaj prin care să arătăm că poporul brolf nu vrea să fie înşelat. Este totul pregătit conform instrucţiunilor mele?

— Aproape, spuse Patriotul. Componentele finale trebuie să sosească. Întrebarea este dacă tu ai adus contribuţia pe care ai promis-o.

— O am chiar aici cu mine, îl asigură Doriana.

— Atunci adu-o, se răsti Patriotul. Al treilea bloc la nord de străzile Chessile şi Scriv. Peste două ore.

— Voi fi acolo.

Se auzi un ping atunci când legătura fu întreruptă. Îşi puse aparatul de comunicaţii la loc şi îşi privi cronograful. Excelent. Adresa nu era mai departe de o jumătate de oră de mers pe jos, ceea ce îi lăsa timp pentru o plimbare lejeră şi o supraveghere atentă a zonei înainte de a ajunge la întâlnire.

Dar mai întâi trebuia să vadă ce putea face să îl ţină pe Kenobi pe margine, acolo unde îi era locul.

Din fericire, acest lucru nu era o problemă. Oricare ar fi fost scopul acestuia, existau şanse că nu va îndrăzni să facă vreo mişcare mai serioasă fără să consulte mai întâi Consiliul Jedi. Un pic zgândărit sistemul oraşului de acces computerizat la reţeaua HoloNet şi nimic nu va mai intra şi nici ieşi din Barlok pentru o zi sau două. Suficient timp pentru el şi aliaţii săi brolfi să îşi încheie misiunea.

Se aşeză la birou, îşi deschise computerul şi se apucă de treabă.

***

Cantina pe care au găsit-o nu avea cel mai promiţător decor pe care îl văzuse vreodată Obi-Wan. Dar întocmai ca şi Dex’s Diner de pe Coruscant, aparenţele pot înşela, mai ales când vine vorba de mâncare. Aroma bogată de tarsh prăjit umplea aerul, maxerii erau cei mai prezenţi în meniu, iar ghidul turistic pe care îl avea Lorana îi acorda o notă impresionantă. Toate ca toate, părea să fie o alegere potrivită.

Un droid WA-2 se grăbi spre ei imediat ce se aşezară într-un separeu cu vedere spre stradă.

— Bine aţi venit la Panky’s, anunţă droidul, iar vocea sa electronică părea cumva să fie politicoasă şi obosită de suprasolicitare. Cu ce să vă servesc?

— Vreau un tarsh maxer şi un suc de bribb, spuse cu

nerăbdare Anakin.

Obi-Wan îşi ascunse un zâmbet. Anakin descoperise sucul de bribb în prima lui călătorie ca ucenic Padawan şi de atunci îl comanda ori de câte ori avea ocazia, fie împreună cu mâncarea, fie doar de sete.

— Tot maxer şi pentru mine, dar ca băutură vreau o bere Corelliană, îi comandă Obi-Wan droidului.

— Eu am să iau un suc de bribb şi o salată de prishte, ceru Lorana apoi îi zâmbi stânjenită lui Obi-Wan. De fapt, Barlok chiar produce cele mai bune fructe.

— Aşa am auzit şi eu, fu de acord Obi-Wan şi o studie atent.

Avea înălţime medie, părul brunet şi ochii ciudat de gri. O figură inteligentă, un zâmbet drăguţ şi acel simţ al atenţiei globale format odată cu atingerea Forţei. După toate aparenţele, fata urma să devină cât de curând un Jedi tipic.

Şi totuşi, avea ceva care lui i se părea destul de nepotrivit, ceva care nu suna tocmai real. Aerul ei de demnitate şi încredere se simţea forţat, ca un accesoriu pe care şi-l punea în fiecare dimineaţă, în loc să facă parte din însăşi fiinţa ei. Şi zâmbetul avea aceeaşi tendinţă, de parcă îi era teamă că ar putea da de necaz.

La suprafaţă, totul era în regulă. Dedesubt însă, rămăsese tot o ucenică Padawan care mai avea mult de învăţat.

— Nu cred că am mai întâlnit pe cineva până acum care să fie pregătit de Maestrul C'baoth, comentă Obi-Wan după ce droidul plecă. Cum este să studiezi cu el?

Colţurile gurii Loranei se strânseră cât să fie remarcate.

— O experienţă de studiu valoroasă, răspunse ea diplomatic. Maestrul C'baoth are o putere şi o percepţie adâncă a Forţei pe care sper ca într-o bună zi să pot fi şi eu în stare să le dobândesc.

— Aha.

Obi-Wan încuviinţă din cap, mintea fugindu-i înapoi la ultima discuţie pe care o purtase cu Maestrul Windu. Fata ar putea avea dreptate, dar în acelaşi timp era posibil şi ca Maestrul C'baoth să nu fie deloc atât de puternic în Forţă pe cât credea ea. Probabil nici măcar atât de puternic pe cât se credea C'baoth însuşi.

Dar să vorbeşti despre un Jedi cu ucenicul său Padawan era un gest ieftin, mai ales de faţă cu alt ucenic Padawan tânăr, aşa cum era cazul lui Anakin.

— Sunt sigur că vei ajunge, îi spuse el. Din experienţa mea, un Jedi poate dobândi atâta putere şi percepţie a Forţei pe cât îşi doreşte.

— În limitele fiecăruia, fireşte, răspunse Lorana cu regret. Deocamdată nu ştiu care sunt ale mele.

— Nimeni nu ştie până nu şi le atinge şi le testează, sublinie Obi-Wan. Personal, eu nu cred deloc că ar exista astfel de limite.

Un alt droid apăru cu băuturile, aducându-le în echilibru precar pe o tavă. Obi-Wan se sprijini de spătar, gata să prindă paharele cu ajutorul Forţei dacă ar fi devenit necesar, dar droidul le aşeză pe masă fără măcar să verse vreun strop, apoi se retrase. Ridicându-şi paharul, Obi-Wan scrută încet şi discret întreaga încăpere.

Localurile mici şi modeste precum acesta ştia prea bine că erau evitate de vizitatori în căutare de senzaţii tari. Cel mai sigur, clienţii erau localnici: brolfi încornoraţi cu pielea în diverse nuanţe de galben şi verde, plus un număr mic din karfii arboricoli din vastele păduri de tisvollt care mărgineau oraşul pe două laturi.

Dar mai existau şi alte câteva specii prezente, inclusiv alţi trei oameni. Probabil ghidul turistic avea ceva influenţă asupra vizitatorilor. Privirea ajunse leneşă până în capătul barului din lemn negru, unde un brolf

slăbănog, cu pielea mai mult gălbejită, servea băuturi.

Se încruntă.

— Lorana, umanul acela de acolo, cu vesta neagră şi cămaşa gri, cel care vorbeşte cu barmanul, l-ai mai văzut vreodată?

Fata se întoarse să se uite.

— Da, făcea parte din grupul care aştepta ieri în afara sălii de negocieri când s-au încheiat discuţiile. Nu îi ştiu numele.

— Îl cunoşti, Maestre? întrebă Anakin.

— Dacă nu cumva greşesc, este chiar Jerv Riske, răspunse Obi-Wan. Fost vânător de recompense, actualmente mare ofiţer la curtea magistraţilor din cadrul Alianţei Corporative.

— Cu ce se ocupă un ofiţer? se interesă Anakin.

— În general cam cu tot ce îi cere Passel Argente, explică Obi-Wan. Securitate personală, investigaţii, un pic de muşchi atunci când trebuie să se colecteze datorii mai dificile. Mă întreb care dintre rolurile acestea le îndeplineşte aici.

— Probabil cel de protector, interveni Lorana. Magistratul Argente conduce echipa de negociatori care reprezintă Alianţa Corporativă.

O senzaţie neplăcută i se furişă pe şira spinării lui Obi-Wan. Capul unei organizaţii puternice cu ramificaţii la nivelul întregii galaxii, aşa cum era Alianţa Corporativă, rareori avea timp să se ocupe personal de o dispută pe marginea unui contract minor cum era cazul aici.

Doar dacă nu cumva disputa de pe Barlok nu era deloc atât de neînsemnată cum o vedea lumea.

Se uită iar spre Riske. Omul încă vorbea cu barmanul, amândoi aplecaţi peste bar, cu capetele apropiate.

— Anakin, vezi tu farfuria aceea cu miez de nucă de

pe bar, chiar lângă Ofiţerul Riske? întrebă Obi-Wan punându-şi băutura pe masă. Du-te şi ia şi tu.

— Sigur, spuse Anakin.

Ridicându-se de pe scaun, porni printre mese.

— Ce l-ai pus să facă? întrebă Lorana.

— Să îmi dea un motiv ca să mă duc până la bar, spuse Obi-Wan, observându-l pe Anakin înaintând şi apreciind distanţa şi momentul când va ajunge. Încă o masă... acum.

— Aşteaptă aici, adăugă el şi ridicându-se în picioare porni după ucenicul său Padawan.

Concentrându-şi atenţia asupra discuţiei de la bar, se folosi de tehnicile Jedi de îmbunătăţire senzorială.

Ajunse la o distanţă propice pentru a trage cu urechea chiar când Anakin se apropiase de bar, se băgase între un aqualish şi un rodian şi începuse să se înfrupte din miezul de nucă.

... centrat în districtul Patameene, spunea barmanul cu voce scăzută. Dar este doar un zvon, bănuiesc.

— Mulţam, îi spuse Riske.

Mâna ofiţerului se atinse de cea a barmanului şi Obi-Wan zări strălucirea metalului în pumnul închis al barmanului coborând discret dedesubt. Ochii lui brolf se mutară spre el, fruntea încornorată încreţindu-se uşor. Riske surprinse încruntarea şi se întoarse, mâna dreaptă căzându-i lejer spre centură, degetele strecurându-se în interiorul vestei.

— De ajuns, Anakin.

Obi-Wan începu să îl dădăcească cu o voce înceată, dar fermă, prinzându-l în acelaşi timp de umăr şi având grijă să nu întâlnească privirile lui Riske şi ale barmanului.

— Încă un pic? întrebă Anakin luând un pumn plin de tashru.

— Bine, dar pentru după prânz, insistă Obi-Wan cu

fermitate.

Cu coada ochiului îl văzu pe Riske lăsându-şi mâna dreaptă jos şi simţurile lui înţeleseră că suspiciunile celor doi se risipiseră.

— Doar nu vrei să îţi strici pofta de mâncare, mai adăugă el.

Băiatul oftă teatral.

— Biiine, acceptă el.

Cu pumnul plin de nuci, se răsuci pe călcâie şi porni înapoi.

Dar în graba lui jucată, se izbi cu umărul de spatele aqualishului chiar când extraterestrul îşi ridicase băutura la gură, vărsând lichidul roşiatic pe tejghea şi pe mâna mare a extraterestrului.

Obi-Wan înjură în gând. Fusese doar un mic accident, aşa cum se mai întâmplă prin baruri, fără prea mari urmări. Dar astfel de subtilităţi se pierdeau în temperamentul şi mintea unui aqualish tipic.

Iar acesta era chiar unul deosebit de tipic.

— Tu, copil de om dezmăţat… mârâi extraterestrul în limba lui natală, întorcându-se rapid încât mai vărsă o parte din băutură. Ce îţi veni de mă deranjezi?

— A fost un accident, spuse Obi-Wan rapid trăgându-l pe Anakin repede chiar în faţa lui. Îmi cer scuze pentru neîndemânarea lui.

— Nu este prunc înfăşat în viţă să cureţi tu mizeria după el, se răsti aqualishul spre Obi-Wan cu ochi fioroşi.

Se uită la Anakin, iar mâna îi coborî spre blasterul de la cingătoare.

— Trebuie să înveţe disciplina şi bunele maniere.

Obi-Wan îşi strânse mâna pe umărul lui Anakin simţind furia băiatului. Autodisciplina era una dintre marile probleme ale lui Anakin, termen pe care Obi-Wan încerca să i-l inducă de cel puţin două ori pe săptămână. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl audă băiatul era

aceeaşi predică ţinută de un extraterestru morocănos.

— Încet, Anakin, îl temperă Obi-Wan.

Era conştient că toate privirile din cantină se aţintiseră spre confruntare. Micul său act teatral eliminase suspiciunile lui Riske atunci când trăsese cu urechea, dar suspiciunile puteau atrage după ele răzbunare dacă Obi-Wan era forţat să se dezvăluie ca fiind Jedi.

— Hai, prietene, se adresă el împăciuitor aqualishului. Sigur că ai moduri mai benefice de a-ţi consuma energia. Lasă-mă să îţi cumpăr altă băutură şi să ne vedem fiecare de ale noastre.

Un moment lung aqualishul îl privi fix, mâna apucând vizibil blasterul. Obi-Wan aşteptă nemişcat, cu mintea intrându-i în stare de luptă, mâna pregătită să se strecoare sub tunică şi să smulgă de acolo sabia de lumină gata aprinsă dacă şi numai când ar fi devenit necesar.

Apoi ceva păru să intervină în mânia aqualishului.

— Un Likstro, ceru el luându-şi mâna de pe blaster şi arătând paharul pe jumătate gol. Unul mare.

— Desigur, spuse Obi-Wan.

Paharul nu era însă deloc mare, dar nu era momentul şi nici locul să se târguiască asupra unor mici detalii. Cu simţurile alerte în cazul unui atac surpriză, se întoarse şi îl căută pe barman cu privirea.

— Un Likstro mare, ceru el arătând spre aqualish.

Barmanul aprobă şi se grăbi să onoreze comanda. Un minut mai târziu băutura era în faţa extraterestrului, plata în mâna barmanului, iar Obi-Wan şi Anakin se îndreptau spre separeul lor.

— Nu a avut deloc o băutură mare, mormăi Anakin trecând printre mese.

Obi-Wan aprobă din cap.

— Ştiu.

— Ceea ce înseamnă că te-a fraierit, concluziona Anakin cu un ton acuzator în voce. Probabil că aşa a vrut de la început.

— Posibil, recunoscu Obi-Wan. Şi ce dacă a vrut?

— Dar noi suntem Jedi, mormăi Anakin. Noi nu trebuie să ne lăsăm înşelaţi în halul acesta.

— Trebuie să înveţi să vezi imaginea în ansamblul ei, tânărul meu Padawan, îi aminti Obi-Wan privind în jur. Tot ce am vrut să îndeplinim aici...

Îşi pierdu vorbele. Riske dispăruse.

Dar la fel se întâmplase şi cu Lorana.

6.

— Aparent acesta era destinul ei în viaţă, se gândi Lorana în timp ce înota prin mulţimea de pe pasarelă, să ţină mereu pasul cu câte cineva. Mai devreme fusese C'baoth; acum, se chinuia din răsputeri să îl păstreze pe Riske în raza vizuală.

Trebuia să admită însă că era un studiu interesant al contrastelor. Tehnica lui C'baoth era una directă de a-i intimida pe ceilalţi şi a-i face să se retragă din drumul lui. Riske obţinea acelaşi rezultat folosind avantajul fiecărui loc deschis, rareori deranjându-i pe trecători, strecurându-se prin mulţime ca un animal nocturn printre copacii unei păduri.

Maestrul Kenobi spusese despre el că fusese vânător de recompense. Probabil fusese unul foarte bun.

Din nefericire, nu se gândise să îi ceară frecvenţa de comunicaţii lui Obi-Wan înainte să plece. C'baoth ar trebui să o aibă, dar ştia că nu era bine să îl întrerupă în timpul negocierilor pentru nimic mai puţin important decât o catastrofă iminentă.

Dar Templul Jedi de pe Coruscant avea cu siguranţă lista frecvenţelor. Evitând un trecător ithorian, îşi scoase aparatul de comunicaţii şi apelă centrul de comunicaţii orăşenesc pentru un transfer prin HoloNet.

— Enorme regrete, stimate cetăţean, se auzi o voce mecanică din aparat. Toate legăturile intersisteme sunt momentan indisponibile. Vă rugăm reveniţi.

S-a zis cu încercarea ei. Lorana închise aparatul şi îl prinse înapoi la centură, păşind în lateral când văzu doi brolfi imenşi ivindu-se în calea ei. Cele două namile trecură de ea, iar ea porni mai departe, întinzându-şi gâtul să vadă peste mulţime.

Şi văzu că Riske dispăruse.

Se grăbi să avanseze, scrutând strada cu privirea şi extinzându-şi Forţa. Dar nu se mai vedea nici urmă de el.

Calmează-te, Padawan, auzi şoptită în minte admonestarea frecventă a lui C'baoth. Riske nu putea să se depărteze prea mult în scurtul timp cât îl pierduse din vedere. Trebuie să fi intrat într-unul dintre sumedeniile de magazinaşe aranjate pe stradă sau să fi cotit pe una dintre aleile înguste care se deschideau la stânga şi la dreapta în faţa ei.

Rapid, cântări opţiunile pe care le avea. Magazinele erau strâmte, limitându-i drastic libertatea de mişcare. Un om ca Riske, decise ea, va prefera mai degrabă una dintre alei.

Ajunse la ele şi se uită în ambele direcţii. Nu se vedea nimeni. Când îl zărise ultima oară pe Riske, fusese mai aproape de aleea din stânga, ceea ce făcea din ea alegerea evidentă. Dar el nu părea a fi o persoană obişnuită. Ocolind încă o pereche de trecători, păşi pe aleea din dreapta.

Gangul era destul de strâmt, cam cât un autoglisor şi jumătate de lat, pe o parte având stivuite containere de gunoi aşteptând să fie ridicate. La jumătatea

distanţei, o altă alee intersecta gangul de-a curmezişul, împărţind acest sector în sferturi. Dacă Riske o luase pe aici, atunci avusese încă două direcţii din care să aleagă odată ce a ajuns la mijlocul gangului. Strecurându-şi mâna sub tunică, apucă bine sabia de lumină şi porni înainte.

Ajunse la intersecţia centrală fără vreun incident şi privi în toate direcţiile. Riske, din nefericire, nu se vedea în nici o parte.

Pentru o clipă rămase acolo, privind într-o parte şi în cealaltă de-a lungul celeilalte alei, simţind în gură gustul amar al înfrângerii. Nu mai avea ce face decât să se întoarcă pe unde venise şi să spere că Maestrul Kenobi nu va fi atât de supărat de nereuşita ei încât să o raporteze lui C'baoth.

Un freamăt al Forţei fu singurul avertisment, dar reacţionă la el instantaneu. Sărind un pas în lateral, se răsuci în spate, scoţându-şi sabia de lumină de la cingătoare şi aprinzând-o.

Discul rotitor plutind pe alee în spatele ei primi o clipă strălucirea soarelui atunci când se înclină discret, modificându-şi direcţia spre noua ei poziţie. Prinzând sabia de lumină cu ambele mâini, îl privi apropiindu-se şi întrebându-se de ce s-ar fi chinuit cineva să folosească o armă relativ greoaie ca aceea.

Primi răspunsul o jumătate de secundă mai târziu când discul se fragmentă în trei părţi, bucata de deasupra şi cea de dedesubt devenind copii ale originalului şi deplasându-se în arce largi pentru a o ataca din unghiuri diferite.

Deci deveniseră trei contra unu. Încă nu era o problemă. Făcu un pas înapoi, stabilindu-şi mental secvenţa pe care urma să o folosească împotriva lor. Huruiau intrând în raza de acţiune; şi cu o mişcare rapidă unu-doi-trei lovi cu lama strălucitoare în exterior, tăind

toate cele trei discuri înjumătăţi.

Dar când bucăţile secţionate ale ultimului disc căzură clănţănind pe asfaltul aleii, un braţ se înfăşură pe la spate peste umărul ei şi o strânse ferm de gât.

Inspiră adânc dezolată. Deci acesta era motivul pentru un atac atât de simplu. Nimic mai mult decât o diversiune, purtând-o în tunelul strâmt al luptei în timp ce Riske ieşea de după un container de gunoi unde se ascunsese şi se furişa în spatele ei. Îşi modifică priza pe sabia de lumină, întrebându-se dacă ar fi avut timp să împungă cu ea în spate înainte ca el să pregătească altă armă în poziţie de atac.

— Uşor, fetiţo, vorbi o voce domoală în timp ce un obiect dur îi presa gâtul sub urechea dreaptă. Închide-o şi pune-o deoparte. Vreau doar să vorbim.

— Despre ce anume? se interesă ea.

— Pune-o deoparte şi am să îţi spun, insistă el. Haide, fetiţo, nu merită să îţi pierzi capul pentru atâta lucru.

— Sunt Jedi, îl avertiză ea. Noi nu răspundem prea bine la ameninţări.

— Poate un Jedi nu răspunde, fu Riske de acord cu un ton aproape amuzat. Dar tu nu eşti deloc Jedi. Te-ai lăsat păcălită mult prea uşor.

Braţul din jurul gâtului se mai strânse un pic.

— Haide. Linişteşte-te şi stai să vorbim.

Lorana se uită la peretele gangului. Era clar, lăsând ridicolul situaţiei la o parte, dacă ar fi vrut să o ucidă probabil că ar fi făcut-o deja până în acel moment.

— Bine, spuse ea închizând sabia de lumină şi agăţând-o la loc în cingătoare.

— Ai văzut, nu a fost deloc greu, nu? spuse el blând şi desfăcu încleştarea braţului.

— Mă bucur că eşti mulţumit, spuse Lorana făcând un pas înainte şi întorcându-se cu faţa spre el. Despre ce

vrei să vorbim?

— Să începem cu tine, sugeră Riske aşezând un blaster mic în tocul de sub tunică. De ce te-a pus C'baoth să mă urmăreşti?

— Maestrul C'baoth nu are nici o legătură, îi spuse ea încercând să îl simtă cu ajutorul Forţei.

Era rece şi fără emoţii, cu detaşarea alertă pe care o văzuse de atâtea ori la protectorii profesionişti. Dar dincolo de calm ea putea să simtă o anume onoare sau cel puţin dorinţa de a-şi ţine cuvântul dat.

Iar faptul că îşi pusese blasterul la loc în toc însemna că şi el aştepta un anume grad de onoare ca răspuns din partea ei. Ştia că trebuia să îl asculte.

— Atunci celălalt Jedi te-a pus? întrebă Riske. Cel care era cu tine în cantină?

Vor veni momente când îţi vei dori ca identitatea ta să nu fie cunoscută, îi reamintise C'baoth pe Coruscant. Clar, nu mersese cu Riske.

— Era interesat de tine, da, dar a fost ideea mea să te urmăresc, îi răspunse ea. El a fost doar surprins că o persoană de statura Magistratului Argente vine să conducă negocierile personal.

— La fel pot spune şi eu despre Maestrul Jedi C'baoth, comentă Riske. Magistratul Argente a fost şi el destul de surprins când a apărut.

Făcu un gest în direcţia cantinei.

— Iar acum avem încă un Jedi în joc, acesta din urmă încercând să tragă cu urechea la discuţii particulare. Ce joc face până la urmă Consiliul?

— După câte ştiu eu, Consiliul nu face nici un joc, răspunse Lorana. Noi nu trebuie să luăm partea nimănui în astfel de situaţii.

Riske pufni nemulţumit.

— Aşa cum nu aţi luat partea nimănui pe Naboo? întrebă el cu asprime. Am observat că neutralitatea

voastră nobilă a fost surprinzător de folos Reginei Amidala şi guvernului ei.

— Eu nu ştiu nimic despre ce s-a întâmplat acolo, răspunse Lorana. Aşa cum ai ghicit deja, sunt doar Padawan. Dar pot să îţi spun că nu Consiliul ne-a trimis aici. A fost ideea Maestrului C'baoth, iar Consiliul doar cu greu i-a acordat permisiunea.

Riske se încruntă.

— Adică el s-a gândit singur să vină la negocieri?

— Păi, de fapt, a reacţionat la ceea ce a spus la un moment dat Cancelarul Palpatine, îl corectă Lorana. Dar nu a fost nicidecum ideea Consiliului.

— Palpatine, murmură Riske frecându-şi obrazul gânditor. Interesant.

— Rândul meu acum, forţă Lorana. Dar tu ce cauţi prin oraş?

— Încerc să îl ţin pe Magistratul Argente în viaţă, bineînţeles, răspunse Riske pe un ton dintr-o dată sinistru. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Padawan. Încearcă şi stai departe din calea mea, ne-am înţeles?

Spunând acestea, făcu stânga împrejur şi plecă pe alee.

Lorana îl privi până când dispăru prin capătul celălalt în traficul aglomerat al mulţimii de trecători. Apoi, cu un oftat, se întoarse şi ea şi porni pe drumul pe care venise. Maestrul Kenobi, ştia prea bine, nu va fi deloc mulţumit de această poveste.

***

Fără nici un mod uşor de a o localiza pe Lorana şi având toate motivele să creadă că s-ar fi alergat unii pe alţii în cerc dacă ar fi încercat să o găsească, Obi-Wan optă să o aştepte pe o bancă într-un părculeţ de peste drum de cantină.

Anakin îşi termina porţia de tarsh maxer când fata

se întoarse în sfârşit.

— Interesant, comentă Obi-Wan când fata îşi termină povestea. Deci Magistratul Argente este în pericol, aşa o fi?

— Cel puţin aşa crede Riske, spuse Lorana cu privirea celui care se îmbărbătează înainte de a primi reproşuri.

De fapt, înţelese Obi-Wan privindu-i ochii, avea tendinţa să se aştepte la reproşuri mult prea firesc. Aparent, stilul de a preda al lui C'baoth era la fel de dominator ca întreaga lui personalitate.

— Dar nu părea să creadă că pericolul vine dinspre tine sau Maestrul C'baoth?

— Nu, deşii m-a întrebat ce pune la cale Consiliul, răspunse Lorana. Dar părea un comentariu dezinteresat, de parcă era firesc să presupună că într-adevăr Consiliul face jocuri politice. Nu cred că ar fi fost atât de deschis cu mine dacă ar fi crezut cu adevărat că noi complotăm împotriva lui Argente.

— Aşa numeşti tu să fie deschis? întrebă sarcastic Anakin. Cu sugestii şi ameninţări?

— Faptul că i-a spus să stea departe din calea lui nu înseamnă neapărat o ameninţare, îl corectă Obi-Wan. Protectorii profesionişti precum Riske îşi fac întotdeauna griji că trecătorii nevinovaţi sau cei care au intenţii bune, dar sunt amatori i-ar putea sta în cale.

— El crede că noi suntem amatorii.

— Într-o anumită privinţă a sarcinii pe care o avem de îndeplinit, chiar suntem, îi spuse Obi-Wan rece şi se întoarse spre Lorana. Deci tu ce crezi? Este Argente în pericol?

Surpriza îşi făcu loc pe figura fetei. C'baoth, reflectă el, probabil că nu îi cerea părerea prea des.

— Nu ştiu, spuse ea. Dar spiritele se aţâţă de când Alianţa Corporativă depune toate eforturile să intre în

posesiunea minelor.

— Îmi imaginez, spuse Obi-Wan. Ştii la ce hotel este cazat Argente?

— La Steaua Lucitoare, răspunse Lorana. Cam la un kilometru est de centrul oraşului.

— Nicidecum în direcţia în care se îndrepta Riske, sublinie Obi-Wan. În schimb este direcţia către Districtul Patameene.

— Districtul Patameene? întrebă Anakin.

— L-am auzit pe barman menţionându-l în discuţia cu el, explică Obi-Wan. Este una dintre subdiviziunile cele mai mari ale oraşului, incluzând în acelaşi timp şi zone foarte avute şi zone foarte sărace. Dacă vrem să ne băgăm şi noi nasul în oala lor, cred că acolo ar fi un loc bun de a începe.

— Vrei să îl ajutăm? se împotrivi Anakin. Credeam că Alianţa Corporativă vrea să fure drepturile de folosinţă a minelor de la brolfi.

— Acest lucru trebuie să fie demonstrat în timpul negocierilor, îi aminti Obi-Wan. În orice caz, nu trebuie să ne facem noi griji pentru ei. Sarcina noastră ca Jedi este să protejăm şi să păstrăm viaţa în toată Republica.

— Nu ştiu, ezită Lorana. Maestrul C'baoth nu era prea mulţumit să vă vadă venind aici. Nu i-ar plăcea nici să interferăm în treburi în felul acesta. Riske şi oamenii lui par să aibă controlul lucrurilor, nu ar trebui să îi lăsăm pe ei să rezolve situaţia?

— Cine interferează cu ce? întrebă Obi-Wan într-o doară şi se ridică în picioare. Noi vom face un tur al oraşului, exact cum ne-a sugerat Maestrul C'baoth. Dacă avem ghinionul să dăm peste vreun necaz, cine poate spune că ar fi vina noastră?

***

Au mers pe jos doar zece minute până la marginea

cea mai apropiată a Districtului Patameene. Obi-Wan îşi mişca ochii în toate părţile, sperând că îl va observa pe Riske în mulţime. Dar prins o dată, protectorul părea să fie mai precaut acum ca să nu i se mai întâmple şi a doua oară.

— Aici ar trebui să fie marginea districtului, le spuse Obi-Wan când ajunseră la un zid decorat cu piatră şi trecură pe sub un arc pietonal. Anakin, ţine minte că am venit aici doar ca să ne uităm.

— Sigur, răspunse Anakin cu ochii măturând deja zona, iar cu simţurile ca un darokil de vânătoare smucind lesa. Este în regulă dacă o iau un pic înainte?

— În regulă, dar nu prea departe, îi permise Obi-Wan. Nu vreau să te pierzi.

— Nu o să mă pierd.

Strecurându-se printre doi karfi, băiatul se avântă în mulţime.

— Sigur se descurcă? întrebă Lorana.

— Se descurcă, o asigură Obi-Wan. O fi el un pic neatent, dar are Forţa puternică şi în general ştie să se comporte.

— Trebuie să ai multă încredere în el, murmură Lorana. Obi-Wan îi aruncă o privire piezişă. Simţise o melancolie ciudată în tonul ei.

— Să înţeleg că Maestrul C'baoth nu are prea multă încredere în tine?

— Maestrul C'baoth a avut câţiva ucenici Padawan de când este în serviciul Ordinului Jedi, spuse fata cu o voce dintr-o dată neutră. Ştie ce are de făcut.

— Da, desigur, aprobă Obi-Wan. Are însă o personalitate prea puternică, nu?

— Reputaţia şi-a câştigat-o pe merit, răspunse ea alegând din nou vorbele cu şi mai mare atenţie. Este priceput, educat şi inteligent. Am învăţat foarte mult de la el.

— Şi totuşi nu este un pic prea pretenţios?

— Eu nu l-aş caracteriza în felul acesta, se împotrivi fata pe un ton şi mai distant.

— Bineînţeles că l-ai caracteriza, o asigură zâmbind Obi-Wan. Am gândit aşa şi eu despre Maestrul meu de multe ori. Şi ştiu că Anakin gândeşte la fel despre mine.

O clipă fata ezită. Apoi, aproape fără să vrea, zâmbi şi ea.

— Uneori mă întreb dacă voi fi vreodată în stare să îl mulţumesc, admise Lorana.

— Cunosc senzaţia, spuse Obi-Wan. Ţine minte doar că va trece până la urmă. Iar odată ce vei ajunge Cavaler Jedi, sarcina ta nu va mai consta în a mulţumi un singur Maestru şi nici măcar un grup de Maeştri. Sarcina ta va fi să faci ceea ce este corect.

— Aceasta este partea care pare cea mai dificilă, mărturisi ea. Cum poţi şti vreodată ce este cu adevărat corect?

Obi-Wan ridică din umeri.

— Când eşti liniştit, spuse el. Când eşti cu adevărat pe aceeaşi undă cu Forţa.

— Dacă sunt vreodată.

Obi-Wan se strâmbă. Pe de o parte îl avea pe Anakin, care grăbea lucrurile cu atâta nerăbdare încât îşi depăşea mereu limitele, deşii trebuia să admită că băiatul reuşise să aibă succes de mai multe ori decât greşise. Pe de altă parte, iat-o pe Lorana, atât de impresionată de prezenţa şi reputaţia lui C’baoth încât îi era teamă chiar să încerce să treacă dincolo de ceea ce ştia deja.

Undeva trebuia să existe o cale de mijloc.

Alte câteva minute le parcurseră în tăcere, făcându-şi loc printre alţi trecători şi cumpărători. Obi-Wan rămânea cu ochii în patru, căutând vreun semn legat de Riske sau de orice necaz la care se aştepta să apară în

zonă şi în acelaşi timp păstrând contactul vizual cu ţeasta lui Anakin.

În faţa lor şi mai la stânga se vedea un atelier de reparat auto-glisoare, cu o vitrină de piese strălucitoare în camera de la stradă şi câteva siluete muncind în spate. Câţiva brolfi căscau gura în faţa vitrinelor de la drum, majoritatea adulţi, dar şi un adolescent cam de vârsta lui Anakin. Obi-Wan îl privi cu luare-aminte, remarcându-i salopeta brun-roşcată cu multe buzunare. Majoritatea brolfilor nu umblau la ei cu prea multe lucruri; dar băiatul acela părea din genul celor care îşi duc cu ei micile lor comori.

Zâmbi în sinea lui. Jedi, bătând mereu galaxia în lung şi în lat cu mai toate obiectele personale în spate sau prinse la cingătoare, nu ar fi trebuit să îl arate cu degetul pe acel băiat. Privindu-l încă o dată, Obi-Wan îşi continuă drumul.

Dar spre surprinderea lui, ceva îi atrase din nou privirea. Ceva legat de postura tânărului, poate, sau de modul în care acesta se uita de jur împrejur.

Sau probabil că Forţa îi semnală prompt să fie precaut. Încruntându-se, rămase cu privirea fixată pe băiat şi îşi continuă drumul împreună cu Lorana prin mulţime.

Şi chiar în timp ce îl urmărea cu atenţie, tânărul brolf păşi mai aproape de un stand cu motoare repulsoare, un set de cleşti apărându-i ca prin minune în mână. Privindu-i pe furiş pe muncitorii din spatele atelierului, tăie rapid cablurile de ancorare a două dintre acceleratoare, prinzându-le pe fiecare şi strecurându-le sub vestă. Cleştii dispărură şi ei, iar o secundă mai târziu băiatul ieşea liniştit din atelier. Întorcând spatele celor doi Jedi care se apropiau, se pierdu în mulţime.

Obi-Wan o apucă de braţ pe Lorana.

— Adolescent brolf într-o salopetă brun-roşcată, o

instrui el cu voce joasă arătându-i locul unde dispăruse tânărul. Ia-l pe Anakin, căutaţi-l şi urmăriţi-l.

— Ce? întrebă Lorana privindu-l uimită.

— Găsiţi-l şi urmăriţi-l, repetă Obi-Wan privind în jur.

La dreapta lor se vedea un gang strâmt printre două clădiri cu zece etaje.

— Du-te.

Încă evident nedumerită, Lorana aprobă din cap şi se grăbi să plece. Obi-Wan o văzu prinzându-l pe Anakin de braţ; apoi intră în gang, evitând containerele de gunoi pe măsură ce înainta spre centru. Clădirile aveau probabil treizeci de metri înălţime până la acoperişuri, şi chiar cu tehnicile Jedi de îmbunătăţire a puterii un astfel de salt era peste capacităţile lui.

Dar mai erau şi alte procedee. Asigurându-se că nu se uita nimeni nici dintr-o parte, nici din cealaltă, îşi adună Forţa şi sări.

Cizmele atinseră zidul din dreapta cam la patru metri deasupra pământului. Îndoindu-şi genunchii pentru a atenua impactul, sări din nou înainte să cadă, avântându-se în sus şi spre zidul din stânga. Saltul îl aduse alţi doi metri deasupra şi se împinse iar spre zidul din dreapta, sărind tot mai sus.

Ajunse pe acoperiş doar cu câteva dureri ascuţite în genunchi şi în muşchii picioarelor care marcau efortul depus. Alergând spre marginea acoperişului, se aruncă pe burtă şi privi în jos.

Străzile arătau la fel de aglomerate din acel loc ca şi de jos. Îşi scoase aparatul de comunicaţii şi îl apelă pe Anakin.

— Skywalker, răspunse prompt vocea lui Anakin. Care este treaba cu un băiat într-o salopetă maronie?

— A furat o pereche de acceleratoare de repulsor de la atelierul din spate, îi explică Obi-Wan punându-şi mâna streaşină la ochi pentru a-l descoperi pe tânărul

hoţ în mulţimea de dedesubt.

— Ca acelea pe care le folosim în ataşe şi sănii repulsoare?

— Exact, răspunse Obi-Wan. Sunt în acelaşi timp alegerea potrivită pentru sistemul de accelerare al rachetelor fabricate artizanal.

Se auzi un şuierat în aparat.

— Am înţeles, spuse Anakin cu vocea dintr-o dată serioasă. Ai văzut în ce parte a luat-o?

— A ieşit din atelier şi a plecat spre vest, răspunse Obi-Wan. Dar putea foarte uşor să schimbe direcţia... Stai aşa.

Se aplecă mai mult peste marginea acoperişului când un punct brun-roşcat îi atrase atenţia apoi se pierdu sub o copertină. Privi în partea opusă şi după câteva clipe punctul reapăru.

— Uite-l, îl anunţă pe Anakin. Se îndreaptă spre nord acum.

— Pe ce stradă?

— Habar nu am, recunoscu Obi-Wan. Voi doi unde sunteţi?

— Trecem pe lângă o clădire cu o firmă mare albastru-aurie care face reclamă la medicamente, îi spuse Anakin. Peste drum văd atârnat un panou verde...

— Bun, v-am văzut, îl întrerupse Obi-Wan zărindu-i. Mergeţi pe următoarea stradă la dreapta voastră şi o să îl vedeţi cam la un bloc distanţă.

Îi urmări cu privirea pe Anakin şi Lorana suficient cât să îi vadă grăbind pasul, apoi îl căută iar pe hoţ, dorindu-şi să fi avut cu el un macrobinoclu. Anakin avea unul, dar în acel moment nu îl ajuta pe Obi-Wan cu nimic.

— Obi-Wan?

Obi-Wan apucă aparatul de comunicaţii.

— Spune.

— Ne îndreptăm spre nord, raportă Anakin. Cred că

îl văd în faţă.

— Rămâneţi unde sunteţi, îi ordonă Obi-Wan.

Un brolf cam durduliu ieşise din faţa unei vitrine şi mergea în întâmpinarea hoţului.

— Cred că tocmai este pe cale să predea marfa. Dă-mi-o pe Lorana.

Un moment de tăcere.

— Da? se auzi apoi vocea clară a fetei.

— Mergi un pic mai înainte faţă de locul unde eşti acum, îi spuse Obi-Wan. Hoţul se întâlneşte cu cineva, un brolf uşor obez cu un chimir ultramarin legat peste o tunică bleu.

— Il văd, îi confirmă Lorana. Se apropie de el... pare că îşi vorbesc...

— Băiatul îi dă acceleratoarele? întrebă Obi-Wan. Eu nu pot să văd, cel mare stă chiar pe direcţia mea.

— Nici eu, spuse cu disperare Lorana. Nu văd... Acum pleacă.

— Blast! mormăi Obi-Wan în barbă când cei doi brolfi se despărţiră.

Tânărul îşi continuă drumul spre nord în timp ce adultul plecă spre vest.

— I-a dat acceleratoarele?

— Nu pot spune cu siguranţă, răspunse Lorana. Îmi pare rău.

Obi-Wan înjură, iar cei doi brolfi îşi văzură fiecare de drum în direcţii diferite. Adultul a avut cu siguranţă şi timpul şi ocazia să preia acceleratoarele. Problema era că putea foarte bine doar să confirme că marfa a fost luată, să verifice dacă nu este urmărit sau să îi dea băiatului alte instrucţiuni.

Dar indiferent în ce a constat întâlnirea dintre cei doi, toată treaba putea foarte bine să fie doar o scenă din activitatea infracţională normală de pe Barlok. Putea să nu aibă nici o legătură cu Passel Argente sau cu

paranoia lui Riske.

Dar Riske venise în acel loc să descopere complotul. Obi-Wan găsise ceva. Merita deci să investigheze mai departe.

Tocmai când el rămăsese blocat pe un acoperiş, la un bloc distanţă.

— Atunci nu avem de ales decât să îi urmărim pe amândoi, se decise el privind spre celelalte acoperişuri din apropiere.

Dacă putea să sară pe cel de lângă, apoi pe altul şi de acolo să găsească o scară sau un turbolift până jos în stradă...

Dar nu. În plină zi, în mijlocul unui oraş aglomerat, avea toate şansele să îl vadă cineva făcând acrobaţii şi să îşi dea seama ce era. În clipa în care potenţialii atacatori sau complotişti ar fi înţeles că aveau un Jedi pe urmele lor, s-ar fi dat la fund atât de repede şi atât de adânc încât şi un profesionist ca Riske ar fi întâmpinat dificultăţi în a-i descoperi.

— Sunt de acord, se auzi Lorana. Am să îl urmăresc eu pe adult.

Obi-Wan ezită. Lorana era cea mai mare dintre cei doi ucenici padawan şi teoretic mai capabilă. Dar Obi-Wan îi ştia capacităţile şi experienţa lui Anakin, şi ştia că băiatul putea face faţă oricărei probleme cu care s-ar fi întâlnit.

Totuşi, dacă un lucru îi lipsea Loranei în mare măsură, era încrederea. Nu ar fi ajutat-o dacă o trimitea după adolescent, mai ales când ştia că îl auzea şi Anakin.

Până la urmă, ar fi trebuit doar să îl urmărească pe brolf. Doar nu se apuca să se confrunte sau să se lupte cu el. Trebuia să fie în destulă siguranţă.

— Perfect, îi spuse fetei. Ia aparatul de comunicaţie al lui Anakin, care este conectat direct cu mine, şi dă-i-l pe alt tău lui. Care este frecvenţa ta?

Fata îi dădu repede numărul.

— Ne despărţim, încheie ea. Te contactez când văd că adultul intră la adăpost.

— Perfect, fu de acord Obi-Wan. Spune-i lui Anakin că am să îl ajung cât pot de repede.

Închizând aparatul de comunicaţii, Obi-Wan se ridică în picioare. Se mai uită o dată peste marginea acoperişului, apoi se întoarse şi se grăbi spre scări. Da, ucenicul său Padawan putea face faţă oricărui necaz s-ar fi ivit.

Probabil.

7.

Ca un făcut, Anakin nu a intrat în nici un bucluc cât timp i-a trebuit lui Obi-Wan să coboare în stradă şi să îl ajungă din urmă. Tânărul brolf, din partea lui, şi-a continuat drumul, aparent neştiind că este urmărit.

Obi-Wan remarcase mai devreme că Districtul Patameene includea atât cartiere înstărite, cât şi zone mai sărace locuite de clasa muncitoare. Adolescentul îi dusese într-unul dintre ghetourile sărace, intrând în cele din urmă într-o clădire dintr-un cartier de case uşor părăginite.

Cvartalul de case era o structură urbană tipică după standardele brolfi, constituit dintr-un aranjament circular de clădiri şi blocuri de locuit construite împrejurul unei curţi centrale. Curtea fusese gândită ca o zonă comună de odihnă şi recreere pentru toţi locatarii, dar printr-o gaură lăsată de una dintre clădirile prăbuşite Obi-Wan văzu că toată curtea respectivă fusese transformată într-un maidan de gunoi.

— Seamănă cu partea din spatele casei lui Watto,

murmură Anakin aplecându-şi capul să privească prin crăpătura zidului. Au cel puţin trei proiecte acolo înăuntru.

— Arată vreunul dintre ele cu ceva care să necesite acceleratoare repulsoare? îl întrebă Obi-Wan.

— Greu de spus, răspunse Anakin. Cel din stânga...

— Ţine-ţi vorba, îl întrerupse discret Obi-Wan.

Simţise un tremur în interiorul Forţei...

— Putem să vă ajutăm cu ceva? îi întrebă o voce suspicioasă din spatele lor.

Ţinându-şi mâinile la vedere, Obi-Wan se întoarse. Trei adulţi brolfi veneau spre ei, îmbrăcaţi în tunicile lor simple uzate, dar curate şi îngrijite.

— Nu, mulţumim, le răspunse el politicos. Am remarcat şantierul din interior şi ne întrebam ce se construieşte.

— De ce v-ar interesa pe voi? îi întrebă purtătorul de cuvânt al grupului.

— Tânărul meu prieten aici de faţă construia şi el ataşe de curse, explică Obi-Wan. A rămas fascinat de genul acesta de lucrări.

— Chiar aşa? se miră un alt brolf măsurându-l pe Anakin din cap până în picioare. Ce ştii despre carburatoarele segmentate în X?

— Nu le-am folosit niciodată personal, răspunse Anakin. Dar pot să le instalez sau să le repar dacă este nevoie.

— Chiar aşa?

Adultul brolf îşi umplu plămânii cu aer.

— Duefgrin!

Se lăsă tăcerea între ei. Apoi, tânărul pe care îl urmăriseră apăru la gaura din zid.

— Da, unchiule! strigă el.

— Avem doi oameni aici care se laudă că ar cunoaşte sistemele segmentate în X, îi spuse brolful. Mai

ai încă probleme cu al tău?

— Nu ştiu, răspunse tânărul privindu-i neîncrezător pe Obi-Wan şi Anakin. Tocmai am făcut rost de o nouă valvă de compresie. Poate că aşa o să îi dau de cap.

Obi-Wan îşi stăpâni o grimasă. Deci acesta fusese târgul dintre el şi adult acolo în piaţă. Tânărul îi dăduse acceleratoarele furate şi primise valva de compresie în schimbul lor.

Ori aşa, ori furase valva mai devreme, caz în care ar avea încă la el acceleratoarele.

— Doar în cazul în care carburatorul nu are o problemă cu stabilitatea pe spate, spuse Anakin. Ce tip de cuplu ai instalat pe repulsor? Binar sau terţiar?

— Binar, răspunse Duefgrin. Nu mi-am putut permite un terţiar.

— Lasă-mă să mă uit, se oferi Anakin pornind spre el. Dacă am voie, adăugă el uitându-se la Obi-Wan.

Obi-Wan îi privi întrebător pe cei trei adulţi brolfi.

— Sigur, dă-i drumul, îl încurajă unchiul lui Duefgrin dând din mână. Cu cât îşi pune rabla mai degrabă în funcţiune şi o scoate din curte, cu atât mai repede vor înceta vecinii să mai facă reclamaţii.

— Mulţumim, răspunse Obi-Wan şi îi tăie mental pe cei trei adulţi de pe lista suspecţilor.

Dacă erau dispuşi să lase orice străin să intre în curtea lor, probabil că nu aveau de ascuns nici un fel de complot.

— Bine, Anakin, dar repede.

— Sigur că da, îi răspunse Anakin peste umăr.

El şi Duefgrin, remarcase Obi-Wan, erau deja pe aceeaşi lungime de undă în discuţiile lor mecanice.

— Sunt gata să mergem când vrei şi tu.

— Te-am mai auzit spunând aşa, comentă Obi-Wan doar pentru el în timp ce îi urmă în curte.

Duefgrin putea totuşi să se fi aventurat cu un grup

de complotişti fără ştirea unchiului său. Nu îi strica lui Obi-Wan să se învârtă un pic prin cvartal cât timp lucrau băieţii la repulsoare, extinzându-şi Forţa pentru a simţi orice semn de intenţie violentă.

Şi după aceea îl va lua pe Anakin de la orice construia Duefgrin şi se vor duce să vadă ce noroc a avut Lorana.

***

Hoţul brolf cel tinerel, remarcase Lorana, părăsise lejer locul de întâlnire, fără să dea semne că ar fi suspectat că este urmărit şi fără să îi pese măcar dacă era sau nu urmărit.

Adultul brolf era însă altă grijă în altă traistă. Era evident nervos şi suspicios atât cât putea să fie fără să bată la ochi. La fiecare al zecelea pas arunca o privire fugară peste umăr, traversând şi retraversând strada cel puţin o dată la fiecare intersecţie. La fiecare intersecţie schimba direcţia, uneori oprindu-se la vreo tarabă de pe marginea străzii, pretinzând că evaluează marfa, dar de fapt studiind pietonii din urma lui.

Era atât de absurd încât te lua râsul. Dar Lorana nu simţea deloc nevoia să râdă. Riske era un profesionist, afişând comportamentul şi subtilitatea unui profesionist. Brolful acesta era exact contrariul: un complotist amator, cu lipsa de fineţe şi abilitate a unui amator. Dar amatorii – deloc calculaţi, fără să gândească şi imprevizibili – erau deseori cei mai periculoşi oponenţi.

Din fericire, tot amatorii erau cei mai uşor de înşelat. Lorana învăţase câteva trucuri, în timpul anilor săi de antrenament Jedi, pentru a urmări oamenii, în ultima oră reuşind să le folosească pe toate. Varia distanţa la care se afla faţă de brolf, se strecura prin ganguri şi străzi lăturalnice pentru a-l depăşi şi destul de des îşi schimba înfăţişarea punându-şi gluga robei pe cap

sau coborând-o pe umeri, sau legându-şi părul la spate cu o fundă în loc să îl lase să fluture liber.

Până la urmă paranoia brolfului păru să se mai domolească şi drumul lui întortocheat se stabili într-o singură direcţie, spre nord-vest. Lorana rămase cât putu de mult în urmă, privind ornamentele şi calitatea locuinţelor şi magazinelor din jur diminuându-se treptat, pe măsură ce intrau tot mai mult într-una dintre zonele mai sărace ale districtului.

Dacă în cartierele înstărite clădirile aveau ziduri şi garduri înalte până la şold pentru a delimita proprietăţile, în acest loc hotarele erau marcate de garduri vii foarte dese sau de plante şi flori specifice locului. O bună parte dintre pietonii pe care îi întâlnea purtau tunici cu însemnele Breslei Minerilor, văzu ea, şi mulţi se opreau din treburi pentru a privi lung după ea când trecea pe lângă ei.

Nu o dată s-a gândit să îl apeleze pe Obi-Wan şi să îi ceară sfatul sau ajutorul. De prea multe ori era gata pur şi simplu să se întoarcă din drum şi să revină în atmosfera sigură oferită de centrul oraşului, lăsând orice complot sau conspiraţie în seama celor care aveau într-adevăr mai multă pregătire şi experienţă în astfel de treburi.

Dar de fiecare dată a inspirat calm, şi-a extins simţurile în interiorul Forţei şi a mers mai departe. Un Jedi nu ar trebui să se întoarcă niciodată din drum doar pentru că pare greu sau periculos.

Tocmai trecea de un gard viu când simţi un freamăt în Forţă.

Continuă să meargă înainte, rezistând impulsului de a se opri. Sentimentul de ameninţare era încă prea difuz, astfel că dacă s-ar fi oprit în acel moment nu ar fi făcut decât să îşi avertizeze inamicii necunoscuţi că i-a remarcat. Câţiva paşi, un pic de neglijenţă din partea lor

şi aşa ar trebui să fie capabilă să întoarcă scorul în favoarea ei atunci când duşmanii ar fi acţionat.

Răbdarea i-a fost răsplătită. După câţiva metri sentimentul de ameninţare deveni brusc clar: doi brolfi, venind repede, dar în linişte în spatele ei, ambii fierbând de suspiciune. Surprinse şoapta metalului frecat de ţesătură...

Se opri brusc, mâneca robei agăţându-se scurt de gardul de lângă ea atunci când se răsuci cu faţa spre ei.

— Da? întrebă ea paşnic.

Cei doi brolfi tresăriră surprinşi, oprindu-se bulversaţi la câţiva metri de ea. Cel mai mic dintre cei doi, văzu Lorana, avea un blaster antic ascuns pe un şold, de parcă faptul că îl ţinea presat de picior ar fi reuşit să îl ascundă vederii. Cel mai zdravăn avea o armă mai puţin sofisticată, dar la fel de periculoasă: un târnăcop mineresc.

— Ce cauţi pe aici? se interesă cel mai mic.

— Nu este o stradă publică? Întrebă Lorana.

— Nu este locul tău aici, lătră cel mai mare păşind spre ea şi agitând fără astâmpăr târnăcopul. Ce cauţi?

— Ce se poate găsi pe aici ca să caute cineva? îl contracară ea cu inima luând-o binişor la pas.

Acum era momentul. Cumva, deşii nu era deloc sigură cum, reuşise fără nici o îndoială să găsească ameninţarea pe care Riske încerca să o localizeze.

Întrebarea era acum ce trebuia să facă mai departe. Pentru că aceşti doi brolfi – sau aceştia doi împreună cu cel pe care îl tot urmărise – nu erau decât puieţii de la marginea pădurii. Dacă îşi scotea sabia de lumină nu ajungea să afle mai mult din detaliile complotului şi nici cine stătea, de fapt, în spatele lui. Trebuia deci ca ei să o ducă la conducătorii lor.

Şi pentru ca ei să facă acest lucru, trebuiau să gândească despre ea că este doar o fată lipsită de

apărare.

— Ce mai contează, comentă ea şi se dădu un pas înapoi spre gardul viu din apropiere. Dacă vreţi să plec de aici, am să plec.

— Nu aşa repede, spuse cel mai mic brolf încurajat evident de aparenta ei nervozitate. Unde te grăbeşti?

— Nu mă grăbesc, răspunse Lorana.

Mai făcu un pas înapoi, sperând să nu ajungă la capătul gardului viu.

— Sunt doar gata să plec, atâta tot.

Se uită într-o parte, vrând să ştie din care clădire ieşiseră cei doi brolfi. Aparent, ochise chiar clădirea cu pricina.

— Pune mâna pe ea, Vissfil, se răsti cel mai mic brolf scoţându-şi blasterul şi întinzându-l nervos spre fată. Ştie.

— Ba nu ştiu nimic, protestă Lorana făcând un ultim pas înapoi spre gardul viu.

Vissfil se repezea la ea cu târnăcopul ridicat în aer.

— Vă rog, nu mă răniţi.

Ridică braţele spre târnăcop, ca şi cum ar fi sperat că poate opri o posibilă lovitură. Atrăgându-i atenţia lui Vissfil asupra braţelor ei ridicate şi cu matahala blocându-i celuilalt vederea, Lorana folosi Forţa ca să îşi smulgă sabia de lumină de sub tunică şi să o îndese la loc sigur în mijlocul gardului viu de lângă ea.

— Ia-i comunicaţia, ordonă brolful mic în timp ce Vissfil îşi trecuse târnăcopul într-o mână, iar cu cealaltă îi desfăcea roba.

— Da, da, ştiu şi eu, mormăi Vissfil.

Cu toată mărimea lui impresionantă, nu se simţea deloc confortabil să o percheziţioneze. Îi găsi aparatul de comunicaţii şi îl trecu în buzunarul tunicii sale; apoi, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva, îi desfăcu centura cu buzunare.

— Nici o armă, anunţă el şi se retrase un pas. Ce facem cu ea?

— O ducem la Apărător cred, răspunse celălalt.

Gesticulă spre clădirea pe care o privise mai devreme.

— El o să ştie ce să facă. Pe aici, umano.

Traversau toţi strada când Lorana auzi un sunet discret în spatele ei şi se uită pe furiş spre brolful mai mic scoţându-şi un aparat de comunicaţii de sub tunică.

— Ce? mormăi el.

Nu putea să audă vocea de la celălalt capăt, dar era imposibil să treacă cu vederea tresărirea bruscă a extraterestrului.

— Bine, mormăi brolful apoi îşi puse aparatul la loc şi îi anunţă: Schimbare de planuri.

Păşi lângă Lorana şi îşi propti ţeava blasterului de spinarea ei.

— Mergem spre clădirea de acolo.

Arătă spre o casă albastră în stânga lor. Lorana simţi un nod în gât. Casa pe care i-o arătase părea să fi fost abandonată de ani buni. Singurul motiv pentru care ar duce-o acolo ar fi un interogatoriu serios sau mai degrabă ca să îi închidă gura permanent.

Pe de altă parte, nici ei nu ştiau cine îi aştepta acolo. Putea deci să le facă jocul şi să îşi aştepte ocazia, urmărind orice semn care ar fi însemnat că jocul se apropia de sfârşit.

Intenţia brolfului fiind mascată puternic de propria lui nervozitate, atacul cu blasterul paralizant o luă complet pe neaşteptate. Încă înainte de a căuta o contramăsură din cele învăţate, valul electric o străbătu şi îi amorţi nervii, aruncând-o într-o negură totală.

***

— Deci? mârâi brolful care îşi spunea Patriotul.

Doriana nu se obosi să răspundă. Stând la fereastră, îi privea pe Vissfil şi pe fratele său mergând pe aleea desfundată spre casa albastră dărăpănată, cărând cu ei silueta leşinată a ucenicei Padawan Lorana Jinzler.

Cei doi idioţi aproape că ar fi adus-o pe fată la ei, dacă nu s-ar fi uitat Doriana pe fereastră să îi vadă venind...

Aşteptă până când grupul celor trei dispăru înăuntru. Apoi, cât putu de încet, se întoarse cu faţa spre Patriot.

— Dacă acesta este un exemplu de securitate, articulă el fiecare cuvânt, mare minune că nu v-au atârnat pe toţi la panoul ruşinii până acum.

— Nu avem nici o problemă, insistă Patriotul. S-a întâmplat să apară această fată umană, dar nu are timp să îşi alerteze prietenii pe care i-ar putea avea.

— Vreo armă?

— Nici una, răspunse Patriotul.

Doriana se încruntă.

— Cum nici una?

— Nu suntem nici noi copii, Apărătorule, mârâi Patriotul. Ştim cum să percheziţionăm pe cineva care ar putea ascunde arme.

— Bineînţeles că ştiţi, spuse Doriana simţind cum îl înţeapă pielea de enervare.

Jinzler trebuie să le fi dat sabia de lumină lui Kenobi şi Skywalker, ştiind că s-ar fi dat imediat de gol cu ea. Să însemne acest lucru faptul că ceilalţi doi erau deja în apropiere, aşteptând momentul prielnic să intervină?

Indiferent, trecuse destul timp şi trebuia să încheie treaba.

— Aveţi acceleratoarele care vă mai lipseau? întrebă el.

— Jhompfi tocmai a sosit cu ele, răspunse Patriotul. I le-a dat lui Migress, care a plecat deja spre locul unde se

asamblează racheta. Vor fi instalate în cel mult o oră.

— Jhompfi fiind cel pe care l-a urmărit fata umană, bănuiesc?

Patriotul îşi miji ochii.

— Am spus deja că nu ne poate produce nici un rău. Vom părăsi cvartalul acesta de îndată ce îţi vei îndeplini şi tu partea ta din învoială. Totul merge bine.

— Desigur, spuse în silă Doriana.

Totul mergea bine; exceptând faptul că Jinzler putea să îl identifice pe Jhompfi după figură şi, bineînţeles, că îl văzuse şi cu acceleratoarele...

Inspiră din nou adânc, păstrându-şi şuvoiul de gânduri doar pentru el. Evident, Patriotul şi tovarăşii lui erau nişte idioţi. Dar ştiuse deja lucrul acesta când a făcut înţelegerea cu ei.

— Eu tot nu înţeleg de ce este nevoie de atâtea acceleratoare, întrebă Patriotul pe un ton în care se simţea suspiciunea. O rachetă normală ar avea nevoie doar de două.

— O rachetă normală ar zbura prea sus deasupra pieţei, acolo unde forţele de securitate ale lui Argente ar putea-o distruge lejer, îi sublinie Doriana. Arma pe care am proiectat-o pentru voi este cunoscută sub apelativul Vicleanul – un proiectil care va zbura la o înălţime de un stat de om direct prin arcada clădirii administrative, îşi va găsi apoi drumul de-a lungul coridoarelor spre sala de conferinţă, iar acolo va exploda, distrugându-i pe toţi trădătorii şi posibilii trădători deopotrivă.

— Aşa pretinzi tu, comentă Patriotul pe acelaşi ton suspicios. Nu am mai auzit până acum de o armă care să îşi găsească direcţia printr-o clădire fără să fie controlată complet de un sistem de droizi.

— Tocmai pentru că nici una dintre armele despre care ai auzit până acum nu a fost dotată cu sistemul meu special de ghidare, îl lămuri Doriana şi îşi scoase un

infocard din buzunar. Va localiza arcada exterioară şi de aici îşi va căuta ţintele oriunde s-ar ascunde.

— Fără ca emisia senzorilor să îi fie detectată? întrebă Patriotul preluând curios infocardul.

— Nici detectată şi nici bruiată, îl asigură Doriana. Nu foloseşte frecvenţele obişnuite de detectare pe care le monitorizează forţele de securitate.

De fapt, infocardul nu se baza deloc pe senzori. Nu era nimic mai mult decât un ghid programat geografic pentru a conduce racheta pe un curs precis pe care Doriana însuşi îl stabilise în ultima lui călătorie pe Barlok. Adică în loc să îi caute pe negociatori, în cazul în care C'baoth s-ar fi decis brusc să ţină întâlnirea de mâine dimineaţă în altă sală, racheta urma să se ducă într-un loc complet greşit. Ceea ce ar fi fost jenant, ca să nu spunem dezastruos.

Dar aşa ceva era puţin probabil, la fel cum nici Patriotul împreună cu complotiştii lui de doi bani nu putea să sesizeze cât de groasă era perdeaua de fum pe care le-o trăsese peste ochi. Nimic nu îi impresiona mai tare pe oameni decât percepţia că li s-a dat pe mână cine ştie ce tehnologie exotică.

— Atunci victoria noastră este asigurată, se bucură Patriotul jucându-se cu infocardul între degete.

— Este, într-adevăr, îl aprobă Doriana. Încă o problemă la final, în acest caz. Plănuiaţi să vă întoarceţi la casele voastre când plecaţi de aici în seara aceasta?

— Da, bineînţeles, răspunse încruntat Patriotul. Avem nevoie şi noi de o masă bună şi un somn...

— Pe care vi le veţi asigura doar dacă veţi merge departe de casele voastre, îl întrerupse Doriana. Din acest moment trebuie să staţi departe de familiile voastre şi de ceilalţi prieteni.

Întregul corp al Patriotului se cutremură în spasme, de la picioare şi până la o scuturătură uşoară a capului.

— Ce tot spui?!

— Spun că mâine la prânz, cu Magistratul Argente şi Maestrul de Breaslă Gilfrome zăcând morţi, autorităţile se vor năpusti asupra locuinţelor fiecărui membru al breslei voastre, îi explică Doriana pe un ton rece. Tu şi prietenii tăi nu trebuie să rămâneţi acolo şi nu este necesar să ştie nimeni unde aţi plecat.

— Dar pentru cât timp?

— Pentru cât timp este necesar, răspunse Doriana. Să nu îţi imaginezi că nu am dreptate, Patriotule. Din acest moment tu şi ceilalţi veţi deveni fugari, ascunzându-vă chiar de cei pentru care vă riscaţi viaţa din dorinţa de a le proteja lor viaţa şi prosperitatea.

Îşi ridică sprâncenele.

— Dacă nu sunteţi suficient de capabili să faceţi acest sacrificiu, acum este momentul să vă deziceţi de jurămintele pe care le-aţi făcut.

Patriotul se îmbăţoşă grabnic, decizia conturându-se evident pe figura lui.

— Vom face tot ce este necesar pentru breasla noastră şi pentru oamenii noştri, afirmă el cu tărie. Vom plăti noi preţul pentru toţi ceilalţi.

— Atunci eşti într-adevăr un brolf de onoare, îl lăudă Doriana cu gravitate.

Pe mulţi, imaginea unei vieţi de fugar i-ar fi făcut să se gândească încă o dată, mai serios, la ce se angajau. Dar pentru Patriot şi prietenii lui, un astfel de potenţial viitor sumbru se adăuga la nobleţea şi strălucirea complotului lor nebunesc.

De altfel tocmai din acest motiv îi recrutase Doriana pentru această misiune. Proşti, plini de mânie şi influenţabili, erau pionii perfecţi pentru planul lui. Sarcina va fi dusă la îndeplinire, iar Doriana însuşi va pleca din acel loc, înainte ca vreunul dintre ei să îşi dea seama ce se întâmplase în realitate. Dacă vor înţelege vreodată.

— În acest caz aici şi acum pornim împreună pe calea către un destin glorios, continuă el. Mâine la prânz aceste negocieri trădătoare se vor încheia în praful şi pulberea istoriei, iar mineralele preţioase de pe Barlok vor rămâne pe veci în mâinile poporului brolf.

— Iar cei care şi-ar dori să ne trădeze vor cunoaşte preţul unei astfel de trădări, intonă solemn Patriotul. Poporul brolf îţi va rămâne adânc îndatorat, Apărătorule. Într-o bună zi, jur, ne vom plăti această datorie.

— Jur şi eu la rândul meu că mă voi întoarce să recuperez această datorie, spuse Doriana, în ciuda faptului că nu îşi putea imagina un lucru mai puţin probabil. Trebuie să mai fac un mic reglaj rachetei după ce instalaţi acceleratoarele, iar apoi voi pleca pentru a-mi pregăti rolul în această mântuire a poporului brolf. Asiguraţi-vă că poziţionaţi racheta fix pe locul pe care l-am stabilit. Doar de acolo o veţi putea lansa în conul de umbră al senzorilor pentru a nu fi detectată.

Şi doar de acolo, adăugă doar pentru el, va urma cursul programat spre destinaţia propusă.

— Aşa vom face, promise Patriotul. Atunci, în cinstea victoriei noastre, Apărătorule!

Doriana zâmbi.

— Da, şopti el. În cinstea victoriei noastre.

***

Car'das remarcase la prima lor apropiere de asteroidul lui Thrawn că baza propriu-zisă părea remarcabil de bine ascunsă. Doar când se apropiau acum a doua oară înţelese cum reuşise comandantul să realizeze trucul.

În loc să fie construită pe suprafaţă, baza era situată înăuntru.

Înăuntrul unui tunel lung şi întortocheat, pe care timonierul Şoimului Săltăreţ îl urma cu o precizie mult

mai mare decât era necesar.

— Un loc impresionant, exclamă Car'das cu voce tare pentru a-şi acoperi nervozitatea produsă de priveliştea pereţilor care zburau pe lângă ei. Este o construcţie tipică pentru Chiss?

— Deloc, răspunse Thrawn cu o voce ciudată în timp ce privea prin hubloul central. Cele mai multe baze sunt situate pe suprafaţă. Am vrut ca aceasta să fie mai dificil de penetrat pentru potenţialii inamici.

— De parcă ar fi cine ştie ce idee originală, interveni Qennto.

Vocea îi era normală, dar Car'das putea să remarce o oarecare încordare în jurul ochilor, cum stătea aşa şi privea atent manevrele pilotului.

— Aţi făcut apropierea mai greoaie astfel încât un atacator să fie nevoit să vină spre voi foarte încet. Sigur că asta face ca şi ieşirea astronavelor voastre să fie la fel de greoaie, dar acesta este preţul pe care trebuie să îl plătiţi.

— Avem soluţii pentru a minimiza această problemă specială, îi spuse Thrawn. Actualmente, Flota Chiss de Apărare lucrează cu acest concept într-o altă bază, la o scară mult mai mare şi mai sofisticată decât aici. Interesant.

— Ce anume? întrebă Car'das.

— Acel model de lumini colorate aprinse între balizele de apropiere, răspunse Thrawn arătând spre zidul din faţă. Indică prezenţa unor vizitatori.

— Înseamnă că este de bine sau de rău? întrebă Maris.

Thrawn dădu din umeri.

— Depinde cine sunt vizitatorii.

Trei minute mai târziu depăşeau ultima curbură, apoi tunelul se deschidea într-o cavernă largă. Pe peretele îndepărtat, roca prinsese viaţă de la balizele

strălucitoare şi hublourile luminate, cu opt astronave aşezate pe diferite staţii de andocare. Patru dintre ele erau vânătorii stelari pe care Car'das îi văzuse deja în acţiune, două erau navete micuţe de transport, iar a opta era un crucişător cam de mărimea Şoimului Săltăreţ. Însă în loc de formele lin conturate ale astronavelor militare, acesta era tot numai colţuri şi unghiuri ascuţite.

— Aha, spuse Thrawn. Musafirii noştri sunt din A Cincea Familie Conducătoare.

— Cum îţi dai seama? întrebă Maris.

— După designul şi însemnele astronavei, răspunse Thrawn. Pot spune, de asemenea, că vizitatorul se trage dintr-o ramură genealogică directă, dar periferică a familiei.

— Deci este de bine sau de rău? întrebă Car'das.

— În mare parte neutru, răspunse Thrawn. A Cincea Familie are interese aici în regiune, aşa că pare a fi mai mult un control de rutină. Cu siguranţă cineva de rang înalt, din partea Primei sau celei de-a Opta Familii, ar fi venit să ne muştruluiască.

Car'das se încruntă lângă Maris. Să îi muştruluiască?

— Vă invit, bineînţeles, pe toţi să fiţi musafirii mei la ceremonia de întâmpinare, adăugă Thrawn în timp ce Şoimul Săltăreţ se îndrepta spre o staţie de andocare liberă. Veţi vedea că este cât se poate de interesant.

***

Interesant, în opinia lui Car'das, era totuşi un cuvânt mult prea ponderat.

Mai întâi, au intrat în sala de primiri. În primul moment părea să nu fie decât o încăpere cenuşie, goală şi fără decoraţiuni, chiar la ieşirea din staţia de andocare. Dar printr-o simplă apăsare a unui buton ascuns totul se schimbă brusc. Pupitre colorate se deschiseră în pereţi, răsucindu-se şi poziţionându-se la orizontală. Draperii

coborâră din tavan, împreună cu formaţiuni care fluturau ca nişte stalactite, amintindu-i lui Car'das de porţiunile îngheţate ale aurorei boreale. Dalele podelei nu s-au întors şi nici nu s-au reconfigurat, dar modele elaborate de lumini colorate au apărut prin suprafaţa transparentă, unele dintre ele rămânând aprinse sau pulsând liniştit, în timp ce altele construiau secvenţe care creau iluzia unor ape curgătoare. Fiecare culoare din spectru era prezentă, dar galbenul era în mod clar favorizat.

Un spectacol impresionant la care s-a adăugat, nu mai puţin impresionant, personajul chiss care a păşit prin portal un minut mai târziu. Intră flancat de doi tineri chiss îmbrăcaţi în uniforme de culoare galben închis şi purtând la centuri câte un blaster mic; ţinuta personajului consta într-o robă cenuşie cu falduri elaborate, guler galben şi un model generos, galben şi el. Deşii nu era mult mai bătrân decât Thrawn, se simţea prezent în atitudinea lui un aer de nobleţe şi mândrie, ţinuta celui născut să conducă. Mişcările escortei sale erau ferme şi rafinate, ceea ce îi lăsă lui Car'das impresia că executau un concurs subtil împreună cu cei patru luptători în uniforme închise la culoare pe care îi adusese Thrawn, prin care să îşi dovedească unii altora care grup putea să arate cel mai impunător.

Urarea de bun venit şi răspunsul vizitatorului au fost adresate în limba cheunh, bineînţeles, şi încă o dată Car'das reuşi doar să prindă ocazional câteva cuvinte. Dar tonul şi construcţia frazelor, împreună cu gesturile şi mişcările la fel de formalizate, aveau în ele încărcătura unui ritual antic care lui i se părea fascinant.

Era o atitudine pe care, din păcate, tovarăşii lui nu o apreciau. Maris, dezgustată într-un mod filozofic de corupţia structurală din Republică, avea prea puţină răbdare să urmărească ritualuri oficiale de orice fel şi privea desfăşurarea primirii cu o detaşare politicoasă.

Cât despre Qennto, el se simţea doar plictisit.

Ceremonia primirii se încheie, cele două gărzi chiss în uniforme galbene ocupară poziţii de pază la intrarea în astronavă, iar Thrawn îl conduse cu un gest pe vizitator spre locul unde aşteptau cei trei oameni.

— Permiteţi-mi să vi-l prezint pe Aristocra Chaf'orm'bintrano din A Cincea Familie Conducătoare, spuse el trecând din limba cheunh în sy bisti. Aceştia sunt negustori k'rell'ni, vizitatori dintr-o lume foarte îndepărtată.

Chaf'orm'bintrano rosti ceva, pe un ton mai degrabă sever.

— În limba sy bisti, Aristocra, dacă se poate, îl rugă Thrawn. Ei nu înţeleg cheunh.

Chaf'orm'bintrano pufni, tot în cheunh, şi colţurile gurii lui Thrawn se încordară subit.

— Aristocra Chaf'orm'bintrano nu este interesat să comunice cu voi deocamdată, traduse el. Unul dintre războinicii mei vă va conduce la cabinele voastre.

Privirile i se mutară scurt pe Car'das.

— Scuzele mele.

— Nu este nevoie de scuze, Comandante, îl asigură Car'das cu un nod în gât şi se înclină uşor spre Chaf'orm'bintrano. Absolut deloc.

Cabinele pe care Thrawn le rezervase pentru ei erau construite cam în acelaşi stil ca şi cele de pe Şoimul Săltăreţ, deşii ceva mai spaţioase. Aveau la dispoziţie de această dată şi două cabine de dormit în loc de una, cu o staţie comună de împrospătare şi igienizare situată între ele. Qennto şi Maris fură îndrumaţi spre una dintre cabine, în timp ce Car'das fu condus spre cealaltă. Inspectându-şi camera, Car'das descoperi spre uimirea lui că toate hainele şi celelalte lucruri personale fuseseră deja aduse din cabina pe care o ocupa pe Vânătorul de Chilipiruri şi aranjate ordonat în diversele sertare.

Aparent, Thrawn plănuia o şedere mai lungă pentru ei.

Se plimbă o vreme încolo şi încoace prin încăpere, încercând să nu se gândească de ce le dezaproba Chaf’orm’bintrano prezenţa în teritoriul Chiss. O oră mai târziu, un războinic se opri în linişte la uşa lui, aducând o tavă cu mâncare. Car’das se gândi să vadă ce făceau Qennto şi Maris, dar apoi îşi spuse că dacă ei ar fi vrut să le ţină companie ar fi putut să vină la el, astfel că rămase să mănânce singur.

După masă se aşeză la pupitrul computerului şi încercă procedura pe care o învăţase de la Thrawn la bordul Şoimului Săltăreţ pentru accesarea listelor vocabularului cheunh. Procedura funcţiona şi pe acel computer, astfel că se puse pe studiu.

După alte cinci ore, când deja moţăia pe pupitru, un alt războinic chiss veni să îl ia din cabină.

Îl conduse într-o sală întunecată, aproape copia Frontalului Vizual de Triangulaţie de pe Şoimul Săltăreţ. În acest caz, hubloul imens dădea spre caverna de andocare din afara bazei, unde Car’das observă focurile strălucitoare ale motoarelor unei astronave care ieşea prin tunel.

— Bună seara, Car’das, îl întâmpină Thrawn de pe unul dintre locurile situate pe o latură a sălii. Sper că ai avut o zi productivă.

— Da, destul de productivă, îi răspunse Car’das apropiindu-se şi aşezându-se lângă el. Am mai repetat lecţiile de limbă pe care le-am făcut până acum.

— Da, ştiu, spuse Thrawn. Am vrut să îmi cer scuze faţă de tine pentru lipsa de curtoazie a lui Aristocra Chaf’orm’bintrano.

— Îmi pare rău că nu ne place, răspunse Car’das cât putea de diplomatic. Am urmărit cu mare interes ceremonia de primire şi mă aşteptam să văd şi alt comportament chiss.

— Nu a avut nimic personal cu voi, îl asigură Thrawn. Aristocra Chaf'orm'bintrano consideră prezenţa voastră aici drept o ameninţare la adresa Dominaţiei.

— Pot să întreb din ce cauză?

Thrawn dădu din umeri.

— Pentru unii, necunoscutul reprezintă întotdeauna o ameninţare.

— În unele cazuri au dreptate, recunoscu Car'das. Pe de altă parte, voi, poporul Chiss, păreţi destul de capabili să purtaţi o bătălie.

— Poate, spuse Thrawn. Sunt momente când mă întreb şi eu. Spune-mi, înţelegi conceptul de neutralizare a unui potenţial inamic înainte ca acel inamic să poată lansa un atac asupra ta?

— Te referi la o lovitură dată ca măsură de precauţie? întrebă Car'das.

— Desigur.

— Să înţeleg că se foloseşte pe scară largă de către popoarele voastre?

— Nu sunt sigur că pe scară largă este tocmai descrierea potrivită, răspunse evaziv Car'das. Ştiu popoare care consideră măsura imorală.

— Dar tu?

Car'das se strâmbă. Avea doar douăzeci şi trei de ani, vârstă la care lucra pentru un traficant căruia îi plăcea să râdă de huttezi. Ce să ştie el despre univers?

— Cred că dacă optezi pentru o măsură radicală de precauţie trebuie să te asiguri foarte bine că există o ameninţare reală, răspunse el rar. Adică, trebuie să obţii dovezi că într-adevăr ar plănui un atac împotriva ta.

— Dar dacă o persoană nu plănuieşte un atac direct împotriva ta, în schimb îi atacă sistematic pe ceilalţi?

Devenise clar încotro se îndrepta discuţia.

— Vorbeşti despre vagaari? întrebă Car'das.

— Exact, confirmă Thrawn. Aşa cum am spus deja,

ei nu au atacat încă teritoriul Chiss, fapt pentru care doctrina militară ne dictează să îi ignorăm. Oare fiinţele pe care ei le vânează în mod constant ne pot invoca puterea militară sau ar trebui să stăm pur şi simplu deoparte şi să ne uităm cum sunt măcelăriţi şi robiţi?

Car’das dădu din cap.

— Pui nişte întrebări care au stârnit discuţii aprige încă de la începutul civilizaţiei.

Se uită pe furiş spre profilul comandantului.

— Să înţeleg că tu şi Aristocra Chaf’orm’bintrano nu sunteţi de acord în legătură cu acest subiect?

— Eu şi întreaga specie Chiss suntem în total dezacord în legătură cu acest subiect, sublinie Thrawn cu o notă de tristeţe în glas. Cel puţin aşa pare de multe ori. Sunt mai liniştit să aflu că întrebarea nu este deloc clară nici pentru alţii, aşa cum pare să fie pentru Familiile Conducătoare.

— L-ai informat pe Aristocra despre astronava vagaari? întrebă Car’das. Pare să fi adunat pradă acolo de la multe specii diferite.

— I-am spus şi nu a fost impresionat în mod special, recunoscu Thrawn. Pentru el, doctrina unică de apărare nu admite nici o excepţie.

— Dar dacă unele dintre victimele jefuite aparţin speciilor pe care le cunoaşteţi? sugeră Car’das. Prieteni sau măcar parteneri comerciali? O astfel de situaţie nu ar fi o excepţie?

— Mă îndoiesc, răspunse Thrawn gânditor. Noi facem destul de puţin comerţ în afara graniţelor. Totuşi, ar putea fi util să inspectăm comoara mai în detaliu.

Îşi ridică brusc capul.

— Ai fi interesat să asişti?

— Bineînţeles, răspunse Car’das. Deşii nu ştiu în ce măsură aş putea să ajut eu.

— Ai putea să recunoşti unele obiecte, spuse

Thrawn şi se ridică în picioare. Dacă au jefuit cumva şi lumile din Republica voastră, vei avea mai multe informaţii care s-ar putea dovedi utile.

— În acest caz ar trebui să îi inviţi şi pe Maris şi Qennto, îi recomandă Car'das ridicându-se şi el în picioare. Ei au călătorit mai mult decât mine.

— O sugestie binevenită, acceptă Thrawn îndreptându-se către ieşire. Aşa am putea să îi dăm ocazia Căpitanului Qennto să îşi aleagă singur obiectele pe care vrea să le păstreze pentru el.

Zâmbi discret.

— Ceea ce ne va da oarecum o estimare a valorii fiecărui obiect în parte.

— Nu eşti deloc cinic, Comandante, remarcă imediat Car'das.

— Înţeleg doar cum gândesc şi reacţionează ceilalţi, spuse Thrawn, dar îi pieri zâmbetul. Probabil de aceea mi se pare dificilă filozofia aşteptării în locul acţiunii.

— Probabil, spuse Car'das. Nu ştiu dacă are prea mare importanţă ce spun, dar mă îndoiesc că popoarele pe care te hotărăşti să le ajuţi vor vedea vreo problemă morală în acţiunile tale.

— Adevărat, recunoscu Thrawn. Deşii recunoştinţa lor ar putea fi de scurtă durată.

— Doar uneori, fu Car'das de acord.

8.

Cu un oftat, Obi-Wan închise aparatul de comunicaţie şi îl introduse înapoi la centură.

— Tot nimic? întrebă Anakin.

— Nu, răspunse Obi-Wan privind cerul care amurgea.

Începeau să apară stelele, iar peste tot împrejurul lor se aprindeau lumini în case unde familiile se pregăteau pentru seară. Anakin mormăi ceva în barbă.

— Ar fi trebuit să încercăm să o apelăm mai devreme.

— Am încercat să o apelăm mai devreme, îi spuse Obi-Wan. Tu erai prea ocupat să te joci cu jucăria lui Duefgrin ca să remarci.

— Scuză-mă, Maestre, dar lucram, nu mă jucam, răspunse tăios Anakin. Brolful pe care îl căutăm se numeşte Jhompfi, locuieşte în complexul Peria Acoperită şi are nevoie de acceleratoare pentru un motoglisor pe care îl foloseşte ca să transporte ilicit rissle pentru karfi.

Obi-Wan se uită lung la ucenicul său Padawan.

— Când ai aflat toate acestea?

— Când tu te plimbai prin cartier în căutare de indicii, îi răspunse Anakin.

Îi venea greu să pară jignit şi satisfăcut în acelaşi timp, dar băiatul avusese succes.

— Doar atunci a vrut să vorbească cu mine, strâmbă el din nas. Nu cred că are prea multă încredere în adulţi.

— Trebuia să îmi comunici şi mie în momentul în care ai aflat informaţia, îl apostrofă aspru Obi-Wan, introducând ghidul în infocard şi căutând localizarea adresei. Sau nu te-ai gândit că Lorana ar putea avea necazuri?

— Nu, m-am gândit în schimb că dacă am pleca prea repede poate Duefgrin l-ar apela pe Jhompfi să îl avertizeze, se justifică Anakin.

— Măsoară-ţi vorbele, Padawan, îl avertiză Obi-Wan pe băiat.

Avertisment pe care părea să îl tot repete în ultimele zile. Anakin oftă teatral.

— Îmi cer iertare, Maestre.

O hartă apăru pe ecranul infocardului, indicând

drumul spre clădirile Periei Acoperite.

— Aici este, îi arătă Obi-Wan ecranul lui Anakin.

— Dar nu este în direcţia în care mergea când s-a despărţit de Duefgrin, îi veni destul de greu lui Anakin să remarce.

— Ştiu, comentă Obi-Wan cu răutate. Dar deocamdată este tot ce avem. Hai să mergem să aruncăm o privire.

***

Cartierul în care erau situate clădirile Periei Acoperite era asemănător cu multe altele pe care le văzuse Obi-Wan în călătoriile sale de-a lungul şi de-a latul Republicii. Era sărac, dar curat, un loc în care locatarii munceau din greu pentru puţinul pe care îl agonisiseră, dar neîndoielnic munceau la fel de greu să îşi păstreze demnitatea şi mândria.

Unii Jedi tratau astfel de locuri şi pe oamenii care le locuiau cu dispreţ sau superioritate. Din partea lui, îi prefera mult mai mult decât pe locuitorii selecţi de pe Corsicant cu bogăţiile lor imense, dar cu etica nisipurilor mişcătoare. Mulţi dintre locuitorii acestor cartiere sărace erau mult mai prietenoşi şi mult mai deschişi, fără scheme politice ascunse sau pasiuni pentru rang şi putere.

Mai exact, dacă o persoană din acele locuri avea de gând să înjunghie pe careva, ar fi făcut-o cu un cuţit, nicidecum cu un zâmbet parşiv.

— De unde începem? murmură Anakin când se opriră lângă un gard viu de peste drum de complexul de clădiri.

— Aţi putea începe să nu mai staţi în calea mea, murmură o voce de undeva din spatele lor.

Obi-Wan se răsuci, mâna strecurându-i-se rapid sub tunică spre sabia de lumină, văzând o siluetă ieşind la

iveală din ascunzişul temporar pe care şi-l alesese în gardul viu de lângă ei. O singură privire fu de ajuns.

— Salut, Riske, rosti el şi îşi desfăcu mâna de pe sabia de lumină. Imaginează-ţi cum ar fi să te întâlnesc aici.

— La fel pot spune şi eu, răspunse Riske pe un ton acru şi făcu un semn din cap către gardul viu în care stătuse ascuns. Nu vrei să intri la mine în birou câteva minute?

Obi-Wan se uită de jur împrejur. Se vedeau doar câţiva brolfi rătăciţi în amurg, dar nici unul nu privea în direcţia lor. Bătându-l uşor pe braţ pe Anakin, sări peste gardul viu. Ateriză ghemuit, cu Anakin lângă el.

— Sunteţi insistenţi, trebuie să recunosc, le spuse Riske strecurându-se lângă ei. Ce faceţi aici?

— Căutăm un brolf pe nume Jhompfi, îi explică Obi-Wan. A pus pe cineva să fure pentru el o pereche de acceleratoare chiar în după-amiaza aceasta. Speram să îl întrebăm cu ce scop.

— Dacă tot îl întrebaţi de ele, aţi putea să îl întrebaţi şi despre explozibilul care a dispărut de la o mină unde lucrează unul dintre prietenii lui apropiaţi, spuse Riske dur. Sau despre sistemul de stabilizare pe care un alt prieten l-a împrumutat, se pare, de la repulsorul şefului lui, sau despre tuburile din aliaj care s-au topit de pe un şantier. Observi vreo schemă în toate acestea?

Obi-Wan se strâmbă.

— Cineva îşi construieşte o rachetă artizanală.

— Sau două, sau trei, completă Riske. Iar după cum se vede, nu vom reuşi nici unul să îl întrebăm pe Jhompfi nimic despre ele, din moment ce el şi toţi ceilalţi prieteni ai lui par să fi dispărut cu toţii.

— Minunat, exclamă nemulţumit Obi-Wan şi se uită peste gardul viu.

— Exact la cuvântul acesta mă gândeam şi eu,

sublinie Riske. Deci pe voi de ce vă interesează de el?

— Prietena noastră, ucenica Padawan cu care te-ai întâlnit mai devreme, l-a urmărit, îi explică Obi-Wan. Acum a dispărut şi nici nu pot să dau de ea prin sistemul de comunicaţie.

— Ce păcat, remarcă Riske. Drăguţă fată, dar nu prea pricepută în ale luptei.

— Nu suntem gata să renunţăm la ea deocamdată, mârâi Obi-Wan. Ai idee unde s-ar fi putut ascunde Jhompfi?

— Dacă ştiam nu îmi mai pierdeam vremea pe aici, se răsti Riske. Am pus oameni să verifice centrele Breaslei Minerilor, dar dacă Jhompfi nu vine acasă, mă îndoiesc că va fi atât de prost încât să apară pe acolo.

— Atunci ce facem? întrebă Anakin.

— Ce am de gând eu să fac este să mă întorc la hotel şi să mă asigur că securitatea este rezolvată, răspunse Riske tăios. Bănuiesc că va fi în noaptea aceasta; ploşniţele dispar întotdeauna chiar înainte să se dărâme casa pe tine.

— Sau ar putea să încerce centrul administrativ orăşenesc mâine, sugeră Obi-Wan.

— Puţin probabil, spuse sigur pe el Riske. Jhompfi nu ar ataca un loc unde Maestrul breaslei lui stă la negocieri pentru el. Nu, trebuie să fie la hotel sau cel mult pe drumul spre centrul administrativ, mâine dimineaţă.

Din nefericire, ipoteza lui Riske se justifica.

— Bine, acceptă Obi-Wan. Tu limitează-le şansele acolo, iar noi o să o căutăm în continuare pe Lorana.

— Succes, dădu Riske din cap. Ştii, aproape că am vrut să îi strecor o baliză de urmărire mai devreme, doar ca să mă asigur că nu se mai ţine după mine. Acum aş vrea să îi fi pus dispozitivul.

— Şi eu aş vrea, spuse Obi-Wan. Va trebui să ne descurcăm singuri.

— Jedi ar trebui să se priceapă foarte bine la astfel de lucruri, comentă Riske şi scoase un infocard pe care i-l înmână. Cu ajutorul lui o să aveţi legătură directă cu mine prin intermediul unuia dintre sistemele noastre de criptare. Apelează-mă dacă aflaţi ceva, bine?

— Aşa am să fac, promise Obi-Wan, strecurând infocardul în buzunarul aparatului de comunicaţie.

Riske aprobă din cap şi plecă. Ajunse la capătul gardului viu, se uită peste el, apoi ieşi în stradă şi se îndepărtă grăbit.

— Şi acum? întrebă Anakin.

— Ar trebui să îl informăm pe Maestrul C'baoth despre tot ce s-a întâmplat, răspunse Obi-Wan, deşii nu prea îi venea bine. El şi Lorana poate sunt destul de apropiaţi ca să fie în stare să îi detecteze amprenta în interiorul Forţei.

— Poate, spuse Anakin fără convingere, în timp ce ocoleau gardul viu şi ieşeau înapoi în stradă. Ştii, poate că ar trebui să purtăm toţi balize de localizare.

Obi-Wan se uită spre el.

— Pot să numesc măcar unul care are nevoie să poarte, mormăi el în barbă.

— Ce anume?!

Obi-Wan dădu din cap.

— Nu, nimic.

***

C'baoth, când l-au găsit în cele din urmă prin intercomunicaţie, nu se arătă deloc mulţumit să fie deranjat. Ba chiar fu şi mai puţin mulţumit când le auzi povestea.

— Deocamdată o să trecem peste faptul că v-aţi implicat în situaţia de pe Barlok în ciuda ordinului meu direct, tună Maestrul Jedi şi Obi-Wan şi-l imagină cu privirea fulgerând pe sub sprâncenele stufoase. Mai

important acum este faptul că mi-aţi pus ucenica Padawan în pericol.

— Îţi înţeleg mânia, Maestre C'baoth... începu Obi-Wan.

— Mânie?! îl întrerupse C'baoth. Nu există mânie, Maestre Kenobi. Nu pentru un Jedi.

— Îmi cer scuze, spuse Obi-Wan încercând să îşi reţină şi el iritarea.

O situaţie ca aceasta, şi tot ce putea omul să facă era să recite Canonul Jedi?!

— A fost o alegere greşită a cuvântului.

— Mai bine, tună C'baoth. Dar tu, Padawan Skywalker? Gândeşti şi tu ceva?

Obi-Wan înclină aparatul de comunicaţie spre băiat.

— Nu tocmai, Maestre C'baoth, răspunse Anakin. În mare, mă îngrijorează siguranţa Loranei. Îmi este teamă să nu fi fost ucisă.

Pentru o clipă C'baoth nu spuse nimic.

— Nu, nu a murit, spuse în cele din urmă. Aş fi simţit o astfel de tulburare în interiorul Forţei.

— Atunci poţi să o localizezi? întrebă Anakin cu speranţă.

— Una nu vine neapărat din cealaltă, îl dăscăli C'baoth. Din nefericire, nu pot să îi găsesc acum amprenta în interiorul Forţei. Maestre Kenobi, ai spus că aţi vorbit cu băiatul care a făcut rost de acceleratoare. El ar putea să ştie care sunt ascunzişurile favorite ale lui Jhompfi.

— Nu cred, răspunse Anakin. Nu pare să facă parte din conspiraţia propriu-zisă.

— Şi totuşi dacă îl cunoaşte pe Jhompfi ar fi putut vedea ceva în trecut care să ne ofere un indiciu.

— Mă îndoiesc că va fi dispus să vorbească despre el, comentă Obi-Wan. Cel puţin nu cu străini.

— Am pomenit eu despre cât de dispus ar fi?

Obi-Wan simţi un nod în gât.

— Sugerezi cumva să îi forţez mintea?

— Nu, sigur că nu, se împotrivi C'baoth.

Dar vorbele, după cum bănuia Obi-Wan, erau pentru binele lui Anakin. Exact acest lucru sugera C'baoth.

— Noi suntem protectorii celor slabi, nu opresorii. În acelaşi timp, o crimă s-a produs asupra unui Jedi. Un astfel de act nu poate fi lăsat fără răspuns. Chiar dacă ucenica Padawan Jinzler a ales să nu lupte ca să se apere.

Obi-Wan se încruntă.

— Cum adică?

— Nu am primit rapoarte că s-ar fi văzut săbii de lumină în oraş, Maestre Kenobi, răspunse C'baoth răbdător. Nici nu mi-au ajuns la urechi veşti despre membre retezate. Lorana Jinzler o fi doar Padawan, dar cred că am instruit-o să se lupte mai bine decât deloc.

— Desigur, răspunse Obi-Wan de îndată ce sesiză că i se înfiripă o idee.

Dacă Maestrul C'baoth avea dreptate că Lorana a acceptat să fie luată ostatică...

— Mulţumesc pentru timpul acordat, Maestre C'baoth.

— Mă aştept să o am din nou lângă mine pe ucenica mea Padawan când mă voi întâlni cu Magistratul Argente şi Maestrul de Breaslă Gilfrome mâine dimineaţă, îi ameninţă C'baoth.

— Am înţeles, îl asigură Obi-Wan.

Încheie convorbirea şi îşi puse aparatul de comunicaţie la loc în centură.

— Deci cum facem să o găsim? întrebă Anakin.

— Maestrul C'baoth ne-a dat chiar el un indiciu, îi explică Obi-Wan. Are dreptate: dacă Lorana s-ar fi luptat cu atacatorii ei, cu siguranţă am fi aflat despre acest eveniment. Ceea ce înseamnă că nu s-a luptat.

— Bun, acceptă Anakin. Care înseamnă ce?

— Care înseamnă că s-a decis să se predea fără luptă, gândindu-se că astfel va avea mai mult de câştigat, îi explică Obi-Wan. Probabil a sperat chiar că o vor duce în mijlocul conspiraţiei unde să îi poată întâlni pe cei răspunzători. Dar...

Lăsă cuvântul să atârne în aer, sperând că Anakin va prinde logica ipotezei sale.

— Dar ei ar trebui să fie nebuni să ducă un Jedi conducătorilor lor, continuă Anakin ideea. Chiar şi un Padawan.

— Exact, îl aprobă Obi-Wan. Şi care este modul cel mai rapid prin care poţi spune că o persoană ca Lorana este Jedi?

— Dacă o prinzi cu sabia de lumină la ea, completă mai departe Anakin şi brusc prinse exact ideea lui Obi-Wan. Deci trebuie să îşi fi aruncat undeva sabia de lumină!

— Corect, confirmă Obi-Wan. Probabil că a aruncat-o în vâltoarea momentului, undeva destul de aproape de locul în care a fost răpită.

— Undeva destul de aproape să îi putem simţi cristalul Ilum, încheie entuziasmat Anakin. Dar tot trebuie să ajungem în zona respectivă, nu?

— Adevărat, dar măcar afară, în stradă, vom putea să ne apropiem destul de mult, sublinie Obi-Wan. Dacă ea şi sabia ei de lumină ar fi amândouă în interiorul vreunei case, probabil că nu am fi capabili să simţim cristalul, cel puţin nu de afară.

Făcu un semn spre strada întunecată, luminată doar pe alocuri.

— Vom începe de aici, din zona Periei Acoperite. Jhompfi a fost destul de isteţ să stea departe de casă, dar poate prea fraier încât să se ducă acasă la un prieten mai apropiat. Dacă nu găsim nimic aici, atunci vom

străbate cartierele mai sărace din Districtul Patameene.

— Pentru că în genul acesta de cartier s-a obişnuit Jhompfi?

— Nu, pentru că în astfel de cartiere se folosesc garduri vii pentru a delimita proprietăţile, îi explică Obi-Wan. Nu poţi înfige o sabie de lumină într-un zid fără să te vadă careva. Dacă nu o găsim acolo, vom merge şi în cartierele mai înstărite, apoi în alte districte.

Anakin inspiră adânc.

— Perfect. Sunt gata dacă eşti şi tu.

— Bun, încheie Obi-Wan. Atunci limpezeşte-ţi mintea, tânărul meu ucenic Padawan. Bănuiesc că ne aşteaptă o noapte lungă.

***

Au bântuit străzile ore bune până când Obi-Wan a simţit în cele din urmă fiorul pe care îl căuta.

Cristalul Ilum din sabia de lumină a Loranei era în apropiere.

Îl privi pieziş pe Anakin, aşteptând ca şi băiatul să îl simtă. Chiar în mijlocul unei situaţii serioase, exerciţiile de antrenament făceau parte din viaţa unui ucenic Padawan.

Au mai făcut trei paşi până când mersul hotărât al lui Anakin s-a domolit brusc.

— Acolo, spuse băiatul. Chiar în faţă, în partea stângă.

— Foarte bine, îl lăudă aprobator Obi-Wan urmărind cartierul cu privirea.

Mai erau două ore până la răsărit, iar clădirile din jur erau acoperite de beznă şi tăcere, locatarii dormind duşi.

Sau cel puţin majoritatea lor. Anumiţii locatari de care erau interesaţi cei doi Jedi ar trebui să fie chiar foarte treji.

— Nu, nu te duce spre ea, îi spuse lui Anakin

ţinându-l de braţ chiar când băiatul pornea spre gardul viu unde stătea încă ascunsă sabia de lumină a Loranei. Vino aici, pe partea cealaltă. Hai repede, acum!

Trecură amândoi de partea cealaltă a gardului viu şi se ascunseră.

— Se uită cineva la noi? Murmură Anakin în timp ce Obi-Wan îl conducea în poziţie ghemuită până la câţiva metri de sabia de lumină.

— Aflăm imediat, spuse Obi-Wan. Spune-mi, tu ce ai face dacă ai păzi un prizonier în toiul nopţii şi brusc s-ar petrece ceva ciudat afară, chiar sub fereastra ta?

— Nu ştiu, căzu Anakin pe gânduri. Presupun că depinde de cât de ciudat ar părea.

— Hai să aflăm.

Folosind Forţa, Obi-Wan străbătu mental distanţa şi aprinse sabia de lumină a Loranei. Lama verzuie ţâşni în noapte cu un şuierat molcom, uimitor de strălucitoare în beznă. Câteva frunze căzură pe pământ tăiate din crenguţe, dar mânerul era prins solid şi sabia de lumină rămase fixată în gardul viu.

— Acum să vedem cine nu are somn în cartierul acesta, comentă el.

Nu trebuiră să aştepte prea mult. Un minut mai târziu se deschise o uşă într-una dintre clădirile de peste drum şi un singur brolf se ivi curios, cu ochii iscodind în toate părţile. Nevăzând pe nimeni, traversă strada spre sursa de lumină strălucitoare.

Câteva clipe rămase zgâindu-se nesigur la ea. Apoi, cu grijă, se întinse printre crengi şi scoase arma din gardul viu. Ţinând-o cu mâna întinsă, o răsuci cu atenţie încercând să îşi dea seama cum ar trebui să o închidă.

— Dă-mi voie mie, vorbi Obi-Wan, ridicându-se cât era de înalt în spatele gardului viu.

Cu ajutorul Forţei, închise sabia de lumină.

Dar brolful era rapid, nu glumă. Chiar aproape

înainte ca lama să dispară extraterestrul acţionă, sărind în lateral şi aruncând sabia de lumină drept spre faţa lui Obi-Wan, scoţând apoi de sub tunică un blaster.

Rapid, dar prost. Obi-Wan era Jedi, având reflexele unui Jedi, astfel că sabia lui de lumină era deja pregătită în mâna lui înainte ca brolful să îşi înceapă saltul. Întinzând mâna liberă, Obi-Wan prinse arma Loranei apoi şi-o activă pe a sa, blocând lejer bolţul de energie pornit din blasterul brolfului şi trimiţându-l ricoşând înspre cerul nopţii.

Încăpăţânat, brolful continuă să tragă cu blasterul foc după foc, mânat parcă de îndărătnicia minţii înguste a unui droid de luptă. Obi-Wan trecuse deja în stare de luptă, concentrându-şi atenţia spre interior şi lăsând Forţa să îi ghideze braţele, bolţurile de energie respinse unul după altul pe măsură ce avansa spre atacator.

Şi apoi, prin tunelul atenţiei, simţi întâmplându-se ceva peste drum. Brolful auzi sau văzu şi el, astfel că pentru o fracţiune de secundă privirea îi fu distrasă spre acea direcţie.

Era exact momentul prielnic de care avea nevoie Obi-Wan. Fandă lung şi tăie scurt, controlat, despicând practic blasterul brolfului în două.

Brolful atacase rapid. Acum, cu aceeaşi viteză, aruncă jumătatea blasterului care îi rămăsese în mână şi o luă la goană de-a lungul străzii cât de repede puteau să îl poarte picioarele lui butucănoase. Obi-Wan se gândi să îl urmărească, apoi renunţă şi se întoarse spre clădirea de unde ieşise brolful.

Şi de abia atunci remarcă nemulţumit că Anakin nu mai era lângă el.

— Blast! înjură el printre dinţi şi porni în fugă.

Se văzu o lumină albăstruie difuză aprinzându-se undeva în interiorul casei, şi pe când ajungea lângă uşa deschisă auzea deja zumzetul binecunoscut al săbiei de

lumină a ucenicului său Padawan. Mărind pasul, dădu năvală înăuntru.

Îl găsi pe Anakin într-una dintre camere, aplecat deasupra formei inerte a Loranei, cu sabia de lumină în poziţie de gardă punându-i la respect pe alţi doi brolfi retraşi într-un colţ. Un al treilea brolf zăcea nemişcat pe podea, având rămăşiţele unui blaster împrăştiate lângă el.

— Maestre, rosti Anakin încercând să pară liniştit, dar nereuşind în totalitate să îşi ascundă iritarea. Am găsit-o.

— Văd asta, spuse Obi-Wan închizându-şi sabia de lumină şi îngenunchind lângă fată.

Respiraţia şi pulsul îi erau rare, dar stabile.

— Ce i-aţi dat? întrebă el întorcându-se către cei doi brolfi din colţul camerei.

Nici unul nu răspunse.

— Eu nu am văzut nimic când am intrat, spuse Anakin.

— Atunci trebuie să fie încă la ei, concluzionă Obi-Wan.

Trecu de Anakin, îşi aprinse sabia de lumină şi se îndreptă direct spre cei doi. La fel ca şi brolful cu care se luptase afară, nici unul dintre cei doi nu îşi dorea o moarte eroică.

— Este la el, vorbi unul dintre ei grăbit şi cu degetul mare îndreptat spre partenerul său.

— Da, uite aici, oferi celălalt obiectul cerut.

Scoase din tunică o seringă hipodermică şi o aruncă la picioarele lui Obi-Wan.

— Mulţumesc, îi spuse Obi-Wan politicos. Să adăugăm la grămadă şi aparatele de comunicaţie, ce ziceţi? Şi toate armele, bineînţeles.

O clipă mai târziu cădeau aruncate lângă seringă două aparate de comunicaţie şi două cuţitoaie.

— Ce facem cu ei? întrebă Anakin.

— Depinde de substanţa pe care i-au injectat-o, afirmă decisiv Obi-Wan stingându-şi sabia de lumină.

Se aplecă şi ridică seringa de jos. Fireşte că nu avea nici o etichetă. Folosind tehnicile Jedi de îmbunătăţire a simţurilor, picură un strop din lichidul rămas pe mâneca tunicii şi o apropie de nări. Inspiră doar o dată.

— Este în regulă, îl asigură pe Anakin. Au folosit un sedativ puternic, nu otravă. Îşi va reveni când îi trece efectul.

Gesticulă apoi spre cei doi brolfi.

— Ceea ce înseamnă că nu vor fi judecaţi pentru crimă, anunţă el serios. Cel puţin nu înainte ca racheta lor artizanală să explodeze.

Ambii prizonieri tresăriră la auzul cuvântului rachetă.

— Noi nu avem nici o legătură cu treaba aceea, insistă unul dintre ei. A fost numai ideea lui Filvian. A lui şi a omului.

Obi-Wan se încruntă. Se amestecase şi un om în complot?

— Ce om? ceru el lămuriri. Care îi este numele?

— Îşi spune Apărătorul, răspunse brolful. Atâta ştiu.

— Cum arată?

Brolful se uită neajutorat spre tovarăşul lui.

— Ca un om, dădu vag din mână celălalt.

— Au nevoie de mai multă convingere, Maestre? întrebă Anakin cu voce aspră.

Obi-Wan îşi reţinu un zâmbet. Din propria lui experienţă, ameninţările venite din partea unor tineri de paisprezece ani rareori erau suficient de convingătoare. Dar privirile îi căzură pe brolful întins pe jos. Dacă stătea să se gândească mai bine, în acest caz poate că erau.

— Nu te obosi, îl linişti pe Anakin. Probabil că nu sunt în stare să îl descrie mai bine.

— Pariez că Riske o să scoată mai multe de la ei, sugeră Anakin.

Câteva clipe Obi-Wan fu tentat. Doar asasinatul fusese plănuit împotriva Magistratului Argente. Era potrivit deci să îi dea pe mâna oamenilor lui Argente pentru interogatorii.

Dar nu aşa trebuiau să procedeze Jedi.

— Îi vom da pe mâna poliţiei locale, îi spuse lui Anakin şi îşi scoase aparatul de comunicaţii. Iar apoi cred că va trebui să aşteptăm ca Lorana să îşi revină. Poate ne va spune ea mai multe.

— Aşteptăm aici? se încruntă Anakin.

— Fireşte, zâmbi Obi-Wan. Până la urmă, poate Jhompfi sau Filvian, sau Apărătorul o să ne facă o vizită.

— Corect, murmură Anakin lămurit. Dacă avem noroc.

***

Astronava Vagaari fusese ancorată în afara bazei din asteroidul Crustai, la o distanţă de un sfert de circumferinţă de intrarea în tunel. Având un războinic chiss la timonă, Thrawn şi cei trei oameni ieşiră cu un aerotransportor din bază şi andocară pe astronavă.

Spre neplăcerea personală a lui Car'das, cadavrele extraterestre erau încă la bord, zăcând contorsionate chiar pe locurile unde căzuseră.

Qennto părea să nu fie nici el prea încântat.

— Vă gândiţi să curăţaţi locurile până la urmă, nu? întrebă el dezgustat în timp ce treceau pe coridoare spre sala comorilor.

— Până la urmă, îl asigură Thrawn. Mai întâi trebuie să obţinem toate informaţiile despre strategia şi tacticile inamicului, iar pentru aceasta trebuie să observăm unde se afla fiecare combatant şi cum era poziţionat în momentul când a murit.

— Nu ar fi fost mai bine dacă duceaţi astronava undeva unde să nu fie chiar aşa la vedere? întrebă Maris.

Se ţinea strâns de braţul lui Qennto, observă Car'das, aparent nefiind atât de stăpână pe ea aşa cum se dovedise la prima vizită. Cumva se simţea şi el ceva mai bine.

— O să o ducem până la urmă în interiorul bazei, răspunse Thrawn. Dar mai întâi trebuie să ne asigurăm că nu există instabilităţi periculoase la motoare sau armament.

Sala comorilor, întocmai ca şi coridoarele, arăta exact aşa cum o văzuseră imediat după capturare, doar că acum doi membri din personalul chiss umblau printre rafturi, înregistrând cu senzori speciali diversele obiecte.

— Împrăştiaţi-vă, le ordonă Thrawn oamenilor. Vedeţi dacă găsiţi ceva dintr-un stil cunoscut.

— Te referi la ceva care să arate a bani? întrebă Qennto privind de jur împrejurul încăperii.

— Sau te referi la pietrele preţioase? adăugă şi Maris.

— Vorbeam deocamdată doar de obiectele de artă, le răspunse Thrawn. Putem afla mai multe de la ele decât de la masa monetară sau pietrele preţioase.

Qennto pufni.

— Te aştepţi, poate, să găsim facturi fiscale?

— Eu mă gândeam la originile obiectelor de artă, le arătă Thrawn un set de sculpturi. Acelea, de exemplu, au fost create, probabil, de fiinţe având încă o articulaţie între încheietura mânii şi cot, şi care văd în zona albastru-ultraviolet a spectrului.

Qennto şi Maris schimbară priviri între ei.

— Crezi că frunchii? sugeră Maris.

— Da, să ştii, mormăi neîncrezător Qennto.

Îl privi pe Thrawn suspicios, apoi se desprinse de Maris şi porni spre sculpturi.

— Ce sunt frunchii? întrebă Car'das.

— Poporul Frunchettan-sai, îi explică Maris. Au câteva colonii în Inelul Exterior. Rak le zice frunchi pentru că...

— Să fiu atârnat în cârlige! o întrerupse Qennto în stilul lui.

— Ce? întrebă Maris.

— Are dreptate, exclamă Qennto uimit. Sunt semnate cu scrisul clasic frunchy.

Se întoarse spre Thrawn cu o expresie ciudată pe figură.

— Credeam că nu aţi intrat niciodată în spaţiul Republicii.

— După toate cunoştinţele mele, nu am intrat, îl asigură Thrawn. Dar caracteristicile fizice ale artistului sunt evidente doar privindu-i opera.

— Poate pentru tine or fi evidente, mormăi Qennto. Mie nu îmi spune nimic.

— Nici mie, îl susţinu Maris.

Thrawn ridică din sprâncene spre Car'das.

— Car'das?

Car'das privi lucrările, încercând să descopere indiciile ascunse pe care le văzuse Thrawn. Dar nu reuşi.

— Îmi pare rău.

— Poate a avut doar noroc, spuse Qennto abandonând sculpturile şi îngenunchind lângă o lucrare alb-albastră mult mai elaborată. Ia să văd aici... da, m-am gândit eu.

Se uită peste umăr spre Thrawn.

— Ce zici de aceasta?

Câteva clipe Thrawn studie sculptura în tăcere, ochii mutându-i-se din când în când spre alte colţuri ale sălii, căutând poate inspiraţia.

— Artistul este umanoid, spuse el în cele din urmă. Proporţionat diferit faţă de oameni şi faţă de chiss, fie

având un torace mai larg, fie braţe mai lungi.

Îşi miji un pic ochii.

— Există şi ceva distant în starea emotivă. Aş spune că poporul este atras şi în acelaşi tip dezgustat sau înspăimântat de obiectele fizice în mijlocul cărora trăieşte.

Qennto expiră lung.

— Nu îmi vine să cred. Este exact o lucrare pashvi.

— Nu cred că îi cunosc, spuse Maris.

— Au un sistem la marginea Spaţiului Sălbatic, îi explică el repede. Am fost până acolo de câteva ori; au o piaţă mică, dar stabilă pentru obiectele lor de artă, mai ales în Sectorul Corporativ.

— Ce a vrut să spună Comandantul Thrawn cu frica de obiectele fizice? întrebă Car'das.

— Lumea lor este înţesată de mii de coloane de piatră, explică mai departe Qennto. Cele mai multe plante hrănitoare cresc pe vârful lor. Din nefericire, tot acolo trăieşte şi un prădător zburător fioros. Ceea ce îi face... mă rog, cam ce a spus el.

— Ai înţeles toate acestea doar dintr-o sculptură? întrebă Maris privindu-l ciudat pe Thrawn.

— Deloc, o asigură Comandantul chiss. Mai sunt, stai să văd, alte douăsprezece exemplare din arta lor.

Le arătă alte locuri din sală.

— Eşti sigur? întrebă Car'das uitându-se spre locurile indicate. Mie nu mi se par deloc asemănătoare.

— Au fost create de artişti diferiţi, fu de acord Thrawn. Dar specia lor este aceeaşi.

— Este foarte ciudat, exclamă Qennto dând din cap. Ca şmecheriile Jedi.

— Jedi? întrebă Thrawn.

— Ei sunt gardienii păcii în Republică, îi spuse Maris. Probabil singurul motiv care ne-a ţinut atât de uniţi până acum. Sunt oameni nobili şi foarte puternici.

Qennto îi surprinse privirea lui Car'das şi strâmbă din nas. Ii reamintea că părerea lui despre Jedi era mult mai defavorabilă decât cea a prietenei lui.

— Mă intrigă, mărturisi scurt Thrawn, apoi arătă spre sculpturi. Presupun că aceşti pashvi nu opun prea multă rezistenţă raidurilor vagaari?

— Mai deloc, îi confirmă Qennto tulburat. Sunt nişte oameni destul de agreabili. Deloc pricepuţi în ale luptei.

— Dar Republica voastră şi aceşti Jedi nu îi protejează?

— Jedi sunt răspândiţi mult prea rar, explică Car'das. De fapt, Spaţiul Sălbatic nu face parte din Republică.

— Chiar dacă ar fi făcut, guvernul este mult prea ocupat cu propriile sale intrigi ca să se obosească şi cu micile probleme create de astfel de situaţii neimportante de viaţă sau moarte, remarcă amar Maris.

— Înţeleg, spuse Thrawn. Păi, haideţi să continuăm inspecţia noastră şi daţi-mi de veste dacă găsiţi altceva din regiunile spaţiului vostru.

Se uită spre Maris.

— Şi în timp ce căutăm, poate îmi povesteşti mai multe despre aceşti Jedi.

9.

— Maestrul de breaslă Gilfrome a ajuns, se auzi încetişor vocea lui Anakin în aparatul de comunicaţie al lui Obi-Wan. Tocmai urcă scările spre intrarea de pe latura estică.

— Şi Magistratul Argente este aici, îi spuse Obi-Wan privindu-l pe Argente urcând scările spre intrarea de pe latura vestică, păzit fiind de oamenii lui. Îi văd şi pe Maestrul C'baoth şi pe Lorana apropiindu-se prin piaţă.

— Deci s-a lămurit? întrebă Anakin.

Obi-Wan îşi scărpină obrazul gânditor. Atacul aşteptat asupra Magistratului Argente nu se produsese în timpul nopţii şi nici nu fusese lansat pe drumul spre sala de conferinţe. Din acest moment, având reprezentanţii minerilor prezenţi în scenă, ultima şansă a conspiratorilor se epuizase, cel puţin până când negociatorii urmau să facă pauză de prânz.

— Deocamdată, cel puţin, îi răspunse lui Anakin. Dar rămâi în alertă.

Argente şi oamenii care îl păzeau ajunseră în capul scărilor, unde Obi-Wan se înclină respectuos. Grupul trecu mai departe fără vreo privire de răspuns măcar şi dispăru înăuntru. Reţinându-şi un sentiment de iritare, Obi-Wan îşi mută atenţia asupra lui C’baoth şi Lorana, care începeau să urce şi ei treptele spre intrare. Lorana, observă el, era un pic cam palidă, iar paşii un pic nesiguri. Dar avea o expresie hotărâtă şi când ajunseră în vârful scărilor îi zâmbi stânjenită.

— Maestre Kenobi, îl salută ea. Nu am avut ocazia să vă mulţumesc cum se cuvine pentru ce aţi făcut pentru mine ieri.

— Şi nici acum nu este momentul, interveni C’baoth.

Totuşi, se observa aprobarea în privirea lui când cei doi Jedi schimbară saluturi.

— Pericolul încă nu a trecut, mai planează şi asupra negociatorilor şi asupra negocierilor. Rămâi aici cu Maestrul Kenobi şi urmăreşte mulţimea, poate observi figuri pe care le recunoşti.

— Da, Maestre C’baoth, răspunse Lorana.

După ce îl salută încă o dată pe Obi-Wan, C’baoth trecu pragul înăuntrul clădirii, lăsându-i pe cei doi singuri.

— Cum te simţi? o întrebă Obi-Wan.

— Mult mai bine, mulţumesc, răspunse Lorana. Nu ştiu însă cum pot fi de folos aici, adăugă ea întorcându-şi privirile spre piaţa care se întindea la baza scărilor. Am văzut doar trei dintre complotişti.

— Cu trei mai mult decât am văzut noi ceilalţi, sublinie Obi-Wan. Dacă nu îi luăm în calcul pe cei arestaţi deja, bineînţeles.

— Poate că arestarea lor i-a speriat pe ceilalţi.

— Poate i-a speriat să nu mai lanseze atacul cu racheta, dar nu vor renunţa aşa uşor, comentă Obi-Wan. Păreau să fie obsedaţi de faptul că Alianţa Corporativă încearcă să le fure bogăţiile naturale ale planetei, şi odată ce astfel de persoane şi-au format o obsesie, nimic nu le mai face să se comporte normal. Inerţia momentului îi va purta până la capăt în planul lor.

Lorana dădu din cap.

— Îmi este teamă că nu înţeleg această judecată.

— Trebuie să înveţi să o înţelegi, îi spuse Obi-Wan. Obsesia îl poate cuprinde chiar şi pe cel mai puternic dacă este susţinut de motive foarte bune.

Dădu din mâini.

— Totuşi, cu tine şi cu mine de pază la intrarea aceasta, cu Anakin şi Riske la cealaltă, iar cu poliţia şi oamenii de pază ai Alianţei Corporative urmărind continuu cerul, ar trebui să fim în stare să oprim orice ar încerca ei să lanseze spre noi.

— Sper să ai dreptate, murmură Lorana. Căci dacă nu, Maestrul C'baoth nu ne va lăsa vreodată să aflăm deznodământul.

***

Aşezat la balconul camerei sale de hotel, Doriana zâmbi privind scena de dedesubt. Jucătorii îşi ocupaseră poziţiile, era deci momentul să înceapă spectacolul.

Îşi luă aparatul de comunicaţie, îl deschise şi formă

codul potrivit de activare. Apoi, punându-l deoparte, se aşeză confortabil să privească.

***

Chiar cu mintea deschisă spre Forţă, singurul avertisment pe care îl simţi Lorana fu o stare de agitaţie generală care umplu colţul cel mai din stânga al pieţei, un val de cumpărători alergând brusc speriaţi în toate direcţiile de lângă unul dintre magazine.

— Se întâmplă ceva, avertiză ea arătând cu degetul în acea direcţie.

De abia pronunţă cuvintele când magazinul erupse într-un fulger de lumină şi un nor de fum.

— Fereşte-te! se răsti Obi-Wan, zgomotul făcut de sabia lui de lumină activată răsunând în spatele ei.

Lorana îşi scoase şi ea sabia de lumină, aprinzând-o în timp ce încerca să desluşească prin norul gros de fum. Tot ce putea spune deocamdată era că nu se mai întâmpla nimic.

— La dreapta! o avertiză Obi-Wan.

Lorana se răsuci şi spre groaza ei văzu un cilindru argintiu ieşind dintr-un alt magazin, zburând la doar un metru deasupra pământului.

Zburând drept spre ei.

— Lasă-mi-o mie! strigă ea şi sări în calea rachetei cu sabia de lumină ridicată în poziţia a treia de atac.

Apărarea împotriva proiectilelor telecomandate era un exerciţiu pe care C'baoth o punea să îl repete ore întregi până la epuizare. Îl simţi pe Obi-Wan mutându-se mai în spate şi la dreapta ei, apoi aşezându-se într-o poziţie de rezervă. Îşi reglă respiraţia, privind racheta apropiindu-se, încercând să nu se gândească ce s-ar putea întâmpla dacă lovitura ei ar lovi detonatorul...

Ajunsese aproape în dreptul ei când, fără nici o avertizare, vârful rachetei erupse într-un nor de fum şi

scântei, şi un jet de lichid negru îmbâcsit cu sedimente ţâşni spre ea.

Lorana îşi strânse ochii puternic, sărind instinctiv într-o parte. Simţi racheta trecând mai departe şi lovi puternic cu sabia de lumină în direcţia ei.

Dar momentul de cumpănă o dezechilibrase şi chiar atunci când lama armei sale tăia aerul îşi dădu seama că lovise prea târziu. În spatele ei auzi zgomotul săbiei de lumină a lui Obi-Wan modificându-şi tonalitatea în momentul când şi el încercă să lovească proiectilul. Dar urletul rachetei se schimbă şi el odată ce acceleratoarele de rezervă se activau, şi când le simţi căldura trecând razant pe lângă ea înţelese că şi el ratase.

— Vino! Îi strigă el.

O mână o apucă de braţ şi dintr-o dată alergau amândoi prin căldura şi fumul eşapamentului rachetei. Îşi deschise ochii, ignorând usturimea produsă de lichidul negru care se scurgea în ei, şi văzu proiectilul zburând înainte şi înapoi pe coridorul central, ca un droid căutându-şi ţinta. De partea cealaltă a clădirii îi zări pe Anakin şi Riske atacând dinspre cealaltă intrare, sabia de lumină a lui Anakin strălucind furioasă în mâinile lui, iar blasterul lui Riske trăgând fără folos. Dându-i drumul la braţ Loranei, Obi-Wan îşi aprinse sabia de lumină şi o azvârli spre rachetă.

Dar chiar când lama verzuie fu aproape să o lovească, vârful rachetei coborî şi luă un viraj complet spre stânga. Lorana îl simţi pe Obi-Wan folosind Forţa pentru a-şi arunca sabia de lumină înapoi spre ţintă. Dar mai simţi şi că nu va reuşi.

Ceea ce le lăsa un singur lucru de făcut. Închizându-şi ochii şi intrând cu mintea în interiorul Forţei, se concentră puternic asupra Maestrului său. Maestre C'baoth, îi transmise ea urgent în sala de dincolo de arcadă. Pericol. Pericol. Pericol. Racheta dispăru pe sub

arcadă, iar Lorana se alătură celorlalţi într-un sprint. Îl ajunse din urmă pe Obi-Wan chiar la timp să treacă împreună de colţ, unde fu martora unei privelişti extraordinare.

Aşezaţi pe laturile opuse ale mesei de negocieri, reprezentanţii minerilor şi cei ai Alianţei Corporative se întorseseră cu scaunele să privească plini de uimire, fascinaţie şi groază la proiectilul care intrase neinvitat în solemnitatea negocierilor. Între ei, pe jumătate ridicat de pe scaun, C’baoth îşi ridicase mâna cu palma deschisă îndreptată spre rachetă, iar ochii scoteau fulgere.

Dar racheta nu se mai mişca. Rămăsese blocată în aer, la mijlocul distanţei dintre arcadă şi masa la care se purtau negocierile, cu acceleratoarele scuipând flăcări şi împotrivindu-se fără rezultat Forţei descătuşate de C’baoth.

— Nu vă faceţi griji, intonă Maestrul Jedi şi vocea îi rezona cu putere şi autoritate. Deci anumite părţi cred că ştiu mai bine ce este drept şi just pentru Barlok, aşa să fie? Că moartea noastră le va îndeplini lor dorinţele? Că influenţa violenţei înlocuieşte autoritatea justiţiei?

Acceleratoarele scoaseră un ultim gâfâit înainte de a se stinge, dar racheta rămase atârnând în aer.

— Mulţumesc, Maestre C’baoth, spuse Obi-Wan şi porni spre rachetă.

— Rămâi unde eşti, Maestre Kenobi, ordonă aspru C’baoth. Aceasta este convingerea atacatorilor noştri.

C’baoth le aruncă fiecăruia câte o privire dură.

— Credeţi şi voi la fel?

Argente îşi recăpătă primul glasul.

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse el cu vocea gâtuită şi privind ţintă racheta care aproape le adusese tuturor moartea bruscă şi violentă.

— Atunci de ce persişti în a eroda drepturile legitime ale poporului Barlok? îl luă la rost C’baoth. Şi tu, adăugă

el întorcându-se către cealaltă parte a mesei spre Gilfrome. Tu de ce persişti în a refuza timpul şi efortul pe care le-au depus Alianţa Corporativă în a dezvolta resursele care altfel ar zace veşnic nefolosite sub solul acestei lumi?

Gilfrome se îmbăţoşă ofensat.

— Ia stai puţin, Maestre C'baoth...

— Nu, tu stai puţin, i-o tăie scurt C'baoth privindu-l din nou pe Argente. Amândoi ascultaţi-mă. V-am auzit argumentele, poziţiile şi trivialităţile. Să încheiem acum.

În mod deliberat închise palma pe care o ţinea ridicată spre rachetă. Cu un zgomot de metal contorsionat, corpul rachetei se făcu cocoloş.

— Poporul de pe Barlok cere o decizie corectă şi justă, le spuse el mai liniştit şi îi făcu semn lui Obi-Wan să înainteze. Vă voi spune eu care trebuie să fie această decizie.

Sala de negocieri rămase tăcută cât se apropie Obi-Wan de proiectilul contorsionat şi, ridicând palma în faţă, îi preluă greutatea de la C'baoth. Ţinând-o cu ajutorul Forţei înaintea lui, se întoarse şi porni spre arcadă. Lorana îl privi întrebătoare pe C'baoth, primi un semn microscopic de aprobare, apoi se întoarse şi porni după Obi-Wan.

Şi abia atunci îl văzu pe Anakin care rămăsese sub arcadă privindu-l cu admiraţie pe C'baoth.

— Acum le-a arătat el, murmură Anakin când Obi-Wan şi Lorana ajunseră lângă el.

— Haide, îl îndemnă Obi-Wan încruntându-se încet când îl văzu pe băiat. Trebuie să predăm chestia aceasta unităţii de dezamorsare a poliţiei.

***

— Raportează, ordonă vocea gravă a lui Darth Sidious, silueta lui acoperită cu glugă dansând deasupra

holoproiectorului.

— Operaţiunea Barlok a fost un succes deplin, Stăpâne, îi spuse Doriana. Ambele tabere prezente la negocieri au fost atât de cutremurate de atac încât C'baoth a reuşit să le forţeze să ajungă la un consens.

— Şi îşi va asuma, bineînţeles, toate meritele?

— Cunoscându-l pe C'baoth, nu există nici o îndoială asupra acestui apt, răspunse Doriana. Din fericire, întreaga planetă pare destul de mulţumită ca el să primească onorurile. Încă o zi sau două şi va deveni eroul întregului sector. Daţi-i o săptămână şi probabil că îşi va organiza singur o paradă victorioasă pe Coruscant.

— Ai reuşit foarte bine, îl lăudă Sidious. Ce poţi să îmi spui despre implicarea neaşteptată a lui Kenobi şi Skywalker?

— Neglijabili, răspunse Doriana uimit încă o dată de rapiditatea şi exactitatea cu care Lordul Sith cunoştea mersul evenimentelor.

Nici măcar nu îi pomenise despre sosirea nedorită a lui Kenobi pe Barlok, şi cu toate acestea Sidious părea să fie la curent cu totul. Clar, avea o sursă excelentă de informaţii.

— Tot ce a trebuit să fac a fost să adaug rachetei un ejector de lichid cu sedimente pentru a mă asigura că nu vor fi în stare să o oprească înainte de a ajunge în sala de conferinţe, acolo unde C'baoth să îşi poată face demonstraţia sa dramatică de putere.

— Şi nici el, nici Kenobi nu au suspectat că tu ai manipulat desfăşurarea evenimentelor?

— Deloc, Stăpâne, îl asigură Doriana. Sursele mi-au confirmat că analiştii poliţiei au descoperit că ejectorul a fost adăugat în ultimul minut, dar au concluzionat că a venit ca răspuns la prezenţa în scenă a lui C'baoth, nu a lui Kenobi.

— Nu vreau ca acest Kenobi să primească vreo

laudă, îl avertiză Sidious. Nu trebuie să i se permită să îi umbrească triumful şi prestigiul lui C'baoth.

— Nu se va întâmpla aşa ceva, îl asigură Doriana. Kenobi nu este genul care să caute recunoaşterea publică. Iar C'baoth sigur nu este genul care să îi lase lui vreo fărâmă din succesul său.

— Atunci totul continuă conform planului meu, concluzionă satisfăcut Sidious. Opoziţia din Senat şi din Consiliul Jedi faţă de proiectul de suflet al lui C'baoth se va domoli acum, înaintea văpăii noului său statut dobândit.

— Şi dacă nu, mai am alte planuri de rezervă pentru a-l ridica şi mai mult în slăvi, spuse Doriana. Un cuvânt potrivit la urechea lui Palpatine îl va ajuta mult.

— Da, aprobă Sidious. Vorbind de Palpatine, ai face bine să pleci de pe Barlok şi să te întorci la treburile tale oficiale. Vreau, de asemenea, să găseşti o cale de a prelua funcţia de om de legătură personal al Cancelarului Suprem cu privire la pregătirile finale ale proiectului Zbor în Necunoscut.

— Uşor de făcut, stăpâne, îl asigură Doriana. Palpatine este atât de ocupat cu alte probleme încât va fi bucuros să aibă ocazia de a pune această treabă în cârca mea.

— Excelent, se bucură Sidious. Ai reuşit foarte bine, prietene. Ia legătura cu mine când te întorci pe Coruscant şi vom discuta detaliile finale.

Imaginea dispăru, iar Doriana întrerupse legătura. Un om mai simplu, reflectă el apoi în singurătatea camerei, chiar un maestru al Părţii întunecate precum Lord Tyranus, ar fi încercat să îl elimine pe C'baoth direct printr-un asasinat adevărat, folosindu-se de un atac mai puternic purtat de complotişti mai competenţi.

Dar după cum demonstrase Sidious însuşi, Doriana era mult mai subtil de atât. Până la urmă, de ce să te

descotoroseşti doar de o problemă atât de puternică precum Jorus C'baoth când te poţi descotorosi de el şi de câţi alţi Jedi va fi în stare să convingă să îl urmeze în Zbor în Necunoscut.

Zâmbind singur, Doriana începu să îşi dezasambleze holoproiectorul. Jorus C'baoth, Maestru Jedi şi ameninţare potenţială pentru planul pe care Darth Sidious îl gândise pentru Republică, era mort.

Doar că deocamdată nu era conştient de acest fapt.

***

Fusese o zi lungă şi frustrantă în Centrul de Pregătiri, încă una dintre acele multe zile fără sfârşit, numărate parcă de la începutul timpurilor, şi Chas Uliar se întrebă încă o dată în timp ce îşi descuia apartamentul dacă tot efortul avea să merite.

De abia ieşise de pe băncile şcolii când a fost contactat de ofiţerii de recrutare ai proiectului Zbor în Necunoscut, astfel că în entuziasmul şi optimismul tinereţii semnase pe loc înscrierea. Dar în acest moment, după doi ani de pregătiri care nu se mai sfârşeau şi întârzieri fără motiv, entuziasmul începuse să scadă. Ultimul zvon insista asupra anulării de către Comitetul de Bugetări a prezenţei familiilor civile în voiaj, care transforma esenţial Zbor în Necunoscut în ceva mai mult decât o misiune militară extinsă de recunoaştere.

Ceea ce răpea, desigur, singurul lucru care făcea ca acest proiect să fie unic. Dar analizând mai bine, ce le păsa birocraţilor corupţi de pe Coruscant de ceva atât de trivial precum istoria sau gloria, or chiar de o altă viziune pentru viitorul Republicii?

Lămpile din camera de zi erau stinse, dar chiar atunci când le aprinse zări venind lumină de sub ambele uşi ale celor două dormitoare. Însemna că măcar doi dintre cei trei colegi ai săi de cameră erau acasă.

Planificatorii îi adunaseră intenţionat pe recruţi în acest fel pentru a simula cabinele strâmte în care vor locui la bordul celor şase Cuirasate de îndată ce Zbor în Necunoscut va porni în misiune. Unii dintre ei, mai ales cei din lumile mai aerisite ale Inelului Mijlociu, nu fuseseră în stare să se împace cu lipsa de intimitate şi se retrăseseră din proiect, dar Uliar nu avea nici o problemă de acest gen.

Deşii dacă toate familiile urmau să fie scoase din proiect aşa cum intenţiona Senatul, se gândi el amar, probabil că va primi un apartament de mărimea celui în care se afla numai pentru el.

Răscoli prin bucătărie încercând să se decidă ce putea să mănânce la cină, când una dintre uşi se deschise în spatele lui.

— Hei, Chas, îl strigă Brace Tarkosa din spate. Ai aflat ultimele noutăţi?

Uliar dădu din cap.

— Am stat pe D-Cinci toată ziua încercând să descopăr o problemă la alimentarea cu carburant, se plânse el şi se întoarse. Lasă-mă să ghicesc... Senatul a decis să ne închidă de tot?

— Ba din contră, rânjii Tarkosa.

Era un bărbat bine făcut, cu doi ani mai în vârstă decât Uliar şi unul dintre primii o sută care semnaseră înscrierea în acest proiect.

— Nu numai că nu ne închid, ne-au realocat toate fondurile, au autorizat asamblarea finală a Cuirasatelor şi şi-au schimbat decizia în ceea ce priveşte prezenţa familiilor la bord.

Uliar se holbă la el.

— Glumeşti, îl luă el la rost. A mâncat careva pe Coruscant moluşte mucegăite la prânz şi a început să audă voci?

Tarkosa dădu din cap.

— Se aud zvonuri că Maestrul Jedi C'baoth a reuşit mişcarea. S-a întors fulminant dintr-o sesiune de negocieri acum două zile cu destulă inerţie încât să dărâme totul în cale până în mijlocul comitetului.

Ridică un deget pentru a-şi susţine vorbele.

— Ba mai mult, se pare că vom lua cu noi şi mai mulţi Jedi.

— Cât de mulţi?

— Nu ştiu, răspunse Tarkosa. Cât de mulţi vrea C'baoth, cred.

— O, nu ar fi minunat? murmură Uliar şi un pic de speranţă începu să îl învioreze.

Zvonurile care se perindau erau la fel de ieftine ca şi aparatura, deci nu era încă dispus să le considere pe deplin adevărate. Dar dacă Jedi se înscriseseră cu adevărat în proiect, poate că lucrurile începeau până la urmă să se mişte. Căci vântul solar ducea cu el toate scamele şi toată lumea ştia că Jedi au obţinut întotdeauna ce era mai bun din tot.

— Şi când ar trebui să se întâmple toate acestea?

— Destul de curând, îl asigură Tarkosa rânjind cu toţi dinţii. Hei, ai un pic de încredere. Ştii ce? Hai să îl căutăm pe Keely şi să mergem la cafenea să luăm cina.

— Mergeţi voi, îi spuse Uliar întorcându-se spre cămară şi scoţându-şi un pachet din raţia navei. Eu am să amân sărbătorirea până când o să îi văd pe Jedi împreună cu noi.

— Şase dintre ei? repetă Obi-Wan nevenindu-i să creadă.

— Incluzându-l aici şi pe C'baoth însuşi, da, confirmă Windu stând cu spatele drept şi privind prin fereastra Sălii de Consiliu apusul care se lăsa peste Coruscant. Nu mai spun că alţi unsprezece Cavaleri Jedi s-au înscris să

meargă şi ei.

Obi-Wan se strâmbă. Şase Maeştri Jedi, plus unsprezece Cavaleri Jedi, nu era un număr neînsemnat în acele zile din ce în ce mai întunecate.

— Credeam că tu şi Maestrul Yoda i-aţi dat de înţeles că nu poate să ia cu el decât încă doi Jedi.

— Aşa era hotărât înainte de Barlok, mărturisi Windu cu regret şi se întoarse cu faţa spre el. După Barlok însă... ei, hai să spunem doar că nici măcar cei din Consiliu nu sunt imuni la presiuni.

— Mda, am auzit ceva de genul acesta, spuse Obi-Wan aprobând din cap. Şi-a prezentat argumentele oricui a fost dispus să îl asculte.

— Şi poate să fie destul de convingător atunci când vrea să fie, adăugă Windu. Pur şi simplu nu mă aşteptam ca atât de mulţi să se lase cuprinşi de entuziasmul lui.

Obi-Wan simţi o încruntare încreţindu-i fruntea. Maestrul Jedi Mace Windu, atât de armonizat cu Forţa ca şi alţi Jedi din Republică... totuşi nu fusese în stare să prevadă o întorsătură atât de dramatică?

— Nu aţi putea să le refuzaţi cererea?

— Bineînţeles că putem, răspunse Windu. Dar îmi este teamă că în situaţia actuală nu am face decât să cauzăm mai multe disensiuni. Nu ne putem permite aşa ceva, nu în timpurile grele de astăzi. Şi ca să fiu cinstit, există argumente valabile pentru a avea o prezenţă Jedi importantă la bordul Zborului în Necunoscut.

Făcu o pauză pentru a-i studia trăsăturile lui Obi-Wan.

— Spune-mi, detectivii de pe Barlok l-au localizat sau identificat până la urmă pe omul care i-a ajutat pe complotişti, aşa cum susţin ei, în atacul cu rachetă?

— Nu până când am plecat eu şi cu Anakin, răspunse Obi-Wan. Nici nu am mai auzit nimic de atunci. De ce?

— Mă tulbură într-un fel, spuse Windu. Avem un om care îi ajută să lanseze o rachetă doar pentru a fi oprită în ultimul moment de alt om. Coincidenţă?

Obi-Wan îşi ridică sprâncenele nedumerit.

— Sugerezi cumva că Maestrul C'baoth ar fi pus chiar el la cale atacul?

— Nu, bineînţeles că nu, se împotrivi Windu, deşii nu părea deloc convins. Doar un Jedi care s-a întors către Partea întunecată ar fi capabil de o astfel de manipulaţiune mârşavă. Nu pot să cred că el ar face aşa ceva, nici măcar pentru un lucru în care crede cu atâta tărie.

— Pe de altă parte, suspectăm că ar exista un Sith undeva, sublinie Obi-Wan. Poate că... nu. Nu, nici eu nu pot să cred aşa ceva.

— Şi totuşi, nu putem să ne permitem să riscăm, spuse Windu. De aceea te-am chemat în seara aceasta aici. Vreau ca tu şi Anakin să îl căutaţi pe C'baoth şi să îi cereţi să mergeţi şi voi cu el. Nu tot drumul până în galaxia următoare, adăugă el văzându-l pe Obi-Wan cu gura căscată de uimire. Doar până în zona de explorare a Regiunilor Necunoscute.

— Un drum ca acesta ar dura luni de zile, protestă Obi-Wan. Am sarcini de îndeplinit pe Sulorine.

— Uneori sarcina cea mai importantă a unui Jedi este să stea şi să aştepte, îl corectă blând Windu. Presupun că i-ai mai menţionat acest lucru din când în când şi lui Anakin?

Obi-Wan se strâmbă.

— Nu mai mult de două ori pe zi, recunoscu el. Ai ceva sugestii cum am putea să îl convingem pe C'baoth să se întoarcă atunci când ajungem la marginea galaxiei şi să ne aducă înapoi?

— Ar fi o conversaţie interesantă de urmărit, zâmbi Windu. Dar nu, am de gând să vă pun la bordul unuia

dintre Cuirasate o astronavă de luptă Skysprite Delta-Doisprezece. Este o versiune mai mare, cu două locuri, a modelului Aethersprite Delta-Şapte pe care v-aţi antrenat, doar că nu mai are armamentul standard. Fabrica Kuat Systems speră să le scoată şi pe piaţa civilă undeva în următoarele luni.

— Un model fără hiperpropulsoare interne, să înţeleg?

Windu dădu din cap.

— Fără, foloseşte pentru hiperpropulsie acelaşi inel TransGalMeg ca şi varianta Aethersprite.

— Ştiu şi eu, spuse Obi-Wan neîncrezător şi cu mintea făcând tot felul de calcule. Vorbim de o distanţă enorm de mare pentru o astronavă de dimensiunile ei. Mai ales doar cu doi oameni la bord.

— Va fi strâmt, dar se poate, îl asigură Windu. În plus, tu şi cu Anakin puteţi intra în hibernare Jedi pentru a folosi la maxim rezervele de hrană şi aer.

Obi-Wan îşi deschise mâinile învins.

— Dacă aceasta este dorinţa Consiliului, eu şi cu Anakin suntem gata să o îndeplinim. Sigur, dacă Maestrul C'baoth va dori să ne ia cu el.

— Faceţi cumva să urcaţi la bord, îl îndemnă Windu cu ochii dintr-o dată întunecaţi. Prin orice mijloace reuşiţi.

10.

— Tu ce profesie ai? întrebă Thrawn în limba cheunh.

— Sunt negustor de mărfuri, răspunse Car'das cu atenţie, forţându-şi buzele şi limba neobişnuite cu dialectul cel nou să formeze sunetele acelea ciudate.

Thrawn ridică politicos din sprâncene.

— Eşti o barcă de pescuit? întrebă el, de această dată în limba basică.

Car'das se uită la Maris.

— Exact aşa ai spus, îi confirmă ea cu un zâmbet amuzat pe figură.

El ridică o mână, apoi o lăsă să îi cadă înapoi în poală.

— Sunt negustor de mărfuri, spuse el în limba minnisiat a comercianţilor.

— Aha, răspunse Thrawn în aceeaşi limbă. Eşti negustor de mărfuri?

— Da, dădu Car'das din cap aprobator. Chiar am spus că sunt o barcă de pescuit?

— Poliskapforian, Pohskapforicin, pronunţă Thraw cele două cuvinte distincte. Auzi diferenţa?

Car'das aprobă din cap. Putea foarte bine să audă diferenţa între sunetele aspirate şi cele neaspirate din a doua silabă. Doar că nu reuşea să o redea şi cu propria lui gură.

— Am exersat cuvântul toată seara, mormăi el nemulţumit.

— Te-am avertizat că limba cheunh va fi dincolo de posibilităţile voastre fizice, îi aminti Thrawn. Cu toate acestea, nivelul de înţelegere a crescut destul de uimitor, mai ales după doar cinci săptămâni. Iar progresul pe care l-ai făcut în limba minnisiat în aceeaşi perioadă nu este deloc mai puţin remarcabil. Sunt impresionat.

Ochii săi strălucitori se opriră asupra lui Maris.

— De voi amândoi, adăugă el.

— Mulţumim, Comandante, răspunse Car'das. Faptul că am reuşit să te impresionăm este un mare merit.

— Acum mă măguleşti, îi zâmbi Thrawn. Acesta este cuvântul corect? Măgulit?

— Cuvântul este corect, îi confirmă Car'das.

Oricare ar fi fost progresul pe care el şi Maris l-ar fi

făcut în studiile lor, reuşita lui Thrawn în învăţarea limbii basica l-a depăşit cu mult, un lucru remarcabil cu atât mai mult cu cât avusese prea puţin timp de alocat studiului.

— Am însă o problemă cu modul de folosire a cuvântului, îl corectă el mai departe. Măgulire implică o exagerare sau chiar un neadevăr. Ceea ce am afirmat eu este adevărat.

Thrawn înclină capul.

— În acest caz accept tributul acordat.

Se întoarse spre Maris.

— Şi acum, Ferasi, sunt gata să îţi îndeplinesc cererea ta specială.

Car'das se încruntă.

— Ce cerere specială?

— Ferasi m-a rugat să creez o descriere pentru una dintre lucrările de artă aflate la bordul astronavei pirat vagaari, îi explică Thrawn.

Car'das se uită şi el la Maris.

— Ei na?

— Am vrut un exerciţiu care să conţină mai mulţi termeni abstracţi şi adjective, îi explică ea cu o privire distantă.

— Da, mă rog, spuse el în grabă. Am întrebat doar.

Ea îi înfruntă privirea încă o fracţiune de secundă, apoi se întoarse spre Thrawn.

— Pot să întreb pe care lucrare ai ales-o?

— Sigur că nu, o admonestă el zâmbind. Va trebui să îţi dai seama de acest lucru din descrierea mea.

— Ei, exclamă ea pe moment descumpănită şi se uită la Car'das înainte de a se hotărî. Bine, atunci. Sunt gata.

Ochii lui Thrawn părură să se defocalizeze privind în jurul camerei.

— Alternanţa culorilor arată precum marginea unui

curcubeu dizolvându-se într-o cascadă luminată de soare...

Car'das ascultă fluxul melodios de cuvinte în limba cheunh, făcând eforturi să înţeleagă în timp ce o studia pe Maris cu coada ochiului. Şi ea făcea eforturi să înţeleagă, se vedea bine, buzele mişcându-se din când în când atunci când repeta încet termenii mai complicaţi. Dar dincolo de concentrare se gândi că vede şi altceva în privirea ei când se uita la Thrawn.

Nu era însă privirea pe care un student ar trebui să o arate profesorului său. Şi mai ales nu era deloc privirea pe care un prizonier ar trebui să o arate duşmanului care îl ţine captiv.

O senzaţie neplăcută începu să îşi facă loc în stomacul lui. Oare Maris se îndrăgostea de Thrawn? Doar nu se lăsa atrasă de inteligenţa lui, de curtoazia pe care o arăta şi de educaţia lui sofisticată?

Pentru că ea nu era doar partenera şi copilotul lui Qennto. Dacă până acum Car'das nu îl văzuse pe Qennto cuprins de gelozie, nici nu îşi dorea să îl vadă.

— ... cu un sens adânc de deconectare şi conflict între artist şi poporul său.

— Minunat, murmură Maris cu ochii şi mai strălucitori fixaţi asupra lui Thrawn. Este vorba despre pânza cu marginile sculptate, nu? Peisajul cu acele umbre crescând în sus din colţul de jos?

— Corect, îi confirmă Thrawn, apoi se uită spre Car'das. Ai reuşit şi tu să identifici lucrarea?

— Eu? Ăă, nu, admise Car'das. Eu mă concentram doar pe cuvinte să le pot înţelege.

— Te poţi concentra atât de puternic pe cuvintele dintr-o frază încât îi poţi pierde astfel sensul, sublinie Thrawn. Aşa cum se poate întâmpla în general şi în viaţă. Nu trebuie să uiţi să acorzi atenţie întregii perspective.

Se uită spre o serie de lumini aprinse pe peretele de

deasupra uşii şi se ridică în picioare.

— Lecţia de astăzi s-a încheiat. Trebuie să îmi primesc musafirul.

— Musafir? întrebă Maris pe când se ridicau amândoi.

— Un amiral din Flota Chiss de Apărare vine aici să preia astronava vagaari, îi lămuri Thrawn pe drumul spre ieşire. Nimic cu care să vă bateţi capul.

— Putem să asistăm la ceremonia de primire împreună cu tine? se interesă Car'das. De această dată ar trebui să fim în stare să înţelegem şi ce se spune.

— Bănuiesc că se poate, răspunse Thrawn. Amiral Ar'alani a auzit cu siguranţă de prezenţa voastră aici de la Aristocra Chaf'orm'bintrano şi va dori să vă vadă cu ochii ei.

— Amândoi fac parte din aceeaşi familie? întrebă Maris.

Thrawn dădu din cap.

— Ofiţerii superiori din cadrul Flotei de Apărare nu aparţin nici unei familii, explică el. Li se iau numele şi privilegiile familiale înainte de a fi încorporaţi în Ierarhia Apărării pentru a putea servi în slujba Chiss echidistanţi şi fără prejudicii.

— Deci comanda militară se bazează numai pe merite şi nu se formează datorită legăturilor Familiale? întrebă Maris.

— Exact, le confirmă Thrawn. Ofiţerii sunt incluşi în Ierarhie de îndată ce au dovedit că sunt capabili, aşa cum şi Familiile Conducătoare recurg la adopţii selective de merit.

— Ce sunt adopţiile selective de merit? întrebă Car'das.

— Chiss aduşi din afara Familiei pentru a îmbogăţi linia de sânge sau pentru diversificare ori învigorare, îi explică Thrawn. Toţi războinicii sunt numiţi fii adoptivi de

merit atunci când sunt acceptaţi fie în Flota de Apărare, fie în Flota Expansionistă.

Îşi arătă epoletul purpuriu de pe umăr.

— De aceea fiecare războinic poartă culoarea uneia dintre Familii.

— Tu din care Familie faci parte? întrebă Maris.

— A Opta, îi răspunse Thrawn. De fapt, locul meu este diferit de al celor mai mulţi războinici, pentru că am fost numit Posibil-născut al Familiei. Cei mai mulţi războinici îşi pierd locul atunci când li se încheie serviciul militar, dar eu am posibilitatea de a putea fi declarat vrednic să rămân permanent în cadrul Familiei. Ba chiar pot să primesc acceptul de rudă îndepărtată, ceea ce îmi va lega urmaşii de linia de sânge a Familiei.

— Sună foarte complicat, comentă Car'das.

— Sună inteligent, se opuse Maris. Republica ar putea folosi o astfel de idee, în loc să meargă întotdeauna pe linia de sânge directă sau să îl aleagă pe cel care plăteşte cel mai mult.

— Mm, mormăi Car'das fără să se mai implice în comentarii.

În mod evident nu era momentul să continue o discuţie pe tema politicii promovate de Republică.

— Şi spui că acum există nouă astfel de Familii Conducătoare?

— Există nouă la momentul actual, aprobă Thrawn. Numărul lor variază în funcţie de evenimente şi norocul politic al fiecăreia. De-a lungul secolelor am avut chiar douăsprezece sau trei.

***

Ajunseră în sala de primire, găsind-o deja aranjată pentru noua sosire. Decoraţiunile de pe pereţi şi tavan erau complet diferite de cele pregătite pentru sosirea lui Aristocra Chaf'orm'bintrano, iar pentru Car'das cele de

acum păreau mai puţin elaborate. Poate că un ofiţer militar superior nu se ridica nici măcar la rangul unei rude îndepărtate a Familiilor Conducătoare.

— Ceremonia va fi considerabil mai scurtă şi mai puţin formală decât cea la care aţi fost prezenţi mai devreme, le spuse Thrawn arătându-le să rămână lângă el, dar câţiva paşi mai în spate. Puteţi să mă urmaţi.

Păru să se gândească un pic, apoi le zâmbi.

— Făptura amiralului ar putea şi ea să vă surprindă un pic, adăugă el. Mă interesează să vă aflu părerea mai târziu.

Se întoarse spre uşă şi făcu un semn către unul dintre războinicii săi. Cu un sunet melodios care lui Car'das îi aminti de un carilon cu apă, uşa se deschise lăsând să intre patru războinici chiss echipaţi în uniforme negre care ocupară imediat poziţii pe fiecare flanc. Întrebându-se ce ar putea să însemne pentru Thrawn făptura noului musafir, Car'das luă cât de cât o poziţie militărească de drepţi chiar în momentul în care o femeie chiss înaltă apărea în cadrul uşii.

Doar că în loc de uniforma normală de culoare neagră, femeia era îmbrăcată din cap până în picioare într-un alb surprinzător.

Car'das clipi uimit, urmărind-o cum înaintează printre militarii săi din escortă şi intră în sala de primire. Fiecare războinic chiss pe care îl văzuse până acum purta invariabil o uniformă neagră, cu excepţia gărzilor din Familie care îl acompaniaseră pe Chaf'orm'bintrano. Să fi fost oare din cauza faptului că femeia aparţinea Flotei de Apărare şi nu Flotei Expansioniste?

Amiralul păşi până în mijlocul sălii şi se opri.

— În numele tuturor celor care servesc neamul Chiss, vă adresez bun venit, Amiral Ar'alani, intonă Thrawn şi făcu un pas în întâmpinarea ei.

— Îţi accept urarea şi te salut la rândul meu şi eu,

Comandant Mitth'raw'nuruodo, îi răspunse amiralul.

Vorbele îi erau adresate lui Thrawn, dar Car'das putea susţine cu siguranţă că privirile ei îi măsurau pe cei doi bărbaţi care aşteptau în spatele lui.

— Îmi garantezi siguranţa, atât a mea, cât şi a echipajului meu?

— Vă garantez siguranţa cu viaţa mea şi a celor de sub comanda mea, răspunse Thrawn aplecându-şi capul. Intraţi în pace şi cu încredere.

Ar'alani salută şi ea.

— Cine sunt cei care stau în spatele tău? se interesă ea pe un ton uşor schimbat.

Cu acestea, aparent ceremonia de primire se încheiase.

— Vizitatori dintr-o lume îndepărtată, îi răspunse Thrawn întorcându-se pe jumătate pentru a le face semn să înainteze. Car'das şi Ferasi, permiteţi-mi să vă prezint Amiralului Ar'alani.

— Suntem onoraţi, Amirale, spuse Car'das în cheunh încercând în acelaşi timp să repete plecăciunea pe care o văzuse la Thrawn.

Ar'alani păru să ezite.

— Aristocra Chaf'orm'bintrano nu mi-a spus că ei vorbesc cheunh, exclamă ea cu un ton uşor iritat.

— Aristocra Chaf'orm'bintrano nu ştia, îi explică Thrawn politicos. El şi-a petrecut prea puţin timp aici, arătând, de altfel, prea puţin interes să afle câte ceva despre invitaţii mei.

Ar'alani clipi spre Thrawn, apoi îl privi din nou pe Car'das.

— În raport era menţionată existenţa a trei umani.

— Cel de-al treilea este deocamdată ocupat, răspunse Thrawn. Pot să îl chem dacă doriţi.

Ar'alani ridică din sprâncene.

— I-ai permis să umble liber printr-o instalaţie

aparţinând Flotei Expansioniste Chiss?

Thrawn scutură energic din cap.

— Toţi trei sunt permanent supravegheaţi.

— Atunci înseamnă că îi studiezi?

— Bineînţeles, răspunse Thrawn ca şi cum ar fi fost ceva evident.

Car'das îşi reprimă o grimasă. Ştiuse de la bun început că acesta era motivul pentru care fuseseră păstraţi el şi ceilalţi doi în acel loc. Dar era de bună seamă destul de neplăcut să îl audă rostit cu voce tare.

— Şi ce ai aflat până acum? întrebă Ar'alani.

— Foarte multe, o asigură Thrawn. Dar nu este momentul şi nici locul să discutăm despre acest lucru.

Ar'alani privi scurt către războinicii lui Thrawn care flancau în poziţie de drepţi intrarea în sala de primire.

— De acord, acceptă ea.

— Presupun că veţi dori să inspectaţi astronava capturată înainte de a o lua de aici, continuă Thrawn. Am pregătit o navetă care ne aşteaptă.

— Prea bine, răspunse Ar'alani şi îşi duse mâna la centură unde apăsă butonul unui aparat de comunicaţie construit într-o formă curbată tipică pentru chiss. Lasă-mă să îmi chem pasagerul şi apoi putem merge.

Thrawn îşi miji ochii şi pentru prima oară Car'das sesiză un tremur de surpriză pe figura lui.

— Nu a fost menţionat nici un pasager.

— Prezenţa lui nu este aprobată oficial de Flota de Apărare, explică Ar'alani. L-am adus cu mine până aici ca un favor pe care l-am făcut Familiei a Opta.

În spatele ei apăru un chiss tânăr cu un zâmbet timid pe figură, roba pe care o purta şi cizmele înalte cu care era încălţat descriind un model specific compus din gri şi purpuriu. Thrawn încremeni.

— Thrass! exclamă el cu răsuflarea tăiată.

Păşi spre celălalt şi îl întâlni la jumătatea drumului

dinspre intrare spre centrul sălii. Întinse mâna dreaptă şi îl prinse de cotul drept, iar celălalt îl prinse şi el la rândul lui în salut.

— Bine ai venit, îl întâmpină el zâmbind. Este într-adevăr o surpriză.

— Ceea ce am reuşit foarte rar, răspunse celălalt plecând capul.

Încă zâmbea, dar Car'das sesiză câteva umbre tensionate în jurul ochilor atunci când tânărul privi peste umărul lui Thrawn. Thrawn îi remarcă desigur gestul.

— Invitaţii mei, îi spuse el desfăcându-şi mâna de pe cotul tânărului şi arătând spre umani. Car'das şi Ferasi, comercianţi k'rell'ni din Republica Galactică.

— Descrierea pe care le-a făcut-o Aristocra Chaf'orm'bintrano nu a fost deloc corectă, comentă Thrass privindu-i de sus până jos. Mai ales în ceea ce priveşte costumaţia.

— Transportul lor obişnuit de haine croite cu stil de pe Csilla trebuie să fi întârziat, răspunse sec Thrawn. Car'das şi Ferasi, acesta este Sindic Mitth'ras'safis din A Opta Familie Conducătoare.

Zâmbi mai larg când adăugă:

— Fratele meu.

— Fratele tău?! exclamă Maris.

— Ooo, vorbesc şi cheunh? întrebă Mitth'ras'safis pe un ton mai închis.

— A ajuns la modă, răspunse Thrawn. Amiralul Ar'alani şi cu mine hotărâsem să inspectăm astronava pirat pe care am capturat-o. Te-ar interesa să ne însoţeşti?

— Acesta este motivul principal pentru care am venit până aici, comentă Mitth'ras'safis.

— Motivul principal! întrebă Thrawn.

Celălalt îşi strânse buzele.

— Mai sunt şi altele.

— Înţeleg, spuse Thrawn. Dar vom discuta despre ele mai târziu. Poftiţi pe aici, Amirale.

Cea mai mare parte a călătoriei spre cealaltă parte a asteroidului o parcurseră în tăcere. Thrawn menţionă arareori un detaliu tehnic pe care îl observase în designul astronavei pirat pe măsură ce se apropiau de ea, dar nici amiralul şi nici Mitth'ras'safis nu păreau prea interesaţi să răspundă mai mult decât cu un mormăit monosilabic sau cu o întrebare ocazională. Membrii escortei amiralului, aşa cum li se cerea războinicilor, nu scoaseră nici un cuvânt.

O dată sau de două ori Car'das îl observă pe Mitth'ras'safis încruntându-se spre el şi spre Maris, ca şi cum s-ar fi întrebat în sinea lui de ce adusese Thrawn nişte non-Chiss în aceeaşi călătorie cu ei. Dar nu ceru nici o explicaţie, iar Thrawn, la rândul lui, nu îi oferi nici una.

Cadavrele extratereştrilor fuseseră scoase deja din astronavă, dar rămăseseră alte urme şi detalii pe care Thrawn putea să le sublinieze la trecerea prin coridoare, de la faptul că se descoperiseră caracteristicile probabile aparţinând de cel puţin trei specii diferite pe care vagaari le foloseau drept sclavi, până la echipamentul pe care stăpânii le permiseseră să îl folosească.

Car'das nu auzise nimic din această analiză, iar acum asculta fascinat monologul comandantului. Din nou, Ar'alani şi Mitth'ras'safis absorbiră informaţia în tăcere.

Până când, evident, ajunseră în sala comorilor.

— Ei, iată-vă, se auzi vocea groasă a lui Qennto dintr-un colţ situat în fundul încăperii.

Le făcu semn cu mâna, ţinând în cealaltă ceea ce semăna cu un scut de luptă antic decorat artistic.

— Ce caută extraterestrul acesta aici? se răsti Ar'alani.

— Mă ajută să catalogăm obiectele depozitate aici, îi răspunse Thrawn. Unele dintre sistemele pe care vagaari le-au jefuit se află în teritoriul Republicii, iar el are cunoştinţe despre originea şi valoarea lucrurilor.

— Ce a spus? strigă Qennto privind spre Maris.

Ea îl întrebă din priviri pe Thrawn.

— Să ne adresăm în sy bisti, vă rog, spuse comandantul în acea limbă. Nu vrem să îi lăsăm pe amiral şi pe sindic în afara conversaţiei.

— Da, Comandante.

Maris se întoarse spre Qennto şi îi traduse ultimul comentariu pe care îl făcuse Thrawn.

— Ei, da, îl ajut să catalogheze, sigur, se răţoi el privindu-i suspicios pe cei nou-veniţi. Îmi aleg în acelaşi timp lucrurile pe care le voi lua cu mine acasă.

— Care sunt acele lucruri? întrebă Ar’alani în cheunh mijindu-şi ameninţător ochii. Comandante?

— În sy bisti, vă rog, Amirale, îi reaminti Thrawn.

— Nu ne aflăm la o şuetă între specii, i-o tăie Ar’alani scurt şi ignoră solicitarea. Ce anume le-ai promis acestor extratereştri?

— Sunt doar negustori şi comercianţi, îi aminti Thrawn şi vocea lui se aspri şi ea un pic. Le-am oferit unele obiecte de aici drept compensaţie pentru săptămânile de serviciu.

— Ce serviciu?! exclamă Ar’alani uitându-se când la Car’das şi Maris, când la Qennto. Le-ai dat hrană şi adăpost, i-ai învăţat cheunh, iar pentru acest lucru ei merită compensaţii?!

— Îl învăţăm şi noi pe comandant limba noastră, interveni Maris.

— Nu te vei adresa unui amiral Chiss decât dacă eşti întrebată, se răsti brutal Ar’alani.

Maris se înroşi.

— Îmi cer scuze.

— Am descoperit aici comori suficiente şi pentru invitaţii noştri, şi pentru Dominaţie, explică Thrawn. Dacă veniţi pe aici, vreau să vă arăt câteva detalii în sala motoarelor.

Făcu un pas spre ieşire...

— Un moment, îl opri Ar'alani cu ochii pe Qennto şi mai ales pe scutul pe care căpitanul îl ţinea în mână parcă sfidător. Cine va decide ce obiecte li se va permite umanilor să ia cu ei?

— Intenţia mea era să las această decizie la întreaga latitudine a Căpitanului Qennto, răspunse Thrawn. El a lucrat la acest inventar de câteva săptămâni bune astfel că ştie extraordinar de multe despre conţinutul sălii. Vă voi oferi o copie a listei complete înainte să plecaţi.

— O listă cu ceea ce este aici acum? întrebă Ar'alani. Sau o listă cu ceea ce a fost aici înainte ca el să scoată obiectele pe care şi le-a ales?

— Ambele liste vor fi disponibile, o asigură Thrawn şi făcu încă un pas spre ieşire. Verificările de rutină pe care le-am făcut arată că listele şi descrierea obiectelor conţinute în această sală sunt destul de corecte. Oricum, veţi avea suficient timp în drum spre casă pentru a studia şi listele şi comorile.

— Sau poate vreau să le studiez chiar acum, comentă Ar'alani şi făcu un gest către unul dintre războinicii ei. Tu! Ia listele. Cred, Comandante, că prefer să fac eu însămi inventarul.

— Cum doriţi, Amirale, se conformă Thrawn. Din nefericire, nu vă pot asista în acest sens. Am sarcini administrative de care trebuie să mă preocup.

— Pot să mă descurc şi fără asistenţa ta, îi replică Ar'alani.

Din tonul vocii ei, Car'das înţelese că femeia prefera să nu îl aibă deloc în preajma ei.

— Asigură-te doar că voi avea o navetă cu care să mă întorc la astronava mea atunci când am terminat aici.

Îl privi pe fratele lui Thrawn.

— Şi cred că ar fi mai înţelept dacă Sindic Mitth'ras'safis va rămâne aici cu mine. Cu permisiunea lui Sindic, bineînţeles.

— Nu am nici o obiecţie, o asigură Mitth'ras'safis.

După cum observă Car'das, tânărul era un pic jenat.

— Atunci aştept să mai conversăm când veţi considera de cuviinţă, încheie Thrawn.

Îi surprinse privirea lui Car'das şi îi făcu semn către ieşire.

Străbătură douăzeci de metri pe coridor până când Car'das îndrăzni să vorbească.

— Nu ai deloc treburi administrative de care să te ocupi, aşa este? îl întrebă el pe Thrawn în şoaptă. Ai vrut doar să pleci din preajma amiralului o vreme.

— O acuzaţie destul de severă, se apără blând Thrawn. O să îi strici părerea extraordinară pe care şi-a format-o Ferasi despre mine.

— Ferasi ce?! exclamă Car'das şi privi în urmă, descoperind cu stupoare că Maris se luase după ei. Hei, salut! spuse el jenat.

— Eu cred că ai înţeles greşit, Jorj, îl atenţionă ea pe Car'das. Comandantul Thrawn nu s-a furişat din preajma amiralului. A manevrat-o cu bună ştiinţă pentru ca ea să ia singură decizia de a rămâne acolo.

— Ce te-a determinat să ajungi la o astfel de concluzie? întrebă Thrawn.

— Faptul că este prima oară când aud că Rak s-ar fi ocupat de inventar săptămâni întregi, îi răspunse ea. Cu siguranţă mi-ar fi menţionat şi mie aşa ceva.

— Şi totuşi el nu m-a contrazis, sublinie Thrawn.

— Pentru că partea aceea din conversaţie aţi purtat-o în cheunh, adăugă şi Car'das prinzând în sfârşit ideea.

Din care el nu înţelege o iotă.

— Excelent, aprobă Thrawn. Amândoi.

— Deci ce se întâmplă exact? întrebă Maris.

Cotiră şi brusc Thrawn iuţi pasul.

— Am primit un raport despre un alt atac vagaari, aflat încă în desfăşurare, le spuse el. Merg să arunc o privire.

— Cât de departe este? întrebă Car'das. Vreau să spun, sala comorilor nu le va ţine atenţia ocupată atât de mult.

— Se desfăşoară la aproximativ şase ore standard distanţă, continuă Thrawn. Mă aştept ca Amiralul Ar'alani să îmi facă o morală severă la întoarcere, presupunând că îşi va amâna plecarea până atunci. Deocamdată însă, tot ce vreau este să îi distrag atenţia suficient cât să ne putem strecura de aici.

Car'das simţi o gheară în stomac.

— Nu mergi până acolo doar ca să observi, aşa este?

— Scopul călătoriei este de a evalua situaţia, explică Thrawn sec. Dar dacă judec că există o şansă rezonabilă de a elimina această ameninţare împotriva Dominaţiei Chiss...

Îşi lăsă fraza neterminată, dar nici unul dintre ei nu avea vreo îndoială asupra intenţiilor sale. Avea de gând să atace.

Iar după modul în care îl scosese şi pe Car'das din sala comorilor, era clar că se aştepta ca tutorele său să meargă şi el în călătorie.

Car'das inspiră adânc. Deja trecuse prin mai multe bătălii spaţiale decât ar fi vrut, or ca să meargă împotriva unei potere vagaari bine înarmate nu era deloc ceva ce şi-ar fi dorit cu adevărat. Dar poate că mai avea totuşi o şansă să se eschiveze într-un mod politicos.

— Sunt sigur că vei proceda cum este corect de

cuviinţă, spuse el diplomatic. Mult noroc şi...

— Eu pot să merg cu tine? Îl întrerupse Maris.

Car'das îi aruncă o privire surprinsă. Ea îl fulgeră cu privirea, în ochii ei citindu-se o ameninţare serioasă.

— Ar fi bine să ai un martor, continuă ea. Mai ales pe cineva care nu are nici o legătură cu vreuna dintre Familiile Conducătoare.

— Sunt de acord, spuse Thrawn. De aceea îl iau pe Car'das.

Car'das se făcu mic. Pierduse şansa de a se eschiva.

— Comandante, apreciez oferta, dar...

— Atunci doi martori ar fi şi mai buni, susţinu Maris.

— De fapt, Qennto ar fi o alegere mai potrivită decât mine sau Maris, încercă o ultimă variantă Car'das. El este cel care...

— Teoretic ai dreptate, aprobă Thrawn privind-o pe Maris. Dar indiferent cât de bine ai plănui-o sau executa-o, o misiune de luptă atrage întotdeauna cu ea anumite riscuri.

— El este cel care adoră genul acesta de aventură...

— La fel înseamnă şi zborul alături de Rak, contraatacă Maris. Sunt gata să îmi asum riscurile.

— Pot să merg să îl scot din sala comorilor...

— Nu sunt sigur că eu sunt gata... contraatacă la rândul lui Thrawn cu acelaşi ton. Dacă ai fi rănită sau ucisă, nu mi-aş dori să fiu eu cel care îi va aduce vestea căpitanului tău.

— Atâta timp cât vom fi împreună pe aceeaşi punte, nici nu va fi nevoie, sublinie Maris. Dacă mor eu, probabil că vei muri şi tu, astfel că altcineva va avea sarcina să se întoarcă cu vestea.

Arătă cu degetul mare spre Car'das.

— Se pare că Jorj oricum vrea să rămână aici. Poate să îi spună el.

— Nici să nu te gândeşti, se împotrivi el insistent.

Părea că mintea luase decizia pentru el de data aceasta. Văzuse abilităţile de luptă ale lui Thrawn, fusese şi martorul temperamentului lui Qennto, astfel că era evident lângă cine se afla mai în siguranţă.

— Dacă este să meargă Maris, atunci mergem amândoi.

— Sunt onorat de încrederea voastră, le mulţumi Thrawn ajungând la cheiul navetei. Veniţi dar norocul războinicilor mei zâmbeşte eforturilor noastre.

11.

— Un minut până la zona fierbinte, anunţă timonierul.

— Recepţionat, confirmă Thrawn. Războinici, fiţi pregătiţi!

Stând în spatele scaunului comandantului, Car'das se uită pe furiş spre Maris. Faţa îi era un pic palidă deasupra gulerului lat al costumului spaţial, dar ochii îi erau limpezi, iar fălcile strânse hotărât. Probabil aşteptând ca Thrawn să se dovedească încă o dată nobil şi onorabil, se gândi el cu amărăciune. Aşteptându-l să îşi îmbunătăţească şi mai mult părerea stratosferică pe care şi-o formase deja despre el. Femei.

Atunci el ce naiba căuta aici?

— Dacă rapoartele sunt exacte, vom ajunge într-o zonă de siguranţă nu departe de marginea exterioară a frontului de luptă, îi informă Thrawn privind căştile pe care le ţineau toţi în mâini. Cu toate acestea, este de preferat să vă puneţi deja căştile de protecţie.

— Putem să ni le punem destul de repede dacă trebuie, îl asigură Maris.

Thrawn ezită, apoi aprobă.

— Foarte bine. Atunci fiţi pregătiţi.

Se răsuci înapoi la postul său. Car'das privi cronometrul care număra timpul rămas, simţindu-şi gura neobişnuit de uscată; şi chiar în momentul în care ajungea la zero, dârele lungi de lumină ieşiră din hiperspaţiu şi se transformară înapoi în stele strălucitoare.

Şi prin hublourile imense privi cea mai îngrozitoare scenă la care fusese vreodată martor.

Nu era deloc un atac pirateresc simplu aşa cum se aştepta, cu trei sau patru astronave ieşite la prădat, atacând un cargobot sau o astronavă de linie. Desfăşurate înaintea lor, luminate de norii unei lumi verzi-albastre, cel puţin două sute de astronave de dimensiuni diverse se găseau angajate în luptă, câte două, câte trei sau în grupuri, schimbând focuri aprige de laser sau torpile. În zare, în partea cea mai îndepărtată a planetei, se puteau vedea punctele luminoase ale încă vreo sută de astronave, aşteptându-şi cuminţi rândul.

Şi prin vârtejul bătăliei pluteau trupurile sfârtecate şi carcasele distruse ale altor douăzeci de astronave.

Nu era deloc un atac pirateresc. Era un război în toată regula.

— Interesant, murmură Thrawn. Se pare că am calculat greşit.

— Glumeşti, se auzi Car'das rostind vorbele ca un orăcăit de amfibian.

Îşi dorea să îşi poată lua privirea de la masacru; dar nu reuşea deloc.

— Hai să plecăm de aici înainte să ne vadă careva.

— Nu, ai înţeles greşit, îl opri Thrawn. Ştiam că bătălia se poartă la o aşa scară. Nu mi-am dat seama de adevăratul spirit vagaari.

Arătă cu mâna spre adunarea îndepărtată de astronave.

— Vezi celelalte astronave?

— Cele care îşi aşteaptă rândul să intre în luptă?

— Nu au venit aici să lupte, îl corectă Thrawn. Aceia sunt civili.

— Civili?! se miră Car'das forţându-şi ochii să desluşească punctele luminoase din depărtare. Cum îţi dai seama?

— După modul în care s-au aşezat în poziţie defensivă, cu adevăratele astronave de război aranjate în poziţii de protecţie împrejurul lor, îi explică Thrawn. Eroarea la care am făcut referire lua în calcul doar că vagaari sunt piraţi, o forţă puternică şi bine organizată. Dar iată, ei sunt nişte specii în întregime nomade.

— Asta reprezintă o problemă? întrebă Maris.

Privea calmă panorama, remarcă un pic indignat Car'das, aproape la fel de calmă ca în faţa mormanelor de cadavre de la bordul astronavei încărcate cu comori vagaari.

— Destul de serioasă, îi răspunse Thrawn cu voce dură. Pentru că acest lucru implică existenţa unor facilităţi de construcţie, suport şi întreţinere complet mobile.

— Şi? insistă Car'das.

— Şi nu ne va fi deloc de folos să îl capturăm pe unul dintre atacatori şi să le folosim sistemul de navigaţie pentru a le localiza poziţia lumii din care vin, răspunse Thrawn cu răbdare. Pentru că nu au o lume din care vin.

Gesticulă spre zona de conflict.

— Dacă nu le distrugem toate astronavele de luptă odată pentru totdeauna, pur şi simplu vor dispărea în imensitatea spaţiului interstelar şi se vor regrupa.

Car'das se uită spre Maris, simţind cum îl străbate o undă proaspătă de tensiune. Având doar o mână de astronave la dispoziţie, el vorbea despre distrugerea unei

întregi maşini de război extraterestre?

— Ei, Comandante...

— Linişteşte-te, Car’das, îi spuse Thrawn pe un ton calm. Nu îmi propun să îi distrug aici şi acum. Interesant.

Arătă spre aglomeraţia de astronave.

— Apărătorii aceia doi distruşi, cei care încearcă să scape. Îi vedeţi?

— Nu, răspunse Car’das privind în direcţia arătată.

Din câte putea el să îşi dea seama, nici o zonă de luptă nu părea mai diferită de alta.

— Uite acolo, îi arătă Maris trăgându-l lângă ea şi întinzând mâna înspre o anumită zonă. Astronavele acelea două care se îndreaptă spre tribord urmărite de un triunghi de vânători stelari.

— Aha, în regulă, se lămuri Car’das când le zări. Ce se întâmplă cu ele?

— De ce nu au făcut saltul în hiperspaţiu? întrebă retoric Thrawn. Motoarele şi hiperpropulsoarele par să fie intacte.

— Poate au impresia că se dezonorează dacă îşi părăsesc camarazii la necaz, sugeră Maris un răspuns posibil.

— Păi atunci de ce să fugă de colo-colo? întrebă Car’das încruntându-se la auzul ipotezei.

Vânătorii stelari se apropiau rapid, iar fugarii ajunseseră deja suficient de departe de câmpul gravitaţional al planetei pentru a fi în stare să accelereze la viteza luminii. Nu vedea nici un motiv pentru care întârzierea le-ar fi adus tâlharilor vreun avantaj.

— Car’das are dreptate, spuse Thrawn. Mă întreb... Uite!

Brusc, cu un uşor tremur pseudomotor, astronava conducătoare execută saltul salvator. Un moment mai târziu, şi cea de-a doua clipi şi dispăru.

— Nu înţeleg, spuse Car’das privind încruntat cum

vânătorii stelari se întorceau spre zona unde se dădeau luptele principale. Ce aşteptau? Aprobare specială?

— Într-un fel poţi spune şi aşa, răspunse Thrawn. Aprobare din partea legilor fizicii.

— Dar ieşiseră deja din câmpul gravitaţional al planetei.

— Din câmpul gravitaţional al planetei, da, explică Thrawn. Dar nu şi din cel al grupului nomad vagaari.

Se uită din nou la ei cu o strălucire în ochi.

— Se pare că vagaari au învăţat cum să creeze un pseudo-câmp gravitaţional.

Lui Car'das îi căzu falca a mirare.

— Nici măcar nu am ştiut că aşa ceva este posibil.

— Teoria se discută de câţiva ani de zile, îl contrazise Maris căzând şi ea brusc pe gânduri. Noi am discutat-o la şcoală. Dar punerea ei în practică cerea mult prea multă energie, iar configurarea unui generator mult prea enorm devenea ineficientă.

— Aparent vagaari au rezolvat ambele probleme, sublinie Thrawn.

Car'das se uită pieziş la el. Ceva din vocea comandantului şi de pe expresia lui îi spunea că nu îi pasă prea mult.

— Ce să însemne acest lucru pentru noi? întrebă el circumspect.

Thraw gesticulă spre hublou.

— Vagaari îl folosesc pentru a-şi ţine prada aproape până când o pot scoate din luptă. Cred că voi putea găsi aplicaţii mai interesante pentru un astfel de dispozitiv.

Car'das simţi cum i se strânge stomacul.

— Nu. O, nu, nu te aventura!

— De ce nu? îl înfruntă Thrawn cu ochii măturând metodic linia frontului. Atenţia le este îndreptată evident în altă parte şi orice apărare ar avea în jurul proiectoarelor de gravitaţie trebuie să fie pregătită să

facă faţă doar unui eventual atac aerian din partea victimelor.

— Aşa presupui.

— Am văzut cum şi-au apărat astronava comorilor, îi reaminti Thrawn. Sunt convins că pot să îmi dau seama destul de bine de tacticile pe care le folosesc.

Ceea ce, în traducere, însemna că şansele să îl convingă să renunţe la schema lui nebunească erau nule pentru Car’das.

— Maris?

— Nu te uita la mine, îi răspunse ea. Şi apoi, are dreptate. Dacă vrem să punem mâna pe un proiector, acum este momentul să încercăm.

O senzaţie de răceală se instală în adâncul stomacului lui Car’das. Vremi Oare începea Maris să se identifice cu aceşti extratereştri?

— Acolo este! spuse Thrawn brusc arătându-i cu mâna prin geam. Reţeaua aceea sferică imensă.

— O văd, oftă Car’das resemnat.

Sfera era situată lângă marginea dinspre Chiss a frontului, acolo unde puteau ajunge fără să fie nevoiţi să traverseze prin focul luptei.

Trei astronave mari de război pluteau protector între sferă şi zona principală de luptă, însă doar o mână de vânători stelari vagaari zburau la o distanţă apropiată pentru a putea fi eficiente.

O ţintă tentantă, practic lăsată fără apărare. Bineînţeles că Thrawn avea de gând să încerce să o cucerească.

— Vreau să vă reamintesc tuturor că ne putem baza doar pe Şoimul Săltăreţ şi pe şase vânători stelari de mare capacitate, le sublinie el.

— Şi pe Comandantul Mitth’raw’nuruodo, murmură Maris.

Thrawn înclină capul spre ea pentru a-i mulţumi,

apoi se răsuci şi porni spre babord.

— Analiza tactică? ceru el informaţii.

— Am localizat încă cinci proiectoare, Comandante, raportă militarul chiss care urmărea echipamentele de sesizare. Toate se află la marginea frontului şi toate sunt mai mult sau mai puţin protejate faţă de cel de aici.

— Analiza aranjamentului energetic al proiectoarelor şi amprenta saltului executat de astronavele care au fugit indică faptul că umbra gravitaţională are o formă conică, adăugă un alt militar.

— Cele trei astronave de apărare se află în interiorul conului gravitaţional? întrebă Thrawn.

— Da, excelenţă.

Militarul chiss apăsă un buton şi un strat transparent apăru pe geamul hubloului principal, descriind un con albăstrui care se deschidea dinspre structura sferică înspre zona de luptă.

— După cum se vede, cele trei astronave de apărare sunt situate toate în interiorul conului gravitaţional, ceea ce le limitează opţiunile, explică Thrawn pentru Car'das şi Maris. Şi toate cele trei astronave au rămas cu motoarele îndreptate fix spre proiector. Anii în care au folosit cu succes această tehnică i-a făcut, se pare, prea încrezători.

— Cu toate acestea, astronavele acelea mici de vânătoare din apropiere intră şi ies din con, comentă Car'das.

— Ei nu ne vor face probleme, răspunse Thrawn. Proiectorul în sine poate fi strâns?

— Nu putem obţine detalii ale structurii de la distanţa aceasta fără să folosim senzorii activi, raportă militarul chiss de la staţia de senzori.

— Atunci trebuie să aruncăm o privire mai de aproape, concluzionă Thrawn. Transmiteţi vânătorilor stelari să se pregătească de luptă; coordonatele cursului

în hiperspaţiu sunt zero-zero-patru cu zero-cinci-şapte.

— Coordonatele în hiperspaţiu! se miră Car'das şi vorbele lui răsunară ca un ecou.

La prima întâlnire cu vagaari, Thrawn reuşise cu succes un microsalt mai scurt de un minut, dar ţinta sferică de acum era mult prea apropiată pentru ca un astfel de truc să mai reuşească.

Şi apoi, lângă el, o auzi pe Maris chicotind.

— Sclipitor, murmură ea.

— Ce este sclipitor? se interesă Car'das.

— Coordonatele cursului, spuse ea şi îi arătă. Le-a reglat pentru marginea conului gravitaţional exact marginea de lângă proiector.

— Aha, se strâmbă Car'das.

Bineînţeles că nu era nevoie de un microsalt imposibil de scurt. Vânătorii stelari se puteau îndrepta spre hiperspaţiu ca şi cum intenţia lor ar fi fost de a se retrage permanent, aşteptând să fie atrase de câmpul gravitaţional artificial înapoi, chiar în punctul unde dorea Thrawn.

— Odată ce ajung în poziţie, trebuie să scoată din luptă vânătorii stelari inamici şi să creeze un perimetru defensiv între proiectorul gravitaţional şi astronavele de război, continuă Thrawn. Şoimul Săltăreţ îi va urma în acel moment şi va încerca să ocupe sfera.

Car'das îşi strânse pumnii. O strategie foarte directă... doar dacă nu cumva ratau marginea conului gravitaţional pe care o ţinteau şi ieşeau undeva chiar în mijlocul bătăliei. Sau dacă nu cumva un hipersalt atât de scurt le-ar fi ars hiperpropulsoarele, ceea ce ar fi condus la acelaşi rezultat.

— Echipele de Asalt Unu şi Doi să se pregătească pentru abordaj, ordonă Thrawn. Cu siguranţă există un echipaj operaţional pe puntea proiectorului gravitaţional; echipele de asalt să localizeze şi să neutralizeze cu

minim de pagube proiectorul. Vor fi însoţiţi de Inginerul şef Yal'avi'kema împreună cu trei membri din echipa sa, care vor încerca fie să găsească un mod de a strânge proiectorul până la o mărime care să ne permită să îl încărcăm la bord, fie să realizeze legăturile necesare pentru ancorare şi transport. Grupurile să raporteze când sunt gata.

Minutele trecură greu. Car'das privea lupta, strângând din dinţi de fiecare dată când un apărător izbucnea în flăcări şi pierea sub atacul nemilos şi întrebându-se cât avea să mai ţină norocul lui Thrawn. Bineînţeles că astronavele chiss îşi demonstraseră capacităţile extraordinare de a se strecura invizibile atunci când surprinseseră Vânătorul de Chilipiruri şi astronava lui Progga. Dar chiar şi aşa, mai devreme sau mai târziu cineva din tabăra vagaari tot îi va remarca aşteptând liniştiţi deoparte.

Din fericire, echipajul lui Thrawn înţelese nevoia de a grăbi pregătirile. Trei minute mai târziu, vânătorii stelari şi plutoanele de asalt dădură fiecare semnalul gata de acţiune.

— Atenţie, vânători stelari, comandă Thrawn cu ochii pe mişcările din zona luptelor. Vânătorii stelari, atacaţi... acum!

În depărtare se văzu tremurul unei pseudomişcări şi cei şase vânători stelari chiss apărură brusc chiar lângă tribordul proiectorului gravitaţional.

— Timonier, pregăteşte-te să îi urmezi.

Thrawn subapreciase aranjamentul defensiv al inamicului, dar iată că nu era nici un pic de întârziere în răspunsul la această ameninţare neaşteptată. Chiar în clipa în care vânătorii stelari chiss porneau la atac, astronavele vagaari se răspândeau în zonă, încercând să nu le ofere intruşilor o aglomerare de ţinte şi răspunzând cu focuri de laser şi proiectile.

Din nefericire pentru ei, comandantul atacatorilor văzuse deja tacticile vagaari în luptă. Astronavele inamice reuşiră poate câte două focuri maxim de fiecare înainte ca astronavele Chiss să contraatace şi vânătorii stelari din flota vagaari să înceapă să explodeze rând pe rând. În mai puţin de un minut de la sosirea lor bruscă, Chiss controlau zona singuri.

Singuri, dar cineva tot îi remarcase. Undeva la scurtă distanţă, cele trei cuirasate uriaşe începeau să răspundă şi ele, deschizând foc cu bateriile de la pupa pe măsură ce se răsuceau greoi.

— Vânătorii stelari, ocupaţi poziţii defensive! Ordonă Thrawn. Timonier, porneşte!

Car'das îşi încleştă dinţii. Stelele se întinseră cum era normal la un hipersalt. Apoi, într-un zgomot asurzitor venind dinspre pupa, liniile de lumină se retransformară în licăriri.

— Plutonul de Asalt Unu la tribordul proiectorului, ordonă Thrawn. Plutonul de Asalt Doi la babord. Şef Yal'avi'kema, aveţi cinci minute.

— Întrebarea este, noi avem cinci minute? mormăi Car'das cu ochii la proiectilele care începuseră să treacă razant cu Şoimul Săltăreţ.

— Eu aşa cred, răspunse Thrawn. Trebuie să se apropie mai mult ca să poată lansa un atac precis. Altfel, riscă să producă explozii care le-ar distruge şi lor proiectorul gravitaţional.

— Ei şi? se răsti Car'das. Nu cumva se gândesc că noi avem de gând chiar să îl distrugem?

— Eu bănuiesc că deocamdată sunt mai degrabă confuzi cu privire la intenţiile noastre, răspunse Thrawn. Un inamic care îşi propune ca singur scop distrugerea instalaţiilor, rar s-ar apropia atât de mult.

Arătă spre zona principală a luptelor.

— Orice ar suspecta că avem de gând, trebuie să

menţină proiectorul gravitaţional în funcţiune cât de mult posibil. Odată ce acţiunea gravitaţiei artificiale dispare, apărătorii dinăuntrul conului vor fi liberi să scape şi posibil să se regrupeze. Iată de ce nu pot risca să ne arunce în aer şi de ce trebuie să se apropie mai mult.

Car'das se strâmbă. Cu siguranţă logica expunerii avea sens. Dar nimic nu garanta că vagaari nu ar putea să acţioneze stupid sau chiar să se panicheze.

Cuirasatele mari de război se răsuciseră pe jumătate, permiţând acum bateriilor de laser de pe flanc să intre în joc. Dar pe moment îşi concentrau focul asupra vânătorilor stelari chiss aranjaţi în jurul lor.

Apoi, sub jocul luminii emise de soarele îndepărtat, Car'das remarcă ceva pe laturile cuirasatelor inamice, ceva care până atunci scăpase privirilor.

— Hei, ia uitaţi-vă, strigă el arătând spre burţile cuirasatelor. Au aceleaşi bule pe toată coca, aşa cum am văzut şi la astronava cu comori.

— Vreau un prim-plan, ordonă Thrawn mijindu-şi ochii.

Pe ecranul principal seriile de informaţii tactice dispărură, în locul lor apărând o imagine telescopică tulbure a modelului de bule.

Car'das simţi brusc un nod în gât, iar lângă el Maris inspiră adânc şi greu.

— O, nu, şopti ea cutremurată.

Bulele nu erau porturi de observare, aşa cum speculase Qennto iniţial. Nu erau nici senzori de navigaţie.

Bulele erau închisori. Fiecare ţinea închisă câte o fiinţă extraterestră, din aceeaşi specie ca şi cei ale căror corpuri sfârtecate le văzuse Car'das plutind printre resturile rămase în zona luptelor. Unii dintre prizonieri se lipiseră sub acţiunea fricii de pereţii celulelor, alţii se sprijineau cu spatele de plasticul hublourilor, iar ceilalţi

priveau cu ochi pierduţi spre luptele de afară, cu resemnarea celor care oricum renunţaseră deja la orice speranţă.

Sub privirile lor, un proiectil rătăcit explodă puternic la marginea imaginii formate de telescop. Când lumina puternică a exploziei şi resturile fumegânde se risipiră, Car'das văzu că trei bule fuseseră distruse, iar ocupanţii lor aruncaţi în spaţiu sau fărâmaţi în mii de bucăţele de carne. Metalul din spatele bulelor distruse, coca propriu-zisă a astronavei, era înfundat de şoc, dar altfel părea să fi rămas intact.

— Scuturi vii, murmură Thrawn cu o voce rece şi mortală, aşa cum Car'das nu mai auzise vreodată.

— Vânătorii voştri stelari nu pot folosi reţelele Connor? întrebă Car'das pe un ton urgent. Ştii, chestiile acelea pe care le-aţi folosit împotriva noastră?

— Sunt încă prea departe, răspunse Thrawn. Oricum, reţelele de şoc nu prea pot fi de folos împotriva compartimentării electronice ale unor vase de război de mărimea lor.

— Nu pot să tragă printre bule? întrebă Maris cu vocea tremurândă. Ar fi loc. Nu pot să lovească doar în cocă, fără să îi atingă pe prizonieri?

— La fel, sunt încă prea departe, răspunse Thrawn. Îmi pare rău.

— Atunci trebuie să îi chemi înapoi, insistă Maris. Dacă vor continua focul, vor ucide mai mulţi nevinovaţi.

— Oamenii aceia sunt deja morţi, răspunse Thrawn cu vocea dintr-o dată dură.

Maris se retrase în faţa mâniei neaşteptate.

— Dar...

— Te rog, o opri Thraw ridicându-şi mâna.

Vocea îi revenise la calmul obişnuit, păstrând însă dedesubt un strat de mânie.

— Te rog să înţelegi realitatea situaţiei. Vagaari i-au

ucis pe toţi, dacă nu în această luptă atunci în altele. Nu putem face nimic mai mult ca să îi ajutăm. Tot ce putem face este să ne concentrăm resursele pentru a distruge definitiv lumea vagaari, pentru ca alţi nevinovaţi să poată trăi.

Car'das inspiră adânc.

— Are dreptate, Maris, îi spuse el şi o apucă de mână.

Înfuriată, ea se smuci şi se întoarse cu spatele. Car'das se uită spre Thrawn, dar atenţia lui era deja fixată înapoi pe cuirasatele mari de război care se apropiau încet şi pe vânătorii stelari chiss care le stăteau în cale.

— Plutonul de Asalt Unu raportează eliminarea echipajului vagaari, se auzi un mesaj din partea unui ofiţer de pe punte. Şeful Yal'avi'kema raportează că au localizat punctele de dezasamblare ale proiectorului şi s-au apucat să îl strângă pentru transport. Plutonul Doi îi asistă.

— Ordonă Plutonului de Asalt Unu să îi asiste şi ei, îi spuse Thrawn. M-am gândit eu că trebuie să aibă un fel de elemente modulare pentru montare urgentă, adăugă el întorcându-se spre Car'das. Vagaari nu ar avea timp să stea în poziţie ore întregi să asambleze proiectoarele gravitaţionale de faţă cu viitoarele victime.

Văzu astronavele vagaari încheindu-şi răsucirea şi strânse scurt din buze.

— Pregătiţi-vă să deschideţi foc asupra cuirasatelor.

Car'das se uită spre Maris, dar ea stătea cu spatele la el şi cu umerii cocoşaţi sub costumul de protecţie.

— Bateriile sunt pregătite.

— Executaţi foc cu toate rachetele la comanda mea, anunţă Thrawn, apoi adăugă după ce o privi scurt pe Maris... Şi instruiţi vânătorii stelari să arunce reţelele de şoc asupra punţii şi secţiunilor de comandă ale

cuirasatelor în momentul de minimă vizibilitate.

— Am înţeles.

— Foc de rachete! ordonă Thrawn. Şef Yal'avi'kema, mai aveţi două minute.

— Şef Yal'avi'kema recepţionat, estimez că proiectorul va fi strâns în timp util.

Departe, spre cuirasatele de război, se vedeau deja fulgere multiple generate de atacul chiss cu proiectile...

— Căştile! lătră careva.

Car'das reacţionă instantaneu, apucându-şi casca şi îndesându-şi-o bine pe cap, înregistrând cu vederea periferică reacţia similară a celor care îşi montau rapid căştile. Îşi asigurase casca în legăturile gulerului şi căuta sursa ameninţării, când dintr-o dată izbucni un fulger uriaş de foc şi secţiunea de la babord a punţii de comandă se dezintegră.

Simţi de-a lungul punţii izbiturile uşilor ermetice care se închideau, şi pentru o fracţiune de secundă auzi geamătul alarmelor de avertizare înainte ca decompresia bruscă să îi întrerupă transferul cu aerul din carlingă. Clipind des, cu ochii orbiţi în urma exploziei, încercă să desluşească prin norul de resturi starea zonei de impact.

Era atât de rău pe cât se temuse că va fi. Cei trei războinici chiss pe care deflagraţia îi surprinsese în apropiere zăceau contorsionaţi şi sfâşiaţi pe punte. Alţi chiss fuseseră şi ei aruncaţi din scaune, deşii majoritatea păreau să fie întregi. Putea vedea ici şi colo membri ai echipajului chinuindu-se să înlăture costumele rupte sau să scoată căştile tovarăşilor lor pentru a le acorda primul ajutor. Pupitrele de control din zona exploziei fuseseră transformate în mormane de fiare şi colţuri răsucite şi maţe de sârme scoase din carcase, în timp ce în alte părţi restul panourilor păreau moarte.

Încă mai evalua distrugerile când Maris se înghesui pe lângă el, aproape trântindu-l la pământ, şi căzu în

genunchi lângă scaunul comandantului.

De abia atunci văzu că şi Thrawn zăcea pe punte, având ochii strălucitori închişi, iar printr-o ruptură aflată în zona pieptului costumul de protecţie pierdea aer, fluturând materialul zdrenţuit.

— Comandante! strigă el şi se lăsă rapid lângă Maris căutând disperat în buzunarul costumului un petic de etanşare. Medic!

— Am găsit eu unul, spuse Maris ţinând deja în mână un petic.

Rupse ambalajul protector şi îl aplică peste ţesătura ruptă. Pentru o clipă presiunea aerului rămas în costum îl umflă; apoi, spre groaza lui Car'das, o margine începu să se desprindă.

— Nu ţine pe material, se răsti Maris privind în jur. Ajută-mă să găsesc ceva cu care să-l strângem.

Disperat, Car'das se uită înjur. Dar nu găsi nimic. Îşi întoarse privirile spre pereţii cabinei, ştiind că echipajul chiss avea de obicei cutii de prim-ajutor peste tot în astronave. Dar mintea nu i se putea concentra suficient pe literele cheunh încât să înţeleagă diversele enunţuri.

— Nu contează, scrâşni Maris.

Apăsă din nou marginile peticului etanş; şi apoi, ezitând doar o secundă, se aşeză cu pieptul peste torsul comandantului, presând cu stomacul deasupra rănii.

— Du-te după ajutoare, ordonă ea în timp ce îl îmbrăţişa pe rănit cu braţele strâns pentru a menţine presiunea.

— Hai, mai repede! Nu îl ajută prea mult cum îl ţin eu.

Eliberându-se din starea de paralizie, Car'das se îndreptă spre uşă.

Şi iarăşi fu la un pas să fie trântit la pământ de doi războinici chiss care îl împinseră într-o parte, lăsându-se în genunchi de o parte şi de alta a comandantului

inconştient şi a femeii umane care stătea întinsă peste el.

— Pregăteşte-te să te dai la o parte, se răsti unul dintre ei cu un petic mare întins bine... Acum!

Maris se rostogoli într-o parte. Aproape imediat ce descoperi zona rănii medicul chiss aplică peticul deasupra găurii, acoperindu-l complet pe cel cu care Maris încercase să refacă etanşarea. Când se dădu la o parte, Car'das văzu fuioare de fum strecurându-se pe sub marginile noului petic.

— Etanşare bună, confirmă medicul chiss.

Cel de-al doilea militar era pregătit, înfigând furtunul unui recipient portabil în valva de la gâtul căştii de protecţie.

— Presiunea se stabilizează, raportă el citind indicaţiile date de un rând de luminiţe de lângă valvă.

— Putem să îl ajutăm? Întrebă Maris.

— L-aţi ajutat deja, răspunse primul chiss. Ne ocupăm noi mai departe de el.

Îl ridicaseră pe Thrawn de pe punte, susţinându-l între ei, şi se îndreptau spre uşa ermetică atunci când stelele de afară se lungiră brusc în dâre de lumină.

***

În primele două ore medicii îşi făcură datoria în spatele uşilor închise, fără ca vreo veste să vină de la ei în afară, primind doar provizii proaspete şi alţi răniţi. Car'das îşi pierdu vremea în zona spitalului de campanie, încercând să nu încurce pe nimeni, doar ocazional fiind obligat să facă un comision sau altul pentru personal. La început nu a ştiut ce se întâmplase cu Maris, dar din frânturi de conversaţii află până la urmă că ea ajuta la curăţarea resturilor de pe punte.

Mai aveau încă patru ore de parcurs până la bază când amândoi fură chemaţi în spitalul de campanie.

Îl găsiră pe Thrawn pe jumătate întins pe un pat strâmt montat în interiorul unui set de biosenzori inelari care îl înconjurau de la gât până la genunchi precum coastele unui şarpe uriaş.

— Car'das, Ferasi, îi întâmpină el.

Faţa îi era obosită, dar vocea clară şi calmă.

— Mi-au spus că vă datorez viaţa. Mulţumesc.

— Mai mult Maris s-a ocupat, spuse Car'das ştiind că nu trebuie să accepte credit nemeritat. Ea s-a dovedit mai rapidă în situaţii de urgenţă decât mine.

— După cât timp mi-am petrecut cu Rak pe Vânătorul de Chilipiruri era normal, răspunse Maris şi încercă un zâmbet care nu îi ajunse şi în privire. Cum te simţi?

— Deloc bine, dar aparent sunt în afara oricărui pericol, răspunse Thrawn studiindu-i figura. Mi-au spus că ai ajutat şi la curăţarea resturilor de pe punte.

Ea dădu din umeri conştiincioasă.

— Am vrut să ajut.

— Chiar după ce eu am ordonat lansarea proiectilelor împotriva scuturilor vii de pe astronavele vagaari?

Ea îşi plecă privirea.

— Îmi pare rău că am... ei bine, că am comentat, spuse ea. Îmi dau seama că nu aveai altă opţiune.

— Ceea ce nu o face mai uşor de acceptat, sublinie Thrawn. Din nefericire aceasta este una dintre deciziile neplăcute pe care toţi războinicii trebuie să le ia.

— Apropo, am luat până la urmă proiectorul gravitaţional? întrebă Car'das. Nu am aflat nici că da, nici că nu.

Thrawn aprobă din cap.

— A fost strâns şi sudat de partea exterioară a astronavei chiar înainte să executăm hipersaltul. Şi toţi cei şase vânători stelari au scăpat cu bine.

Car'das dădu mustrător din cap.

— Am avut mare noroc.

— Am avut un mare comandant, îl corectă Maris. Vagaari vor fi foarte nemulţumiţi după această acţiune.

— Bun, spuse senin Thrawn. Poate că vor fi într-atât de supăraţi încât să facă o mişcare directă împotriva Dominaţiei Chiss.

Car'das se încruntă.

— Vrei să spui că ai încercat să îi provoci la un atac?

— Am încercat să obţin un proiector gravitaţional, spuse Thrawn. Ne vom preocupa de alte consecinţe dacă şi numai atunci când se vor ivi.

Car'das trase cu ochiul spre medicii şi asistenţii care îi îngrijeau pe ceilalţi răniţi.

— Sigur că da, murmură el.

— Între timp, trebuie să ne concentrăm doar pe întoarcerea pe Crustai cu toată viteza posibilă, continuă Thrawn. Avem nevoie de asistenţă medicală completă pentru răniţii noştri, şi mai ales trebuie să începem reparaţia astronavelor.

— Iar între timp, probabil că ai nevoie de un pic de odihnă, adăugă Maris luându-l de braţ pe Car'das şi făcându-i semn să se retragă spre uşă. Ne vedem mai târziu, Comandante.

— Da, răspunse Thrawn şi ochii i se micşorară treptat în două fante roşii strălucitoare în spatele pleoapelor grele. Şi sunt convins că ai avut dreptate, Car'das. Îmi imaginez cât va fi de necăjit Qennto că a ratat toată petrecerea.

S-au întors la bază unde l-au găsit pe Qennto preocupat de probleme mai presante decât ideea că a pierdut nişte aventuri.

— O omor cu mâna mea! promise bărbatul masiv privindu-i pe Maris şi pe Car'das prin hubloul de plastic al uşii de la celulă. Dacă o prind singură vreodată, jur că o

omor cu mâna mea.

— Calmează-te, îl linişti Maris pe un ton răbdător şi plin de înţelegere.

Era o combinaţie pe care o folosea destul de des când i se adresa lui Qennto.

— Spune-ne ce s-a întâmplat.

— A încercat să mă fure, uite ce s-a întâmplat! se răsti Qennto. Aţi fost amândoi acolo. Thrawn ne-a specificat în mod clar că putem să ne alegem o parte dintre comorile găsite pe astronava pirat drept răsplată pentru lecţiile de limbă. Corect?

— Mai mult sau mai puţin, păru Maris să fie de acord. Din păcate, Amiral Ar'alani are rang mai mare.

— Puţin îmi pasă dacă ar fi zeitatea locală, îşi continuă Qennto tirada. Ce am ales trebuia să fie al nostru. Nu avea ce să caute să ni le ia înapoi.

— Ceea ce bineînţeles că i-ai şi spus, murmură Car'das.

— Mi-aş ţine gura în locul tău, băiete! îl avertiză Qennto privindu-l furios. Oi fi tu favoritul profesorului aici, dar avem de străbătut cale lungă până înapoi în civilizaţie.

— Deci ce s-a întâmplat cu colecţia ta? întrebă Maris.

— Chiar avea de gând să ia toate bogăţiile cu ea, răspunse Qennto şi îşi lăsă privirile să zăbovească pe Car'das încă două clipe înainte de a se întoarce spre Maris. Spre norocul meu, celălalt chiss, acel Sindic Mitth-nu-mai-ştiu-cum...

— Fratele lui Thrawn, interveni Maris.

Qennto făcu ochii mari.

— Serios?! În sfârşit, el a luat decizia că trebuie să audă mai întâi versiunea lui Thrawn, aşa că a convins-o să nu ia tot. Dar apoi ea a insistat să se pună tot ce a rămas sub sigiliu prescris, ce naiba o mai însemna şi

ăsta.

— Deci până la urmă cum a rămas...? întrebă Car'das.

— Până la urmă a rămas că le-au luat şi le-au închis pe undeva, mormăi Qennto. Iar după spusele lui Sindic Mitth-nu-mai-ştiu-cum, nici chiar Thrawn nu poate să le mai scoată.

— O să verificăm noi cu el, îi promise Maris. Printre altele, nu îl cheamă Sindic Mitth-şi-mai-ştiu-eu-cum, ci Sindic Mitth'ras'safis.

— Da, sigur, răspunse Qennto în doi peri. Acum vorbiţi cu Thrawn, ce staţi? Şi dacă tot vorbiţi cu el, vedeţi cum faceţi să mă scoateţi de aici.

— Normal, îl asigură Maris. Haide, Jorj. Să mergem să vedem dacă e dispus comandantul să primească oaspeţi.

La început, militarul care stătea de gardă lângă cabina lui Thrawn nici măcar nu îndrăzni să intre să îl întrebe pe comandant dacă ar fi dispus să îi vadă. Dar Maris l-a convins până la urmă să verifice, şi un minut mai târziu stăteau lângă patul lui.

— Da, am văzut raportul lui Thrass, le spuse el după ce Maris îi descrise situaţia.

Arăta încă slăbit, dar evident mai în forţă decât pe Şoimul Săltăreţ.

— Căpitanul Qennto ar trebui să înveţe cum să îşi controleze temperamentul.

— Căpitanul Qennto ar trebui să înveţe cum să îşi controleze mult mai multe, remarcă Maris cu regret. Dar închis fiind nu s-a schimbat deloc în bine şi evident că nu se va schimba nici acum. Poţi să îl eliberezi?

— Da, dacă îl avertizezi ce înseamnă să nu respecţi ierarhia de comandă a ofiţerilor chiss, răspunse Thrawn. Poate ar fi bine să îl închidem de fiecare dată când mai apare un ofiţer superior în bază.

— Nu ar fi o idee deloc rea, fu Maris de acord. Mulţumesc.

— Ce se întâmplă cu obiectele pe care fratele tău le-a sigilat? întrebă Car'das. Lui Qennto îi va fi imposibil să se liniştească până nu le capătă înapoi.

— Atunci înseamnă că este timpul să înceapă să aibă răbdare, îi răspunse Thrawn. Un sindic din A Opta Familie Conducătoare le-a declarat sigilate ca urmare a posesiunii revendicate de un ofiţer comandant. Nu pot fi desigilate până când nu se întoarce Amiral Ar'alani să îşi prezinte argumentele.

— Când se va întâmpla acest lucru? insistă Car'das.

— Oricând va pofti ea, dar probabil nu înainte ca astronava comorilor vagaari să fie examinată şi toate sistemele şi echipamentele analizate. Va dori să fie prezentă pentru inspecţie.

— Dar ar însemna luni de zile, protestă Car'das. Nu putem sta aici atât de mult.

— Şi nici nu ne putem întoarce fără ceva marfă în plus ca să ne liniştim clienţii, adăugă Maris.

— Înţeleg, spuse Thrawn, dar situaţia mă depăşeşte.

În spatele lui Car'das, uşa se deschise. Se întoarse, aşteptându-se să vadă un medic...

— Până la urmă norocul războinicului te-a părăsit, declară Sindic Mitth'ras'safis păşind în cabină.

— Bine ai venit, îi zâmbi Thrawn făcându-i semn să se apropie. Te rog, intră.

— Trebuie să vorbim, Thrawn, îi spuse Mitth'ras'safis privindu-i pieziş pe Maris şi Car'das şi apropiindu-se de partea cealaltă a patului. Singuri.

— Nu ai de ce să te temi de prezenţa lor, îl asigură Thrawn. Nimic din ce vorbim nu vor repeta în afara acestei cabine.

— Nu aici este problema, se opuse Mitth'ras'safis. Avem lucruri Chiss de discutat, care nu îi interesează pe

ei.

— Probabil nu acum, răspunse Thrawn. Dar pe viitor, cine ştie?

Mitth'ras'safis îşi miji ochii.

— Ceea ce înseamnă...?

Thrawn dădu din cap compătimitor.

— Eşti dăruit în multe aspecte, fratele meu, spuse el, dar trebuie să îţi dezvolţi o viziune dacă vrei să supravieţuieşti intrigilor şi conflictelor vieţii de politician.

Gesticulă spre Car'das şi Maris.

— Avem o oportunitate rară, şansa de a întâlni şi interacţiona cu membrii unei entităţi politice vaste, dar până acum necunoscute, oameni cu păreri şi gânduri diferite de cele ale noastre.

— De aceea tot insişti să îi aduci şi pe ei chiar atunci când primeşti un amiral în inspecţie oficială? întrebă Mitth'ras'safis privindu-l neîncrezător pe Car'das. Crezi că felul în care gândesc ei are valoare pentru noi?

— Toate părerile merită să fie ascultate, chiar dacă mai târziu vor fi judecate ca având vreo valoare sau nu, sublinie Thrawn. Dar la fel de importante sunt legăturile sociale şi intelectuale pe care le construim între noi. Într-o bună zi, Dominaţia noastră şi Republica lor vor intra în contact, iar prietenii şi aliaţii pe care ni-i facem astăzi vor putea foarte bine să definească direcţia pe care o va urma acel contact.

Se uită pe rând la Car'das şi la Maris.

— Îmi imaginez că amândoi au ajuns deja la aceeaşi concluzie, din punctul lor de vedere, desigur.

Car'das o privi pe Maris. Buza ei uşor îndoită era singurul răspuns de care avea nevoie.

— Da, să fim sinceri, am ajuns, admise el.

— Vezi? îi arătă fratelui său. Deja ne înţelegem unii pe alţii, măcar într-o mică parte.

— Probabil, spuse Mitth'ras'safis neîncrezător.

— Dar ai venit aici cu anumite treburi de discutat, îi aminti Thrawn. Apropo, le permiţi invitaţilor mei să îţi spună Thrass?

— Nici vorbă, se îmbăţoşă Mitth’ras’safis.

Se uită la Maris şi îşi îmblânzi un pic expresia.

— Deşii am înţeles că i-ai salvat viaţa fratelui meu, adăugă el ezitând.

— M-am bucurat să pot fi de ajutor, Sindic Mitth’ras’safis, rosti Maris în limba cheunh.

Mitth’ras’safis pufni nemulţumit şi se uită la Thrawn, umbra unui zâmbet uşor ironic atingându-i în cele din urmă buzele.

— Nu sunt deloc prea buni să ne vorbească limba, nu?

— Ai putea încerca minnisiat, îi oferi Thrawn o variantă. Pe aceasta o vorbesc mai bine decât cheunh. Sau ai putea să foloseşti sy bisti, pe care cred că o cunoşti, de asemenea.

— Da, răspunse Mitth’ras’safis cu un accent ciudat în sy bisti. Dacă aşa ar fi mai uşor.

— De fapt, am prefera să vorbim în cheunh, dacă nu vă este cu supărare, interveni Car’das cu o propunere în limba cheunh. Ne-ar prinde bine să exersăm.

— Cred că v-ar prinde, spuse cu un ecou Mitth’ras’safis.

Ezită, apoi înclină uşor capul.

— Şi din moment ce amândoi v-aţi adus aportul la salvarea fratelui meu... cred că va fi în regulă să îmi spuneţi Thrass.

Maris înclină şi ea capul.

— Mulţumim. Suntem onoraţi că ne acceptaţi.

— Pur şi simplu nu vreau să îmi tot aud numele stâlcit.

Thrass se întoarse spre Thrawn.

— Să revenim, spuse el pe un ton din nou aspru. Ce

crezi tu exact că faci aici?

— Misiunea cu care am fost însărcinat, îi răspunse Thrawn. Protejez Dominaţia de inamicii ei.

— Inamicii ei, sublinie Thrass cuvântul. Nu potenţialii ei inamici, înţelegi diferenţa?

— Da, răspunse Thrawn. Şi nu.

Thrass îşi ridică o mână, apoi o lăsă să cadă, plesnindu-şi şoldul.

— O să fiu sincer cu tine, Thrawn, îi spuse el. A Opta Familie Conducătoare nu este deloc mulţumită de tine.

— Te-au trimis tot drumul până aici ca să îmi spui lucrul acesta?

— Nu este un subiect de glumă, se răsti Thrass. Astronava aceea cu comori luată de la piraţi a fost ea însăşi o treabă urâtă. Dar ultima escapadă a depăşit cu mult toate limitele. Şi mai ales, chiar sub nasul unui amiral.

— Vagaari nu sunt piraţi, Thrass, îi explică Thrawn cu voce scăzută şi gravă. Sunt o specie complet nomadă. Sute de mii, poate milioane. Iar mai devreme sau mai târziu vor ajunge şi la graniţele Dominaţiei.

— Prea bine, spuse Thrass. Când vor ajunge, îi vom distruge.

— Dar de ce să aşteptăm până atunci? insistă Thrawn. De ce să stăm cu spatele la milioane de alte fiinţe când sunt forţate să sufere?

— Răspunsul filozofic ar fi că noi nu forţăm pe nimeni să sufere, îl contrazise Thrass. Răspunsul practic este că nu putem să apărăm întreaga galaxie.

— Nici nu am zis că trebuie să apărăm întreaga galaxie.

— Serios? Tu unde te-ai opri? gesticulă Thrass spre pereţii încăperii. Zece ani-lumină dincolo de graniţele noastre? O sută? O mie?

— Sunt de acord că nu putem proteja întreaga

galaxie, recunoscu Thrawn. Dar este lipsit de înţelepciune să le permitem întotdeauna inamicilor să aleagă ei timpul şi locul pentru bătălie.

Thrass oftă.

— Thrawn, nu poţi continua să întreci măsura într-atât, îl avertiză el. Vigilenţa paşnică este calea Chiss, iar Cele Nouă Familii Conducătoare nu vor sta la nesfârşit să privească cu mâinile în sân cum ignori tu doctrina militară de bază. Ca să fiu mai precis, membrii Familiei a Opta au subliniat clar că te vor demite înainte să permită ca acţiunile tale să le pericliteze lor poziţia.

— Noi provenim dintr-o familie de condiţie modestă, îi aminti Thrawn. Pot să trăiesc din nou aşa dacă voi fi nevoit.

Îşi strânse buzele scurt.

— Dar voi face tot posibilul ca Familia a Opta să nu te demită sau să te degradeze pe tine din cauza mea.

— Eu nu îmi fac griji pentru poziţia mea, spuse Thrass dur. Încerc să îl feresc pe fratele meu să îşi arunce la gunoi o carieră onorabilă şi minunată pentru nimic.

Thrawn privi undeva în zare.

— Dacă va fi să mi-o arunc, spuse el încet, îţi garantez că nu o voi arunca pe nimic.

O vreme cei doi fraţi se priviră unul pe altul în tăcere. Apoi Thrass oftă.

— Nu te înţeleg, Thrawn, îi spuse el. Nu sunt sigur dacă te-am înţeles vreodată.

— Atunci ai încredere în mine, îi sugeră Thrawn.

Thrass scutură din cap.

— Pot să am încredere în tine atât cât au şi Cele Nouă Familii Conducătoare, sublinie el. Iar încrederea aceasta este ca un fir întins, aproape să se rupă. Ultimul incident...

Dădu iar din cap.

— Trebuie să le spui? se auzi Maris.

— Cu patru războinici ucişi?! se răsti Thrass privindo cu ochii strălucind. Cum pot să ţin aşa ceva secret?

— A fost o misiune de recunoaştere care a scăpat de sub control, îi sugeră Maris o variantă. Comandantul Thrawn nu s-a dus până acolo cu intenţia de a se angaja în vreo luptă.

— Orice misiune în acea regiune ar fi întrecut măsura, îi spuse Thrass grav. Totuşi, pot să încerc să o încadrez în termenii aceştia.

Se întoarse spre Thrawn.

— Dar s-ar putea ca nimic din ce voi spune să nu schimbe situaţia. S-a ajuns la acţiune, au existat victime. Iar aceste consecinţe vor fi singurele care vor conta pentru Familiile Conducătoare.

— Ştiu că vei face tot ce poţi, îi mulţumi Thrawn.

— Dar este oare ce pot să fac la fel cu ce trebuie să fac? întrebă Thrass oarecum retoric. Se pare că dacă încerc să te protejez de consecinţele deciziilor autodistructive pe care le tot iei îţi garantează libertatea de a face mai multe. Să fie acesta cel mai bun mod de a-mi sluji fratele şi familia?

— Eu ştiu care este răspunsul meu, spuse Thrawn. Dar tu trebuie să găseşti un răspuns pentru tine.

— Poate cândva, îl respinse Thrass. Între timp, am un raport de întocmit.

Se uită resemnat spre Thrawn.

— Şi un frate de protejat.

— Trebuie să faci doar ce simţi că este drept şi corect, îl îndemnă Thrawn. Dar tu nu îi cunoşti pe vagaari. Eu însă i-am văzut. Şi îi voi învinge, indiferent de costuri.

Thrass dădu din cap şi se îndreptă spre uşă. Acolo se opri cu mâna deasupra panoului de acţionare.

— Ţi-a trecut vreo clipă prin minte, întrebă el fără să

se întoarcă, că atacurile de acest gen îi provoacă, de fapt, pe cei ca vagaari să se îndrepte împotriva noastră? Că dacă i-am lăsa pur şi simplu în pace, nu ar deveni niciodată o ameninţare pentru Dominaţie?

— Nu, nu m-am gândit niciodată aşa, îi răspunse Thrawn fără nici o intonaţie.

Thrass oftă.

— Eram sigur. Noapte bună, Thrawn.

Apăsă butonul de acţionare a uşii şi părăsi încăperea.

12.

— Uite acolo, spuse C'baoth arătând cu mâna spre imaginea care se vedea prin hublou atunci când naveta lor de transport se înscrise pe o traiectorie curbă în apropierea planetei Yaga Minor. Îl vezi?

— Da, răspunse Lorana privind înmărmurită masivul complex care plutea pe orbita joasă deasupra planetei.

Şase cuirasate noi-nouţe, aranjate într-un model hexagonal împrejurul unui nucleu central de depozitare şi toate legate împreună cu o serie de piloni masivi cu turbolifturi.

— Este într-adevăr impresionant.

— Este mai mult decât impresionant, îi spuse C'baoth cu gravitate, în el stă viitorul întregii galaxii.

Lorana se uită la el pe furiş. Pe parcursul ultimelor trei săptămâni, în urma ridicării ei oficiale de la gradul de ucenic Padawan la rangul de Cavaler Jedi, C'baoth a arătat o schimbare remarcabilă în atitudine. Stătea de vorbă cu ea mult mai des şi pentru mai mult timp, cerându-i părerea despre politică şi alte subiecte, deschizându-se înaintea ei ca în faţa unui egal.

Noua atitudine venea ca o răsplată, chiar o flata.

Dar în acelaşi timp stârnea în ea anumite sentimente deloc confortabile. La fel cum se aşteptase de la ea la prea mult atunci când îi fusese doar ucenic Padawan, părea că acum se aştepta ca ea să aibă dintr-o dată toată înţelepciunea, experienţa şi puterea unui Jedi experimentat şi trecut prin toate.

Această călătorie spre Yaga Minor era încă un exemplu. O invitase din senin să meargă cu el pentru a urmări ultimele etape ale pregătirilor. Ar fi fost mult mai potrivit, după părerea ei, să îl invite pe Maestrul Yoda sau pe unul dintre membrii Consiliului să îl susţină când avea să plece în călătoria lui istorică.

Dar, cu toate acestea, el o alesese pe ea.

— Echipajul şi familiile sunt deja instalate la bord, aranjându-şi echipamentul şi făcând ultimele pregătiri, continuă C'baoth. La fel şi cei mai mulţi dintre acei Jedi care ne vor însoţi, deşii doi sau trei urmează încă să vină. O să vrei să îi întâlneşti pe toţi înainte să plecăm, bineînţeles.

— Bineînţeles, spuse Lorana automat şi îşi simţi muşchii tensionaţi la gândul oribil care i se înfiripă brusc în minte. Când spui să plecăm, Maestre C'baoth, la cine te referi exact... adică...

— Nu bolborosi, Jedi Jinzler, o apostrofă C'baoth blând. Cuvintele unui Jedi, întocmai ca şi gândurile unui Jedi, trebuie să fie întotdeauna clare şi sigure. Dacă ai vreo întrebare, să o auzim.

— Da, Maestre C'baoth.

Lorana îşi luă inima în dinţi.

— Când spui să plecăm... te gândeşti să te însoţesc în expediţia spaţială Zbor în Necunoscut?

— Bineînţeles, îi răspunse el încruntat. Altfel de ce crezi că am recomandat înaintarea ta la rangul de Cavaler Jedi atât de timpuriu?

Un junghi destul de cunoscut o împunse pe Lorana

în piept.

— Am crezut că m-ai recomandat pentru că eram pregătită.

— Evident că erai, răspunse C'baoth. Dar ai încă multe de învăţat. Aici, la bordul Zborului în Necunoscut, voi avea timpul necesar să te învăţ.

— Dar nu pot să merg, protestă Lorana căutând cu disperare în minte ceva de care să se agaţe.

Nu îşi dorea să părăsească Republica şi nici galaxia. Cu siguranţă nu când rămâneau atâtea de făcut aici.

— Nu m-am pregătit deloc, nu am cerut permisiunea Consiliului Jedi...

— Consiliul mi-a acordat tot ce am nevoie, îi tăie vorba C'baoth. Cât despre pregătiri, de ce fel de pregătiri are nevoie un Jedi?

Lora strânse puternic din dinţi. Cum a putut să ia el o astfel de decizie fără măcar să o întrebe şi pe ea?

— Maestre C'baoth, apreciez oferta. Dar nu sunt sigură că...

— Nu este o ofertă, Jedi Jinzler, o întrerupse iar C'baoth. Eşti Jedi acum. Mergi oriunde decide Consiliul să te trimită.

— Oriunde în Republică, da, îi aminti Lorana. Dar călătoria aceasta este cu totul diferită.

— Este diferită doar în mintea ta, îi spuse C'baoth cu fermitate. Dar eşti tânără. Te vei maturiza.

Arătă spre complexul de astronave de care se apropiau.

— De îndată ce vei vedea ce am reuşit să construim şi te vei întâlni şi cu ceilalţi Jedi vei deveni mai entuziasmată de destinul care ne aşteaptă.

***

— Ce fac cu asta? întrebă Tarkosa, bătând uşurel darabana cu degetele pe o ladă de cuple de

împământare. Chas?

— O secundă, aşteaptă o secundă, mormăi Uliar inspectând cu privirea lăzile aşezate deja pe rafturi şi înjurând în gând mulţimea de asistenţi tehnici pe care Cabinetul Cancelarului Suprem îi trimisese de pe Coruscant să ajute la încărcat.

În cea mai mare parte a timpului se dovediseră complet inutili: trânteau componentele delicate, le aşezau pe altele unde nu trebuia, şi de cele mai multe ori aduceau dubluri pentru piesele de schimb lăsând seturile iniţiale pierdute undeva în adâncurile nucleului de depozitare departe sub ei.

— Pune-o acolo, îi spuse lui Tarkosa şi îi arătă un loc lângă o ladă cu piese de rezervă pentru pompele de răcire.

— Ce adunătură! se auzi o voce baritonală înjurând în spatele lui.

Uliar se răsuci pe călcâie şi îl privi pe bărbatul chel între două vârste care stătea în cadrul uşii, îmbrăcat cu o robă maronie.

— Tu cine eşti? îl întrebă Uliar.

— Maestru Jedi Justyn Ma'Ning, îi spuse celălalt cu fruntea încreţită la vederea haosului din încăpere. Echipamentul acesta trebuia depozitat de acum două zile.

— A fost depozitat foarte prost, îi răspunse Uliar. Acum încercăm să îl ordonăm.

— Aha, exclamă Ma'Ning cu o expresie de nemulţumire.

Aparent, cunoscuse şi el vrednicia asistenţilor tehnici veniţi de pe Coruscant.

— Ar fi bine să vă grăbiţi. Maestrul C'baoth o să ajungă astăzi şi nu o să fie mulţumit dacă vede lucrurile în dezordine.

Dând din cap, se răsuci şi plecă înainte pe coridor.

— De parcă mulţumirea Jedi ar fi problema noastră, mormăi Uliar în barbă spre uşa rămasă goală.

Se întoarse spre rafturile de depozitare; şi chiar atunci ecranul unui dispozitiv de diagnosticare al repetoarelor se aprinse.

— Acum merge? se auzi o voce şi un tânăr îşi scoase capul printr-un panou de acces în podea.

— Stai un pic.

Uliar se apropie de ecran şi încercă lista de opţiuni.

— Mie mi se pare perfect, confirmă el.

Asistenţii tehnici de pe Coruscant erau nefolositori, dar cei câţiva tehnicieni adevăraţi care veniseră printre ei erau cu totul altă poveste.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin, îi răspunse celălalt punându-şi cutia cu scule lângă panou şi ieşind din podea. Aveţi încă probleme cu repetorul în cala reactorului de la pupa?

— Doar dacă nu l-ai reparat şi pe acela acum, îi spuse Tarkosa.

— Cred că nu au legătură directă, îi explică tânărul montând panoul de acces la loc în podea. Circuitele acestea sunt legate în paralel, dar mă îndoiesc că au legătură atât de departe unul de altul. O să încerc să îl verific după ce mă întorc din D-Unu.

— De ce nu îl verifici acum? îi sugeră Uliar. D-Unu este tocmai în capătul celălalt al hexagonului. De ce să baţi tot drumul până acolo şi apoi să te întorci tot drumul înapoi?

— Pentru că D-Unu este în acelaşi timp nava de comandă, îi aminti tehnicianul. Mon Calamarii arată ei fraieri, dar când Căpitan Pakmillu spune că vrea ceva reparat, înseamnă că vrea acum.

Tarkosa pufni.

— Şi ce-o să ne facă, o să ne degradeze pe toţi?

— Nu ştiu ce poate să vă facă vouă, răspunse

tehnicianul sec, dar eu vreau să mai am un loc de muncă şi după ce vă luaţi voi zborul în negura sălbatică. Nu durează mult, promit.

— Te aşteptăm să îţi ţii promisiunea, îl avertiză Uliar. Sigur nu te putem convinge să vii cu noi? Eşti la ani-lumină înaintea celor mai mulţi tehnicieni pe care îi avem.

Un muşchi tresări pe obrazul tânărului.

— Mă îndoiesc, răspunse, dar mulţumesc oricum. Încă nu sunt gata să părăsesc lumea civilizată.

— Mai bine ai nutri speranţa să nu te părăsească lumea civilizată pe tine, îl avertiză Tarkosa. După cum merg lucrurile pe Coruscant, nu aş paria pe aşa ceva.

— Posibil, spuse tehnicianul şi îşi ridică lada cu scule. Ne vedem mai târziu.

— În regulă, fu Uliar de acord. Mulţumesc.

Tânărul zâmbi şi părăsi încăperea.

— Bun băiat, comentă Tarkosa după ce plecă. Măcar l-ai întrebat cum îl cheamă?

Uliar dădu din cap.

— Dean sau cam aşa ceva. Ce mai contează, nu îl mai vedem de poimâine. Bine, lada aceea cu condensatoarele de şoc pune-o lângă cuplele de împământare.

***

— Întregul sistem poate fi controlat de aici, spuse Căpitan Pakmillu arătând cu mâna împrejurul vastului Centru de Operaţiuni Combinate. Ceea ce înseamnă că dacă apare o urgenţă sau un dezastru pe oricare dintre astronave, putem institui imediat contramăsurile fără a fi nevoie să trimitem oameni în zonele afectate.

— Impresionant! exclamă Obi-Wan privind în jur.

Situat la coada coridorului transversal din spatele

complexului de monitorizare a punţii, Centrul de Operaţiuni Combinate se întindea, probabil, pe treizeci de metri înspre pupa şi ocupa întregul spaţiu dintre cele două coridoare principale ale cuirasatului. În mod obişnuit zumzăia de activitate, cu zeci de oameni şi extratereştri umblând încolo şi încoace şi jumătate dintre panouri şi pupitre deschise pentru verificări şi reglaje finale.

— Acolo ce este? întrebă Anakin arătând spre un pupitru aflat la două rânduri de unde se opriseră ei. Seamănă cu un sistem de monitorizare şi control de la cursele de ataşe.

— Ai ochi ageri, tinere, îl măguli Pakmillu lăsându-şi ochii săi mari să se rotească înspre băiat. Aşa este. Îl folosim pentru a controla flota de autoglisoare şi motorepulsoare.

— Glumeşti, se încruntă Obi-Wan spre pupitru. Folosiţi ataşe prin coridoarele acestea?!

— Zbor în Necunoscut are un spaţiu imens, Maestre Kenobi, îi aminti Pakmillu. Cu toate că fiecare cuirasat este legat prin piloanele turbolifturilor de fiecare vecin şi de nucleu, rămâne încă mult de mers prin locuri pe unde turbolifturile nu ajung. Autoglisoarele sunt vitale pentru a transporta echipajul dintr-un loc în altul şi în mod normal şi în situaţii de urgenţă.

— Înţeleg, dar ataşe?! protestă Obi-Wan. Un sistem mai dezvoltat de turbolifturi nu ar fi fost mai sigur şi mai eficient?

— Cu siguranţă, mormăi Pakmillu. Din nefericire, ar fi fost şi mult mai scump. Cuirasatele originale nu includeau un astfel de sistem, iar Senatul nu a fost de acord să plătească în plus pentru reutilare.

— Sistemele acestea de control sunt însă într-adevăr destul de bune, îl asigură Anakin. Unele ataşe de pe Tatooine le folosesc atunci când încearcă un curs nou.

— Acolo nu au cincizeci de mii de oameni împrăştiaţi pe traseu care intră şi ies de pe pistă numai bine să dea peste ei, sublinie Obi-Wan.

— În schimb poţi da peste multe animale de-a lungul traseului, îl contră Anakin un pic cu amărăciune. Cum ar fi dewbaci şi bantha.

— Anakin, începu Obi-Wan să îl avertizeze.

— Deja am încercat sistemul, Maestre Kenobi, interveni rapid Pakmillu. Aşa cum a spus şi Padawan Skywalker, funcţionează foarte bine.

— Atunci merg pe încredere, răspunse Obi-Wan privindu-l încruntat pe Anakin.

Băiatul prinsese un obicei prost în ultima vreme, o lipsă de respect, mai ales în public, acolo unde se gândea probabil că maestrul ar fi stânjenit să îl dojenească. O parte din lipsa de respect se formase din pricina vârstei, Obi-Wan era convins, dar chiar şi aşa tot era de neacceptat.

Dar şi Anakin ştia cât de mult putea să întindă coarda. Ca răspuns la privirea dojenitoare a lui Obi-Wan, îşi coborî ochii spăşit, expresia de pe figură indicând regret cel puţin pentru privitori.

Şi cu acest schimb de priviri şi expresii, acest incident izolat aparent luă sfârşit. Notându-şi mental să discute totuşi mai târziu cu băiatul atunci când vor fi singuri, Obi-Wan se întoarse spre Pakmillu.

— Înţeleg că veţi face un scurt tur prin spaţiul Republicii înainte de a intra în Regiunile Necunoscute.

— Un fel de rodaj, aşa este, răspunse Pakmillu. Trebuie să primim confirmarea că echipamentul funcţionează corespunzător înainte de a pleca dincolo de sistemele dotate cu unităţi de reparaţie.

Păşi lângă un pupitru de navigare apropiat şi apăsă un buton. Imediat o hologramă a galaxiei se formă deasupra lor.

— De aici plecăm spre Lonnaw în sectorul Droma, le explică el arătând pe harta holografică. După aceea vom străbate marginea sectorului Glythe spre Argai în sectorul Haldeen. Apoi vom călători prin sectoarele Kokash şi Mondress, cu o ultimă oprire posibilă în sectorul Albanin, dacă va fi necesar.

— Sunt o mulţime de opriri, remarcă Obi-Wan.

— Multe vor fi doar survolări, îl asigură Pakmillu. Nu ne vom opri decât dacă se ivesc ceva probleme.

— Şi după toate ce va urma? întrebă Anakin.

— Dacă totul merge cum trebuie, în trei săptămâni de acum vom intra oficial în Spaţiul Necunoscut, îi explică Pakmillu. Într-un punct situat la aproximativ două sute de ani-lumină de marginea Spaţiului Sălbatic ne vom opri pentru o ultimă calibrare de navigaţie...

Tentaculele de la gură fâlfâiră uşor când închise harta holografică.

— Apoi ne vom începe călătoria adevărată. Prin Regiunile Necunoscute şi spre următoarea galaxie.

Anakin fluieră încetişor.

— Cât va dura până când vă veţi întoarce?

— Câţiva ani cel puţin, îl asigură Pakmillu. Dar nucleul de depozitare are rezerve suficiente pentru zece ani şi ne aşteptăm să suplimentăm proviziile de hrană şi apă de-a lungul călătoriei. Mai mult, numărul nostru s-ar putea reduce dacă vom găsi lumi ospitaliere pe care să le colonizăm.

— Doar nu veţi lăsa oamenii în Regiunile Necunoscute? întrebă Anakin încruntat.

— Dacă îi lăsăm, atunci vor avea provizii şi echipament suficient ca să se poată stabili acolo, îl asigură Pakmillu. Vom lăsa, de asemenea, şi unul dintre cuirasate pentru apărare şi transport. După cum puteţi vedea din modul în care a fost proiectat Zbor în Necunoscut, va fi relativ simplu să detaşăm un singur

cuirasat de restul complexului spaţial.

Anakin dădu din cap neîncrezător.

— Tot sună periculos.

— Suntem bine pregătiţi, îi aminti Pakmillu. Şi bineînţeles, avem optsprezece Jedi la bord. Vom fi în siguranţă.

— Sau cel puţin atât cât poţi fi oriunde în zilele noastre, murmură Obi-Wan.

— Va fi în acelaşi timp şi o aventură glorioasă, continuă Pakmillu privindu-l pe Anakin. Ce păcat că nu poţi veni şi tu cu noi.

— Am încă multe lucruri pe care aş vrea să le fac aici, răspunse Anakin cu un uşor tremur de emoţie colorându-i vocea şi simţul.

Se uită spre Obi-Wan, iar emoţia dispăru sub o postură mai potrivită pentru un Jedi.

— Şi apoi, nu îmi pot părăsi maestrul până când nu îmi închei pregătirea.

— Cu şase Maeştri Jedi la bord ai avea mai multe alternative pentru profesor, îi sublinie Pakmillu.

— Nu aşa stau lucrurile, îi explică Obi-Wan căpitanului.

Îl uimea câteodată cum oamenii care nu aveau nici cea mai vagă idee despre cum se aplica metodologia Jedi ţineau totuşi să îşi exprime cu glas tare ignoranţa.

— Spuneai că Maestrul C’baoth va sosi curând?

— De fapt chiar am sosit, tună vocea lui C’baoth de-a latul încăperii.

Obi-Wan se întoarse. Iată-i, tocmai intrau în încăpere C’baoth şi Lorana Jinzler.

— Ce surpriză, Maestre Kenobi, continuă C’baoth trecând lejer prin aglomeraţia din centru.

Nimeni nu a trebuit să îi facă însă loc să treacă, deşii era să se lovească de câţiva. Din fericire, cei mai mulţi tehnicieni erau prea ocupaţi cu treburile lor ca să îl

remarce. Lorana trecu printre ei mai atentă, arătând evident stânjenită.

— Credeam că ai plecat spre Sulorine până acum.

— Am fost scos din misiune, îi explică Obi-Wan. Am ceva de vorbit cu tine, Maestre C'baoth.

C'baoth aprobă din cap.

— Desigur. Spune.

Obi-Wan îşi luă inima în dinţi. Între C'baoth şi Anakin avea să îi fie destul de neplăcut.

— Anakin şi cu mine am vrea să ne alăturăm expediţiei.

Cu colţul ochiului îl văzu pe Anakin privindu-l mut de uimire.

— Am vrea?! exclamă băiatul.

— Am vrea, repetă Obi-Wan cu fermitate. Măcar până la marginea galaxiei.

C'baoth făcu o grimasă.

— Deci Maestrul Yoda admite în sfârşit că aş putea într-adevăr să o găsesc pe Vergere?

— Cine este Vergere? întrebă Lorana.

— Un Jedi care a dispărut, îi explică C'baoth scurt fără să îşi ia ochii de pe figura lui Obi-Wan. Maestrul Kenobi a încercat odată să o găsească şi a dat greş.

— Nu a fost vorba în mandatul călătoriei despre vreo misiune de căutare şi salvare, exclamă dintr-o dată Pakmillu îngrijorat.

— Pentru că este o misiune Jedi, Căpitane, care nu te interesează pe tine, îi spuse C'baoth. Nu îţi face griji, nu va interfera cu programul nostru.

Îşi ridică sprâncenele spre Obi-Wan.

— Sper doar că nu ai cerut să vii cu noi din dorinţa de a-ţi mai domoli sentimentul de vină.

— Nu am cerut să vin deloc, îi spuse Obi-Wan. Fac doar ce mi-a ordonat Consiliul.

— Aşa cum facem cu toţii, îi răspunse C'baoth pe un

ton ironic şi îşi mută privirea spre Anakin. Dar tu, tinere Skywalker? Pari destul de nemulţumit de această schimbare de planuri.

Obi-Wan îşi ţinu răsuflarea. Avusese câteva motive pentru care nu îi spusese mai din timp lui Anakin de mandatul cu care fusese însărcinat de Windu, printre care ultimul fiind faptul că băiatul îl privea pe C'baoth cu prea multă admiraţie. Dacă i-ar fi spus lui Anakin că trebuie să meargă în Yaga Minor ca să stea cu ochii pe C'baoth, ar fi fost nevoit să dea nişte explicaţii. Nu îşi dorea să îl deziluzioneze povestindu-i de bănuielile lui Windu legate de o posibilă implicare a lui C'baoth în incidentul de pe Barlok.

Din fericire, ieşi repede la iveală faptul că decizia de a-l ţine pe băiat în ceaţă a fost cea corectă.

— Nu sunt nemulţumit deloc, Maestre C'baoth, răspunse Anakin cu vocea clară şi complet sinceră. Am fost doar surprins. Maestrul Obi-Wan nu mi-a spus nimic până acum.

— Dar vrei să mergi să vezi Regiunile Necunoscute împreună cu mine?

Anakin ezită.

— Nu vreau să părăsesc Republica pentru totdeauna, spuse el. Dar m-a impresionat modul în care ai controlat lucrurile pe Barlok şi cum ai lămurit conflictul iscat între părţi. Sunt convins că am învăţat mult doar privindu-te zi de zi.

C'baoth zâmbi ironic spre Obi-Wan.

— Măcar un lucru tot i-ai transmis bine băiatului, Maestre Kenobi. Vorba mieroasă.

— Eu sper că i-am transmis mai mult decât atât, îi spuse Obi-Wan fără nici o intonaţie. Dar adevărul este că are dreptate când spune că poate învăţa mult de la tine.

Arătă cu capul spre Lorana.

— Aşa cum sunt convins că ar fi de acord şi

Padawan Jinzler.

— Aşa este, fu C'baoth de acord. Dar este Jedi Jinzler acum. A fost ridicată la rang de Cavaler Jedi în urmă cu trei săptămâni.

— Serios? spuse Obi-Wan ascunzându-şi cu grijă surpriza.

După modul în care a auzit-o vorbind pe Barlok, s-ar fi gândit că evenimentul nu s-ar fi întâmplat nici în câţiva ani.

— Scuzele mele, Jedi Jinzler, şi în acelaşi timp felicitările mele. Să înţeleg că vei călători şi tu la bordul complexului spaţial Zbor în Necunoscut cu Maestrul C'baoth?

— Sigur că va călători cu mine, se răsti C'baoth înainte ca Lorana să aibă timp să răspundă ceva. Este una dintre cei aleşi, una dintre puţinii Jedi în care am încredere completă.

— Nu ai încredere nici măcar în Jedi? se miră Anakin surprins.

— Am spus că am încredere completă, repetă C'baoth cu voce gravă. Sigur că sunt şi alţii în care am încredere. Dar până la un punct.

— Aha, înţelese Anakin şi dădu înapoi.

— Din fericire, tu şi cu instructorul tău faceţi parte din acel grup destul de larg, spuse C'baoth zâmbind uşor. Prea bine, Maestre Kenobi. Tu şi ucenicul tău Padawan veţi putea să mă însoţiţi până la marginea galaxiei, cu condiţia să vă preocupaţi singuri de modalitatea de întoarcere în Republică.

— Mulţumim, spuse Obi-Wan. Astronava Delta-Doisprezece Spirit Stelar pe care o vom folosi la întoarcere este la suprafaţă, gata să fie adusă pe orbită şi încărcată la bord.

— Bun, încheie C'baoth. Veţi sta aici la bordul Cuirasatului Unu. Căpitane, aranjează-le cabine.

— Da, Maestre C'baoth, mormăi Pakmillu. Am săpun cabinierul...

— Tu te vei îngriji de cabinele lor, repetă C'baoth subliniind subtil, dar evident primul cuvânt. Ei sunt Jedi. Le vei acorda atenţie conform rangului.

Tentaculele de pe gura lui Pakmillu se încordară.

— Am înţeles, Maestre C'baoth.

Se apropie de un pupitru şi apăsă câteva butoane cu mâinile tremurând.

— Şi Jedi Jinzler?

— I-am rezervat deja cabină lângă mine, îi spuse C'baoth. Puntea Trei, Apartamentul A-Patru.

— Prea bine, răspunse Pakmillu privind ecranul. Maestre Kenobi, veţi sta împreună cu Maestrul Skywalker în Apartamentul A-Opt pe Puntea Cinci. Sper că vă va fi pe plac.

— Va fi, se răsti C'baoth înainte ca Obi-Wan să poată răspunde. Acum poţi să însărcinezi pe cineva să îi conducă până la cabine.

Din spatele lor se auzi brusc un zgomot de fier rupt. Obi-Wan se răsuci şi văzu o foaie mare dintr-o reţea conductoare desprinzându-se de perete şi atârnând precar deasupra unor pupitre de control. Îşi întinse Forţa...

C'baoth ajunse primul, prinzând foaia de metal într-o strânsoare solidă cu ajutorul Forţei, chiar dacă se desfăcuse şi atârna întreagă în aer.

— Jedi Jinzler, oferă-le asistenţă, ordonă el.

— Da, Maestre C'baoth, spuse Lorana şi se grăbi să ajute.

— Căpitan Pakmillu, ai de gând să le găseşti pe cineva să îi însoţească pe noii noştri pasageri? Continuă C'baoth pe un ton liniştit ţinând în continuare reţeaua de metal plutind deasupra pupitrelor.

— Nu este nevoie, spuse Obi-Wan. Am studiat

planurile punţilor cuirasatelor pe drum până aici. Putem să ne descurcăm singuri.

C'baoth se încruntă discret şi pentru o secundă Obi-Wan se gândi că va insista să primească oricum însoţitor, aşa cum era potrivit pentru rangul Jedi. Dar apoi cutele dispărură şi aprobă din cap.

— Prea bine, spuse. Căpitan Pakmillu a organizat o cină festivă pentru prima seară în sala de mese a ofiţerilor superiori la ora şapte. Maeştrii Jedi care mă însoţesc vor fi acolo. Vă aştept să veniţi şi voi.

— Vom fi onoraţi, răspunse Obi-Wan.

— Şi va trebui să vă opriţi mai întâi la centrul medical de pe Cuirasatul Unu, adăugă Pakmillu. Reprezentantul Cancelarului Suprem ne-a instruit ca întreg personalul să fie examinat complet, inclusiv să dea mostre de sânge şi ţesut pentru a fi trimise la analiză pe Coruscant. Aparent, există temeri legate de viruşi incubaţi sau potenţiale epidemii.

— Ne vom prezenta la controlul medical, promise Obi-Wan. Ne vedem diseară, atunci.

Îl împinse discret pe Anakin şi traversară împreună Centrul de Operaţiuni Combinate.

— Maestrul C'baoth pare să ştie foarte bine ce vrea, nu crezi? comentă el.

— Nu văd nimic rău aici, spuse Anakin cu fermitate. Dacă şi Maestrul Yoda sau Maestrul Windu ar vorbi la fel cu Senatul şi Cancelarul din când în când, poate că s-ar face mai multe lucruri cum trebuie.

— Mda, murmură Obi-Wan. Posibil.

***

Reţeaua de metal desprinsă din perete era grea şi destul de flexibilă, cât să o facă dificil de cuprins dintr-o dată. Din fericire, aşa ceva nu constituia o problemă

pentru un Jedi. Cu ajutorul Forţei, Lorana o ridică la loc în poziţia iniţială, ţinând-o apăsată cât timp tehnicienii se grăbiră să îi refacă sudurile de prindere.

— Mulţumim, pufni şeful de echipă după ce o prinseră la loc. Reţelele acestea sunt îngro... adică ne dau bătăi de cap când se desprind aşa.

— Nici o problemă, îl asigură Lorana. Mă bucur că v-am putut ajuta.

— Şi eu, mormăi el. Am auzit pe cineva spunând că te cheamă Jinzler?

— Da, îi confirmă ea. De ce?

— Fiindcă avem şi noi un Jinzler în echipă, îi spuse el şi butonă aparatul de comunicaţie. Un tip pe care îl cheamă Dean. Vreo rudă?

— Nu ştiu, îi răspunse Lorana. Aveam doar zece luni când am intrat în Templul Jedi. Nu ştiu absolut nimic despre familia mea.

— Aoleo, nu au venit niciodată să te vadă?

— Nu li se îngăduie familiilor să ne viziteze, îi explică Lorana.

— Aha, exclamă celălalt surprins.

Se auzi un ton din aparatul de comunicaţie şi şeful de echipă îl duse la gură.

— Jinzler? Brooks sunt. Unde eşti?... Bun, ia o pauză şi dă fuga până în cantină... Fiindcă vreau să te văd, de-aia!

Închise aparatul şi îl aşeză înapoi la centură.

— Pe aici, Jedi Jinzler, îi arătă el una dintre uşile de la tribord ale Centrului de Operaţiuni Combinate.

— Dar am spus deja că nu îl cunosc, protestă ea, dar îl urmă.

— Aşa este, dar poate că te ştie el, îi spuse Brooks.

Păşiră prin uşă în coridor, iar el se întoarse spre cel mai apropiat turbolift.

— Merită să verificăm oricum, nu?

Lorana simţi un nod în gât.

— Cred că da.

Se urcară într-un turbolift cu care coborâră trei niveluri sub puntea de comandă, apoi de-a lungul unui coridor până într-o sală largă plină de mese şi cu o tejghea lungă la un capăt. Vreo zece oameni şi extratereştri şedeau câte doi-trei pe la mese, discutând cu voci scăzute în faţa unor pahare cu lichide multicolore, în timp ce trei droizi serveau preocupaţi în spatele tejghelei.

— Uite-l acolo, spuse Brooks, arătând cu mâna spre o masă aflată lângă peretele din spate.

Un tânăr brunet şedea singur la masă, cuibărind o cană fierbinte între palme.

— Haide să vă fac cunoştinţă.

Şeful de echipă porni de-a lungul cantinei, schimbând saluturi cu cei de la mese în timp ce trecea pe lângă ei. Lorana îl urmă, incertitudinea crescând treptat tot mai puternică... Şi de îndată ce se apropiară la câţiva metri de el, tânărul se întoarse pe jumătate, moment în care ea îi desluşi profilul.

Era acelaşi individ pe care îl văzuse de atâtea ori pe Coruscant.

Se opri brusc, cu trupul tensionat. Brooks nu sesiză, ci îşi continuă drumul până lângă masă.

— Hei, Jinzler, îl strigă el şi arătă înspre fată. Vreau să îţi prezint pe cineva.

Tânărul se întoarse complet cu scaunul.

— Nu este nevoie, spuse el cu vocea sigură, dar amestecată cu un pic de amărăciune şi tensiune neplăcută. Jedi Lorana Jinzler, presupun.

Cu un efort, Lorana îşi recăpătă glasul.

— Da, răspunse ea.

Cuvântul se auzi mai calm decât s-ar fi aşteptat ea.

— Dean Jinzler, presupun.

— Voi vă ştiţi, deci? întrebă Brooks privind încruntat de la unul la celălalt.

— Deloc, răspunse Jinzler. Este doar sora mea.

— Sora?!...

Brooks se uită la el uimit, apoi la Lorana.

— Dar am crezut...

— Mulţumesc, îi spuse Lorana şi îi făcu un semn microscopic să se retragă.

— Hă... mda.

Încă privindu-i confuz, Brooks se retrase printre mese, căutând cu mâinile obstacolele din urma lui. Ajunse la uşă şi dispăru afară din cantină.

— Presupun că ai de gând să iei un loc, o provocă tânărul Jinzler.

Lorana îşi întoarse atenţia asupra lui. O privea cu aceeaşi amărăciune pe care o remarcase la el şi în celelalte ocazii când îl văzuse în apropiere. Ochii lui însă nu erau negri, contrar aşteptărilor sale, ci aveau aceeaşi nuanţă ciudată de gri ca şi ai ei.

— Da, spuse ea şi se duse spre un scaun din partea opusă a mesei.

Îşi strânse roba împrejur şi se aşeză.

— Presupun că ar trebui să te felicit cu ocazia promovării examenelor, spuse tânărul Jinzler. Ai ajuns un adevărat Jedi acum.

— Mulţumesc, răspunse Lorana încercând să desluşească ceva pe figura lui.

Părea să existe o asemănare familială, putea să observe. Curios că nu o văzuse totuşi niciodată până în acel moment.

— Îmi ţii evidenţa?

— Părinţii mei o ţin.

Îşi strânse buzele şi se corectă.

— Părinţii noştri o ţin.

— Da, murmură ea. Îmi este teamă însă că nu ştiu

nimic despre ei. Sau despre tine.

— Nu, fireşte că nu, comentă el. Dar eu ştiu totul despre tine. Totul, începând cu pregătirea din copilărie, apoi cu ucenicia pe lângă Jorus C'baoth, continuând cu prima luptă cu sabia de lumină şi terminând cu promovarea la rangul de Cavaler Jedi.

— Sunt impresionată, exclamă Lorana şi încercă un zâmbet timid.

— Nu trebuie, îi spuse el neîntorcându-i zâmbetul. Ştiu toate acestea doar pentru că părinţii mei au un prieten care încă lucrează în Templu. Mi-au îndesat pe gât toate realizările tale. Te-au iubit, ştiai?

Pufni încet.

— Nu. Fireşte că nu ştiai. Nu te-ai obosit niciodată să afli.

Îşi coborî privirea spre cană şi sorbi o înghiţitură. Lorana se uită la el, tremurând în faţa mâniei şi amărăciunii pe care o simţea venind spre ea precum aburul din cană. Oare ea ce făcuse să stârnească atâta mânie?

— Nu ni s-a permis niciodată ca ucenici Padawan să cunoaştem ceva despre familiile noastre, rosti ea în mijlocul tăcerii. Chiar şi acum, când am devenit Jedi, tot nu este recomandat.

— Mda, comentă el. Sigur.

— Fireşte că există motive întemeiate pentru acest fapt, continuă ea cu încăpăţânare. Există multe lumi în cadrul Republicii unde legăturile familiale şi rangul constituie părţi importante ale culturii. Un Jedi care ar cunoaşte din ce familie se trage s-ar afla în imposibilitatea de a negocia imparţial în disputele legate de poporul său.

— Ceea ce nu poate opri totuşi familia să se intereseze de tine, vezi? se răsti el. Pentru că a mea aşa a făcut. Chiar după ce preţioşii tăi Jedi i-au dat afară, au

reuşit cumva să afle tot ce ai făcut...

— Ia stai puţin, îl întrerupse Lorana. Ce vrei să spui cu “i-au dat afară”? Cine i-a dat afară?

— Voi Jedi aveţi probleme cu auzul? întrebă el supărat. Ţi-am spus deja, unul dintre înalţii şi puternicii voştri Jedi. Mama şi tata erau muncitori civili în cadrul Templului, ocupându-se de întreţinerea şi reparaţia sistemelor electronice în zonele publice. Erau buni în meseria lor. Doar că după ce te-au luat pe tine, pe ei i-au dat afară. Măreţii tăi Jedi nu şi-i doreau nici măcar în aceeaşi clădire cu tine, bănuiesc.

Lorana simţi cum i se strânge stomacul. Nu avea cunoştinţă de acest incident în mod particular, deşii auzise de alţii care păţiseră la fel. Dar era clar că nu i-ar fi servit la nimic să îi explice fratelui său logica din spatele politicii de izolare strictă aplicată în Templu.

— Au reuşit să îşi găsească de lucru?

— Nu, am murit cu toţii de foame, se stropşi el. Fireşte că au găsit de lucru. Mai prost plătiţi, bineînţeles, dar au trebuit să accepte în grabă pentru că eram constrânşi să împachetăm şi să ne mutăm. Nimănui nu îi păsa să le spună măcar de ce nu puteau să mai stea în Templu după ce te-au acceptat pe tine. Dar nu aici este problema.

— Atunci unde este problema?

Timp de un minut foarte lung el rămase holbându-se la ea, confuzia măcinându-l ca valurile oceanului într-o furtună de iarnă.

— Voi Jedi credeţi că sunteţi perfecţi, spuse el într-un târziu. Credeţi că ştiţi ce este bine pentru toţi şi pentru toate. Ei bine, nu sunteţi şi nici nu ştiţi.

Lorana simţi un nod în gât.

— Ce ţi s-a întâmplat, Dean? Îl întrebă ea blând.

— Oho, acum sunt Dean, nu? se răţoi el. Acum pretinzi că eşti sora mea iubitoare mai mare? Crezi că

poţi să fluturi din mână sau din sabia ta preţioasă de lumină şi să ne împăcăm?

— Pentru ce să ne împăcăm? insistă Lorana. Te rog. Vreau să ştiu.

— Am crezut că voi Jedi ştiţi totul.

Lorana oftă.

— Nu, bineînţeles că nu ştim.

— Mda, nu ai mai avea aceeaşi părere dacă ai sta să îi asculţi pe părinţii noştri, se răsti el. Tu ai fost copilul perfect, standardul faţă de care noi ceilalţi eram măsuraţi şi judecaţi. Lorana ar fi făcut una sau Lorana ar fi făcut alta; Lorana ar fi spus aşa sau Lorana nu ar fi spus niciodată aşa. Parcă trăiam cu o mică zeitate în casă. Şi atât de complet absurd, din moment ce nu puteau avea nici cea mai vagă idee ce ai fi făcut sau spus într-o anume situaţie. De abia dacă puteai să umbli când te-au trimis de acasă.

Ochii tânărului se răciră şi mai mult.

— Dar fireşte că erai plecată, nu? Din această cauză funcţiona toată treaba. Nu erai niciodată acolo să greşeşti sau să îţi pierzi cumpătul, sau să verşi mâncarea pe podea. Au putut să îţi construiască micul altar fără să fie nevoiţi să vadă ceva care să spargă cumva balonul de perfecţiune pe care l-au umflat în jurul numelui tău.

Îşi ridică din nou cana, dar o aşeză la loc pe masă fără să bea din ea.

— Dar eu ştiam, mârâi el privind în fundul cănii. Te-am urmărit. Nu eşti perfectă. Nu eşti nici măcar aproape de perfecţiune.

Lorana trecu rapid în revistă anii grei de pregătire şi criticile constante ale lui C'baoth.

— Nu, murmură ea. Nu sunt.

— Nu ai nici măcar spirit de observaţie, gesticulă el spre ea. Dă-mi să îţi văd arma aceea pestriţă.

— Sabia mea de lumină?

Încruntându-se, o scoase de la cingătoare şi o aşeză pe masă.

— Da, la ea mă refer, spuse el, dar nu făcu nici un gest să o atingă. Este un ametist, nu?

— Da, răspunse fata privind splintul de activare. Am primit-o cadou de la nişte oameni pe care eu şi Maestrul C'baoth i-am ajutat într-unul dintre sistemele de mijloc de pe Coruscant.

Jinzler dădu din cap a negaţie.

— Nu, a fost un cadou din partea părinţilor noştri. Ei îi ştiau pe oamenii aceia, ei i-au rugat să ţi-o dea.

Strâmbă din gură.

— Dar tu nici măcar nu ţi-ai putut da seama că ar fi aşa, nu?

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse Lorana dându-şi seama că frustrarea pe care i-o provoca acel individ şi mânia pe care o afişa el ameninţa să se spargă în propria ei mânie. Cum aş fi putut să îmi dau seama?

— Pentru că eşti Jedi, se răsti el. Ar trebui să ştii totul. Pariez că Maestrul tău C'baoth a ştiut de unde provine.

Lorana inspiră adânc.

— Ce vrei de la mine, Dean?

— Hei, tu ai venit să mă cauţi acum şi nu invers, o contră el. Tu ce vrei?

Pentru o clipă fata privi în ochii lui. Ce să vrea ea de la el?

— Vreau ca tu să accepţi ceea ce este, îi spuse. Trecutul a rămas în urmă. Nici unul dintre noi nu îl mai putem schimba.

— Vrei ca eu să nu schimb trecutul? întrebă el morocănos. Mda, bine, cred că pot să îţi fac pe plac.

— Vreau să accepţi, continuă ea ignorându-i sarcasmul, că indiferent care ar fi sentimentele tale faţă de părinţii tăi, ai noştri, valoarea ta nu este definită de

părerile sau judecăţile lor.

El pufni.

— Scuze, dar tocmai ai spus să nu schimb trecutul, spuse el. Altceva?

Ea îl privi drept în ochi.

— Vreau să încetezi cu ura aceasta, îi spuse ea încet. Ura aceasta faţă de tine... Şi faţă de mine.

Îi văzu muşchii tensionaţi în jurul gâtului.

— Eu nu urăsc, spuse el cu voce egală. Ura este o emoţie, iar Jedi nu au emoţii. Corect?

— Tu nu eşti Jedi.

— Adevărata problemă aici este, vezi? Spuse el cu amărăciune. Mama şi tata au vrut să aibă Jedi. Iar eu nu sunt, nu? Dar nu îţi face griji, pot să mă prefac şi eu. Nu există emoţie, există numai linişte. Jedi îi serveşte pe ceilalţi, nu îi domină, pentru binele galaxiei. Jedi respectă viaţa, orice formă ar lua ea... Vezi?

Brusc, paharul se umplu pentru Lorana.

— Îmi pare rău, Dean, spuse ea ridicându-se în picioare. Îmi pare rău pentru durerea pe care o simţi şi pe care eu nu o pot vindeca. Îmi pare rău pentru pierderea pe care crezi că ai suferit-o şi pe care eu nu ţi-o pot recupera.

Se forţă să îl privească drept în ochi.

— Şi îmi pare rău că ai pornit pe un drum pe care îţi vei irosi viaţa, o decizie pe care doar tu o poţi schimba.

— Drăguţ, comentă el. Singurul lucru la care nimeni nu poate egala un Jedi este discursul. Mai ales discursurile de adio.

Ridică din sprâncene.

— Pentru că a fost un discurs de adio, nu?

Lorana se uită de jur împrejurul cantinei, amintindu-şi unde se afla. Zbor în Necunoscut.

— Încă nu am luat o decizie.

El ridică din nou din sprâncene.

— Chiar poţi lua decizii? o întrebă el sarcastic. Eram convins că doar Consiliul Jedi trebuie să ia toate deciziile în locul vostru.

— Sper să îţi găseşti drumul, Dean, îi spuse Lorana luându-şi sabia de lumină de pe masă şi legând-o la loc la centură. Sper să îţi vindeci suferinţa.

— Păi, poţi să speri în următorii ani, îi spuse el acru. Grăbeşte-te să te întorci. Avem atâtea să ne spunem, surioară.

Îşi luă cana şi se răsuci în scaun cu spatele spre ea. Lorana îi privi ceafa, simţind în gură gustul acid al înfrângerii.

— Vorbim mai târziu, încheie ea. Frăţioare.

El nu îi mai răspunse. Reţinându-şi lacrimile, Lorana ieşi din cantină ca o furtună.

O vreme umblă fără ţintă pe coridoare, ocolind mecanic tehnicienii şi droizii pe care îi întâlnea şi în acelaşi timp încercând să ocolească şi durerea care îi întuneca ochii şi mintea. O cuprinse un sentiment destul de distant de şoc atunci când ochii i se limpeziră şi văzu că ajunse înapoi în Centrul de Operaţiuni Combinate.

C'baoth şi Pakmillu erau încă acolo, discutând lângă unul dintre pupitrele de navigaţie.

— A, Jedi Jinzler, exclamă C'baoth şi îi făcu semn să se apropie. Bănuiesc că eşti mulţumită de cabină.

— De fapt, nu am văzut-o deocamdată, recunoscu Lorana.

— Dar ne vei însoţi în călătorie, nu? adăugă Pakmillu cu voce gravă. Am înţeles că ar fi o oarecare neînţelegere pe această temă.

— Nu există nici o neînţelegere, insistă C'baoth. Vine şi ea cu noi.

Pakmillu o privea cu ochii săi largi.

— Jedi Jinzler? o invită el să dea un răspuns.

Lorana inspiră adânc, având imaginea fratelui său

încă vie în faţa ochilor. Imagine care de acum înainte va fi prezentă pentru totdeauna undeva la marginea vieţii ei.

— Maestrul C'baoth are dreptate, îi spuse ea căpitanului. Voi fi onorată să călătoresc cu voi la bordul complexului spaţial Zbor în Necunoscut.

Şi mai ales, adăugă ea doar pentru sine, cu cât aveau să plece mai repede, cu atât mai bine.

13.

— Iar aici aveţi lista finală a echipajului şi pasagerilor, încheie Căpitanul Pakmillu înmânându-i ultimul infocard.

— Mulţumesc, răspunse Doriana, acceptând infocardul şi punându-l împreună cu celelalte în buzunarul hainei. Nu mai aveţi nevoie de nimic altceva?

— Nimic la care eu sau ceilalţi cincizeci de mii de oameni să ne fi gândit, îl asigură Pakmillu cu nota tipică de umor mon calamari. Sunt convins că Zbor în Necunoscut este gata să decoleze.

— Excelent, exclamă Doriana. Cancelarul Suprem Palpatine va fi încântat de această veste.

— Nu am fi reuşit fără ajutorul lui, declară grav Pakmillu. Vă rog să îi transmiteţi încă o dată toată recunoştinţa din partea noastră pentru tot efortul depus.

— Cu siguranţă, îi promise Doriana.

Ştia că va fi şi pentru ultima dată.

— Atunci toate pregătirile sunt încheiate. Ne revedem în... cât? Cinci ani? Zece?

— Oricât de mult ar dura, spuse Pakmillu privind înjur spre puntea de comandă de pe Cuirasatul Unu. Dar ne vom întoarce.

— Abia aştept să reveniţi, se bucură Doriana cu

toată falsa sinceritate de care era în stare. Până atunci, să aveţi o călătorie în siguranţă. Şi nu uitaţi, dacă descoperiţi totuşi ceva de care să aveţi nevoie, Cabinetul Cancelarului Suprem este pregătit să vă ajute. Aveţi încă trei săptămâni până când veţi părăsi spaţiul Republicii, suficient timp pentru a putea încărca provizii sau echipament de urgenţă şi să le transportăm până la voi.

— Am să ţin minte, mulţumi Pakmillu înclinând respectuos din cap. Pot să vă însoţesc înapoi la astronava de transport?

— Nu este nevoie, îl asigură Doriana. Ştiu că trebuie să aveţi sute de treburi de care să vă ocupaţi înainte de a părăsi Yaga Minor. Zburaţi cu grijă şi Forţa fie cu voi.

— Cu nouăsprezece Jedi la bord, sunt convins că va fi, îl asigură şi Pakmillu. Mai exact, nouăsprezece şi jumătate.

— Cu siguranţă, fu Doriana de acord şi îşi păstră zâmbetul deşii în sinea lui se încruntă.

Cum adică, nouăsprezece Jedi? Şi jumătate?

— Drum bun, Căpitane.

Aşteptă până când pilotul manevră astronava cu care venise, o scoase din hangarul frontal al Cuirasatului Unu şi o purtă prin straturile superioare ale atmosferei planetei Yaga Minor, înainte să scoată lista pasagerilor pe care o primise de la Pakmillu şi să o introducă în datapad. Ultima numărătoare de care ştia se oprea la şaptesprezece, nu nouăsprezece. Să fi fost vorba de o schimbare de ultimă oră în planuri? Şi ce naiba era jumătate de Jedi? Zvonurile despre cum murise Darth Maul îi reveniră neplăcut în memorie...

Afişă lista cu Jedi şi o citi rapid de sus până jos. Numele îi erau foarte cunoscute, majoritatea dintre ei aparţinând unor potenţiali indezirabili pe care el însuşi îi sugerase lui C’baoth să îi invite la bord în măreaţa expediţie. Prima adăugată pe listă, Lorana Jinzler, nu era

chiar o surpriză; Doriana se gândise că era foarte probabil ca fosta ucenică Padawan să decidă să mai stea împreună cu C'baoth o vreme. Ceilalţi doi erau Obi-Wan Kenobi şi ucenicul său Padawan, Anakin Skywalker.

Doriana zâmbi în sinea lui. Deci Skywalker era jumătatea de Jedi de care pomenise Pakmillu. Drăguţ; plus un bonus neaşteptat după toată munca lui asiduă. De când Kenobi şi băiatul aproape că reuşiseră să saboteze operaţiunea de pe Barlok, rămăsese cu o senzaţie neplăcută la auzul numelui lor. Moartea faimosului cuplu la bordul complexului spaţial Zbor în Necunoscut avea să fie cu atât mai convenabilă.

Zbor în Necunoscut se desfăcuse de ultimele legături ale echipamentului de susţinere şi îşi croia drum încet în afara câmpului gravitaţional al planetei Yaga Minor spre adâncul spaţiului. Un minut mai târziu, sub privirile lui Doriana care îi urmărea plecarea, complexul de cuirasate sclipi scurt şi dispăru în hiperspaţiu.

Îşi coborî privirile pe lista afişată de datapad. Deocamdată, bonus sau nu, trebuia să ia legătura cu Sidious şi să îi aducă la cunoştinţă că Obi-Wan Kenobi şi Skywalker se urcaseră la bord, măcar să se asigure că acest lucru corespundea întru totul cu planurile Lordului Sith.

Şi făcea bine să îl anunţe înainte ca Zbor în Necunoscut să îşi poarte imensitatea în afara spaţiului Republicii. Pentru totdeauna.

Aeronava îl duse la portul spaţial Yavvitiri, aflat la câţiva kilometri de Centrul de Pregătiri unde se desfăşurase munca preliminară pentru Zbor în Necunoscut. Palpatine şi Senatul încercaseră să păstreze discreţia asupra proiectului, probabil de teama unor reacţii ostile îndreptate împotriva cheltuielilor masive şi nejustificate, lucru pe care îl reuşiseră în cea mai mare parte. În timpul călătoriilor sale oficiale şi neoficiale pe

care le întreprinsese în ultimele şase săptămâni, Doriana nu aflase practic pe nimeni care să fi auzit de proiect.

Totuşi, aici, în plin centrul proiectului, cu greu au putut fi ignorate lucrările. Dar spre surprinderea lui, nu auzi despre plecarea complexului spaţial Zbor în Necunoscut nici măcar un cuvinţel pe coridoarele portului spaţial. Adevărat, lucrările se mutaseră în cea mai mare parte chiar pe Cuirasate cu patru săptămâni în urmă, mutând astfel proiectul din faţa opiniei publice. Dar tot ar fi trebuit să dea peste careva ieşit mai mult cu capul din noroi care să remarce până la urmă un astfel de eveniment istoric.

Probabil că în aceste zile de agitaţie politică şi socială, se gândi el, chiar şi evenimentele istorice erau repede uitate. În acest caz particular, că era sau nu remarcat, avea acelaşi rezultat.

Îşi lăsase aeronava andocată în partea mai îndepărtată a portului spaţial, în zona restricţionată rezervată pentru diplomaţi şi înalţi oficiali guvernamentali. Trecu de controlul de securitate şi se îndreptă prin labirintul de coridoare către puntea de andocare. Descuie trapa de acces şi intră în astronavă, o încuie la loc în urma lui şi se duse spre carlingă. Se aşeză pe scaunul pilotului şi apelă turnul de control.

— Sunt Kinman Doriana de la Cabinetul Cancelarului Suprem, se identifică el când primi răspuns de la controlorul de zbor. Solicit culoar de decolare în treizeci de minute.

— Recepţionat, Doriana, se auzi vocea controlorului de zbor. Confirmăm culoar de zbor în treizeci de minute.

— Mulţumesc.

Închise comunicaţia şi acţionă comutatoarele de pornire a astronavei, privind cu atenţie toate ecranele şi indicatoarele pe măsură ce sistemele prindeau viaţă.

— Ai întârziat, Comandante Stratis.

Doriana mai privi încă o dată ecranele, apoi se răsuci în scaun la fel de liniştit. Neimoidianul stătea vârât pe jumătate în generatorul holografic aflat în spatele carlingii, privindu-l pe sub cele cinci boruri ale pălăriei sale scurte.

— Vicelord Siv Kav, îl salută Doriana. Pot să remarc cât de neconfortabil te-ai instalat.

— Foarte amuzant, mormăi Kav.

Forţându-şi umerii înainte şi înapoi, reuşi să îşi extragă trupul şi poalele largi ale robei din alcov.

— Ar fi trebuit să ajungi aici acum o oră.

— De ce? îl contră Doriana cu calm. Nu ţi-ai pregătit încă flota?

— Bineînţeles că am pregătit-o.

— Iar Zbor în Necunoscut de abia ce a pornit la drum, îi spuse Doriana. Suficient de mult timp pentru a pregăti ambuscada.

Îşi îndreptă capul discret.

— Sau cumva eşti nemulţumit că te-am lăsat să te ascunzi acolo în scorburică mai mult decât te-ai fi aşteptat să stai?

— Nu m-am ascuns, insistă neimoidianul băţos. Pur şi simplu nu am vrut să fiu găsit în cazul în care cineva de la Autoritatea Portuară intra aici pe neaşteptate.

— Cu acelaşi rezultat puteai foarte bine să aştepţi în cabina de oaspeţi, aşa cum ţi-am lăsat instrucţiuni, sublinie Doriana. Dar bineînţeles că de acolo nu puteai să mă spionezi când am cerut aprobare de zbor de la turnul de control. Spune-mi, ca să afli numele meu adevărat şi funcţia a meritat aşteptarea?

Ochii mari ai lui Kav îl priviră cu atenţie.

— Am mai fost trădaţi o dată de Maestrul tău, îi aruncă el cu vocea dintr-o dată întunecată. Darth Sidious ne-a promis că Naboo va fi al nostru, că vom avea acolo un cap de pod necesar. Dar imediat ce bătălia a luat

întorsătura cunoscută, ne-a abandonat.

— Faptul că bătălia a luat întorsătura respectivă nu a fost vina lui, îl contrazise Doriana. Vrei să dai vina pe cineva, dă-o pe Amidala. Şi nu prea îmi vine să cred că aţi fost abandonaţi.

— Atunci Naboo este al nostru? întrebă Kav cu sarcasm. Cred că mi-a scăpat această veste.

— Naboo nu este nimic, îi spuse Doriana. Federaţia Comercială există şi funcţionează, iar acest fapt are mai multă valoare. Sau ţi-a scăpat şi sancţiunea pe care trebuia să o suportaţi şi nu aţi mai primit-o pentru excesele voastre?

— Lipsa sancţiunii nu este meritul lui Sidious, insistă Kav. Este rezultatul acţiunii juridice şi preţul pe care l-am plătit prea multor avocaţi costisitori.

Doriana zâmbi subţire.

— Chiar crezi că sistemul juridic nu s-ar fi înclinat până acum în faţa autorităţii Senatului dacă nu ar fi manevrat cineva din umbră în numele vostru?

O umbră de nesiguranţă trecu pe faţa lui Kav.

— Tu? sugeră el.

Doriana ridică din umeri.

— Lord Sidious are mulţi slujitori.

— Dar iată că acest slujitor ocupă o funcţie importantă chiar în Cabinetul Cancelarului Suprem, arătă Kav spre el. Trebuie să îi fi de mare folos acolo.

Doriana îşi luă o figură severă.

— Da, îi sunt, spuse el rar. Şi începând din acest moment vei uita numele pe care l-ai auzit şi funcţia. Pentru totdeauna. Este clar?

Kav încercă să se stropşească nemulţumit, dar îl mai privi o dată pe Doriana.

— Foarte clar, Maestre Stratis, răspunse el în loc.

— Perfect.

Doriana îi arătă uşa de la carlingă.

— Atunci poate te întorci în cabină, eu am o astronavă de pilotat. Mi-ai adus coordonatele flotei?

— Da.

Degetele lungi ale lui Kav se strecurară în interiorul robei şi ieşiră cu un infocard.

— Nu ne ia mai mult de două zile să ajungem la ei.

— Perfect, spuse Doriana. Ar trebui să ne rămână timp să ne finalizăm strategia de atac.

— Eu sunt cel pregătit în tactici de luptă, se răţoi celălalt. Strategia de atac o voi stabili eu.

— Bineînţeles, îl asigură Doriana reţinându-şi un oftat. Am vrut doar să spun că voi fi pregătit să te sprijin. Dacă te întorci acum în cabină, vom putea porni la drum.

Neimoidianul se ridică cât era de mare şi, cu mândria deocamdată neştirbită, părăsi carlinga.

Dând din cap, Doriana se îndreptă spre alcovul generatorului holografic. Neimoidiani. Dacă nu ar fi controlat una dintre cele mai bune colecţii de maşinării de luptă din cadrul Republicii, ar fi recomandat de mult ca întreaga specie să fie vărsată în scurgerea cabinei de igienizare. Spera doar ca Sidious să reuşească în scurt timp să găsească pe altcineva mai competent pentru a-i înlocui.

Se aşeză în alcovul holografic, apoi apelă un releu din reţeaua HoloNet. Luminiţele indicatoare se aprinseră, iar el îl sună pe Maestru.

Aşteptarea fu mai lungă decât în mod obişnuit şi de câteva ori vru să se ridice şi să verifice sistemele pe bordul de comandă. Dar de fiecare dată rezistă tentaţiei. Dacă Sidious răspundea şi trebuia să îl aştepte să se întoarcă, nu avea să fie mulţumit.

În cele din urmă, figura binecunoscută acoperită cu glugă apăru în imaginea holografică.

— Raportează.

— Zbor în Necunoscut a pornit la drum, Lord Sidious,

începu Doriana. Îl am pe Vicelord Kav la bord şi ne vom îndrepta spre locul de întâlnire într-o oră.

— Excelent, exclamă Sidious. Ştii precis unde se va opri Zbor în Necunoscut în Regiunile Necunoscute?

— Da, Stăpâne, răspunse Doriana. Căpitan Pakmillu şi-a plănuit două opriri separate de verificare a sistemelor de navigaţie în primii opt sute de ani-lumină dincolo de spaţiul Republicii. Am coordonatele ambelor opriri.

— Asigură-te că profiţi de prima oprire, îl avertiză Sidious. În nerăbdarea lui, C'baoth ar putea ordona anularea celei de-a doua.

— Acesta este şi planul meu, Stăpâne, îi confirmă Doriana. Încă o problemă. Am lista finală a pasagerilor întocmită de Pakmillu, pe care sunt adăugaţi încă trei Jedi.

— Unul dintre ei fiind Lorana Jinzler, fără îndoială, îl întrerupse Sidious. C'baoth a informat mai devreme Senatul că îl va însoţi şi ea.

Colţurile gurii se ridicară scurt într-un zâmbet batjocoritor.

— Deşii nu cred că a anunţat-o şi pe fată.

— Da, ea este una dintre ei, îi confirmă Doriana. Ceilalţi sunt Obi-Wan Kenobi şi ucenicul său Padawan, Anakin Skywalker.

Zâmbetul lui Sidious dispăru.

— Skywalker?! şuieră el, cine a autorizat plecarea lui?

— Nu ştiu, Stăpâne, se apără Doriana cu inima bătându-i aprig în piept.

Ultima oară când îl văzuse pe Sidious în starea aceea, cineva a trebuit să moară. Violent.

— Probabil C'baoth...

— Nu trebuie să fie pe cuirasate, i-o tăie scurt Sidious. Trebuie să rămână aici. Ocupă-te de el.

— Am înţeles, Stăpâne, răspunse rapid Doriana. Fii fără grijă, am să îl dau jos.

Întinse mâna să închidă legătura, trecând mental în revistă opţiunile pe care le avea pentru a îndeplini noua sarcină. Prima oprire programată pentru Zbor în Necunoscut era în sistemul Lonnaw. Dacă se îndrepta imediat într-acolo...

Dar nu putea, nu cât timp îl avea pe Vicelord Kav la bord. Riscul era prea mare ca să îl vadă cineva pe neimoidian şi să facă o legătură pe care nu şi-o doreau. Trebuia mai întâi să îl lase pe Kav cu forţa de atac şi apoi să plece după Zbor în Necunoscut. Ceea ce însemna că pierdea legătura în Lonnaw, deci trebuia să încerce la următoarea lor oprire, Argai, tocmai în sectorul Haldeen. Dacă îi pierdea şi acolo...

— Aşteaptă.

Doriana se opri cu mâna deasupra panoului de control. Sidious strângea din buze şi Doriana avu senzaţia că Lordul Sith urmărise firul aceleiaşi logici la care se gândise şi el. Şi aparent ajunsese la aceeaşi concluzie nesigură.

— Nu, tu continuă-ţi planul, îi spuse Sidious cu vocea din nou calmă. Am să mă ocup eu să îl scot pe Skywalker de pe Zbor în Necunoscut.

— Da, Stăpâne, acceptă Doriana uşurat.

Nu avea nici cea mai vagă idee despre cum avea de gând Sidious să reuşească să îl întoarcă pe Skywalker din drum, în special având-u-i pe C'baoth şi încă alţi cinci Maeştri împotriva lui. Dar era până la urmă problema lui Lord Sith. Doriana scăpase de această sarcină, ceea ce era mai important.

— Am să revin cu un mesaj îndată ce misiunea va fi îndeplinită.

— Aşa să faci, Doriana, îl îndemnă Sidious.

Ochii îi erau ca întotdeauna ascunşi sub glugă; dar îi

era egal, pentru că Doriana putea să îi simtă arzând cale lungă de ani-lumină câţi îi despărţeau pe cei doi, înainte ca imaginea holografică să dispară cu un licăr.

Câteva secunde Doriana rămase pe loc, inspirând adânc pentru a-şi calma tensiunea care îi scutura încă trupul. Încă o dată, jocul se dovedise aproape fatal. Încă o dată scăpase cu viaţă.

Într-o altă situaţie viitoare, probabil că nu va mai scăpa.

Dar viitorul acela era încă departe. Deocamdată avea de găsit o flotă şi de pregătit o ambuscadă.

Şi optsprezece Jedi de ucis.

Închise holoproiectorul, se întoarse pe scaunul pilotului şi introduse infocardul lui Kav în cititor. Venise vremea să afle exact încotro se îndreptau.

14.

Turboliftul se opri din cursa printre pilonii de legătură la intrarea unei alte săli spaţioase de primire.

— În regulă, spuse Anakin deschizând uşa şi scoţând capul în afara vagonului. Aici am ajuns în...

Aruncă o privire nu prea discretă spre indicatorul de la intrare.

— Cuirasatul-Patru?

— Corect, îl aprobă C'baoth punându-i o mână pe umăr şi împingându-l uşurel afară din lift. Am ajuns acum la marginea cea mai îndepărtată a complexului spaţial Zbor în Necunoscut măsurată de la astronava de comandă, Cuirasatul-Unu.

— Seamănă destul de bine cu Tatooine, adăugă Obi-Wan sec.

— Aşa este, fu de acord Anakin. Doar că este mai multă răcoare şi mai puţin nisip.

— Tatooine? întrebă C'baoth.

— O mică planetă pe care a crescut Anakin, îi explică Obi-Wan. Localnicilor le place să spună că este cel mai îndepărtat punct de centrul universului, aşa cum este Cuirasatul-Patru cea mai îndepărtată zonă de puntea de comandă situată pe Cuirasatul-Unu.

C'baoth dădu din cap.

— Aha.

Arhitectura şi echipamentul Cuirasatului-Patru, remarcă Obi-Wan, erau identice cu cele de pe celelalte cuirasate pe care le trecuseră în revistă în timpul turului oferit de C'baoth. Deloc surprinzător, dacă lua în considerare modul în care fusese pregătită expediţia spaţială. Şi la fel ca în celelalte Cuirasate, oamenii pe care îi vedeau pe coridoare păreau să se mişte toţi cu paşi siguri, preocupaţi, afişând o expresie jovială, încrezătoare şi hotărâtă.

Le lipseau grijile. În ciuda tuturor piedicilor, măreaţa lor aventură începuse până la urmă, iar strălucirea caldă pe care le-o dădea reuşita era încă vie în sufletele lor.

— Maestrul Jedi Justyn Ma'Ning răspunde de acest Cuirasat, le spuse C'baoth în timp ce se îndreptau spre pupa. Cred că v-aţi întreţinut cu el la cina din prima seară.

— Da, am vorbit câteva minute, îl aprobă Obi-Wan. Dar credeam că de Cuirasatul-Patru răspunde Comandant Omano.

— Am vrut să spun că Maestrul Ma'Ning răspunde de operaţiunile şi activităţile Jedi, reveni C'baoth. Ar trebui să se fi întors în Sala de Conferinţe Cinci cu cei doi Cavaleri Jedi ai săi şi cu un grup ales de familii. Haideţi să vedem cum se descurcă.

— Pentru ce au fost alese familiile acestea? întrebă Obi-Wan.

— Pentru cea mai înaltă onoare posibilă, îi răspunse

C’baoth. În următoarele zile, câte unul dintre copiii fiecărei familii va începe antrenamentele Jedi.

Obi-Wan se uită chiorâş la el.

— Antrenamentele Jedi?!

— Exact, îi confirmă C’baoth. Vezi tu, pe lângă pregătirea tehnică de bază, posibilii colonişti au fost verificaţi şi dacă au copii sensibili la Forţă. Acele familii care promit cel mai mult au primit un statut preferenţial, deşii bineînţeles că am păstrat totul secret până acum. Avem unsprezece candidaţi cu totul, inclusiv cei trei de aici din Cuirasatul-Patru.

— Cât de mari sunt aceşti copii? întrebă Obi-Wan.

— Au vârste cuprinse între patru şi zece ani, răspunse C’baoth.

Ridică o sprânceană spre Anakin.

— Care este, cred, aceeaşi vârstă pe care o avea Maestrul Skywalker atunci când l-ai luat ca ucenic Padawan.

— Aşa este, îi confirmă Obi-Wan strâmbând din gură.

Timp de secole politica standard promovată de Templu stipula că doar pruncii pot fi acceptaţi în pregătirea Jedi, iar C’baoth ştia acest lucru. Din nefericire, Anakin reprezenta excepţia evidentă de la regulă, o excepţie pe care C’baoth intenţiona clar să o folosească drept justificare pentru hotărârea lui de acum.

— Dar părinţii lor?

— Ce treabă au părinţii lor?

— Şi-au dat toţi permisiunea pentru această pregătire?

— Şi-o vor da, îl asigură C’baoth. Cum am spus, să îţi dai copilul pentru a deveni Jedi este cea mai mare onoare posibilă.

— Adică nu i-ai întrebat până acum?

— Fireşte că nu! spuse C’baoth pe un ton uimit. Ce

părinte nu ar fi mândru să aibă un fiu sau o fiică Jedi?

Obi-Wan îşi luă inima în dinţi.

— Dar dacă dintr-un motiv oarecare ei nu văd lucrurile la fel...

— Mai târziu, îl întrerupse C'baoth arătând spre o uşă la dreapta lor. Am ajuns.

Sala de conferinţe era una dintre încăperile de dimensiuni medii folosite pentru adunări şi şedinţe la bordul unui Cuirasat tipic. La capătul celălalt, stând lângă un podium, îl văzură pe Maestrul Jedi Ma'Ning, ascultând atent o întrebare adresată de o femeie din primul rând. Îl flancau doi duro îmbrăcaţi în robe Jedi.

Iar pe rândurile de scaune din faţa lor, aproape umplând spaţiul sălii, şedeau vreo patruzeci de bărbaţi, femei şi copii. Cu mult mai mulţi decât cele trei familii la care se referise C'baoth.

Şi C'baoth era evident surprins.

— Ce nai...? mormăi el în barbă şi cu ochii aruncând văpăi într-o parte şi în alta.

— Poate şi-au adus prietenii? sugeră ezitând Anakin.

— Prietenii nu au fost invitaţi, mormăi C'baoth.

Vru să meargă în faţa adunării, dar apoi se răzgândi. Făcu un semn nerăbdător spre dreapta lui. Întorcându-se spre acea parte, Obi-Wan o văzu pe Lorana Jinzler detaşându-se de peretele din spatele sălii unde se retrăsese şi venind spre ei.

Îi salută din cap atunci când se apropie.

— Maestre C'baoth, spuse ea încet. Maestrul Ma'Ning a spus că vei apărea până la urmă.

— Din fericire am apărut, spuse C'baoth.

Vorbea pe un ton scăzut, dar Obi-Wan observă câţiva oameni din ultimul rând întorcându-se să vadă ce se petrece.

— Ce fac toţi oamenii aceştia aici?

— Maestrul Ma'Ning a invitat şi toţi secundarii

împreună cu familiile lor, îl informă Lorana.

— Secundarii? întrebă Obi-Wan.

— Cei cu o mică sensibilitate la Forţă, prea mică pentru a deveni ei înşişi Jedi, îi explică C'baoth privind spre Ma'Ning. Dar tu, Jedi Jinzler? De ce nu te ocupi de sarcinile încredinţate pe Cuirasatul-Unu?

— Maestrul Ma'Ning mi-a cerut să particip, răspunse fata cu vocea un pic reţinută.

C'baoth mârâi gros din gât.

— Deci aşa, comentă el întunecat.

Aşteptară în tăcere până când Ma'Ning răspunse la întrebarea care îi fusese adresată – ceva legat de redistribuirea raţiilor pentru acei copii care urmau să fie aleşi pentru pregătire – apoi aşteptă şi alte întrebări. Nu mai veniră întrebări, aşa că le mulţumi rapid participanţilor şi declară adunarea încheiată.

În timp ce oamenii începeau să se strângă în grupuri, C'baoth trecu ca o furtună pe interval şi se îndreptă spre centrul sălii. Obi-Wan îl urmă, cu Anakin şi Lorana flancându-l. După cum putu auzi din frânturi de conversaţii, majoritatea oamenilor păreau într-adevăr mulţumiţi sau chiar bucuroşi de faptul că vor avea Jedi în familie.

Majoritatea. Dar nu toţi.

Ma'Ning îi salută când văzu grupul apropiindu-se.

— Maestre C'baoth, exclamă el. Maestre Kenobi; tinere Sky...

— Ce vrea să însemne faptul că ai adus şi secundarii la întâlnirea aceasta? ceru C'baoth lămuriri.

— M-am gândit că ar fi util ca toată lumea să afle în acelaşi timp de ce au fost selectaţi pentru expediţia spaţială Zbor în Necunoscut, explică Ma'Ning.

Vocea îi era calmă, dar Obi-Wan îi observă cutele nervoase de la colţurile ochilor.

— Din moment ce secundarii sunt cei mai predispuşi

să aibă urmaşi Jedi în viitor, m-am gândit că ar trebui să ştie la ce să se aştepte.

— Ne puteam ocupa de astfel de cazuri dacă şi atunci când ar fi apărut, mârâi C'baoth. Nu aşa se fac lucrurile.

— Nimic din ce se întâmplă nu se face cum ar trebui, îl contră Ma'Ning. Copii la vârsta lor... Şi mai ales să îi luăm de lângă familiile lor cu forţa...

— Cu forţa?! interveni Obi-Wan.

— Nu mă aştept să fie nevoie de forţă, insistă C'baoth privindu-i pe Obi-Wan şi Ma'Ning pe rând. Cei câţiva părinţi care au îndoieli se vor lămuri, cu siguranţă, până la urmă. Mai mult ca sigur că toţi copiii vor fi încântaţi să îşi înceapă pregătirea.

— Întrebarea rămâne de ce vrem să îi pregătim, comentă Ma'Ning.

— Vrem să îi pregătim pentru că am plecat într-o călătorie lungă şi periculoasă, se justifică C'baoth. Vom avea nevoie de cât mai mulţi Jedi, mai mulţi decât mi-a permis Maestrul Yoda să invit la bord. Foarte bine; atunci îi vom creşte noi înşine. Şi te rog să nu îmi citezi din prostia obişnuită cu vârsta maximă pentru un candidat Jedi, pentru că exact prostie este.

— Maestrul Yoda nu ar fi de acord cu tine, spuse Ma'Ning.

— Atunci Maestrul Yoda nu ar avea dreptate, spuse C'baoth fără intonaţie. Nu pregătim copii sau adulţi pentru că aşa s-a hotărât. Acesta este singurul motiv.

Arătă spre Anakin.

— Padawan Anakin este dovada vie că şi copiii mai mari pot fi pregătiţi.

Buzele lui Ma'Ning se strânseră.

— Probabil, acceptă el. Dar sunt şi alte motive pentru care acceptăm numai prunci.

— Ce alte motive? întrebă C'baoth. Tradiţia?

Politica? Sunt absolut sigur că nu există nimic scris în Cod care să facă referire expresă la acest subiect.

— De fapt, nu este deloc aşa, interveni Obi-Wan. Scrierile Maestrului Simikarty vorbesc foarte clar despre acest subiect.

— Scrierile Maestrului Simikarty sunt propriile lui interpretări ale Codului, nu Codul în sine, spuse C'baoth. Mai multă tradiţie, dar sub un nume diferit.

— Nu eşti de acord cu tradiţia? întrebă unul dintre cei doi duro.

— Nu aprob acceptarea simplă şi oarbă a tradiţiei ca fiind adevărul însuşi, îi răspunse C'baoth. Nici nu ne putem permite. Lista Cavalerilor Jedi se subţiază în toată Republica. Dacă trebuie să ne continuăm rolul de gardieni ai păcii şi dreptăţii, trebuie să găsim moduri de a ne creşte numărul.

— Luând cu forţa copiii din braţele părinţilor lor? întrebă Ma'Ning. Mai ales dacă luăm în considerare faptul că părinţii nu şi-au dorit de la început să îşi lase copiii să urmeze antrenamentele Jedi.

— Ce te face să crezi că ar fi aşa? întrebă C'baoth.

— Dacă ar fi vrut, i-ar fi dus la teste de când erau prunci, răspunse Ma'Ning.

— Poate că au avut alte motive, mormăi C'baoth. Dar, mă rog, da, părinţii au luat întotdeauna decizia dacă să îşi dea copiii sau nu la pregătire. Mai multă tradiţie. Dar ce spuneţi despre dorinţele copiilor? Nu ar fi mai etic să îi lăsăm pe ei să ia singuri o decizie?

— Dar după cum a spus Maestrul Ma'Ning, există motive serioase pentru care acceptăm numai prunci, susţinu Obi-Wan.

— Majoritatea lor însă nu se aplică aici, rosti ferm C'baoth. Nu există la bordul complexului spaţial Zbor în Necunoscut ierarhii familiale înrădăcinate cu care să fim nevoiţi să discutăm. Şi nici nu vom trimite copiii sute sau

mii de ani-lumină până în Templul de pe Coruscant, acolo unde familiile să nu îi mai vadă niciodată.

Lângă C'baoth, Lorana tresări, dar rămase tăcută.

— Nu, continuă C'baoth, aici vor fi doar la un turbolift distanţă în nucleul de depozitare. După o perioadă iniţială de pregătire, ne vom gândi chiar să le permitem să petreacă din când în când seri cu familiile lor.

— Îi duci în nucleul de depozitare?! se încruntă Ma'Ning.

— Vreau să fie centrul de pregătire cât se poate mai departe de zgomote şi confuzii mentale, îi explică C'baoth. Avem suficient loc acolo.

Ma'Ning clătină din cap nemulţumit.

— Tot nu îmi place situaţia, Maestre C'baoth.

— Ideile noi sunt întotdeauna frustrante, aşa cum sunt şi modurile noi în care se pot face lucrurile, comentă C'baoth şi se uită la ei pe rând. Din multe aspecte Zbor în Necunoscut este un experiment grandios. Şi ţineţi minte că dacă avem succes, ne vom putea întoarce în Republică să revigorăm complet întregul Ordin Jedi.

— Şi dacă nu avem succes? se interesă Obi-Wan.

— Atunci vom da greş, răspunse C'baoth înţepat. Dar nu va fi aşa.

Obi-Wan se uită la Ma'Ning. Celălalt tot nu părea mulţumit, dar era clar că nu mai avea alte argumente pe care să le expună.

Mai mult, C'baoth avea dreptate. Trebuia încercat ceva nou dacă îşi doreau ca Ordinul Jedi să supravieţuiască.

Iar o dată ca niciodată, conform istoriei, Jedi au dorit să rişte.

— Prea bine, spuse până la urmă Ma'Ning. Vom încerca acest grandios experiment pe care îl propui. Dar pune-l în aplicare cu grijă, Maestre C'baoth. Cu foarte

mare grijă.

— Fireşte, spuse C'baoth ca şi cum nu ar fi avut nici o îndoială în acest sens. Atunci tot ce ne mai rămâne de făcut este să organizăm centrul de pregătire.

Se întoarse spre Lorana.

— Dacă tot eşti aici, Jedi Jinzler, te vei ocupa tu.

Lorana înclină din cap.

— Da, Maestre C'baoth.

— Iar pe viitor, adăugă C'baoth privindu-l din nou pe Ma'Ning, mă vei consulta şi pe mine înainte să îmi iei vreun Jedi de la îndatoririle pe care le are.

Ma'Ning strâmbă uşor din buze, dar şi el înclină capul respectuos.

— Cum doreşti, Maestre C'baoth.

C'baoth se uită în ochii lui câteva momente, apoi se întoarse spre Obi-Wan şi Anakin.

— Acum, să ne continuăm turul complexului spaţial, le spuse el făcându-le semn spre uşă.

Plecă pe interval spre spatele sălii, ignorând grupuleţele formate din membri ai echipajului care conversau în linişte între ei, şi ieşi pe coridor.

— Ai menţionat îndatoririle Jedi, începu Obi-Wan pe când se îndreptau spre pupa. Exact ce vrei de la noi?

— Pentru moment, doar genul de activităţi cu care sunteţi obişnuiţi, îi explică C'baoth. Să patrulaţi prin complexul Zbor în Necunoscut şi să acordaţi asistenţă acolo unde este nevoie. Mai târziu, aş vrea să ajutaţi la pregătirea potenţialilor noştri Jedi. Şi, bineînţeles, va trebui să menţinem ordinea la bordul astronavelor.

— Nu am remarcat prea multă dezordine, sublinie Obi-Wan.

— O să fie, prevesti amar C'baoth. Atâţia oameni nu pot trăi atât de aproape unii de alţii fără să apară fricţiuni între ei. Chiar înainte să părăsim Regiunile Necunoscute, mă aştept să fim chemaţi să rezolvăm dispute între

pasageri şi, bineînţeles, să organizăm reguli obligatorii de conduită.

Reguli de conduită?

— Dar astfel de treburi nu intră în responsabilitatea Căpitanului Pakmillu? îndrăzni Obi-Wan.

— Căpitan Pakmillu va avea mâinile ocupate cu cerinţele fizice impuse de navigarea complexului spaţial Zbor în Necunoscut, răspunse C'baoth. Şi apoi, noi suntem cei mai calificaţi pentru astfel de sarcini.

— Cât timp ţinem minte că rolul nostru este de a sfătui şi a media, îl atenţionă Obi-Wan. Jedi îi slujesc pe ceilalţi, nu îi conduc, pentru binele galaxiei.

— Eu nu am spus nimic despre a conduce pe cineva.

— Dar dacă îi preluăm noi sarcina Căpitanului Pakmillu de a menţine ordinea, nu înseamnă în esenţă chiar acest lucru? întrebă Obi-Wan. Medierea oferită cu ameninţarea implicită că îi forţezi la o anumită decizie se poate califica cu greu drept mediere.

— Aşa cum am ameninţat eu cele două părţi pe Barlok? exemplifică C'baoth.

Obi-Wan ezită. Îşi aminti că nu se simţise deloc confortabil cu tonul folosit de C'baoth faţă de cele două părţi după dejucarea atacului cu rachetă. Nu cumva îşi depăşise limitele atunci când îi forţase să îi accepte termenii? Sau presiunea acceptării fusese provocată chiar de atacul în sine, la care se adăugase recunoaşterea lor bruscă şi limpede că negocierile nu mai constituiau doar nişte tabele şi numere abstracte?

Şi care fusese legătura lui C'baoth, dacă existase, cu acel atac? Iată o întrebare de al cărei răspuns nici nu se apropiase.

— Au avut nevoie de cineva care să le spună ce trebuie să facă, îşi oferi Anakin o părere. Iar noi trebuie să dăm dovadă de înţelepciune şi discernământ, calităţi pe care numai un Jedi le are.

— Uneori înţelepciunea ne impune să stăm deoparte şi să nu întreprindem nimic, sublinie Obi-Wan dându-şi seama că vorbele pe care i le spusese Windu, în Templu aveau încă ecou în mintea lui.

Dar dacă în cadrul Consiliului s-ar fi luat decizia de a-l sancţiona pe C'baoth pentru acţiunile lui, Windu nu pomenise nimic despre aşa ceva.

— Altfel oamenii nu vor reuşi niciodată să înveţe să îşi rezolve problemele singuri.

— Iar o astfel de înţelepciune vine doar printr-o înţelegere apropiată a Forţei, întări C'baoth pe un ton care indica încheierea conversaţiei. Aşa cum vei învăţa, tinere Skywalker.

Făcu semn spre zona către care se îndreptau.

— Acum, aici jos avem armele centrale şi grupul de scuturi...

***

C'baoth şi ceilalţi dispărură dincolo de uşa sălii de şedinţe. Lorana îi privi plecând, oftând obosită şi frustrată.

De ce oare o chemase Ma'Ning în acel loc până la urmă? Pentru că se presupunea că ea îl cunoştea pe C'baoth mai bine decât oricine de la bord? Dacă acesta era motivul, cu siguranţă nu fusese de prea mult ajutor în timpul discuţiei. Sau trebuia să se alăture celorlalţi şi să susţină obiecţiile aduse planului lui de pregătire a tinerilor Jedi? Păi, şi în acest caz dăduse greş.

— Aşa este el mereu dictatorial?

Lorana se răsuci pe călcâie. Cei doi duro se retrăseseră deoparte şi discutau discret unul cu celălalt, dar Ma'Ning rămăsese pe loc şi o privea gânditor.

— Mie nu mi s-a părut deloc dictatorial, îi luă ea apărarea Maestrului său.

— Probabil că de vină este doar personalitatea lui, comentă Ma'Ning.

Dar pe faţa lui se vedea expresia celui care ştie mai bine. Probabil că îi văzuse şi pe alţi Jedi luându-i apărarea lui C'baoth, din aceleaşi motive pe care le avea şi Lorana.

— Spune-mi, ce crezi despre această schemă pe care a creat-o?

— Te referi la pregătirea copiilor mai mari? ridică ea din umeri. Nu ştiu. Este ceva nou şi pentru mine.

— Nu a mai vorbit despre ideea aceasta până acum?

— Nu, îl asigură ea. Cel puţin nu cu mine.

— Hm, mormăi Ma'Ning printre buze. Este un concept interesant, desigur. Iar el are dreptate. S-au făcut excepţii în trecut, multe dintre ele desăvârşite cu succes.

— Precum Anakin?

— Probabil, spuse Ma'Ning cu grijă. Deşii până când un Padawan nu ajunge la rangul de Cavaler Jedi, există mereu riscul să cadă în partea cealaltă. Nu mă aştept la aşa ceva din partea lui Skywalker, evident.

— Nu, fu Lorana de acord. Acum scuză-mă, Maestre Ma'Ning, trebuie să caut câţiva membri ai echipajului care să mă ajute să organizăm noul centru de instruire.

— Desigur, dădu Ma'Ning din cap aprobator. Vorbim mai târziu.

Se alătură celor doi duro în conversaţia lor. Trei Jedi, o discuţie particulară între ei trei.

Cu Lorana lăsată în afară, ca şi cum era încă tot ucenică Padawan.

Totuşi, ea a zis că pleacă. Probabil nu era decât atât în atitudinea lor. Inspirând adânc, scoţându-şi asemenea gânduri din minte, porni pe interval şi se îndreptă spre ieşire.

Aproape ajunsese la uşă când un bărbat păşi

înainte, ţinându-i calea.

— Cer scuze, Jedi, spuse el timid. O vorbă, se poate?

— Desigur, îi spuse Lorana şi atunci se uită la el pentru prima oară.

Era un membru tipic din echipaj, tânăr şi cu ochii senini, cu părul scurt şi o notă discretă de jeg pe gulerul salopetei. Chemat direct din tură la şedinţa cu Ma'Ning, probabil. În spatele lui stătea o tânără femeie purtând în braţe un prunc adormit şi ţinând aproape lângă ea un băieţel de cinci-şase anişori. O mână i se odihnea pe umărul copilului.

— Cu ce pot să vă ajut?

— Numele meu este Dillian Pressor, spuse bărbatul şi apoi arătă spre membrii familiei sale. Fiul meu, Jorad, are o întrebare.

— Foarte bine, spuse Lorana şi păşi spre băieţel.

Observă în acelaşi timp că femeia păru să îşi strângă mâna pe umărul fiului ei.

— Bună, Jorad, îl salută Lorana veselă şi se lăsă pe un genunchi lângă el.

Copilul o privi cu un amestec de nesiguranţă şi teamă.

— Chiar eşti Jedi? o întrebă el.

— Chiar sunt, îl asigură ea. Sunt Jedi Jinzler. Poţi să îmi spui numele?

Băieţelul îşi ţuguie buzele nesigur.

— Jedi Jisser?

— Jinzler, îl corectă tatăl său. Jinzler.

— Jedi Jissler, încercă din nou copilul.

— Mai bine să rămânem la Jedi Lorana, îi sugeră fata. Am înţeles că ai o întrebare pentru mine?

Băieţelul se uită nesigur spre mama lui. Apoi, hotărât, o privi din nou pe Lorana.

— Maestrul Ma'Ning a anunţat că doar cei pe care îi strigă vor deveni Jedi, spuse el. Am vrut să ştiu dacă pot

deveni şi eu.

Lorana se uită spre mama băiatului, remarcând liniile tensionate din expresia feţei.

— Îmi este teamă că răspunsul nu îl putem da nici unul dintre noi, îi explică ea. Dacă nu te-ai născut cu sensibilitate la Forţă, nu te putem pregăti să devii Jedi. Îmi pare rău.

— Dar dacă am devenit mai sensibil? insistă Jorad. Maestrul a spus că noi restul suntem destul de aproape, dar a trecut mult timp de când ne-au testat. Poate am devenit mai sensibil.

— Poate că ai devenit, îl susţinu Lorana.

Teoretic, sigur că nu putea deveni mai sensibil. Sensibilitatea la Forţă putea fi educată, dar nu creată.

Pe de altă parte, C'baoth afirmase că acestea erau familiile care aveau sensibilitate scăzută, dar nu neglijabilă. Era deci posibil, măcar teoretic, ca rezultatul testului să fi fost în cazul băieţelului inexact.

— Uite ce îţi propun eu, îi spuse ea. Am să vorbesc cu Maestrul Ma'Ning să îţi facă un alt test, bine? Dacă ai devenit mai sensibil, atunci vom face tot posibilul să te includem şi pe tine în program.

Ochii băiatului străluciră.

— Foarte bine, exclamă el. Când pot să fac testul?

— Am să vorbesc cu Maestrul Ma'Ning, repetă ea şi se întrebă dacă nu cumva îi promisese deja mai mult decât putea să îi ofere. O să stabilească el împreună cu tatăl tău.

— Jorad? interveni mama.

— Mulţumesc, spuse Jorad respectuos.

— Cu plăcere, îi răspunse Lorana ridicându-se şi privind pruncul din braţele femeii. Ea este surioara ta?

— Da, ea este Katarin, o prezentă Jorad. Plânge mai tot timpul.

— Aşa fac copiii când sunt mici, fu Lorana de acord

şi îi privi pe părinţi pe rând. Vă mulţumim tuturor că aţi venit.

— Nici o problemă, spuse Dillian apucându-şi fiul de mână şi păşind spre ieşire.

Uşa se deschise, iar el îl împinse pe băiat afară pe coridor.

— Mulţumim încă o dată, Jedi Jinzler.

— Jedi Lorana, îl corectă Jorad. Aproape fără să vrea, Dillian zâmbi.

— Jedi Lorana, rectifică bărbatul.

Îşi întinse o mână spre soţia lui şi o îndrumă să iasă după băiat.

— Aici îmi eraţi! Se auzi o voce nervoasă de pe coridor. Lorana ieşi pe coridor după ei. Apropiindu-se ca o furtună venea spre ei un tânăr cu părul ca nămolul, strângând din buze şi privindu-l iritat pe Dillian.

— Ce naiba faci aici, Pressor?

— A fost o şedinţă specială, îi răspunse Dillian şi arătă spre Lorana. Ea este Jedi Lorana Jinzler...

— De când chiuleşti din tură ca să participi la şedinţe? i-o tăie scurt bărbatul. În caz că ai uitat, este dificil să efectuăm o verificare a sistemului de comunicaţie la reactorul hiperpropulsoarelor în lipsa celui care se ocupă de hiperpropulsoare.

— Ştiu, recunoscu Pressor şi îi transferă soţiei sale mâna copilului. Scuze, am crezut că o să se termine mai repede.

— Ei bine, nu s-a terminat mai repede. Omul îşi mută privirea către Lorana.

— Aveţi de gând să faceţi din aşa ceva un obicei, Jedi Jinzler?

— La ce te referi, ăă...?

— Chas Uliar, se prezentă scurt omul. Mă refer la voi Jedi băgându-vă în programul nostru.

— Nu sunt sigură că înţeleg la ce te referi, îl avertiză

Lorana.

— Acum două zile Maestrul Ma’Ning i-a scos pe toţi cei de la sisteme ca să simuleze o scurgere de lichid de răcire, continuă Uliar. Nu contează că am avut deja cinci sau şase astfel de exerciţii de alarmă în ultima lună. Acum organizaţi şedinţe speciale pe care le anunţaţi în ultimul moment şi care scot oamenii de la posturi importante. Pentru mâine ce aţi pregătit? Antrenament cu capsulele de salvare?

— Ai vreo problemă, Uliar? se auzi vocea lui Ma’Ning din spatele lor.

Lorana se răsuci exact când Ma’Ning ieşea pe coridor.

— Vreau doar să îmi duc treaba zilnică la bun sfârşit ca să pot dormi somnul virtuosului, îi răspunse Uliar în doi peri. Sau trebuie să solicit o selecţie specială de personal în acest scop?

— Deloc, îl asigură Ma’Ning. Pressor, eşti liber să te întorci la post.

— Mulţumesc, spuse Pressor.

— Iar pe viitor vom încerca să fim mai atenţi cu programul de lucru, îl asigură Ma’Ning pe Uliar.

— Perfect, comentă Uliar un pic mai puţin bătăios. Haide, Pressor. Să încercăm să ne rezolvăm treaba înainte să ne vină schimbul.

Porni grăbit pe coridor.

— Ne vedem mai târziu, spuse Pressor atingându-i mâna soţiei sale, apoi grăbindu-se după celălalt.

— La revedere, Jedi Lorana, spuse Jorad cu seriozitate. Sper să ne mai vedem.

— Sunt convinsă, Jorad, îi zâmbi Lorana. Să ai grijă de surioara ta, bine?

— O să am.

Luând-o de mână pe mama lui, porniră împreună în partea cealaltă.

— Pare a fi genul uşor iritabil, comentă Lorana spre Ma'Ning.

— Cine, Uliar? ridică Maestrul din umeri. Un pic. Cu toate acestea are dreptate când se referă la faptul că schimbăm programul fără să îi anunţăm. Poate ar trebui să vorbeşti cu Maestrul C'baoth despre acest lucru.

— Mie mi s-a părut că tu i-ai scos la exerciţiul de alarmă cu scurgerea simulată.

— La ordinele Maestrului C'baoth, zâmbi Ma'Ning uşor ironic. Plus că avea dreptate, chiar am programat un exerciţiu cu capsulele de salvare pentru sfârşitul săptămânii.

Lorana aprobă din cap.

— Am să vorbesc cu el, îi promise ea.

***

Trecuseră şase zile standard de când plecaseră din Yaga Minor, iar acum se opriseră în sistemul Lonnaw pentru un control de rutină la sistemele de navigaţie, când au început problemele.

O mulţime se adunase deja în secţiunea pasagerilor de la pupa Cuirasatului-Doi atunci când ajunse şi Obi-Wan.

— Lăsaţi-mă să trec, vă rog, le spuse el făcându-şi loc prin mulţimea de oameni.

— Uite încă unul, se auzi mormăind o voce de rodian.

— Încă unul ce? întrebă Obi-Wan întorcându-se în direcţia de unde se auzise vocea.

— Încă un Jedi, comentă rodianul şi îl privi direct în ochi.

— Încet, Feeven, îl avertiză un bărbat de lângă el. Nu începe să arunci vina.

— Puteţi să îmi spuneţi ce s-a întâmplat? întrebă

Obi-Wan.

— S-a întâmplat că au venit hoţii în miez de noapte, se răsti rodianul. Hoţi cu robe şi săbii de lumină.

— Feeven, taci naibii, îl opri bărbatul de lângă el.

Se uită la Obi-Wan şi îşi plecă privirile.

— Au venit pentru copilul cuiva, atâta tot.

— În toiul nopţii, insistă Feeven.

— Care noapte? se stropşi celălalt. Suntem în spaţiu. Aici este mereu noapte.

— Familia dormea, îl contră Feeven. Ceea ce înseamnă că pentru ei era noapte.

— Mulţumesc, îi spuse Obi-Wan plecând de lângă ei şi continuându-şi drumul prin mulţime.

În toiul nopţii pe Cuirasate sau nu, poate că era momentul să îl anunţe pe C'baoth.

Dar nu mai era nevoie. Ajunse în mijlocul mulţimii ca să îl găsească pe C'baoth deja acolo.

— Maestre C'baoth, îl salută el aruncându-şi o privire în jur să vadă care era situaţia.

În cadrul uşii uneia dintre cabine stătea o figură mătăhăloasă de om, mâinile ţinând tocul uşii ca şi cum ar fi vrut să vadă cine cutează să treacă de el. În spatele lui, în cabină, o femeie cu ochii rătăciţi şedea în genunchi ţinând hotărâtă în braţe un băieţel. Copilul însuşi arăta speriat, dar în acelaşi timp ciudat de atent.

C'baoth se întoarse pe jumătate cât să se încrunte la Obi-Wan.

— Ce cauţi aici? îi ceru el socoteală. Ar trebui să dormi.

— Am auzit că s-a produs ceva dezordine, îi răspunse Obi-Wan traversând spre uşa deschisă şi adresându-se omului din prag. Salutare.

— Nu o să mi-l luaţi, spuse celălalt sec. Nu îmi pasă câţi sunteţi, nu o să mi-l luaţi.

— Nu ai altă opţiune, îi spuse C'baoth la fel de sec.

Aşa cum v-a explicat Maestrul Evrios doar cu o săptămână în urmă. Fiul vostru este un potenţial Jedi, iar el şi-a dat acordul să participe la pregătire. Ceea ce înseamnă că va merge cu noi.

— Cine mă obligă? se răsti omul. Legile astronavei spun că deciziile legate de copii sunt luate de părinţii lor. Am verificat.

— Legile astronavei nu au inclus şi o astfel de situaţie, îi spuse C'baoth. Aşa că nu se aplică.

— Deci acum aruncaţi legea la gunoi dacă nu vă este pe plac?

— Fireşte că nu o aruncăm la gunoi, susţinu C'baoth. Doar o completăm.

— Cine o completează? se interesă omul. Voi, Jedi?

— Căpitanul Pakmillu este autoritatea legală finală la bordul complexului spaţial Zbor în Necunoscut, interveni Obi-Wan. Îl vom chema pe el şi-l vom întreba...

— El poate fi autoritatea legală finală, îl întrerupse C'baoth cu o privire piezişă. Rămâne de văzut dacă este aşa.

Obi-Wan simţi un tremur incontrolabil pe piele.

— Ce vrei să spui?

— Zbor în Necunoscut este mai întâi de toate un proiect Jedi, îi reaminti C'baoth. Cerinţele Jedi înlocuiesc deci orice altă autoritate.

Obi-Wan inspiră încet, dintr-o dată conştient de presiunea tăcută a celor din jur.

— Pot să vorbesc câteva clipe cu tine, Maestre C'baoth? În particular?

— Mai târziu, îl refuză C'baoth întinzându-şi gâtul să vadă peste mulţime. Căpitan Pakmillu tocmai a sosit.

Obi-Wan se întoarse şi văzu oamenii făcându-i loc lui Pakmillu să treacă printre ei. Chiar scos din pat, aşa cum era în acel moment, uniforma mon calamarului era tot imaculată.

— Maestre C'baoth, salută el cu o voce şi mai gravă decât de obicei. Maestre Kenobi. Care este problema?

— Vor să îmi ia fiul de lângă mine, se răsti omul din cadrul uşii.

— Băiatul trebuie să intre în programul de pregătire Jedi, susţinu calm C'baoth. Tatăl lui încearcă să îi interzică acest drept.

— Ce drept? se stropşi omul. Dreptul lui? Dreptul nostru? Dreptul vostru?

— Jedi sunt gardienii păcii, îi reaminti C'baoth. Aşa că...

— Poate sunteţi în Republică, i-o tăie omul. Dar din acest motiv părăsim Republica, nu? Să plecăm dintr-o lume cu legi arbitrare şi dreptate capricioasă şi...

— Poate că ar fi bine să aşteptăm dimineaţa să discutăm, îi întrerupse Obi-Wan. Sunt convins că vom fi cu toţii mai calmi şi mai lucizi atunci.

— Nu este nevoie să aşteptăm nimic, insistă C'baoth.

— Maestrul Kenobi vorbeşte înţelept, spuse Pakmillu. Ne vom întâlni mâine după masa de dimineaţă în sala de şedinţe de pe puntea de comandă a Cuirasatului-Doi.

Ochii se rostogoliră mai întâi spre omul din uşă, apoi spre C'baoth.

— Atunci veţi avea ocazia amândoi să vă prezentaţi argumentele, împreună cu articolele relevante din legea Republicii.

C'baoth răsuflă cu putere.

— Prea bine, Căpitane, acceptă el. Pe mâine.

Cu o ultimă privire spre omul din uşă şi spre copilul lui, porni ca o furtună, mulţimea făcându-i loc chiar mai repede decât lui Pakmillu. Obi-Wan îl urmă, strecurându-se prin spaţiul gol înainte să se închidă la loc.

Primele sute de metri le parcurseră în tăcere. Obi-

Wan chiar începea să se gândească dacă nu cumva C'baoth nu îl remarcase că se luase după el, când celălalt vorbi în sfârşit.

— Nu ar fi trebuit să te comporţi aşa, Maestre Kenobi, mormăi C'baoth. Jedi nu ar trebui niciodată să se contrazică în public.

— Nu mi-am dat seama că încercarea de a clarifica o situaţie înseamnă că ne contrazicem, comentă Obi-Wan căutându-şi calmul în Forţă. Deşii dacă se ajunge la aşa ceva, un Jedi nu ar trebui niciodată să se aşeze în mod deliberat în opoziţie cu cei pe care ar trebui să îi slujească.

— Să luăm un copil în programul de pregătire Jedi nu înseamnă deloc opoziţie.

— Dacă se întâmplă în toiul nopţii este, îl contrazise Obi-Wan. Nu aveai nici un motiv să nu aştepţi dimineaţa.

Făcu o pauză, apoi reveni.

— Doar dacă, bineînţeles, încercai în mod deliberat să forţezi lucrurile pentru a le avea sub control.

Spera să nege instantaneu şi aprig. Dar C'baoth doar se uită chiorâş spre el.

— Oare de ce aş face aşa ceva?

— Habar nu am, îi răspunse Obi-Wan. Mai ales în situaţia în care Codul interzice în mod specific ca un Jedi să conducă asupra celorlalţi.

— Sigur? Chiar interzice?

Obi-Wan simţi broboane pe ceafă.

— Am mai avut o dată discuţia aceasta, îi aminti el celuilalt.

— Iar eu am rămas la părerea mea de atunci, susţinu C'baoth. Ordinul Jedi a acumulat multe reguli de-a lungul secolelor care sunt clar eronate. De ce nu ar fi şi aceasta una dintre ele?

— Pentru că Jedi nu sunt pregătiţi să domine, îi spuse Obi-Wan. Pentru că a dori puterea ţine de partea

întunecată.

— Tu de unde ştii? se interesă C'baoth. Când a fost ultima oară când ni s-a dat şansa să încercăm?

— Ştiu pentru că aşa spune Codul, spuse Obi-Wan sec. Rostul nostru este să îndrumăm, nu să devenim dictatori.

— Dar atunci care este scopul normelor şi regulilor dacă nu acela de a îndruma oamenii să adopte un comportament care să îi slujească cel mai bine şi pe ei şi societatea? îl contră C'baoth.

— Acum te joci cu semantica.

— Nu, vorbesc de intenţie, îl corectă C'baoth. Regulile ţin de partea întunecată atunci când ajută la obţinerea profitului personal şi la satisfacerea propriilor dorinţe împotriva drepturilor şi dorinţelor celorlalţi. Îndrumarea, sub orice formă, urmăreşte interesele celorlalţi.

— Chiar acest lucru îl urmăreşti în acest caz?

— Îl urmărim cu toţii, afirmă C'baoth. Haide, Maestre Obi-Wan, poţi susţine cu toată convingerea că Maestrul Yoda şi Maestrul Windu nu ar putea conduce Republica cu mai multă înţelepciune şi eficienţă decât Palpatine şi guvernul lui de birocraţi?

— Dacă ar putea rezista atracţiei părţii întunecate, sigur, recunoscu Obi-Wan. Dar atracţia aceea va fi întotdeauna acolo.

— Aşa cum este în orice facem, susţinu C'baoth. De aceea căutăm îndrumare cu ajutorul Forţei pentru noi înşine şi pentru cei pe care îi slujim.

Obi-Wan dădu din cap.

— Urmezi un drum periculos, Maestre C'baoth, îl avertiză el. Rişti să stârneşti haos şi confuzie.

— Confuzia va fi minimă şi se va risipi, îi promise C'baoth. Oricare ar fi autoritatea pe care o primim, te asigur că vom fi sprijiniţi de oameni.

Ridică un deget.

— Dar nu uita de ce au venit cei mai mulţi dintre ei cu noi. L-ai auzit pe omul acela. S-au înrolat pe Zbor în Necunoscut pentru a scăpa de corupţia lumilor pe care le lăsăm în urma noastră. De ce nu ar trebui să le oferim ceva mai bun?

— Pentru că înseamnă să ne apropiem prea mult de prăpastie, răspunse Obi-Wan. Eu nu pot să cred că tot ce scrie în Cod ar fi atât de greşit pe cât presupui tu.

— Nu am spus că ar fi greşit, ci doar prost interpretat, spuse C’baoth. Poate ar fi bine să îţi concentrezi meditaţia asupra acestei întrebări. Aşa cum am să fac şi eu, bineînţeles. Iar împreună, sunt sigur că vom obţine răspunsul pentru a merge pe calea cea mai potrivită.

— Probabil, spuse Obi-Wan. Aş vrea să particip la întâlnire mâine dimineaţă.

— Nu este nevoie, îl refuză C’baoth. Maestrul Jedi Evrios şi cu mine vom lămuri lucrurile. Şi apoi, bănuiesc că la ora aceea eşti programat să ajuţi la izolarea noii săli auxiliare de navigaţie de pe Cuirasatul-Unu.

— Sunt convins că mai poate aştepta.

— Iar acum vei dori să te întorci la odihnă, îi recomandă C’baoth când ajunseră pe palierul turboliftului. Ai o zi aglomerată mâine.

— Toţi avem, oftă Obi-Wan. Dar tu?

C’baoth se uită gânditor de-a lungul coridorului.

— Cred că am să îl aştept pe Căpitan Pakmillu, spuse el. Somn uşor, Maestre Kenobi. Ne vedem mâine.

***

La întâlnirea de a doua zi dimineaţă, după ce au fost prezentate diverse argumente care au mai relaxat discuţia, Căpitan Pakmillu i-a luat partea lui C’baoth.

***

— Au luat băiatul trei ore mai târziu, spuse Uliar încruntându-se spre prietenii săi cu care stătea la masă.

— La ce te aşteptai? îl întrebă Tarkosa ca un cunoscător. Jedi sunt rari ca penele de dubaci. Eu înţeleg de ce nu vor să le scape printre degete nici unul talentat.

— Dar înainte luau doar pruncii, îi aminti Jobe Keely destul de nesigur. Copii care nici măcar nu înţeleg că trăiesc, cu atât mai puţin să ştie cine sunt Mama şi Tata. Copiii aceştia sunt toţi mult mai mari.

— Dar toţi au fost de acord să meargă, nu? îl contrazise Tarkosa. Chiar şi băiatul de dimineaţă. Sigur că era speriat, dar era şi destul de entuziasmat. Trebuie să recunoşti, Jobe, mulţi copii cred că este foarte grozav să devii Jedi.

— Eu mă întreb ce au de gând să facă cu atâţia, interveni Uliar. Vor să ne arunce pe toţi de pe Cuirasate şi să îşi clădească un mic Templu Jedi aici?

— C'baoth are nişte idei, sunt convins, spuse Tarkosa încrezător. Mie mi se pare că ţine lucrurile sub control.

— Mda, mormăi Uliar. Sigur că da.

Timp de câteva minute nu mai vorbiră. Uliar îşi plimbă privirea prin cantina numărul trei, care arăta la fel de searbădă şi milităroasă ca toate celelalte de pe Zbor în Necunoscut. Şi oamenii care îşi luau cina arătau serbezi şi cazoni, îmbrăcaţi în salopete şi uniforme.

Locul avea nevoie de ceva caracter, decise el. Poate reuşea să strângă câţiva oameni şi să vadă dacă reuşeau să îl convingă pe Comandant Omano să îi lase să redecoreze cantinele în alte nuanţe. Poate în stilul unui restaurant select de pe Coruscant într-una, alta să arate ca un local din Inelul Mijlociu, ceva vulgar în alta, iar

oamenii să fie încurajaţi să se îmbrace corespunzător când veneau să mănânce sau să bea…

— Ce vorbeam? îl auzi pe Keely peste gândurile sale şi îl văzu făcându-i semn în spate. Uite încă unul.

Uliar se întoarse în scaun. Exact, apăruse femeia Jinzler care îl luase pe Dillian Pressor la şedinţă atunci când omul trebuia să muncească. Se oprise chiar în cadrul uşii, mişcând încet din cap în timp ce scana lumea din cantină. Câţiva dintre cei care luau masa se uitară spre ea, dar restul nici nu observară că stătea acolo.

— Vânează alţi Jedi? îi sugeră Uliar.

— Nu par să fie prea mulţi copii pe aici, îi sublinie Keely uitându-se înjur. Crezi că acum urmează să ia adulţi?

— Poate C’baoth le-a dat şi lor o normă, spuse Uliar. Ştii, cum face CorSec cu amenzile de circulaţie.

— Patrulele CorSec nu au normă la amenzi, îl contrazise Tarkosa nemulţumit. Este doar un mit.

— Mă rog, dacă are vreo normă, nu o să şi-o îndeplinească în seara aceasta, comentă Keely văzând-o pe Jinzler întorcându-se şi părăsind cantina. C’baoth nu o să fie mulţumit de ea.

— Dacă mă întrebi pe mine, C’baoth nu cred că a fost vreodată mulţumit de ceva, spuse Uliar ridicându-şi cana. Nu am întâlnit pe nimeni atât de plin de el.

— Ba eu am avut un instructor la institut exact ca el, interveni Tarkosa. Într-o noapte, câţiva studenţi au pătruns în biroul lui, i-au dezmembrat biroul şi l-au asamblat la loc într-o cabină de igienizare de pe hol. Am crezut că o să îi crape toate vasele de sânge când l-a găsit acolo.

— Dar fac pariu că nu au rezolvat nimic, comentă Keely. Oamenii de felul lui nu învaţă niciodată.

Se întoarse spre Uliar.

— Vorbind de rezolvări, Chas, ţi-ai dat seama până

la urmă de unde pornea fluctuaţia care a apărut ieri pe linie? A trebuit să închidem întreg sistemul de lasere de la babord.

— A, da, am lămurit-o, îi răspunse Uliar luându-şi gândul de la Jedi şi de la cantinele anoste. Să vezi ce a fost. Îl ştii pe b'Crevnis, pho'ph'eahianul acela mătăhălos şi vesel care se presupune că răspunde de întreţinerea sistemelor de ungere? Se pare că a reuşit să pună eticheta greşit pe unul dintre indicatoare...

***

I-a căutat prin mai toate cantinele, dar până la urmă Lorana i-a găsit în Cuirasatul-Patru.

— Salut, spuse ea zâmbitoare în timp ce se apropia de masa unde şedea familia Pressor. Cum vă simţiţi în seara aceasta?

— Bine, răspunse Pressor şi brusc în ochi îi apăru îngrijorarea. S-a întâmplat ceva?

— Depinde din ce punct de vedere priveşti, îi spuse Lorana şi se lăsă pe genunchi lângă Jorad şi mama lui. Am vrut să îţi spun, Jorad, că testul tău a ieşit din nou negativ. Îmi pare rău.

Băiatul se strâmbă nemulţumit.

— Nu-i nimic, spuse el evident dezamăgit. Mami şi tati au spus că probabil nu se va schimba.

— Mamele şi taţii ştiu ei ce ştiu, îl încurajă Lorana. Sper că nu eşti prea dezamăgit.

— Sunt sigură că o să îi treacă, comentă mama băiatului cu o notă de uşurare în glas. Sunt multe alte lucruri pe care poate să le facă în viaţă.

— Aşa este, murmură Lorana şi figura fratelui său îi apăru în memorie. Trebuie să ne acceptăm forţa şi talentul pe care le avem şi să pornim de acolo.

— Deşii uneori un pic împinşi de la spate, adăugă

Pressor dur. Am auzit că voi Jedi v-aţi cam găsit naşul ieri pe Cuirasatul-Doi.

— Am auzit ceva despre o situaţie, îi confirmă Lorana. Eu nu am fost acolo, aşa că nu pot spune dacă ne-am găsit naşul sau nu. Am înţeles însă că s-a rezolvat amiabil.

— Eu în schimb am auzit că băiatul a fost luat la şcoala Jedi, o contrazise Pressor.

— Până la urmă, dacă acesta este dreptul lui din naştere, cine i-l poate lua? îl întrebă Lorana. Viaţa unui Jedi poate fi grea şi vă spun că implică anumite sacrificii, atât din partea părinţilor, cât şi a copilului. Dar tot ce are valoare cere sacrificii.

— Probabil, spuse Pressor nu prea convins.

— Ei, am să vă las să vă continuaţi masa acum, încheie Lorana şi se ridică în picioare. Mulţumesc pentru timpul acordat.

— Mulţumim că ne-aţi anunţat, spuse Pressor.

— La revedere, Jedi Lorana, adăugă Jorad.

Pentru o clipă ochii lui părură să insiste pe sabia ei de lumină, înainte de a se întoarce cu nasul în farfurie.

Lorana făcu cale întoarsă prin mijlocul cantinei, încercând să simtă care era starea oamenilor din jurul ei. Mulţi dintre cei pe lângă care trecea se uitau la ea firesc, apoi îşi continuau conversaţiile fără vreo schimbare evidentă de dispoziţie. Alţii care şedeau la mesele mai îndepărtate nici măcar nu o remarcară. Toţi păreau să fie mai mult sau mai puţin mulţumiţi, în afara câtorva care comentau problemele pe care le aveau la muncă. Dacă exista vreo antipatie crescândă faţă de Jedi, nu putea să o detecteze.

Sau probabil temerile ei erau neîntemeiate. Până la urmă, toţi aveau să convieţuiască la bordul complexului spaţial Zbor în Necunoscut multă vreme de acum încolo şi chiar cei care acum erau deranjaţi de modul în care li

s-au luat copiii îşi vor da şi ei seama într-un târziu că mai mulţi Jedi se traducea într-o călătorie mai uşoară şi mai sigură.

Dar, deocamdată, era timpul să se întoarcă la treabă. O parte din echipamentul care fusese încărcat în ultima clipă în nucleu trebuia să fie mutat în alte zone. Membrii echipajului aveau suficiente braţe şi macarale să ducă treaba la bun sfârşit, dar exista întotdeauna şansa ca o stivă de containere să se clatine neaşteptat şi ar fi fost mult mai sigur pentru toată lumea dacă un Jedi era prezent să evite accidentele. De-a lungul călătoriei se puteau întâmpla multe, aveau să fie şi răniţi şi morţi, dar Lorana nu avea intenţia să lase astfel de incidente să apară atât de devreme. Mai ales dacă putea să le prevină.

Ieşi pe coridor şi se îndreptă spre turboliftul de la pupa. Într-o bună zi, îşi promise, avea să pună mâna pe unul dintre ataşele cu care se lăudase Căpitan Pakmillu.

15.

— Iar acesta este compartimentul motor, spuse Thrawn dându-se într-o parte pentru a-i permite lui Thrass să privească prin panoul de acces în interiorul sălii motoarelor cu care era dotat Vânătorul de Chilipiruri. După cum observi are o structură radical diferită de cea a astronavelor chiss de aceeaşi mărime.

— Da, observă Thrass.

Se uită înăuntru câteva momente, apoi se întoarse către Car’das.

— Care este autonomia în spaţiu a astronavei?

— Nu ştiu sigur, răspunse Car’das uitându-se spre Qennto.

Celălalt stătea deoparte cu Maris, care îi traducea în

şoaptă ce se vorbea.

— Rak? îl invită el în limba basică.

— De ce? mormăi Qennto. Vrea să facă o tură de test sau ce?

— Haide, Rak, insistă Car'das evitând privirea lui Thrawn.

Qennto nu era deloc mulţumit de faptul că Thrawn îşi luase fratele să îi inspecteze astronava şi îşi afişase nemulţumirea din momentul în care se urcaseră la bord. Problema era serioasă, pentru că ori nu îşi amintea că Thrawn înţelegea basică, ori nu îi păsa. Deocamdată comandantul nu răspunsese la comentariile răutăcioase ale lui Qennto, dar reţinerea lui avea şi ea o limită. Dacă obosea suficient de mult şi îl arunca pe Qennto înapoi în carceră, nici chiar Maris nu ar mai fi reuşit să îl îmbuneze pentru a-l ierta. Qennto îşi dădu ochii peste cap.

— Putem să zburăm şase sute de ore la viteze normale înainte de a realimenta, explică el furios. Şase sute cincizeci dacă suntem atenţi cu acceleraţia.

— Mulţumesc, îi spuse Car'das şi traduse în minnisiat pentru Thrass.

— Impresionant, exclamă sindicul şi se uită din nou la compartimentul motor. Eficienţa combustibilului pare să fie un pic îmbunătăţită faţă de a noastră.

— Aşa este, dar hiperpropulsoarele lor par să fie mai fragile, spuse Thrawn. Atacul nostru cu plasele de şoc le-a scos din uz fără dificultate atât pe ale lor, cât şi pe cele ale atacatorilor.

— Armamentul?

— Simplu, dar adecvat, îi răspunse Thrawn. Este cam dificil de ajuns la echipament, dar experţii mei l-au studiat în amănunt. Armele de energie şi rachetele sunt mai puţin sofisticate decât ale noastre şi nu au la bord nici plase de şoc şi nici alt echipament de dezactivare. Pe de altă parte, să reţinem faptul că avem în faţă doar un

mic cargobot particular.

— Adevărat, căzu Thrass pe gânduri şi se întoarse spre Car'das. Poporul vostru are vase de război, presupun?

— Republica nu deţine o armată proprie, îi răspunse Car'das alegându-şi cuvintele cu grijă.

Supravegherea neagresivă o fi stilul Chiss, dar tot nu îşi dorea să îi enerveze prea mult.

— Bineînţeles că majoritatea sistemelor membre deţin forţe de apărare.

— Care pot fi utilizate şi în atac?

— Se mai întâmplă uneori, recunoscu el. Dar Cancelarul Suprem face apel la celelalte sisteme membre pentru a ajuta la oprirea agresorului, ceea ce rezolvă de cele mai multe ori lucrurile destul de rapid. Medierea conflictelor de către Jedi poate descuraja uneori situaţiile să ajungă atât de departe.

— Jedi?

— O clasă de fiinţe necunoscute nouă, îi explică Thrawn. Ferasi a încercat să mi-i descrie.

Car'das se uită la Maris surprins. Nu ştia că ea şi comandantul avuseseră discuţii particulare. Privirile ei se întâlniră cu ale lui, apoi ea se retrase vinovată şi pentru prima oară de la începutul întâlnirii ezită să mai traducă.

Qennto nu scăpă însă nimic. Îşi miji ochii, privind spre Maris, apoi spre Car'das, din nou spre Maris, şi în cele din urmă spre cei doi chiss.

— Aparent sunt capabili să acceseze un fel de câmp energetic necunoscut, continuă Thrawn să îi explice fratelui său.

Dacă observase schimbul de priviri dintre cei trei, cu siguranţă nu dădea de bănuit.

— Poate fi utilizat pentru îmbunătăţirea capacităţilor senzoriale, pentru penetrarea în motivaţiile şi gândurile celorlalţi sau ca armă directă.

— Însă doar pentru apărare, interveni Maris. Jedi nu atacă niciodată primii.

— Vorbiţi cumva despre Jedi? se răţoi Qennto. Car'das? A spus Jedi?!

— Încearcă să îi descrie pe Jedi, îi spuse Car'das. Aparent, Chiss nu au nimic asemănător.

— Buuun, mormăi Qennto. Măcar îi dovedim şi noi la ceva. Şi ce le spune?

— Vorbeau doar despre puterile Jedi, îi răspunse Car'das privindu-i pe cei doi chiss.

Figura lui Thrawn nu exprima nici o stare, dar Thrass era evident enervat de conversaţia pe care o purtau într-o limbă pe care el nu o cunoştea.

— Dar hai să vorbim mai târziu, adăugă repede Car'das.

— Mda, fu Qennto de acord. Sigur.

Încheiară inspecţia astronavei şi se întoarseră la bază. Car'das tot nu putea să îşi dea seama ce părere îşi făcuse Thrass despre toată situaţia, dar fu uşurat când li se permise să se întoarcă la cabinele lor. Se aşteptase ca sindicul să ordone trimiterea lor la carceră.

Uşurarea îi fu însă prematură. Chiar când să treacă pe lângă cabina rezervată pentru Maris şi Qennto şi să se îndrepte spre a lui, Qennto îl apucă de braţ şi îl împinse cu tot corpul prin uşă.

— Ce?!...

— Taci! îi ordonă Qennto şi după ce îl trase în cabină închise uşa după el.

Îl împinse spre Maris, se propti cu spatele în uşa cabinei şi îşi încrucişă braţele la piept într-un mod evident provocator.

— Foarte bine, îi îndemnă el. Să auzim!

— Să auzim ce? întrebă Car'das simţindu-şi inima accelerând din nou.

— Povestea despre tine, Maris şi Thrawn, îi spuse

Qennto rece. Şi mai exact, discuţiile acestea particulare pe care el şi Maris le-au tot avut.

Car'das oftă surprins şi imediat se blestemă pentru reacţia nestăpânită. Nici dacă Qennto i-ar fi cerut în scris o reacţie vinovată, tot nu i-ar fi oferit-o mai bine.

— La ce te referi? întrebă el încercând să tragă de timp.

— Nu mai bine m-ai întreba cum de ştiu? se răsti Qennto. Crezi că dacă nu am participat la mica ta şcoală de limbi străine am stat de pomană şi m-am zgâit la pereţi?

Făcu un semn din cap către computerul din cabină.

— Maris a fost drăguţă să îmi arate cum se accesează vocabularul.

Car'das simţi un nod în stomac.

— Deci înţelegi cheunh?

— Înţeleg suficient, sublinie Qennto şi se uită spre Maris. Şi mai ştiu să citesc femeile.

— Ba nu ştii, se împotrivi Maris cu voce scăzută şi calmă.

— Perfect, spuse el. Atunci explică-mi.

Ea inspiră adânc.

— Îl admir pe Comandantul Thrawn, începu ea.

Vocea îi era tot blândă, dar Car'das auzi cum se rupe încet-încet. Maris îi cunoştea temperamentul lui Qennto mai bine decât el însuşi.

— Este inteligent şi nobil, cu o sensibilitate artistică pe care nu am mai văzut-o de când am terminat şcoala.

Qennto pufni.

— Vrei să spui de când ai terminat-o cu idioţii aceia reduşi la minte cu care obişnuiai să îţi petreci timpul?

— Da, cei mai mulţi dintre ei erau idioţi, recunoscu ea fără să îi fie ruşine. Dar pentru că erau tineri, presupun.

— Aşa, şi Thrawn este diferit?

— Thrawn este o persoană adultă, continuă ea. Simţul lui artistic este dublat de maturitate şi înţelepciune. Îmi place să petrec timpul vorbind cu el.

Ochii îi străluciră.

— Doar vorbind cu el, dacă are vreo importanţă.

— Prea puţină, mormăi Qennto.

Dar deja Car'das observa că o parte din tensiune se volatilizase, putea fi sigur de acest lucru.

— Deci dacă întâlnirile voastre au fost inocente, de ce te-ai ascuns de mine?

Un muşchi tresări în obrazul femeii.

— Pentru că ştiam că exact aşa reacţionezi.

— Iar secretomania a fost doar ideea ta?

Ea ezită.

— De fapt, cred că Thrawn a sugerat.

Qennto mârâi.

— M-am gândit eu.

— Şi asta ce vrea să însemne? îl întrebă Maris mijindu-şi ochii ameninţătoare.

— Vrea să însemne că te joacă pe degete ca pe o proastă, îi răspunse tăios Qennto. Poate nu sunt eu prea culturalizat şi nici prea artist, dar am trăit ceva. Îi cunosc pe cei de teapa lui şi nu este deloc ceea ce pare. Niciodată nu sunt.

— Poate că el este o excepţie.

— Poţi să crezi că este dacă vrei, îi spuse Qennto. Te fac doar atentă că undeva de-a lungul liniei piramida de cărţi pe care ai construit-o în jurul lui o să se năruie. Poţi să pui pariu că aşa o să se întâmple.

— Păi o să pun, îl contră ea aruncând flăcări din priviri. Tu să mă faci atentă când o să se întâmple.

Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre computer, lăsându-se nervoasă pe scaun. Qennto o privi plecând, apoi se întoarse spre Car'das.

— Tu ai ceva de spus? îl provocă el.

— Nu, răspunse Car'das rapid. Nimic.

— Atunci ieşi de aici, îl expedie Qennto depărtându-se de uşă. Şi ţine minte ce am spus. Să nu ai nici tu încredere în el.

— Sigur.

Strecurându-se discret pe lângă el, Car'das ieşi pe coridor şi îşi găsi scăparea în cabina lui.

***

Prin rândul de hublouri de pe puntea de comandă a cuirasatului Răzbunarea întunecată aparţinând Federaţiei Comerciale dârele de lumină se transformară încă o dată în stele.

— Am ajuns, anunţă Vicelord Kav din scaunul lui de comandă în formă de tron.

— Mm, murmură Doriana neîncrezător de la locul lui de pe canapeaua observatorilor aşezată lângă scaunul de comandă.

În general, neimoidianii aveau sisteme de navigaţie excelente. Dar sistemele erau atât de bune pe cât erau şi operatorii lor, iar în cazul Răzbunării Întunecate situaţia lăsa mult de dorit. Sidious insistase ca echipajele de pe toate astronavele de intervenţie să fie reduse la minim, păstraţi doar aceia în care puteau avea încredere că îşi vor ţine gurile închise, în rest aduşi droizi care să umple locurile vacante.

De mai multe ori Doriana se întrebase dacă nu cumva planul final al lui Sidious era să ucidă toţi supravieţuitorii misiunii, pentru a se asigura mai mult că nimic din ce se va întâmpla în acel loc nu se va afla mai târziu. Dacă era aşa, atunci numărul redus al echipajului îi uşura misiunea.

— Grijile tale sunt neîntemeiate, îl asigură Kav umflându-se mândru în pene, dar nefiind conştient de

gândurile lui Doriana. Verificăm încă o dată localizarea chiar acum.

— Mulţumesc, îi răspunse Doriana cu o înclinare politicoasă din cap.

Scheletul subţiat al echipajului nu le va reduce în nici un fel capacitatea de atac pentru că misiunile vor fi îndeplinite de astrodroizi vânători, al căror sistem era aproape în întregime automatizat.

Privi în jur la neimoidiani şi droizi îndeplinindu-şi sarcinile pe puntea de comandă, în diversele lor firide de control, apoi îşi întoarse atenţia spre panoul tactic. Forţa de intervenţie se aranja într-o structură tipică de apărare neimoidiană: cele două vase uriaşe de luptă ale Federaţiei Comerciale în formă de inel spintecat se aşezau în centru, acolo unde vor fi cel mai bine apărate, cele şase transportoare armate Techno Union din clasa Hardcell formau un scut defensiv cu vârf de piramidă în jurul lor, iar cele şapte crucişătoare de escortă ale Federaţiei Comerciale se împrăştiau într-un nor de patrulă dincolo de ele.

O colecţie impresionantă de putere de foc, probabil cea mai mare asamblată într-un singur loc după nefericitul fiasco de pe Naboo. Chiar împotriva armamentului greu cu care erau echipate cele şase Cuirasate noi-nouţe, nu ar fi trebuit să aibă nici o problemă în a controla situaţia.

Presupunând, bineînţeles, că subalternii lui Kav îi aduseseră într-adevăr în zona corectă a sistemului. Dacă scăpa Zbor în Necunoscut în acel loc, trebuia să se grăbească alţi şase sute de ani-lumină înainte să îl poată prinde la a doua oprire pentru controlul sistemelor de navigaţie.

— Poziţia a fost confirmată, exclamă satisfăcut Kav cu membranele clipind în direcţia lui Doriana. Considerând coordonatele pe care ni le-ai adus ca fiind

corecte.

— Sunt corecte, îi spuse Doriana. Dacă Zbor în Necunoscut îşi respectă programul, vor sosi cu puţin peste unsprezece zile. Până atunci, vom executa exerciţii de simulare pentru a ne asigura că oamenii tăi şi echipamentul sunt pregătiţi.

— Sunt mai mult decât pregătiţi, insistă Kav ţepos. Programele de luptă pentru astrodroizii vânători sunt cele mai performante, iar între cele două vase de luptă avem aproape trei mii dintre ei. Indiferent cât de puternică ar fi apărarea pe Zbor în Necunoscut, indiferent cât de pricepuţi ar fi tunarii lor, îi vom distruge cu uşurinţă.

Aşa ai spus şi pe Naboo. Cu ceva efort, Doriana îşi păstră comentariul doar pentru el.

— Sunt convins că ai dreptate, spuse el în schimb. Vom executa însă în următoarele zile exerciţiile mele de pregătire.

Kav scoase un sunet adânc din piept.

— Cum doreşti, spuse el cu o răbdare reţinută. Dar consumul de combustibil şi energie va fi responsabilitatea ta. Când preferi să începem?

Doriana se uită afară spre stele.

— Nici un moment nu este mai potrivit decât cel prezent, declamă el. Lansăm vânătorii în zece minute.

***

— Iar aici, le explică C'baoth pe când îi conducea prin sala cu tavanul neobişnuit de jos, este centrul de comandă al Bulonului de Energie Numărul Unu. Observaţi că tavanul este jos, pentru a face mai mult loc echipamentului de încărcare a turbolaserului aflat deasupra noastră.

— Ce noroc că nu avem nici un Gungan la bord,

comentă Obi-Wan aplecându-şi capul un pic când păşi înăuntru.

Sala era echipată cu un panou de control central cu mai multe posturi auxiliare şi de sprijin de-a lungul pereţilor. După numărul de scaune aflate în faţa posturilor, părea că numărul obişnuit se ridica la cincisprezece oameni, incluzându-i şi pe tunarii propriu-zişi.

— Gunganii nu ar fi avut ce să caute lângă posturile acestea de luptă chiar dacă s-ar fi aflat la bord, comentă fără entuziasm C'baoth. Specialiştii în armament trebuie să fie mult mai sofisticaţi şi mai inteligenţi decât ei.

— Din experienţa mea pot spune că, de fapt, cele două atribute nu merg neapărat mână în mână, comentă şi Obi-Wan. Deci există patru astfel de buloane pe fiecare Cuirasat?

— Corect, îi răspunse C'baoth traversând sala spre consola principală de tragere şi punându-şi mâna pe rezemătoarea unuia dintre scaune. Vino şi ia loc, Maestre Skywalker.

Uimit Anakin privi spre Obi-Wan, apoi merse spre consolă şi se aşeză încet pe scaun.

— Pare complicat, comentă el.

— Nu chiar, îl asigură C'baoth şi îi arătă diversele secţiuni ale panoului. Aici sunt comenzile de lansare a focului. Observi că de aici poţi ţinti şi trage atât cu turbolaserele de la prova şi pupa, cât şi cu armamentul de la tribord. Aici se află monitorul senzorului de ochire; aici avem comanda secundară de foc; aici apar informaţiile despre situaţia armamentului; aici este intercomunicaţia, iar aici sistemul de afişare tactică. Toate sunt cât se poate de evidente.

— Totuşi pare destul de complicat, comentă din nou Anakin. Pariez că eu pot realiza un design mult mai bun.

— Sunt convins că poţi, îl lăudă C'baoth şi îi zâmbi

lui Obi-Wan. Din păcate, Rendili Star-Drive nu s-au gândit să consulte nici un Jedi în timpul producţiei. Totuşi, le vei învăţa destul de repede. Vom începe cu un tutorial general şi apoi o simulare simplă. Le accesezi pe amândouă de aici...

— Stai un pic, interveni Obi-Wan păşind încruntat lângă Anakin. Ce te apuci să faci?

— Îl învăţ pe Maestrul Skywalker cum să mânuiască armamentul de pe Cuirasatul Unu, evident, îi răspunse C'baoth.

— Dar Căpitan Pakmillu nu are deja un echipaj experimentat pentru treaba aceasta?

— Experienţa nu este întotdeauna aspectul cel mai important al unei lupte, sublinie C'baoth. Sincronizarea şi coordonarea sunt, de asemenea, importante şi oricâtă experienţă ar avea tunarii nu ne pot atinge superioritatea noastră nativă. Spune-mi, Maestre Skywalker, ţi-a vorbit vreodată Maestrul Kenobi despre etalarea Jedi?

— Nu cred, răspunse Anakin. Ce face?

— Permite unui grup de Jedi să se conecteze mental atât de strâns încât să ajungă să acţioneze ca o singură persoană, îi explică pe scurt C'baoth.

— Poate fi şi deosebit de periculoasă, îl avertiză Obi-Wan. Necesită un Maestru Jedi cu multă putere şi consum de Forţă pentru a crea o astfel de stare fără să ucidă sau să nenorocească minţile celor implicaţi.

— Un Maestru Jedi aşa ca mine, sublinie C'baoth calm. Am reuşit cu succes o astfel de etalare în patru ocazii separate.

Obi-Wan se holbă la el.

— Patru?!

— Trei erau exerciţii de pregătire, bineînţeles, recunoscu C'baoth. Dar a patra s-a întâmplat în condiţii serioase de luptă, cu alţi cinci Jedi implicaţi în etalare.

După cum vezi, am rezistat cu succes.

— Ai realizat-o doar cu şase Jedi, sublinie Obi-Wan. Dar noi suntem nouăsprezece la bord pe Zbor în Necunoscut.

— Douăzeci, inclusiv Maestrul Skywalker, îl corectă C'baoth punând o mână pe umărul lui Anakin. Fireşte că va trebui să procedăm cu mare atenţie. Eu voi discuta procedura cu fiecare dintre Jedi şi vom efectua câteva sesiuni de antrenament înainte de a părăsi spaţiul Republicii. Dar de îndată ce ne acomodăm cu tehnica, vom deveni într-adevăr o forţă impresionantă de luptă. Cu Jedi acţionând ca unul la comanda armamentului de pe toate cele şase Cuirasate, Zbor în Necunoscut va deveni practic de neînvins.

Obi-Wan privi spre Anakin. Băiatul absorbea totul cu nerăbdare, aparent fără nici o emoţie.

— Ştiu şi eu, Maestre C'baoth. Controlul armamentului, război pe scară largă... nu este deloc calea Jedi.

— Va fi, spuse C'baoth sinistru privind în depărtare. Se apropie timpul când toţi Jedi vor fi forţaţi să ridice armele împotriva unei mari ameninţări pentru Republică. Am prevăzut acest eveniment.

Obi-Wan simţi un fior de-a lungul spinării. C'baoth părea întotdeauna atât de mândru şi încrezător, de multe ori la marginea aroganţei. Dar acum era ceva întunecat şi nesigur în simţurile celuilalt, aproape înspăimântător.

— I-ai spus Maestrului Yoda despre acest lucru?

Privirile lui C'baoth reveniră în concentrarea obişnuită şi el pufni.

— Maestrul Yoda îşi ţine propriul lui consiliu şi nu ascultă de nimeni altcineva, spuse el cu o notă de enervare. Dar de ce crezi că am muncit atât de mult încât să realizez Zbor în Necunoscut? De ce crezi că am insistat într-atât să ne însoţească cât mai mulţi Jedi

posibil?

Dădu din cap.

— Vin zile întunecate, Maestre Kenobi. S-ar putea ca noi cei de pe Zbor în Necunoscut să fim ultimii rămaşi pentru a readuce la viaţă cenuşa universului pe care îl ştiam.

— S-ar putea, spuse Obi-Wan. Dar viitorul nu este niciodată sigur şi fiecare dintre noi avem puterea de a schimba câte ceva din ce va fi.

Se uită din nou spre Anakin.

— Uneori fără să ştim de fapt ce facem.

— De acord, spuse C'baoth. Zbor în Necunoscut este modul meu de a schimba viitorul. Iar acum, tinere Skywalker...

Se opri auzind aparatul de comunicaţie de la centură bâzâind insistent.

— O clipă, se scuză el şi porni comunicaţia. Maestrul Jedi C'baoth.

Vocea de la celălalt capăt era prea slabă pentru ca Obi-Wan să prindă cuvintele, dar percepu tonul urgent. Văzu, de asemenea, exasperarea care apăruse pe figura lui C'baoth.

— Ţine-i pe amândoi pe loc, ordonă el în aparat. Vin acum.

Închise intercomunicaţia, se aplecă peste pupitru şi apăsă o pereche de comutatoare.

— Ai aici tutorialul, îi spuse lui Anakin. Învaţă care este structura comenzilor şi cum funcţionează fiecare în parte.

Îi aruncă lui Obi-Wan o privire piezişă.

— Aşteaptă aici, Maestre Kenobi. Mă întorc imediat.

Cu faldurile robei fluturând în urma lui, părăsi sala de comandă.

— Maestre? întrebă Anakin ezitând.

— Da, apucă-te de studiu, îi confirmă Obi-Wan.

Îşi strânse maxilarul şi se luă după C'baoth.

Celălalt se depărtase deja de-a lungul coridorului, păşind hotărât cu indiferenţa sa caracteristică spre cei care se grăbeau să se dea la o parte din calea lui. Obi-Wan îl urmări discret de la distanţă, încercând să nu dea el însuşi peste nimeni.

Câteva minute mai târziu, ajunseră lângă un grup de oameni strânşi în mijlocul coridorului.

— Daţi-vă la o parte, ordonă C'baoth.

Mulţimea se dădu în lături şi Obi-Wan văzu un bărbat zăcând pe jos sprijinit de peretele coridorului, cu faţa schimonosită de o durere surdă şi ţinându-şi cu mâna umărul drept. La câţiva paşi mai încolo, un al doilea bărbat stătea lângă unul dintre autoglisoarele cu un singur loc de pe Cuirasatul Unu, frecându-şi mâinile nervos de poalele salopetei.

— Ce s-a întâmplat? ceru C'baoth informaţii în timp ce îngenunchea lângă cel rănit.

— A dat de-a dreptul peste mine, se plânse omul schimonosindu-şi şi mai mult faţa din cauza efortului pe care îl făcea să vorbească. M-a izbit direct în umăr.

— A sărit în faţa mea, protestă omul de lângă autoglisor. Nu am putut să mai opresc la timp.

— Dacă nu mergeai aşa repede!...

— Ajunge, îi opri C'baoth.

Îşi trecu palmele blând peste umărul rănit al victimei.

— Ai doar o dislocare.

Mâna i se încordă când îşi concentră Forţa...

— Aaahhh! urlă omul şi corpul i se smuci violent înainte de a se lăsa moale ca o cârpă lângă perete. Aahh, gemu el mai încet.

C'baoth se ridică în picioare şi alese cu privirea doi oameni dintre cei adunaţi.

— Tu şi tu. Duceţi-l la cabinetul medical central.

— Da, Maestre C'baoth, spuse unul dintre cei doi.

Se aplecară lângă rănit şi îl ajutară să se ridice pe picioare.

— Cât despre tine, continuă C'baoth şi se întoarse spre pilotul autoglisorului, tu ai pilotat evident neglijent.

— Nu este adevărat, protestă omul. Nu sunt eu vinovat. Vehiculele acestea sunt reglate la o viteză mult prea mare.

— Serios?! îl privi C'baoth cu răceală. Atunci cum îţi explici că în douăsprezece zile, printre aproape două sute de autoglisoare şi ataşe de la bordul Cuirasatelor, acesta este primul accident care se întâmplă? Le-am pilotat şi eu de patru ori fără să am vreo problemă.

— Tu eşti Jedi, se apără omul cu amărăciune. Voi nu aveţi niciodată astfel de probleme.

— Posibil să fie aşa, acceptă C'baoth. Cu toate acestea, pentru rolul pe care l-ai avut în accident ţi se va opri o zi din salariu.

Ochii omului se bulbucară.

— Mi se ce? Dar aşa ceva nu...

— De asemenea, ţi se interzice să mai foloseşti sistemul de autoglisoare de pe Zbor în Necunoscut timp de o săptămână, îl întrerupse C'baoth.

— Hei, ia aşteaptă o clipă! se împotrivi omul şi consternarea începea să fie înlocuită de şoc. Nu poţi să îmi interzici nimic.

— Tocmai ţi-am interzis, îi răspunse calm C'baoth.

Se uită în jur spre cei strânşi, parcă provocându-i să îi comenteze sancţiunea, apoi îşi opri privirea pe un rodian îmbrăcat în salopeta echipelor de întreţinere.

— Tu! Du autoglisorul înapoi în parcare. Voi ceilalţi, întoarceţi-vă la lucru.

Un pic cam cu reţinere, observă Obi-Wan, mulţimea începu să se disperseze. C'baoth aşteptă suficient cât să îl vadă pe rodian plecând cu autoglisorul, apoi se răsuci

pe călcâie şi porni spre sala de unde venise, strâmbând din gură când dădu cu ochii de Obi-Wan.

— Ţi-am spus să rămâi cu Padawan Skywalker, îl luă C'baoth în primire când se apropie de el.

— Ştiu.

Obi-Wan arătă spre oamenii care se împrăştiau.

— Ce a fost aici exact?

— Dreptate, îi răspunse C'baoth scurt şi trecu mai departe.

— Fără o audiere? întrebă Obi-Wan grăbindu-se să ţină pasul cu el. Fără să aibă loc măcar o investigaţie?

— Bineînţeles că a avut loc o investigaţie, îi spuse C'baoth. Ai fost aici, ai auzit.

— Câteva întrebări adresate participanţilor pot constitui cu greu o investigaţie, se împotrivi Obi-Wan nemulţumit. Dar martorii sau examinarea autoglisorului?

— Dar Forţa? îl contracara C'baoth. Nu avem noi Jedi un simţ care ne permite să luăm decizii mai repede decât alţii?

— Teoretic da, susţinu Obi-Wan. Dar nu înseamnă că trebuie să ignorăm celelalte resurse pe care le avem.

— Şi ce anume ai face tu cu resursele? îl întrebă C'baoth. Ai selecta un comitet şi ai pierde ore întregi în audieri şi examinări? Crezi că tot timpul şi efortul acesta ar duce la o concluzie diferită?

— Probabil că nu, fu Obi-Wan nevoit să admită. Dar tu acum ai judecat fără măcar să îl consulţi pe căpitanul astronavei sau legea zborului.

— Pfa! pufni C'baoth şi dădu din mână respingând ideea. O mică amendă drept sancţiune, plus restricţionarea temporară şi perfect justificată a dreptului de pilotare. Chiar vrei să risipesc timpul Căpitanului Pakmillu şi pe al meu cu ceva atât de nesemnificativ?

— Căpitanul tot trebuie să fie informat.

— Va fi, îi promise C'baoth privindu-l gânditor.

Atitudinea ta mă surprinde, Maestre Kenobi. Oare nu este acest tip de mediere şi rezolvare a conflictului exact treaba pe care o fac Jedi peste tot în Republică în fiecare zi?

Obi-Wan privi înainte când răspunse.

— De obicei o parte sau alta solicită intervenţia unui Jedi pentru rezolvare. Aici, nici unul dintre ei nu te-a solicitat.

— Şi totuşi, nu este datoria unui Jedi să vadă că o astfel de problemă necesită din principiu ajutorul său? Sublinie C'baoth. Dar acum să ne ocupăm de lucruri mai serioase. Ucenicul tău Padawan trebuie să fi încheiat studiul tutorialului până acum. Hai să vedem cât de rapid se acomodează cu această formă de luptă.

16.

Car'das se trezi speriat din somn cu doi ochi roşii strălucitori plutind deasupra lui în beznă.

— Cine eşti? întrebă el neliniştit.

— Thrawn, se auzi vocea Comandantului. Îmbracă-te.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Car'das dând pătura la o parte şi lăsându-şi picioarele să atârne pe marginea patului.

— Una dintre iscoadele mele a raportat un grup de astronave neidentificate în zonă, răspunse Thrawn. Hai repede, plecăm în treizeci de minute.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Şoimul Săltăreţ ieşi din tunelul asteroidului şi execută saltul în hiperspaţiu.

Şi nu numai Şoimul Săltăreţ. Înainte să facă saltul, Car'das numără pe puţin alte unsprezece astronave închizând formaţia în spate şi împrejurul lor, inclusiv alte

două crucişătoare de dimensiunea Şoimului Săltăreţ.

— Iar sunt vagaari? întrebă el privind stelele transformându-se în dâre de lumină.

— Nu par deloc să fie tot ei, răspunse Thrawn. Modelul astronavelor este în întregime diferit. Am vrut să vii şi tu cu noi să îi vezi, poate îi recunoşti.

— Te-ar fi ajutat mai mult dacă l-ai fi luat pe Qennto, îl preveni Car'das. El ştie mai mult decât mine despre astfel de lucruri.

— M-am gândit să îi las mai bine pe el şi pe Ferasi la bază, îi spuse Thrawn. Am sesizat anumite... probleme între ei.

Car'das tresări.

— Ai dreptate, admise el. Unde spui că sunt invadatorii aceştia?

— De ce îi numeşti invadatori?

— Păi, am... se bâlbâi Car'das. Am presupus că au intrat în spaţiul Chiss, mai ales după discuţia pe care ai avut-o cu fratele tău.

Apoi se încruntă.

— Au intrat în spaţiul Chiss, nu?

— Carta Flotei Expansioniste de Apărare ne autorizează să observăm şi să explorăm regiunea din jurul Dominaţiei Chiss, îi spuse Thrawn. Exact ce intenţionăm să facem şi astăzi.

Ceea ce spusese şi despre atacul vagaari. Grozav.

— Cât mai durează până când ajungem acolo?

— Aproximativ patru ore, spuse Thrawn. Între timp, ţi-am pregătit un costum de luptă, unul cu armură mai groasă şi capacităţi de autosigilare faţă de cel pe care l-ai avut pe Vânătorul de Chilipiruri. Mergi în sala de jos şi îmbracă-l. Te va asista armurierul nostru.

Car'das şi armurierul munciră primele trei ore să potrivească la perfecţie costumul, iar în a patra să îi verifice toate funcţiile. După ce terminară însă, costumul

i se păru destul de confortabil, deşii mult mai greu decât costumul simplu cu care se obişnuise.

Se întoarse pe punte unde observă că în absenţa lui atât Thrawn, cât şi ceilalţi membri ai echipajului îşi îmbrăcaseră şi ei costumele de luptă.

— Bine ai revenit, îl întâmpină comandantul inspectându-i din priviri costumul. Aproape am ajuns.

Car'das aprobă din cap şi îşi reluă locul lângă scaunul de comandă. Ascultând frânturile comentariilor pe care le făceau membrii echipajului, îşi plimbă privirile peste ecranele şi panourile cu informaţii şi se puse pe aşteptat. Contorul timpului rămas ajunse la zero şi intrară din nou printre stele.

— Unde sunt? întrebă el uitându-se prin hublouri la stele şi la un soare îndepărtat.

— Acolo, îi arătă Thrawn spre un punct aflat la câteva grade de tribord. Senzori, măriţi.

Ecranul principal clipi de câteva ori şi se opri...

Car'das îşi ţinu respiraţia şi pieptul îi apăsă puternic inima. În centrul ecranului apăruse o imagine oribilă, terifiantă, imposibilă: o pereche de cuirasate de război aparţinând Federaţiei Comerciale.

— Le recunoşti?

Pentru o clipă întrebarea lui Thrawn nu se înregistră în mintea lui. Car'das continua să se zgâiască la imagine, urmărind cu ochii conturul astronavelor în formă de inel frânt până spre turnul de comunicaţii care făcea distincţia între vasele de război aparţinând Federaţiei Comerciale şi nişte simple transportoare de marfă. Apoi creierul său parcă prinse ceva şi îşi mută ochii de la imagine.

Îl văzu atunci pe comandant privindu-l insistent, cu acea expresie dură pe faţă... Şi din nou Car'das ştiu că i-ar fi fost fatal să mintă.

— Da, le recunosc, spuse el minunându-se cât de

calmă îi suna vocea. Sunt vase de război dintr-un grup intitulat Federaţia Comercială.

— Membre ale Republicii voastre?

Car'das ezită.

— Tehnic vorbind, da, răspunse el. Dar în ultima vreme par să ignore tot mai mult legile şi directivele.

Se forţă să îi susţină privirea lui Thrawn.

— Dar ştiai deja de unde vin, nu?

— Însemnele de pe cocă urmează un model similar cu cele de pe Vânătorul de Chilipiruri, recunoscu Thrawn. M-am gândit că există o şansă destul de mare să aparţină tot Republicii.

— Dar nu reprezintă deloc Republica, adăugă pripit Car'das. Republica nu deţine o armată proprie.

— Mi-ai mai spus, îi aminti Thrawn cu vocea dintr-o dată rece. Mi-ai spus şi că Republica nu încurajează sclavagismul.

— Adevărat, nu îl încurajăm, fu Car'das de acord oarecum evaziv.

— Atunci cum se face că am găsit urme de sclavi la bordul astronavei care vă urmărea?

Tensiunea din pieptul lui Car'das îl apăsă şi mai tare. Uitase complet de Progga.

— Ţi-am spus, de asemenea, că anumite culturi din zona noastră folosesc sclavi, se apără el luptându-se să îşi păstreze vocea calmă. Huttezii sunt unii dintre ei.

— Şi Federaţia Comercială?

— Nu, răspunse Car'das. Mă rog, cel puţin din câte ştiu eu. Ei sunt atât de mult băgaţi în producţia de droizi încât probabil că nu ar şti la ce să folosească sclavii nici dacă i-ar avea.

Car'das făcu un semn din cap către ecranul principal.

— Lucru care ne-ar crea o serioasă problemă acum. Fiecare dintre vasele acestea de război transportă peste

o mie de astrodroizi vânători, fără să iau în calcul alte câteva mii de droizi infanterişti de luptă, plus transportoarele şi sistemele care să îi ducă de colo-colo.

— Atunci avem de-a face cu o forţă invadatoare?

Car'das se cutremură.

— Habar nu am, recunoscu el. Nu cred, doar cu două vase de război, nu.

— Dar ar fi putut veni aici ca să ne atace.

— Habar nu am de ce au venit aici, insistă Car'das simţind transpiraţia umezindu-i gulerul.

Una era să îl asculte pe Thrawn vorbind despre atacurile preventive împotriva cuceritorilor vicioşi cum erau vagaari şi cu totul altceva să îl vadă acum cum bagă în aceeaşi oală şi Federaţia Comercială şi Republica în întregime.

— De ce nu îi întrebi?

Un zâmbet discret apăru pe faţa lui Thrawn.

— Chiar. De ce nu?

Se răsuci în scaun.

— Comunicaţiile! Identificaţi-le frecvenţa principală de comandă şi creaţi un canal, ordonă el echipajului. Oamenii aceştia vorbesc basică, să înţeleg?

— Da, răspunse Car'das încruntându-se.

Cu siguranţă comandantul nu avea de gând să încerce un asemenea truc într-o limbă pe care de-abia o învăţase, nu?

— Dar au la bord şi droizi de protocol care pot traduce în sy bisti.

— Mulţumesc, dar prefer să le urmăresc reacţia când vor fi apelaţi în limba Republicii, îi spuse Thrawn.

— Gata, Comandante, îl informă ofiţerul responsabil de comunicaţii.

Thraw apăsă un buton pe pupitrul din faţa lui.

— Aici Comandantul Mitth'raw'nuruodo al Flotei Expansioniste de Apărare Chiss, vorbi el în microfon. Vă

rog să vă identificaţi şi să vă declaraţi intenţiile.

***

Doriana încă îşi mai aranja centura peste tunică atunci când intră pe puntea de comandă.

— Ce tot vorbiţi despre un atac? se interesă el străbătând puntea spre locul unde Kav stătea în picioare în faţa fotoliului său de comandă.

— Calmează-te, Comandant Stratis, îl luă în primire Kav. Nu este aşa de serios pe cât am crezut iniţial.

— Aici Comandantul Mitth'raw'nuruodo al Flotei Expansioniste de Apărare Chiss, se auzi o voce în difuzorul comunicaţiei lângă fotoliul vicelordului. Vă rog să vă identificaţi şi să vă declaraţi intenţiile.

— Repetă mesajul de zece minute, spuse Kav dispreţuitor. Dar altceva ce poate să facă?

— Explică-mi, mârâi Doriana.

După ce fusese trezit din somn, nu avea nici un chef să îndure atitudinea satisfăcută a neimoidianului.

— Ai putea să îmi spui mai întâi cine este.

— Eu de unde să ştiu? se răsti Kav cu dispreţ. Dar pare a fi cel mai mare lăudăros din câţi am întâlnit.

Se aşeză în fotoliul său de comandă şi apăsă un buton, şi imediat o imagine scanată se formă pe ecranul principal.

— Priveşte, îi arătă el fluturându-şi degetele lungi. Îndrăzneşte să ne ameninţe doar cu trei crucişătoare şi nouă vânători stelari. Mai mult ca sigur sunt nişte piraţi cu un bluf în ei mai mare decât mândria unui dug.

Mesajul se repetă.

— Eu nu aud nici o ameninţare în mesajul lui, Vicelord, sublinie cu obiectivitate Doriana încercând să îşi suprime nervozitatea crescândă.

Îl treziseră pentru aşa ceva?!

— Tot ce aud eu este un localnic interesându-se ce facem în teritoriul lui.

— Ameninţarea este implicită, Comandant Stratis, îl contrazise Kav. Se simte în toate astronavele de luptă, parte din ele aşa cum sunt armele şi scuturile.

Doriana se uită întâi la poziţionarea pe harta tactică, apoi la ecranul telescopului. Chiar ştiind unde se găseau astronavele, era incredibil de greu să le desluşească din câmpul de stele din spatele lor. Camuflaj superb, ceea ce însemna că Vicelord Kav avea dreptate. Erau astronave de luptă, mai mult ca sigur.

— Poate are mai multă putere de foc aşteptând undeva în rezervă.

— Nu, îl asigură Kav. Am scanat cu senzorii întreaga regiune. Cele douăsprezece astronave sunt singurele pe care le are la dispoziţie.

— Aici Comandantul Mitth'raw'nuruodo...

— Să considerăm situaţia un exerciţiu neprogramat? Adăugă Kav în timp ce mesajul continua imperturbabil pe fundal.

— Să încercăm să vorbim cu el mai întâi, sugeră Doriana aşezându-se pe canapea lângă celălalt.

Faptul că acest Mitth'raw'nuruodo vorbea basică putea foarte bine să însemne că era un pirat familiarizat cu unele zone din afara Republicii. Dar putea la fel de bine să fie un truc al uneia sau mai multor persoane care să dezvăluie adevărata misiune cu care venise aici Răzbunarea întunecată.

— Deschide un canal de apel, ordonă el.

— Am deschis.

Doriana se întinse spre pupitrul lui Kav şi apăsă butonul de transmisie.

— Te salut, Comandant Mitth'raw'nuruodo, spuse el pronunţând greoi pauzele glotale neobişnuite. Aici

Stratis, aflat la comanda Forţei Speciale de Intervenţie Unu.

— Salutările mele, Comandant Stratis, răspunse vocea lui Mitth'raw'nuruodo. Te rog să-mi explici scopul forţei de intervenţie pe care o conduci.

— Nu intenţionăm să vă facem rău vouă sau poporului vostru, îl asigură Doriana, dar îmi este teamă că detaliile misiunii noastre trebuie să rămână confidenţiale.

— Iar mie îmi este teamă că asigurările voastre nu sunt suficiente, insistă Mitth'raw'nuruodo.

Lângă Doriana, Kav mormăi ceva.

— Îmi pare rău, Comandante, spuse Doriana şi îl avertiză din priviri pe neimoidian. Din păcate, acestea sunt ordinele pe care le-am primit.

— Ce îţi pierzi timpul cu el?! se răsti Kav.

Înjurând în gând, Doriana apăsă repede butonul oprind transmisia.

— Cu tot respectul, Vicelord, ce crezi că faci?

— Ce crezi că faci tu?! îl contră Kav. Nu sunt decât nişte musculiţe parazite care flutură la geam. Lasă-ne să îi distrugem şi să încheiem discuţia.

— Dacă nu îţi este cu supărare, aş vrea mai întâi să aflu cine sunt şi de unde vin, îl rugă Doriana cu fiecare picătură de răbdare pe care o mai avea.

— O să aflăm toate acestea din rămăşiţele lor, îi spuse Kav şi se ridică în picioare cât era de înalt. Pentru că nu tu comanzi flota aceasta, Stratis, ci eu.

— Da, sigur, răspunse Doriana pe un ton dintr-o dată mai calm.

Dar era deja prea târziu. Vicelordul se hotărâse să considere jignirea neintenţionată ca pe o ofensă gravă şi, de asemenea, ajunsese deja la concluzia că avea în faţă o victorie uşoară care îl aştepta să o culeagă ca pe un fruct copt. La un neimoidian, cele două formau o

combinaţie cumplită.

— Timpul pentru discuţii s-a încheiat, anunţă Kav.

Cu o mişcare decisivă a degetului, închise permanent canalul de comunicaţie.

— Ordonaţi Păstrătorului să lanseze jumătate dintre astrodroizii de vânătoare, tună el pe puntea de comandă şi gesticulă spre cea de-a doua astronavă de luptă a Federaţiei Comerciale. Trei grupuri să atace intruşii, restul să formeze un scut protector împrejurul forţei de intervenţie. Şi ordonaţi un transfer de comandă. Vreau să controlez toţi astrodroizii de vânătoare de aici.

— Am înţeles, Vicelord, răspunse un neimoidian. Să lansăm şi noi vânătorii noştri stelari?

— Pe ai noştri să îi păstrăm ca rezervă, răspunse Kav.

Se uită spre Doriana.

— În caz că primesc întăriri pe parcurs, adăugă el evident ranchiunos.

Doriana oftă încet în sinea lui. I-ar fi plăcut să afle mai multe despre acest Mitth’raw’nuruodo şi poporul său Chiss înainte să fie măcelăriţi. Putea doar să spere că vor rămâne suficiente epave pe care să le examineze.

***

— Uite-i că vin, rosti Car’das arătând spre ecran. Astrodroizi de vânătoare, îi vezi?

— Da, bineînţeles, răspunse calm Thrawn. Toate astronavele, retragerea! Car’das, spuneai că droizii pot gândi şi acţiona singuri. Dar astrodroizii de vânătoare au şi ei aceeaşi capacitate?

— Nu cred, spuse Car’das încercând să îşi elibereze mintea şi să gândească în timp ce Şoimul Săltăreţ începea să se deplaseze înapoi.

Doar imaginea atâtor astrodroizi de vânătoare

aparţinând Federaţiei Comerciale era suficientă să înspăimânte pe oricine.

— Nu, sunt sigur că nu. Sunt controlaţi în grup de la distanţă de pe unul dintre vasele de război.

— Comunicaţia? chemă Thrawn. Le-aţi localizat şi identificat frecvenţele de control?

— Da, Comandante, raportă ofiţerul de comunicaţii. Controlul pare să fie protejat de un sistem activ de criptare. Estimez distanţa maximă de operare la zece mii de visvia.

— Retragerea la unsprezece mii, ordonă Thrawn şi se întoarse apoi spre Car'das. Zece mii de visvia înseamnă aproximativ şaisprezece mii de kilometri. Crezi că aceasta este distanţa maximă de funcţionare?

Car'das îşi desfăcu mâinile neajutorat.

— Îmi pare rău, dar nu cunosc.

— Nu este nevoie de scuze, îl asigură Thrawn. Oricum, vom afla destul de repede.

— Vânătorii stelari inamici încă se apropie, avertiză unul dintre membrii echipajului. Grupul principal a rămas pe loc.

— Interesant, căzu Thrawn pe gânduri. Grupul principal pare să formeze un scut protector împrejurul astronavelor mai mari. Ţinând cont de avantajul numeric, acest Comandant Stratis pare neobişnuit de precaut.

— Strategie tipică pentru neimoidianii care construiesc şi manevrează tot armamentul, îi spuse Car'das şi se încruntă imediat.

Dacă stătea să se gândească bine, totuşi, vocea lui Stratis sunase umană, nu neimoidiană. Să fi început Federaţia Comercială să îşi vândă sau să îşi închirieze astronavele de război?

— Atacatorii se retrag, anunţă ofiţerul de la sistemele de senzori. Se regrupează într-un ecran exterior între noi şi restul flotei.

— Aparent, am estimat corect distanţa maximă de zece mii de visvia, concluzionă Thrawn. Excelent!

— Şi acum ce facem? întrebă Car'das privind îngrijorat viermuiala astrodroizilor de vânătoare.

Pentru o clipă Thrawn rămase gânditor, mijindu-şi ochii în timp ce privea ecranele.

— Să încercăm un experiment, spuse el în cele din urmă. Vârtejul, deplasaţi-vă în poziţia stabilită. Vânătorul Patru, atac frontal, curs unu-unu-cinci cu trei-opt-unu.

Se auziră două răspunsuri afirmative şi Car'das privi cum unul dintre celelalte două crucişătoare de mărimea Şoimului Săltăreţ se despărţea de grup şi pornea spre tribord, în timp ce unul dintre cei nouă vânători stelari se îndrepta în direcţie opusă.

— Ce fel de experiment? întrebă el.

— Cu atât de mulţi astrodroizi de vânătoare aflaţi sub control, bănuiesc că inginerii de sistem nu au mai avut loc să fie complet inteligenţi, spuse Thrawn. Hai să vedem exact cât de inteligenţi au fost.

— Suntem atacaţi! Anunţă brusc unul dintre neimoidianii din cabinele de control. Un singur vânător stelar, vector zero-patru-doi cu zero-opt-opt.

***

— Prostul! exclamă Kav pufnind dispreţuitor. Chiar crede că suntem neatenţi? Grupul exterior, interceptaţi şi distrugeţi.

Doriana privi pe ecrane cum cele trei grupuri de droizi de vânătoare se regrupau din poziţiile de pichetare şi se îndreptau să îl intercepteze pe străinul singuratic. Dar de abia se aşezaseră în formaţie pe vectorul de atac când intrusul se răzgândi, se întoarse scurt şi se grăbi înapoi spre distanţa de siguranţă.

— Întoarceţi-vă în patrulare, ordonă Kav. Oare

Mitthrawdo ăsta nu îşi dă seama cât de mult este depăşit numeric?

— Poate că doar vrea să stea acolo în afara distanţei de control şi să ne urmărească, încercă Doriana o explicaţie. Nu trebuie să îţi amintesc că nu ne putem permite să avem martori atunci când va sosi aici Zbor în Necunoscut.

— Sugerezi cumva că sunt spioni trimişi de Senat?

— Sau pot fi trimişi de Jedi, sau de Palpatine, sau de altcineva, completă Doriana. Tot ce ştiu este că nimeni aflat atât de departe de Republică nu ar trebui să vorbească basică.

— Iar atacă, Vicelord, anunţă neimoidianul de la senzorii de proximitate. Acelaşi vânător stelar, acelaşi vector.

— Atunci acelaşi răspuns, se răsti Kav studiind ecranele. Poate că încearcă să stabilească cât de departe putem controla astrodroizii.

— Ai grijă, îl avertiză Doriana. Dacă îşi dau seama cum să bruieze semnalul, atunci astrodroizii vânători se vor dezactiva.

— Şi se vor auto-distruge câteva minute mai târziu, completă impacientat Kav. Mulţumesc, Comandant Stratis, sunt familiarizat cu propriul meu armament. Uite, iar se retrage, la fel de nepriceput ca mai devreme.

— Doar dacă nu cumva este o momeală, spuse Doriana cercetând celelalte ecrane. Nu uita că s-a mai detaşat de grup un crucişător în acelaşi timp cu vânătorul stelar.

— Nu am uitat, îl asigură Kav. Dar el nu a făcut decât să se mute undeva pe flanc, fără să încerce să atace sau să se apropie.

Doriana dădu din cap.

— Pune el ceva la cale, Vicelord.

— Orice ar fi, nu va reuşi nimic, se lăudă Kav. Zbor

în Necunoscut o să ajungă de abia peste nouă zile. Avem suficient timp să alegem cum să rezolvăm această încurcătură.

Vânătorul stelar care se retrăgea se întoarse brusc şi atacă pentru a treia oară.

— Vicelord... începu un neimoidian.

— Acelaşi răspuns, îl întrerupse Kav.

Dar de această dată se simţea o notă de satisfacţie în vocea lui.

— Îi înţeleg acum planul, Comandant Stratis. Speră să epuizeze droizii de combustibil şi apoi să treacă liber. Ceea ce nu înţelege este că mai am toţi droizii de pe Răzbunarea întunecată ca rezervă, plus încă jumătate dintre cei de pe Păstrător.

— Poate, murmură Doriana şi sentimentul de nesiguranţă se adânci în timp ce urmărea acelaşi scenariu repetat pentru a treia oară.

Cu siguranţă Mitth'raw'nuruodo putea să vină cu o strategie mai bună decât să încerce acelaşi atac direct încontinuu. Şi mereu pe acelaşi vector. Cumva încerca să găsească o slăbiciune în formaţia de atac a astrodroizilor vânători?

Încă o dată astrodroizii îl goniră pe intrus. Încă o dată astronava străină ieşi din raza de acţiune a droizilor şi se întoarse pentru încă o încercare. Spectacolul se repetă încă de două ori şi Doriana tocmai îşi verifica ceasul să vadă cât de aproape erau astrodroizii de expirarea limitei de douăzeci şi cinci de minute de funcţionare când Kav izbi brusc cu pumnul mânerul fotoliului său de comandă.

— M-am săturat de jocul acesta, se răsti el. Tu, ordonă Păstrătorului să se deplaseze spre extratereştri.

— Ai grijă, Vicelord, îl avertiză Doriana în timp ce operatorul de comunicaţii se întorcea la pupitrul său. Să nu ne grăbim chiar aşa în a fragmenta flota.

— Am avut mai mult decât răbdare, îl contră Kav. A venit timpul să încheiem distracţia. Anunţă Păstrătorul să avanseze şi să lanseze restul astrodroizilor de vânătoare în formaţie de apărare...

— Stai puţin, interveni Doriana.

Dintr-o dată scenariul se schimbase. Intrusul se retrăgea din nou cu astrodroizii pe urmele lui, dar de această dată restul forţei extraterestre pornise la atac, intrând puternic în golul deschis între ei şi grosul forţei de intervenţie.

— Şi uite-i cum fac ultima greşeală, exclamă Kav satisfăcut. Anunţă astrodroizii de vânătoare să atace.

Neimoidianul confirmă şi introduse codurile de comandă pe pupitru.

Dar spre uimirea lui Doriana astrodroizii nu răspunseră. Continuară în schimb să alerge după intrusul care se retrăgea.

— Ordonă-le să atace! se răsti Kav. Ce faci? Întoarce-i la atac!

— Nu mai răspund, anunţă neimoidianul de la pupitru.

— Imposibil! insistă Kav. Imposibil să ne bruieze semnalul.

— Nici nu îl bruiază, spuse rece Doriana. Dacă astrodroizii nu mai primesc semnal, se închid şi se dezactivează. Dar ei încă zboară cu toată viteza.

— Dar zboară îndepărtându-se de noi! Cum se poate aşa ceva?! exclamă Kav nevenindu-i să creadă.

— Ce mai contează cum, i-o tăie Doriana. Uite-i că vin spre noi.

***

— Nu pot să cred, murmură Car’das văzând că astrodroizii de vânătoare ignorau complet astronavele

chiss de lângă ei şi se îndreptau de zor spre adâncul spaţiului. Cum ai reuşit să îi convingi să facă aşa ceva?!

— Semnalul de comandă foloseşte o criptare activă, îi explică Thrawn în timp ce Şoimul Săltăreţ trecea de ecranul de protecţie acum risipit. Dar cu atâţia astrodroizi care au nevoie de semnale, ştiam că rotaţia codurilor trebuia să fie limitată. S-a dovedit că nu conţine decât trei modele separate de criptare pentru acest grup. Pur şi simplu am înregistrat versiunea pe care astrodroizii o aşteptau ca răspuns, apoi am transmis-o suficient de intens încât să depăşească puterea semnalului pe care stăpânii lor încercau să îl transmită în acel moment.

— Dar cum de ţi-ai dat seama... Aa! se lămuri brusc Car'das. Punând vânătorul stelar să atace mereu pe acelaşi vector, iar astrodroizii primind mereu codul părăsiţi-formaţia-şi-atacaţi-inamicul-pe-acest-vector, singura parte care se modifica era modelul de criptare însuşi.

— Ceea ce ne-a permis să izolăm comanda pe care o doream şi să o duplicăm, îi confirmă Thrawn. Secretul succesului în analiza informatică, dragă Car'das: ori de câte ori este posibil, să reduci problema la o singură variabilă.

În faţa lor, astrodroizii de vânătoare cei mai apropiaţi începeau să îşi modifice poziţiile, trecând din formaţia generală de apărare în vectori de interceptare.

— Nu cred însă că va mai funcţiona cu restul, îl avertiză Car'das. Vin din cu totul altă formaţie iniţială şi probabil că au coduri de criptare diferite.

— Nu mai contează, îl asigură Thrawn. Tot ce aveam nevoie era să pot trece de grupul exterior şi să pătrund în nucleu.

Introduse un cod în pupitru.

— Toate astronavele, modelul de atac D'moporai.

***

— Uite-i că vin, mormăi Doriana şi strânse cu degetele ţesătura canapelei pe care şedea.

La prima vedere, nu exista nici o şansă ca Mitth’raw’nuruodo şi colecţia lui amărâtă de astronave de patrulă să reuşească ceva împotriva puterii combinate pe care o desfăşura forţa de intervenţie trimisă de Federaţia Comercială. Nici o şansă cât de mică.

Dar comandantul extraterestru tocmai trecuse de trei grupuri de astrodroizi de vânătoare fără măcar să tragă vreun foc, lucru care, de asemenea, era imposibil. Orice ar fi avut în minte Mitth’raw’nuruodo pentru următorul truc, Doriana suspecta serios că nu avea să îi placă.

Dar în ciuda neliniştii sale, o mică parte din el se detaşase şi aştepta cu nerăbdare să vadă ce truc li se mai pregătea.

Nu trebui să aştepte prea mult. Extratereştrii îşi lărgeau acum formaţia, sacrificând protecţia oferită de scuturile energetice care se suprapuneau pentru a câştiga mai mult spaţiu de manevră. Roiuri de astrodroizi vânători din partea cea mai apropiată a ecranului de apărare rupeau rândurile drept răspuns, măturând un front larg, tridimensional, înspre intruşi. Cele două grupuri ajunseră aproape în raza de atac a laserelor...

Şi atunci fiecare dintre astronavele de vânătoare extraterestre lansară câte un singur proiectil.

Apăru un semnal subtil pe indicatoarele pupitrului de comandă ale computerului central de pe Răzbunarea întunecată, semnalând informaţiile primite de la senzorii astrodroizilor vânători pe care le colectă, le compilă şi le analiză, apoi formulă răspunsul potrivit. Răspunsul fu

transformat într-o sută de comenzi remodificate, pe care le sortă, le codifică şi apoi le transmise înapoi creierelor primitive ale droizilor închişi în armurile lor zburătoare. O frântură de secundă mai târziu vânătorii răspunseră la aceste comenzi cu o ploaie concentrată de laser care fărâmă toate cele nouă proiectile în mii de bucăţele.

— Şi-au irosit ca proştii efortul, comentă Kav. Distanţa era evident prea mare pentru...

— Aşteaptă, îl întrerupse Doriana şi se încruntă privind ecranele.

Se mai zărea ceva mişcându-se de-a lungul traiectoriilor proiectilelor distruse, punctuleţe minuscule formând o ceaţă aproape invizibilă care părea să crească în lărgime pe măsură ce se apropiau în viteză de astrodroizii vânători.

— Cheamă-i înapoi! Îi spuse el lui Kav pe un ton urgent.

Dar deja era prea târziu. Chiar în momentul în care formaţia de atac extraterestră se desfăcea brusc cu cele unsprezece astronave trăgând foc continuu în direcţii diferite, ceaţa de punctuleţe se intersectă cu grupul ţintă de vânători. Străluciri multiple de lumină difuză apărură pe ecrane...

— Nu mai răspund! anunţă unul dintre neimoidianii din faţa pupitrului de comandă al computerului. Nouă grupuri de astrodroizi au pierdut legătura cu noi!

— Reţele Connor, mârâi Doriana şi îşi înfipse şi mai puternic degetele în canapea.

Nouă grupuri de vânători scoase din luptă precis şi eficient.

Din luptă, dar nu distruse. Inerţia îi purta încă înainte... Şi în timp ce le privea cu o fascinaţie neajutorată, se izbiră de alte grupuri care îşi schimbaseră vectorii pentru a urmări extratereştrii dispersaţi. Apărură alte străluciri de lumină, mai luminoase decât primele.

Şi dintr-o dată spaţiul rămas liber pe ecranul protector al forţei de intervenţie nu mai avea nici un vânător care să îl umple.

— Aşa ceva este imposibil, exclamă Kav bâţâindu-şi înainte şi înapoi capul acoperit de pălăria cu cinci colţuri. Cum a putut să facă aşa ceva?!

— Trimite restul astrodroizilor de vânătoare în spaţiu, scrâşni Doriana. Acum!

Kav nu mai avea nevoie de alt îndemn.

— Ordonaţi Păstrătorului să activeze toţi astrodroizii vânători rămaşi, strigă el. Lansează-i imediat ce sunt pregătiţi. Şi pe cei deja lansaţi trimiteţi-i să intercepteze.

— Aşteaptă un minut, obiectă Doriana. Nu poţi să ne laşi flancurile neacoperite.

— Împotriva cui? se răsti Kav. Aici este frontul. Dacă nu îl apărăm, nu ne va mai rămâne nici un flanc de protejat.

Gesticulă pe puntea de comandă.

— Îndepliniţi-mi ordinul.

***

— Se apropie, murmură Car'das şi se întrebă dacă nu cumva Thrawn se lăcomise la o porţie prea mare.

Chiss anihilaseră primele grupuri de astrodroizi vânători relativ cu uşurinţă, dar astfel de trucuri funcţionau doar o singură dată împotriva aceluiaşi oponent.

Iar acum restul de sute de astrodroizi porneau de pe flancurile flotei Federaţiei Comerciale, îndreptându-se direct spre ei.

Doar dacă nu cumva exact acest lucru aşteptase Thrawn. Car'das îşi mută privirile de pe un ecran pe altul, căutând crucişătorul care se despărţise de ei chiar înainte să înceapă lupta. Dacă forţa Chiss principală

executa ea însăşi o diversiune...

Dar Vârtejul nu ataca din lateral pentru a izbi hoţeşte. Rămăsese liniştit în spaţiu, păstrat aparent ca rezervă.

Se uită iar spre astrodroizii vânători care se apropiau.

— Sper că ai păstrat-o în mânecă pe mama reţelelor, îl avertiză el.

— Va trebui să ne gândim serios la construirea unui astfel de dispozitiv dacă începem să ne luptăm cu oponenţi de o aşa mărime în mod obişnuit, spuse sec Thrawn. Spune-mi, ce se întâmplă cu droizii aceştia dacă li se întrerupe semnalul de comunicaţie?

— Dacă li se...? Vorbeşti de bruiaj?!

— Ai ceva împotrivă?

— A, nu, bineînţeles că nu, îşi reveni Car'das. Dar semnalele de comandă ale Federaţiei Comerciale ar trebui să fie imposibil de bruiat. Pot schimba frecvenţele şi modelele de comandă practic instantaneu, în clipa în care bruiezi o parte a spectrului se mută pur şi simplu în altă parte.

— Şi dacă bruiezi întregul spectru în acelaşi timp?

Car'das se holbă la el. Omul părea serios.

— Nu poţi să bruiezi toate frecvenţele, Comandante, scrâşni Car'das cu dinţii încleştaţi. Sunt prea multe. În clipa în care te apuci să faci aşa ceva, se vor prinde şi vor trimite un set de comenzi de rezervă către toate instalaţiile aflate în afara bruiajului. Astrodroizii aceştia vânători nu sunt ei prea isteţi, dar cu siguranţă sunt capabili de a înmagazina rapid suficient de multe comenzi care să îi menţină în luptă până când reuşesc să ne facă praf.

— Doar dacă mai rămân astrodroizi vânători în afara bruiajului, sublinie Thrawn. Dar este evident că oponentul nostru a rezolvat această problemă în locul

nostru.

Arătă spre ecran.

— Chiar pe măsură ce ne apropiem de ei, îşi concentrează toţi vânătorii în acest spaţiu mic.

Car'das privi spre ecran. Thrawn avea dreptate – comandantul Federaţiei Comerciale abandonase formaţiile de pichetare şi aduna toţi vânătorii la atac. Cum de nu pricepea posibilele implicaţii ale acţiunilor sale?

— Dar comunicaţiile proprii? întrebă Car'das. Dacă bruiezi întregul spectru vei pierde şi tu legătura cu celelalte astronave.

— Din fericire, războinicii mei sunt capabili de mai mult decât să înmagazineze nişte comenzi generale, îl asigură Thrawn. Hai să vedem care filozofie de luptă se dovedeşte mai puternică, a noastră sau a lor.

Aplecându-se peste pupitru, inspiră adânc.

— Bruiaj total în tot spectrul, acum.

***

Pentru o secundă atât de lungă şi îngrozitoare puntea de comandă de pe Răzbunarea întunecată se umplu de un ţiuit ascuţit, parcă născut din legendele antice cu morţii vii de pe Coruscant. Apoi neimoidianul de la comunicaţii izbi un comutator, oprind ţiuitul şi lăsând doar un ecou îndepărtat în urechile lui Doriana.

— Pentru numele lui...?!

— Vicelord, suntem bruiaţi! strigă neimoidianul privindu-şi pupitrul neîncrezător. Toţi astrodroizii de vânătoare au fost dezactivaţi!

Doriana se zgâi prin hublouri, cu stomacul strâns de o gheară puternică. Vânătorii se dezactivaseră într-adevăr, fiecare dintre ei zburând acum fără ţintă, care în ce direcţie se îndreptase ultima oară.

Şi trecând cu uşurinţă în slalom prin traseul cu obstacole, trăgând focuri distrugătoare spre vânătorii neajutoraţi, astronavele lui Mitth'raw'nuruodo se îndreptau direct spre ei, cu vânătorii în formaţie de protecţie înaintea celor două crucişătoare.

— Refaceţi legătura cu vânătorii noştri! ordonă Kav tensionat, întinzând braţul spre neimoidianii de la pupitrul de comandă. Refaceţi legătura!

— Ne străduim, se apără unul dintre ofiţeri. Am deschis comunicaţiile laser cu cât de mulţi putem.

Dar emiţătoarele laser transmiteau liniar, Doriana cunoştea acest aspect, şi cu un sentiment de deznădejde înţelese că şi această limitare se micşora pe măsură ce nori de praf şi resturi metalice de la astrodroizii vânători explodaţi blocau până şi această ultimă metodă de comunicaţie. Câţiva dintre droizii de vânătoare reveneau la viaţă, dar erau luaţi imediat în colimator şi distruşi de extratereştri înainte să se poată organiza într-o forţă de luptă eficientă.

— Dar celelalte astronave? se interesă el. Ele de ce nu atacă?

— Priviţi! anunţă careva şi Doriana văzu un braţ ridicat dintr-o cabină de comandă. Transportoarele Hardcell şi-au lansat proiectilele.

— Era şi timpul, mormăi Doriana simţind cum creşte în el speranţa la vederea a cinci grupuri de câte trei proiectile trase spre atacatori.

Atacatorii reacţionară instantaneu, cinci dintre vânătorii stelari abandonând cursa spre vasele de război şi cotind spre exteriorul formaţiei în care se aşezase flota Federaţiei Comerciale. Proiectilele se activară la mişcarea de separare şi le urmară.

— Perfect, răsuflă satisfăcut Kav. Următoarea salvă va atrage celelalte astronave de vânătoare în altă parte şi astfel crucişătoarele vor rămâne neapărate. Apoi

bateriile noastre cvadruple de laser le vor putea distruge cu uşurinţă.

— Probabil, spuse rezervat Doriana urmărind în continuare zborul astronavelor extraterestre.

Ocoleau într-o parte şi în alta mormanele de resturi explodate ale astrodroizilor vânători, încercând în mod evident să păcălească sistemele de urmărire ale proiectilelor.

Dar fără rezultat. Sistemele electronice fabricate de Techno Union erau printre cele mai bune din Republică, astfel că proiectilele îşi urmară cursul, ocolind şi ele mormanele de resturi şi micşorând treptat distanţa până la ţinte. Astronavele extraterestre ajunseră la marginea exterioară a norului de resturi şi se întoarseră, îndreptându-se acum către vasele principale. Din nou, proiectilele se ţinură după ele. Vânătorii stelari urmară o traiectorie rectilinie; apoi, la unison, fiecare aruncă un mic obiect la pupa înspre proiectilele care le urmăreau.

Iar Doriana înţepeni când văzu aceeaşi ceaţă binecunoscută erupând din fiecare obiect, desfăcându-se exact în calea grupului de proiectile.

— Alte reţele Connor! exclamă el.

Dar spectatorii nu puteau face absolut nimic. Reţelele învăluiră grupul de proiectile şi le fulgerară cu arcele lor electrice ucigaşe de mare voltaj, distrugându-le atât componentele electronice de ghidaj, cât şi sistemele autoportante, lăsând doar nişte proiectile moarte, la fel ca şi astrodroizii care pluteau în jur.

Numai că din nou Mitth’raw’nuruodo nu se mulţumise doar să îşi protejeze propriile astronave din calea atacului. Chiar în timp ce Doriana îşi strângea pumnii neajutorat, inerţia trimise proiectilele în burta transportoarelor Techno Union. Se văzură explozii multiple şi bucăţi din coca de metal săriră în spaţiu...

Şi apoi, ca un soare minor care se aprindea la mică

distanţă, unul dintre transportoare explodă complet.

— Ce?! rămase Kav fără respiraţie. Nu! Nu doar de la un singur mănunchi de proiectile. Aşa ceva este imposibil!

— Tot ce face Mitth'raw'nuruodo pare imposibil, îl apostrofă Doriana cu amărăciune. Proiectilele trebuie să fi atins un punct sensibil.

— Ce punct? Unde sunt sensibile?

Doriana pufni.

— Priveşte-i astronavele. Or să ţintească acelaşi loc la toate celelalte transportoare.

Avu dreptate. În doar câteva minute, vânătorii stelari şi crucişătoarele extraterestre evitaseră cu succes mănunchiul de proiectile pe care transportoarele Techno Union le aruncau spre ele şi le distruseseră cu eficienţă pe fiecare în parte. Punctul sensibil, remarcă Doriana cu fascinaţie morbidă, se găsea la linia de joncţiune cu masivele celule externe de comburant.

— Trebuie să scăpăm, se auzi Kav cu vocea tremurândă. Timonier, pregăteşte-ne pentru saltul în hiperspaţiu.

— Aşteaptă o clipă, protestă Doriana şi îl apucă de braţ.

Spectrul înfrângerii plutea deasupra lui, împreună cu soarta tuturor celor care îl dezamăgiseră pe Darth Sidious.

— Nu poţi să abandonezi flota aşa, pur şi simplu.

— Care flotă?! se răsti Kav. Priveşte în jur, Stratis. Care flotă?!

Doriana simţi un nod în gât. Avea dreptate, bineînţeles. Toate cele şase transportoare Hardcell se duseseră, jumătate dintre ele distruse de propriile proiectile. Cele şapte crucişătoare de escortă, care nu fuseseră concepute să opereze împotriva unor inamici de acest gen fără sprijinul capital al droizilor, erau vânate

sistematic şi eliminate. Doar cele două cuirasate aparţinând Federaţiei Comerciale mai erau cât de cât în stare să lupte sau să fugă.

Dar având comunicaţiile bruiate, nu aveau nici cum să ordone retragere generală. Dacă Răzbunarea întunecată ar fi plecat, atunci ar fi plecat singură.

— Saltul este calculat, anunţă timonierul.

— Executaţi saltul, ordonă Kav şi îl privi pe Doriana aşteptându-se să se împotrivească. M-aţi auzit? Acum!

— Hiperpropulsoarele nu răspund! Se bâlbâi panicat timonierul. Mesajul de eroare îmi arată că ne aflăm prea aproape de o masă planetară.

Doriana se răsuci să privească spre panourile şi ecranele indicatoare. Exact aşa anunţau, era corect. Dar nu se vedeau mase planetare în apropiere, nici măcar vreun asteroid mititel.

— Eroare de funcţionare?

— Nici o eroare, murmură Kav cu vocea ştearsă şi fatidică. Doar încă o vrăjitorie chiss.

O altă strălucire îl surprinse pe Doriana şi îl făcu să privească prin hublouri. În tot spaţiul carnajului, astrodroizii vânători se porniseră să explodeze după ce petrecuseră minute bune în absenţa semnalului de control, iar acum îşi activaseră mecanismele de autodistrugere. Prin câmpul de explozii, Doriana zări şi Păstrătorul răsucindu-se necontrolat cu suprafaţa superioară a inelului de la tribord erupând într-o sută de mici explozii.

— Vicelord! anunţă careva.

— Ştiu, exclamă Kav dintr-o dată epuizat. Astrodroizii de vânătoare pe care i-am pregătit explodează.

Doriana aprobă, propria lui amărăciune transformându-se deja într-un sentiment adânc al inevitabilului. Întăririle pe care le aşteptau în luptă

porniseră în zbor prin porturile de andocare şi hangarele vasului de război atunci când Mitth'raw'nuruodo începuse bruiajul şi se dezactivaseră. Zburând apoi necontrolat şi cu viteză prin coridoarele întortocheate, se izbiseră de pereţi, de containere de depozitare sau alte echipamente. Şi rămaseră zăcând, aşteptându-şi contoarele de autodistrugere să ajungă la zero.

— Atunci s-a sfârşit totul, spuse Kav stins.

Îşi ridică braţele şi îşi scoase cu mare atenţie pălăria cu cinci colţuri de pe cap şi o aşeză cu aceeaşi atenţie pe podea înaintea lui.

— Suntem condamnaţi cu toţii.

— Aşa s-ar părea, fu Doriana de acord destul de mecanic înainte să îl străbată un gând care îl făcu să se încrunte.

Cu toată moartea, resturile şi corpurile arse ale astronavelor aflate împrejurul lor, Răzbunarea întunecată încă nu fusese nici măcar zgâriată.

Privi încă o dată mesajele de pe ecranele indicatoarelor. Cu excepţia hiperpropulsoarelor dezactivate inexplicabil, în rest totul părea să funcţioneze perfect.

— Sau poate că nu, adăugă el. Cred că Mitth'raw'nuruodo are alte gânduri în ceea ce ne priveşte.

Kav pufni batjocoritor.

— Şi exact ce ţi-a lăsat impresia aceasta?

Doriana se răsuci perplex...

Văzând cu surprindere unul dintre crucişătoarele extraterestre în dreptul hublourilor. Plutea la câţiva metri de peretele de transparoţel, cu vârfurile proiectilelor îndreptate spre puntea de comandă într-o postură clar ameninţătoare.

— Închide bateriile cvadruple de laser, Vicelord, îl îndemnă Doriana în tăcere. Apoi sigilează ieşirile

principale din hangar şi dezactivează toţi astrodroizii vânători rămaşi.

Luă o gură de aer înainte de a încheia prevestitor.

— Apoi pregăteşte-te să primeşti companie.

17.

Uşa turboliftului se deschise şi douăzeci de metri mai încolo, pe coridor, Car’das văzu în sfârşit date într-o parte uşile blindate ale punţii de comandă de pe cuirasatul de război.

Pe coridor, pe o distanţă de douăzeci de metri, pândeau de o parte şi de alta droizi infanterişti cu armele pregătite.

Thrawn nici măcar nu ezită. Traversă coridorul calm, cu cei doi războinici ai săi la fel de sedaţi lângă el. Înghiţind cu greu, nevrând să meargă după ei prin acel tunel al groazei, dar şi mai puţin dispus să rămână ca un laş singur în cabina turboliftului, Car’das se forţă să îi urmeze.

Zeci de droizi stăteau la datorie pe puntea de comandă, cei mai mulţi doar nişte unităţi de întreţinere şi monitorizare conectate la diversele pupitre în cabinele de comandă. În centrul activităţii stăteau doar două fiinţe, aşteptând împreună lângă scaunul vacant al pilotului: un neimoidian înalt îmbrăcat cu robe elaborate şi un bărbat uman îmbrăcat decent. Din nou, Thrawn nu se opri, ci parcurse restul distanţei până în faţa celor doi. Se opri la trei metri de ei şi pentru un moment păru să îi măsoare din priviri. Apoi, în mod cu totul deliberat, se răsuci astfel încât să îl privească direct în faţă pe bărbatul uman.

— Comandant Stratis, îl salută el din cap. Eu sunt Comandant Mitth’raw’nuruodo.

— Nu Stratis comandă acest vas, interveni băţos neimoidianul înainte ca Stratis să poată răspunde. Eu sunt Vicelord Kav din Federaţia Comercială. Iar tu, Comandant Mitthrawdo, ai comis un act de război.

— Vicelord, te rog, îi spuse Stratis.

Vocea îi era calmă, dar se simţea o uşoară notă de avertizare în ea.

— Acuzaţiile nu ne vor aduce nici un folos.

— Nu te gândi că ai câştigat ceva de pe urma afrontului tău nesăbuit, îl ignoră Kav şi îşi continuă tirada. Chiar acum, te pot distruge pe locul în care stai.

Făcu un semn din mână şi din spatele lor se auzi un zgomot de arcuri metalice. Car'das se întoarse şi inima îi îngheţă văzând o pereche de droizi distrugători droideka rostogolindu-se şi oprindu-se în cadrul uşilor blindate ale punţii de comandă. Se desfăcură în poziţia lor de sprijin pe trei picioare şi o secundă mai târziu Car'das privi prin ţevile a patru perechi de blastere de mare energie.

— Vicelord, eşti prost?! se răsti Stratis pe un ton urgent. Ce crezi că...?

— Calmează-te, Comandante, îl linişti Thrawn. Nu suntem câtuşi de puţin în pericol.

Încet, aproape neîndrăznind să respire, Car'das îşi întoarse capul. Stratis îşi bulbucase ochii, iar muşchii gâtului i se încordaseră în timp ce îl strângea pe neimoidian de braţ. Dar Thrawn stătea doar liniştit, studiindu-i fără nici o expresie pe figură pe cei doi droideka. Războinicii chiss strângeau mâinile pe arme, dar urmând exemplul Comandantului lor, nu le scoseseră încă.

— Un design interesant, continuă Thrawn. Sfera aceea strălucitoare, un mic scut de forţă?

— Aă... da, răspunse Stratis precaut. Te asigur, Comandante...

— Îţi mulţumesc pentru demonstraţie, Vicelord, îl

întrerupse Thrawn şi îşi întoarse privirea întunecată roşii spre Kav. Dar acum îi vei trimite de aici.

Pentru un moment lung, teribil, Car'das crezu că neimoidianul avea să îi sfideze ordinul lui Thrawn aşa cum ignorase şi admonestarea lui Stratis. Comandantul chiss şi neimoidianul se priviră unul pe altul şi timp de câteva bătăi de inimă toată puntea de comandă rămase încremenită.

Apoi corpul lui Kav păru să se pleoştească, privirile îi coborâră în pământ şi ridică o mână pe jumătate spre cei doi droideka. Privind discret peste umăr, Car'das văzu uşurat cum distrugătorii se strânseră la loc şi se rostogoliră afară de pe punte.

— Mulţumesc, spuse Thrawn. Acum, aşa cum v-am cerut şi mai devreme, vă rog să vă declaraţi intenţiile şi scopul pentru care aţi adus aici forţa aceasta de intervenţie.

— O forţă de intervenţie care nici măcar nu mai există, interveni Kav cu vocea oscilând între furie şi groază.

— Pierderea vi se datorează în întregime, îl contră Thrawn. Eu am solicitat doar un răspuns civilizat.

Se întoarse spre Car'das.

— Este corect cum am spus? Civilizat?

— Civilizat, îl susţinu Car'das şi îşi simţi faţa înfierbântată văzându-se tras în mijlocul discuţiei. Sau politicos.

— Politicos, repetă Thrawn ca şi cum verifica noul cuvânt pe baza unor standarde necunoscute. Da, eu v-am solicitat, Comandante, doar un răspuns politicos.

— Da, ştiu, fu Stratis de acord şi îl privi pe Car'das. Pot să întreb care este numele şi originea tovarăşului tău?

— Sunt doar un vizitator, răspunse Car'das rapid.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca indivizii

aceştia să îi afle numele.

— Atâta tot.

— Nu chiar, îl corectă Thrawn. Car'das a fost doar un simplu vizitator. Acum este traducătorul meu.

Apoi expresia i se înnegură.

— Şi prizonierul meu.

Lui Car'das îi căzu falca de surprindere şi pentru a doua oară în câteva minute inima îi îngheţă.

— Şi ce?!

— Ai ajuns neinvitat în spaţiul Chiss, îi aminti Thrawn cu răceală. Acum, după doar trei luni, o flotă invadatoare aparţinând poporului tău a apărut în acelaşi loc. Coincidenţă?

— Nu am nimic de-a face cu ei, protestă Car'das.

— Iar noi nu suntem o flotă invadatoare, adăugă Stratis.

— Convingeţi-mă de contrariu, spuse Thrawn cu vocea şi mai dură. Amândoi.

Car'das se uită la Stratis. Brusc, într-o singură clipire, această călătorie prinsese un gust cu totul rânced.

— Comandante? Îi ceru el.

Stratis îl privi mai întâi pe el, apoi pe Thrawn, o expresie gânditoare apărând brusc pe figura lui.

— Foarte bine, spuse el arătând spre un perete al punţii de comandă. Acolo avem un birou unde ne vom bucura de mai multă intimitate.

Thrawn acceptă cu o înclinare uşoară a capului.

— Arată-ne drumul.

***

Doriana îi conduse spre cabina de comandă a lui Kav, pielea înfiorându-i-se de anticiparea speranţei pe care o vedea la orizont. Cu o oră în urmă totul părea

pierdut, misiunea un dezastru, Doriana însuşi mărşăluind cot la cot cu morţii. Chiar dacă atacatorii le-ar fi permis să se întoarcă în Republică, ştia prea bine ce răsplată îl aştepta de la Darth Sidious pentru nereuşită.

Dar acum, dintr-o dată, totul se schimbase într-un mod favorabil. Probabil.

— Vă rog să vă faceţi comozi, îi invită Doriana spre scaunele din faţa biroului în timp ce el ocolea structura masivă din lemn şi se aşeza în fotoliul la fel de elaborat al lui Kav.

Cu coada ochiului îl zări pe vicelord privindu-l mânios, dar în acel moment nu mai avea timp pentru mândria neînsemnată a unui neimoidian.

— Pot să vă ofer ceva răcoritor?

— Nu, mulţumim, îl refuză Mitth’raw’nuruodo în timp ce el şi Car’das luau loc pe scaune.

Cele două gărzi chiss, aşa cum se aştepta Doriana, rămaseră în cadrul uşii, de unde îi puteau supraveghea pe toţi cei din birou, reuşind să aibă sub control şi mişcările de pe puntea de comandă.

— Prea bine, spuse Doriana concentrându-şi mintea asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit.

Acum era momentul.

— Vă voi povesti câte ceva despre un proiect intitulat Zbor în Necunoscut.

O luă cu începutul, descriindu-le originea şi misiunea proiectului, având grijă să insiste asupra dimensiunii şi armamentului de care dispuneau cuirasatele.

— Interesant, comentă Mitth’raw’nuruodo după ce se sfârşi povestea. Ce are a face proiectul acesta cu noi?

— Faptul că Zbor în Necunoscut reprezintă un pericol atât pentru Republică cât şi pentru poporul vostru, îi explică Doriana. Ţii minte că am vorbit despre nişte bărbaţi aflaţi la bord cărora li se spune Jedi? Aceştia sunt fiinţe cu puteri foarte mari, dar care sunt deosebit

de periculoşi şi pot provoca necazuri.

— În ce fel?

— Au idei preconcepute despre cum ar trebui să se comporte oamenii, ce ar trebui să gândească şi să facă, insistă Doriana cu explicaţiile privindu-l pe Car'das cu coada ochiului.

I-ar fi fost mai uşor să îl îmbrobodească fără prezenţa cuiva care cunoştea câte ceva despre Jedi, dar Mitth'raw'nuruodo ar fi devenit rapid suspicios dacă i-ar fi sugerat să îl lase pe tânăr afară. Acum trebuia să urmeze o linie foarte subţire între a-i prezenta pe Jedi drept pericole serioase în ochii lui Mitth'raw'nuruodo şi în acelaşi timp să nu spună ceva despre care Car'das ar fi ştiut imediat că este o minciună sfruntată.

Iar Car'das păru într-adevăr un pic surprins de afirmaţiile lui Doriana. Dar în acelaşi timp zărea crescând şi o anumită nesiguranţă pe figura tânărului. Aroganţa Jedi, cuplată cu inabilitatea lor de a stăpâni haosul din ce în ce mai mare şi stagnarea economică, făcuse popoarele din Republică să se întrebe dacă nu cumva statutul lor de gardieni ai păcii producea mai mult zgomot pentru nimic decât să îndeplinească ceva cu adevărat eficient.

— Ei cred că deţin toate răspunsurile, continuă Doriana, şi că toţi ceilalţi ar trebui să se supună conceptului lor de dreptate.

— Şi totuşi spui că au pornit spre altă galaxie, îi aminti Mitth'raw'nuruodo. Încă o dată întreb, cum afectează acest fapt poporul Chiss?

— Pentru că înainte să plece intenţionează să exploreze unele dintre zonele necunoscute ale galaxiei noastre, spuse Doriana sperând ca Thrawn să fi fost la fel de uşor de citit ca şi Car'das.

Deocamdată, nu putea nici măcar să bănuiască ce fel de impresie producea asupra extraterestrului ceea ce

îi spunea el.

— Dacă vor ajunge în spaţiul Chiss, vor încerca să îşi impună voinţa asupra poporului vostru.

— Încerca este cuvântul corect, spuse Mitth'raw'nuruodo dintr-o dată întunecat. Chiss nu acceptă atât de simplu conceptele extraterestre fără a le analiza cu mare atenţie. Cu siguranţă nu acceptăm dominarea. Din partea nimănui.

— Fireşte că nu, îl susţinu Doriana simţind cum îi creşte speranţa.

Deci segregaţia speciilor şi mândria profesională erau ancore în inima lui Mitth'raw'nuruodo. Excelent.

— Dar te avertizez că nu trebuie să îi subestimezi. Jedi nu au scrupule şi acţionează cu subtilitate, şi aş îndrăzni să spun că puterea lor depăşeşte cu mult tot ce aţi întâlnit până acum.

— Ai fi surprins să afli ce am întâlnit noi până acum, îi spuse Mitth'raw'nuruodo cu vocea dură.

Brusc se ridică în picioare.

— Dar vom discuta aceste subiecte mai târziu. Deocamdată, am altă problemă de care trebuie să mă ocup.

— Fireşte, spuse Doriana şi se ridică şi el în picioare. Ce doreşti să facem în absenţa ta?

— Deocamdată, veţi rămâne amândoi pe puntea aceasta, îl preciză Mitth'raw'nuruodo. Voi trimite după voi când voi dori să vă vorbesc din nou. Până atunci voi aduce la bord o echipă care să vă analizeze vasul şi echipamentele.

— Niciodată! se răsti Kav. Vasul acesta este proprietatea Federaţiei Comerciale...

— Tăcere! îl întrerupse Doriana.

Prostul nu înţelegea chiar nimic?!

— Vă vom acorda, fireşte, toată asistenţa de care aveţi nevoie.

— Mulţumesc, răspunse Mitth'raw'nuruodo. Vă vor da ordine noi după ce vor termina de inspectat. Veţi îndeplini acele ordine.

Doriana aprobă din cap.

— Cum doriţi.

Mitth'raw'nuruodo se uită spre Kav, iar Doriana simţi tensiunea dintre ei. Dar neimoidianul rămase tăcut, iar după câteva clipe Mitth'raw'nuruodo se întoarse spre Car'das.

— Vino.

Părăsiră biroul, gărzile chiss urmându-i pas cu pas. Doriana îi privi până când dispărură dincolo de uşile blindate ale punţii, apoi se întoarse spre Kav.

— Cu tot respectul cuvenit, ce naiba crezi că faci?!

— Aceasta este întrebarea mea pentru tine, îl contră Kav. Îţi apleci pur şi simplu capul şi ne dai vieţile şi proprietatea pe mâna acestui extraterestru primitiv de la periferie?

— Priveşte în jurul tău, Vicelord, îi spuse Doriana cu răceală. Acest extraterestru primitiv tocmai ne-a nimicit întreaga forţă de intervenţie. Şi doar dacă nu am fost eu atent, ei nu au pierdut nici măcar o singură astronavă în acest proces.

— Şi vrei să îl faci şi mai puternic oferindu-i acces la secretele Federaţiei?

Doriana inspiră adânc.

— Ascultă-mă, îi spuse pronunţând cu atenţie fiecare cuvânt.

Întocmai ca şi pe Barlok, când încercase să îi instruiască pe acei brolfi idioţi cum să ducă la îndeplinire o schemă simplă a unui asasinat.

— Am eşuat în misiune. Chiar dacă Mitth'raw'nuruodo ar pleca frumos şi ne-ar lăsa în pace, nu vom reuşi niciodată să doborâm doar cu un singur vas de război cele şase cuirasate de pe Zbor în Necunoscut.

Nu am avea altă opţiune decât să ne întoarcem în Republică şi să facem faţă mâniei lui Darth Sidious... Şi te asigur că ţi-ai dori să fi murit astăzi, ucis în chinuri groaznice de războinicii chiss.

Ridică un deget.

— Doar dacă, insistă Doriana, nu îl putem convinge pe Mitth'raw'nuruodo să distrugă el Zbor în Necunoscut în locul nostru.

Vreme de un minut lung biroul rămase cuprins de tăcere.

— Înţeleg, rosti în cele din urmă Kav. Crezi că vei reuşi să îl convingi? Şi dacă reuşeşti, crezi că el va reuşi să obţină victoria?

— Nu ştiu, fu nevoit Doriana să admită. Nu este deloc prost şi cu siguranţă şi-a dat seama că descrierea pe care am făcut-o proiectului Zbor în Necunoscut şi ordinului Jedi a fost oribil de subiectivă. Bănuiesc că a întrerupt discuţia pentru a se retrage în particular şi a-i asculta părerea lui Car'das despre tot ce i-am spus eu.

— Dar de ce ar asculta pe cineva despre care crede că este un spion? obiectă Kav.

— Nu crede, zâmbi Doriana sigur pe el. Dacă ar fi crezut, nu ar fi spus-o chiar în faţa omului. Mă gândesc că vrea ca noi să credem că este spion, pentru ca noi să nu avem impresia că îi ascultă sfatul lui Car'das.

Kav dădu din cap.

— Prea complicat pentru mine.

— Da, ştiu, îl compătimi Doriana. De aceea trebuie să laşi totul în seama mea. Totul.

Kav mormăi ceva în barbă.

— Prea bine, mârâi el. Deocamdată. Dar voi sta cu ochii pe tine.

— Aşa să faci, îl îndemnă Doriana. Să ţii minte însă că viaţa valorează mai mult decât mândria.

— Probabil, comentă Kav. Dar spui că Mitthrawdo nu

crede în avertizările tale despre Jedi. Cum îl vei convinge atunci să distrugă Zbor în Necunoscut?

— Am în arsenalul meu persuasiv mai mult decât câteva minciuni simple despre Jedi, îl asigură Doriana. Ai încredere în mine.

— Prea bine, înclină Kav din cap. Deocamdată.

***

Car'das şedea singur la computer în cabina lui de pe Şoimul Săltăreţ de mai bine de trei ore, căutând cu disperare prin pagini întregi de texte şi schiţe tehnice cheunh, când se întoarse Thrawn.

— Îmi cer scuze pentru absenţa mai lungă, începu comandantul după ce uşa se închise în spatele lui. Să înţeleg că ai avut cu ce să te ocupi?

— Am studiat rapoartele echipelor tehnice aşa cum mi-ai cerut, îi răspunse rece Car'das întorcându-se înapoi spre computer.

Era cam bădăran, îşi dădea seama, dar nici într-o stare prea ospitalieră nu se mai simţea în acel moment.

— Şi?

— Şi ce?

— Evaluarea ta asupra capacităţilor Federaţiei Comerciale? se interesă Thrawn cu răbdare.

Car'das se simţea ca o astronavă cu giroscoapele dereglate. Chiar înainte de bătălie Thrawn îl acuzase că l-a minţit în legătură cu răspândirea sclaviei în toată Republica; iar apoi, chiar după bătălie, îl acuzase că este spion al Federaţiei Comerciale. Acum îi cerea o evaluare militară?

— Astrodroizii aceia de vânătoare sunt arme de cea mai înaltă clasă, mormăi el. Am citit un raport cu câteva luni în urmă în care se specula ideea că singurul motiv pentru care nu au reuşit să îşi mături complet atacatorii

pe Naboo a fost că numărul mare de trupe terestre pe care le controlau în acelaşi timp a supraîncărcat sistemele computerizate şi acest lucru a întârziat controlul spaţial al astrodroizilor de vânătoare. Aici nu au avut de controlat deloc trupe terestre. În opinia mea de civil umil, dacă nu le-ai fi dezactivat comunicaţiile atât de rapid şi total, ne-ar fi făcut franjuri.

— Sunt de acord, spuse Thrawn. Din fericire, astronavele Flotei Expansioniste sunt echipate cu transmiţătoare mult mai puternice decât cele ale forţelor regulate aparţinând Flotei de Apărare, din moment ce rareori avem la dispoziţie amplificatoare şi repetoare în reţeaua sistemelor din colonii pe care să ne sprijinim. Dar despre Vicelord Kav şi Comandant Stratis personal?

— Nu ştiu de ce mă întrebi pe mine astfel de lucruri? se dezvinovăţi Car'das nemairezistând şi întorcându-se cu faţa spre el. Parcă nu aveai încredere în mine.

Thrawn dădu din cap.

— Ba din contră, îi spuse el. Dacă tu şi compatrioţii tăi aţi fi fost spioni, v-aţi fi folosit de accesul pe care vi l-am permis în computerul bazei pentru a ne studia tehnologia şi a ne localiza lumile. Dar voi v-aţi preocupat doar să studiaţi limba. Pot să mă aşez?

— Da, desigur, îl invită Car'das.

Se ridică grăbit din scaun şi îi întinse o mână să se sprijine. Preocupat de propria-i nesiguranţă şi cu mândria ştirbită, nici nu remarcase oboseala de pe figura şi din postura lui Thrawn.

— Te simţi bine?

— Sunt bine, îl asigură Thrawn refuzând sprijinul şi se aşeză pe patul cazon. A fost doar o zi foarte lungă.

— Arăţi mai mult decât doar obosit, comentă Car'das privindu-l cu atenţie. S-a întâmplat ceva?

— Nimic serios, îi spuse Thrawn. Tocmai am primit înştiinţare că Amiral Ar'alani a pornit spre noi.

Car'das se încruntă. Trecuseră doar cinci săptămâni de când Ar'alani plecase cu astronava capturată.

— Au şi terminat de studiat astronava vagaari?

— Cred că a renunţat la rolul pe care şi-l luase în investigaţie, îi spuse Thrawn. De aceea te-am acuzat de spionaj în faţa războinicilor mei. După evenimentele de astăzi îi va interoga cu siguranţă şi am vrut să existe un motiv plauzibil pentru care v-am păstrat încă pe tine şi pe ceilalţi în spaţiul Chiss. Îmi cer scuze pentru stresul pe care, probabil, ţi l-am produs.

— Nu-ţi bate capul cu noi, îi răspunse Car'das încruntat. Crezi că Ar'alani are suspiciuni în ceea ce te priveşte?

— Nu am nici o îndoială, îl asigură Thrawn. Mai ales ţinând cont de rapoartele pe care le-a tot primit de aici de pe Crustai.

— Dar cine de pe bază te-ar...

Car'das se opri când un gând oribil îi veni brusc în minte.

— Thrass?! Fratele tău?!

— Cine altcineva ar fi simţit nevoia să o informeze?

— Vrei să spui că propriul tău frate încearcă să te înfunde?! exclamă Car'das nevenindu-i deloc să creadă.

— Fratele meu se îngrijeşte teribil de rudele sale de sânge, inclusiv de mine, îi explică Thrawn cu o oarecare tristeţe în glas. Dar îl deranjează ceea ce el vede la mine drept un comportament autodistructiv... iar ca sindic din A Opta Familie Conducătoare, datoria lui este să protejeze onoarea şi poziţia acestei familii.

— Şi de aceea chemă un amiral să te înfunde?

— Dacă Amiral Ar'alani va veni aici să îmi schimbe ordinele, voi deveni incapabil să mai fac ceva care să producă necazuri, sublinie Thrawn. Sau cel puţin aşa crede el. Cu o singură acţiune încearcă astfel să ne protejeze pe mine şi A Opta Familie Conducătoare.

Car'das se gândi la atacul vagaari la care fuseseră martori şi la oamenii aceia neputincioşi închişi în carcerele lor exterioare.

— Iar în timpul acesta popoare precum vagaari îşi vor vedea libere de treburile lor.

— Într-adevăr.

Thrawn îşi apăsă fruntea cu palma.

— Deocamdată însă, până la sosirea Amiralului, comanda îmi aparţine încă mie. Ce impresie ţi-au făcut Vicelord Kav şi Comandant Stratis?

Cu un efort, Car'das încercă să îşi gonească din minte imaginile scuturilor vii cu care se protejau vagaari.

— Pentru început, eu nu cred că Stratis este comandantul de drept. Pur şi simplu nu îi văd pe neimoidiani dându-şi astronavele pe mâna unui uman cu una cu două.

— Doar dacă nu cumva Stratis are ceva mai multă autoritate decât au ei, sublinie Thrawn. Sau dacă nu cumva el este un agent pentru o astfel de persoană. Stratis însuşi pare să fie un nume fictiv.

— Ar putea să fie, fu Car'das de acord. Cred însă că amândoi spun adevărul despre faptul că nu sunt o forţă invadatoare. Chiar dacă inelele lor erau pline ochi cu droizi de luptă, nu au suficiente rezerve pentru a ocupa o planetă.

— Atunci tragi concluzia că misiunea lor este până la urmă să realizeze o ambuscadă pentru acest Zbor în Necunoscut?

— Aş putea să formulez o astfel de concluzie dacă aş cunoaşte mai multe despre Zbor în Necunoscut, spuse Car'das. Dar eu nu am auzit până acum despre el, şi mai ales nu consider necesar să am încredere în părerile lui Stratis.

Thrawn aprobă şi el din cap.

— Este posibil ca Ferasi sau Qennto să aibă mai

multe informaţii.

— Tot ce se poate, spuse Car'das. Ne întoarcem deci pe Crustai?

— Trebuie să fiu acolo să o întâmpin pe Amiral Ar'alani, îi aminti Thrawn. Oamenii mei pe care i-am lăsat aici pot termina investigaţia şi fără noi.

— Dar dacă Stratis şi Kav se decid să îi ucidă şi să încerce să fugă?

— Nu or s-o facă, îl asigură Thrawn. Mai întâi că nu pot sări în hiperspaţiu, indiferent cât şi-ar dori vicelord. Nu atâta timp cât Vârtejul îi ţine pe loc.

— Aa-ha! exclamă Car'das şi se îmbujoră stânjenit.

Cu toate câte se întâmplaseră, uitase complet de crucişătorul pe care Thrawn îl trimisese în lateral înainte de începutul luptei. Aparent, tehnicienii chiss descoperiseră cum să activeze în interiorul astronavei proiectorul gravitaţional luat de la vagaari.

— Dar chiar dacă ar putea să evadeze, nu cred că vor aşa ceva, continuă Thrawn. Stratis îşi doreşte foarte mult ca eu să distrug Zbor în Necunoscut în locul lui.

Car'das făcu ochii mari.

— Până la urmă aşa ceva vor?!

— Ce crezi că a însemnat toată vorbăria aceea despre cât armament au şi despre cât de periculoşi sunt Jedi? îl provocă Thrawn.

— Păi, am... adică, am crezut că încerca într-un fel să te convingă să îi laşi să plece, îşi explică el printre bâlbe o idee nu prea fericită. Doar nu ai de gând să...?

— Voi face tot ce este necesar pentru a-i proteja pe cei care depind de mine, îi răspunse Thrawn cu o precizie căutată atent. Nimic mai mult. Dar nici mai puţin.

Se ridică în picioare.

— Dar tu nu trebuie să îţi faci griji, îl linişti el. Încă o dată, îţi mulţumesc pentru asistenţa pe care mi-ai acordat-o.

— Nici o problemă, spuse Car’das ridicându-se şi el.

Să fi fost doar în imaginaţia lui sau comandantul se clătinase imperceptibil atunci când se ridicase în picioare?

— Mai bine te-ai odihni un pic. Nu ar fi nici o distracţie pentru nimeni dacă ai pica epuizat înainte ca Ar’alani să aibă şansa să te arunce în carceră.

— Îţi mulţumesc pentru griji, spuse Thrawn sec. Am să încerc să nu o dezamăgesc.

— O ultimă întrebare, dacă îmi permiţi, reveni Car’das în momentul în care comandantul se apropia de uşă. Cum ai fost atât de sigur că acei droideka nu ne vor împuşca?

— Acei ce?! Aaa, droizii sferici de luptă, se lămuri Thrawn. Nu a fost deloc dificil. Toată construcţia punţii exprimă intenţia clară a unui popor de a evita pe cât se poate să se pună singuri în pericol mai mult decât ar fi absolut necesar.

— Exact stilul neimoidian, fu Car’das de acord. Ţi-ai putut da seama de acest lucru doar din construcţia punţii?

— Arhitectura este doar o altă formă de artă, îi aminti Thrawn. Dar chiar şi fără acele indicii, uşile cu trei straturi de blindaj mi-au spus clar că aceşti neimoidiani nu sunt un popor războinic.

— Din ce motiv au cu ei droizi ca să lupte în locul lor, completă Car’das. Dar oare laşii nu îi pun de obicei pe alţii să împuşte?

Thrawn dădu din cap.

— Vicelord Kav stătea prea aproape de linia focului. Nu ar fi ordonat niciodată droizilor să ne atace în acele condiţii.

Car’das se strâmbă.

— Ce bluf.

— Sau încerca să îşi impună punctul de vedere,

completă şi Thrawn. Aceşti droizi de luptă sunt un concept nou pentru mine, dar unul care merită o atenţie sporită.

Se strâmbă şi el.

— Sper din toată inima ca vagaari să nu fi vizitat vreo lume de unde să se fi pricopsit cu astfel de arme.

— Probabil că nu, îşi dădu Car'das cu presupusul. Neimoidianii îi păstrează destul de aproape de ei.

— Vom vedea.

Thrawn apăsă comutatorul de pe panoul de control şi uşa se deschide.

— Somn uşor, Car'das.

Timp de câteva minute Car'das se uită la uşa închisă. Deci Thrawn îl asigura acum că nu îl suspecta în realitate de spionaj. Un gând confortabil... cu excepţia faptului că se exprimase total diferit în faţa martorilor şi cu exact aceeaşi aparentă sinceritate.

Deci care să fi fost adevărul? Cumva erau el, Qennto şi Maris doar nişte pioni într-un fel de joc politic? Dacă da, atunci care era acel joc?

Maris, după cum ştia Car'das, avea încredere în onoarea lui Thrawn. Qennto, în schimb, îşi formase o părere clar opusă din cauza rasei lui Thrawn şi a faptului că acesta era ofiţer militar. Cât despre Car'das, nu ştia ce să mai creadă.

Dar un singur lucru ştia sigur. Lucrurile se complicaseră prea mult aici, iar el avea senzaţia deloc confortabilă că echipajul de pe Vânătorul de Chilipiruri îşi prelungise vizita mai mult decât fusese bine venit. Cumva trebuia să găsească un mod de a pleca din acel loc.

Cât mai repede şi cât mai curând.

***

Prima oară când Uliar îşi dădu seama că încep necazurile fu atunci când apăru după colţ şi îi găsi pe ceilalţi doi colegi din tura lui stând afară, la uşa sălii de monitorizare.

— Ce se petrece aici? îi întrebă el apropiindu-se de ei.

— Un tur mai special, îi spuse Sivv, ofiţerul superior. Ma'Ning şi cu nişte boboci.

— Nişte ce?!

— Unii dintre juniorii Jedi, îi explică Algrann ţâfnos. Au dat buzna cu zece minute înainte să se termine tura lui Grassling şi i-au dat pe toţi afară.

— Şi ce, pe noi nu ne lasă înăuntru? întrebă Uliar parcă nevenindu-i să creadă.

Sivv ridică din umeri.

— I-a spus lui Grassling că o să îl anunţe când se pot întoarce, spuse el. Eu personal însă nu am întrebat.

Uliar privi încruntat spre uşa sălii. Jedi. Iarăşi.

— Pot să încerc eu?

Sivv dădu din mână.

— Eşti invitatul meu.

Apropiindu-se de uşă, Uliar apăsă comutatorul. Uşa se deschise, iar el păşi înăuntru.

Maestrul Jedi Ma'Ning stătea de o parte a pupitrului principal şi le povestea cum funcţionează sistemele de control şi panourile de afişare. Privirile i se întoarseră întrebătoare spre Uliar atunci când îl văzu intrând, dar nu se opri nici o clipă din prezentare. Şezând în faţa pupitrului, îl urmăreau patru copii, dintre care doi mai mici fuseseră nevoiţi să se urce cu genunchii pe scaune ca să poată vedea.

Părea o scenă din clasa a doua primară, doar că aici nu aveau o tablă mâzgălită şi nici un model de carton. Aici stăteau în faţa adevăratului sistem de control al unuia dintre reactoarele care pompau energie în

Cuirasatul-Patru.

Ma'Ning îşi încheie fraza şi ridică din sprâncene spre Uliar.

— Da, Uliar? se interesă el.

— Fără supărare, Maestre Ma'Ning, începu Uliar apropiindu-se de grup, dar ce mama focului faceţi aici?

Ridurile din jurul ochilor lui Ma'Ning se strânseră un pic.

— Îi instruiesc pe tinerii ucenici Padawan în operaţiile de bază ale reactorului.

Uliar se uită încă o dată spre copilaşi. Aveau vârste între cinci şi opt anişori, ghici el, şi toţi afişau aceeaşi strălucire şi curiozitate în priviri ca mai toţi copiii de pretutindeni.

Dar la ei mai văzu şi altceva. O anumită seriozitate manifestată discret, care nu era deloc caracteristică pentru copiii de vârsta lor. Vreo chestie Jedi?

— Oricât le-aş aprecia dorinţa de a învăţa, aici nu este un loc pentru copii, spuse el. Şi dacă pot să mă exprim aşa, tu eşti ultimul care ar putea instrui pe oricine în subtilităţile modului de funcţionare al reactorului.

— Le fac doar o sumară trecere în revistă, îl asigură Ma'Ning.

— Ar trebui să nu le faci nimic, îl contră Uliar. Când vine vorba de echipamente generatoare de înaltă energie, câteva cunoştinţe înseamnă mai puţin decât deloc, plus că devine şi mai periculos. A cui a fost ideea aceasta cretină, până la urmă?

Buzele lui Ma'Ning se strânseră şi ele.

— Maestrul C'baoth a decis că toţi Jedi şi ucenicii Padawan trebuie să înveţe cum să controleze sistemele majore de pe Zbor în Necunoscut.

Uliar se uită la el mirat.

— Glumeşti, cred.

— Ba deloc, îl asigură Ma'Ning. Dar nu îţi face griji, o

să vă lăsăm să vă vedeţi de treburi în maxim o jumătate de oră.

— Ba o să ne lăsaţi să ne vedem de treburi mult mai devreme, mormăi Uliar întinzându-se printre doi copii spre pupitrul de comunicaţii. Puntea! Controlul Reactorului Trei. Pe Comandant Omano îl caut, vă rog.

— Un moment.

Uliar se uită pieziş spre Ma'Ning, întrebându-se dacă avea de gând să îl împiedice să raporteze situaţia. Dar Jedi aştepta cuminte la locul lui, cu privirile coborâte într-o postură pe jumătate de meditaţie.

— Comandant Omano aici.

— Tehnicianul Patru la reactor. Uliar raportează, Comandante, se identifică Uliar. Persoane neautorizate au intrat în sala noastră de comandă şi refuză să plece.

Oftatul lui Omano se auzi ca un fâşâit discret în difuzor.

— Jedi?

Uliar avu imediat senzaţia că podeaua stă gata să îi cadă de sub picioare.

— Unul dintre ei este Jedi, da, spuse el atent. Dar tot nu au dreptul să...

— Din nefericire, îl au, îl întrerupse Omano. Maestrul C'baoth a cerut ca oamenii lui să aibă acces nelimitat în toate zonele şi la toate sistemele de pe bordul Zborului în Necunoscut.

Deşii bănuise cam ce avea să urmeze, tot i-a simţit cuvintele ca pe nişte plesnituri de apă rece peste faţă.

— Cu tot respectul cuvenit, Comandante, aşa ceva este absurd şi periculos, comentă Uliar. Să aducem copiii în...

— Acestea sunt ordinele, Tehnician Uliar, i-o tăie din nou Omano. Dacă nu îţi convine, eşti bine-venit să discuţi problema direct cu Maestru] C'baoth. Omano terminat.

Se auzi un clic, apoi comunicaţia se întrerupse.

Uliar îşi ridică ochii de pe pupitru şi îl văzu pe Ma’Ning privindu-l intens.

— Foarte bine, spuse el susţinându-i privirea Maestrului Jedi.

Dacă se gândeau că se va conforma slugarnic doar pentru că ei purtau nişte robe ţărăneşti uzate şi săbii de lumină, atunci trebuiau să se mai gândească încă o dată.

— Unde îl găsesc pe Maestrul C’baoth?

— Este jos în centrul de instruire Jedi, îi răspunse Ma’ Ning. Nucleul de depozitare, secţiunea unu-douăzeci-şi-patru.

Uliar se zgâi la el.

— V-aţi făcut şcoală în nucleul de depozitare?! Dar Cuirasatele ce au de nu sunt bune?

Ma’Ning strânse din buze.

— Maestrul C’baoth s-a gândit că ar fi cel mai bine dacă ne-am aduna cât mai departe de orice sursă de distragere.

Îi distrăgeau părinţii şi familiile şi oamenii normali? Probabil. În adâncul lui, nemulţumirea lui Uliar începea să se transforme încet într-o adevărată furie mocnită.

— Foarte bine, spuse el. O să mă întorc.

— Ei? îl întâmpină Algrann când ieşi înapoi pe coridor.

— Omano a fost presat să cedeze, îi spuse Uliar cu amărăciune. O să mă duc să vorbesc cu Marele Clouf să văd poate reuşesc să îi bag minţile în cap.

— Căpitan Pakmillu?

— Pakmillu nu prea mai conduce spectacolul pe aici, mormăi Uliar. Mă duc să vorbesc cu C’baoth. Vrea careva dintre voi să meargă cu mine?

Ceilalţi doi schimbară priviri între ei şi Uliar aproape îi văzu cum se fac mici în spatele feţelor.

— Mai degrabă rămânem aici, răspunse Sivv. Oricând ar termina Ma’Ning, trebuie să ne prezentăm la

datorie.

— Sigur, comentă Uliar cu dispreţ.

De ce toată lumea se îndoia brusc de spate când auzea de Jedi?

— Ne vedem mai târziu.

Luă un turbolift spre cel mai de jos nivel al Cuirasatului-Patru, apoi îşi continuă drumul înainte până când ajunse la unul dintre pilonii masivi care ataşa Cuirasatele de nucleul de depozitare de dedesubt. Patru dintre cele şase turbolifturi care circulau prin pilon erau duse prin alte părţi, dar ultimele două aşteptau la intrare şi două minute mai târziu ajunse în nucleu.

Nucleul de depozitare era aranjat într-o serie de hale largi, fiecare plină aproape până la refuz cu stive de containere ancorate cu multe legături făcute din corzi speciale. O secţiune relativ îngustă în faţa fiecărei hale era goală, zona fiind folosită pentru sortatul şi manevratul containerelor. La fiecare capăt al culoarului se găseau câte două uşi care dădeau în hala următoare, una de dimensiunile unui om, iar cealaltă de dimensiunile cerute pentru accesul şi manevrarea stivuitoarelor.

Turboliftul îl lăsă în secţiunea 120, după cum văzu Uliar scris pe plăcuţa ataşată de sistemul de ancore. Ma'Ning spusese că şcoala Jedi era în 124, aşa că porni spre pupa.

Nici una dintre uşile spre 124 nu era marcată cu vreun semn special care să ateste noul statut de clasă de studiu. Îmbărbătându-se, încercând să nu se gândească la toate legendele despre puterea Jedi, păşi spre uşa mai mică şi apăsă comutatorul de deschidere.

Nu se întâmplă nimic. Încercă din nou; tot nimic. Merse spre poarta de marfă, dar descoperi că şi aceasta era încuiată. Se întoarse la uşa cea mică, îşi strânse mâna pumn şi începu să bată încet în metal.

Nu veni nici un răspuns. Bătu iarăşi, mărind treptat zgomotul pe care îl făcea în uşă. Să fi fost toţi plecaţi prin alte părţi deranjând lumea de la treburi?

— Ce doreşti?

Tresări şi se întoarse spre ecranul unui sistem de comunicaţie care fusese montat imediat în partea stângă în interiorul zonei de marfă. Pe ecran apăruse figura lui C'baoth, privindu-l insistent.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre elevii tăi şi profesorii lor, spuse Uliar simţind cum poziţia începe să i se erodeze sub privirea intimidantă. Au intrat în sala de monitorizare şi control al reactorului, acolo unde ei nu au ce căuta...

— Îţi mulţumesc pentru interes, îl întrerupse C'baoth, dar nu este cazul să vă faceţi griji.

— Scuză-mă, Maestre C'baoth, dar avem toate motivele să ne îngrijorăm, insistă Uliar. O mare parte a acestor sisteme este foarte sensibilă. Mie mi-au trebuit patru ani să învăţ să le manevrez corect.

— Modurile voastre de asimilare nu sunt cele Jedi, îi sublinie C'baoth.

— Drăguţ sloganul, mormăi Uliar.

Mânia care i se mai răcise pe drum până în nucleu revenea la punctul de fierbere.

— Dar devotamentul pentru banalităţi nu trebuie să fie un substitut pentru şcoala tehnică.

Privirea întunecată a lui C'baoth se înnegură şi mai mult.

— Lipsa ta de încredere este în acelaşi timp neaşteptată şi jignitoare, comentă el. Acum vei pleca şi nu te vei mai întoarce.

— Nu plec până când nu scoţi copiii din sala reactorului, insistă Uliar cu încăpăţânare.

— Am spus pleacă, repetă C'baoth.

Şi brusc o mână invizibilă începu să îl apese pe Uliar

pe piept, împingându-l inexplicabil din faţa uşii spre celălalt capăt al secţiunii.

— Aşteaptă! Protestă Uliar, zbătându-se inutil în faţa presiunii pe care o simţea pe piept.

Nu înţelesese până în acel moment că Jedi pot face astfel de lucruri doar prin ecranul comunicaţiei, fără să fie de fapt prezenţi în persoană.

— Dar copiii?

C'baoth nu răspunse, imaginea urmărindu-l cu privirea pe Uliar până când îl împinse aproape de uşa de la celălalt capăt al halei. Apoi, simultan, imaginea de pe ecran şi presiunea din pieptul lui Uliar dispărură.

Timp de un minut foarte lung Uliar rămase pe loc, inima bătându-i sub efectul tensiunii şi adrenalinei care se disipa în el, încercând să se decidă dacă ar trebui să se întoarcă la uşa încuiată şi să încerce din nou. Dar evident nu avea de ce. Inspiră adânc, se răsuci pe călcâie şi străbătu drumul înapoi spre sala de control al reactorului Cuirasatului-Patru.

Ma'Ning şi copiii plecaseră deja, iar Sivv şi Algrann erau prezenţi la posturi.

— Ei? se interesă Sivv când îl văzu pe Uliar ocupându-şi tăcut locul pe scaun.

— Mi-a spus să îl las în pace şi să îmi văd de treaba mea, îi răspunse Uliar.

— Dar este treaba noastră.

— Nu îmi spune mie, îl contră Uliar cu amărăciune. Du-te şi spune-i lui.

— Poate ar trebui să vorbim cu Pakmillu, sugeră Algrann şovăind.

— Pentru ce? mormăi Uliar. Mie mi se pare că acum Jedi au trecut la conducere.

Algrann înjură în barbă.

— Minunat. Părăsim o tiranie condusă de birocraţi şi politicieni corupţi doar ca să dăm peste alta condusă de

Jedi.

— Nu este o tiranie, se împotrivi Sivv.

— Nu, spuse ca un ecou Algrann. Nu încă.

18.

— Zbor în Necunoscut, repetă Qennto încruntându-se în gol şi clătinând încet din cap. Nu. Nu am auzit niciodată de aşa ceva.

— Nici eu, îl susţinu Maris. Şi spui că aceşti Kav şi Stratis vor să îl distrugă?

— Kav şi cum l-o mai chema pe celălalt, răspunse Car'das. Thrawn crede că Stratis e doar un pseudonim.

— Mă rog, Kav şi Maestrul Nimeni, interveni impacientat Qennto. Dar de ce vor să îl distrugă?

Car'das ridică din umeri.

— Stratis a cam făcut din ţânţar armăsar povestind cât de periculoşi sunt Jedi şi cum vor ei să preia conducerea şi să forţeze pe toată lumea să facă numai cum spun ei. Ceea ce trebuie să fie o minciună.

— Nu neapărat, se împotrivi Qennto. Multă lume a început să îşi pună anumite întrebări legate de Jedi.

— Evident că ajută la sprijinirea birocraţiei pe Coruscant, sublinie Maris. Oricine vrea o reformă guvernamentală adevărată va trebui să îi convingă pe Jedi să schimbe tabăra.

— Sau să îi ucidă, observă Qennto.

Maris se cutremură.

— Nu pot să cred că s-ar ajunge la aşa ceva.

— Păi, Stratis sigur nu vorbea despre convingere, îi spuse Car'das. Dar despre Cuirasatele acelea ce ştii? De ele măcar ai auzit?

— Da, sunt cadoul făcut de Rendili StarDrive

obsedaţilor în ale milităriei, povesti Qennto. Şase sute de metri lungime, cu scuturi grele şi tunuri cu turbolaser îmbunătăţite, majoritatea aşezate în grupuri de câte patru care pot produce o salvă extrem de largă. Echipajul normal se ridică la şaisprezece mii, având spaţiu pentru transportul a încă trei mii de militari. Am auzit că Sectorul Corporativ le cumpără ca pe nişte suveniruri de Ziua Interplanetară, iar câteva dintre Lumile Centrale nu se lasă nici ele mai prejos.

— Coruscant a achiziţionat ceva din ele? întrebă Maris.

Qennto ridică din umeri.

— S-a tot vorbit că Republica a decis într-un târziu să îşi formeze propria armată şi o flotă de război adevărată. Dar se vorbeşte aşa de ani de zile şi nimic nu s-a înfăptuit până acum.

— Deci cu şase Cuirasate, vorbim de aproape o sută de mii de oameni la bordul Zborului în Necunoscut? întrebă Car'das.

— Probabil nu mai mult de jumătate, răspunse Qennto. O mare parte dintre sarcini se vor executa în paralel la toate astronavele. Plus că trebuie să îşi fi lăsat spaţiu pentru o colonie care să reziste pe termen lung.

— Dar tot au de omorât o mulţime de oameni doar ca să pună mâna pe câţiva Jedi, sublinie Maris.

— Nu-ţi face griji, sunt convins că nobilul tău Comandant Thrawn nu o să se lase păcălit aşa uşor, îi spuse amar Qennto.

— Dar chiar dacă Thrawn nu vrea să coopereze, Stratis mai are la dispoziţie o astronavă de război încă intactă, îi aminti Car'das. Ceea ce înseamnă o putere de foc suficientă şi cine ştie dacă nu mai sunt şi alţii pe dram.

— Şi atunci ce facem? întrebă Maris.

— Noi nu facem nimic, declară ferm Qennto. Nu este

treaba noastră să avem grijă de acest Zbor în Necunoscut.

— Dar nici nu putem să aşteptăm aici fără să facem nimic, protestă Maris.

— Nu, putem să o luăm la sănătoasa ca nişte lilieci-şoimi stropiţi cu ceară, răspunse Qennto caustic. Şi mă gândesc că a venit exact timpul să scăpăm de aici.

— Dar...

— Maris, o întrerupse Qennto cu mâna ridicată. Nu este problema noastră. Mă auzi? Nu este problema noastră. Dacă Jedi au pornit să zboare în Regiunile Necunoscute, este treaba lor să se gândească cum să se protejeze. Treaba noastră este să găsim un mijloc de a pleca de aici. În cazul în care îţi mai vine să pleci din atâta nobleţe şi cultură.

— Nu eşti corect, protestă Maris cu privirea dură chiar dacă o tentă uşoară de roz începea să îi coloreze obrajii.

— Mă rog.

Qennto se întoarse spre Car'das.

— Tu eşti confidentul lui zilele acestea, băiete. Crezi că poţi să îl convingi cu câteva vorbe dulci să ne lase să plecăm cu partea noastră din prada vagaari pe care fratele lui a încuiat-o?

Făcu un semn cu degetul mare peste umăr.

— Sau crezi că trebuie să mă rog de Maris?

— Rak... începu Maris.

— Nu cred că vorbele dulci sunt problema, se repezi Car'das.

Tensiunea dintre Qennto şi Maris începuse să intre iarăşi în zona roşie.

— Nu poate să ne-o dea decât dacă vor fi de acord fratele lui şi Amiral Ar'alani.

— Şi cum o aducem pe Ar'alani înapoi aici? întrebă Maris.

— Nu trebuie să o aducem noi, îi informă Car'das dur şi îşi privi cronograful. De fapt, probabil că Thrawn o întâmpină în bază chiar acum.

— Minunat, se lumină Qennto. Haideţi să ne luăm audienţa, după care să ne luăm prada, apoi să ne luăm şi tălpăşiţa.

— Nu prea cred, spuse Car'das. Ea a venit aici să ancheteze dacă Thrawn ar trebui să fie scos sau nu de la conducere.

Se lăsă un moment de tăcere stupefiantă.

— Dar este absurd, spuse în cele din urmă Maris. El este un comandant bun. Este un om bun.

— Aşa, şi când a contat oare vreuna dintre ele? mormăi Qennto. Ei, frate. Iar ea se hotărâse deja să nu ne dea marfa vagaari. Nu îmi miroase a bine.

— Tu nu poţi nici măcar pentru un minut să uiţi de prada ta? îl întrebă Maris frustrată. Sunt în joc cariera şi poate chiar viaţa lui Thrawn.

— Nu, nu pot să uit de pradă, o contră Qennto. În caz că ai uitat, iubito, am întârziat deja două luni şi jumătate cu blănurile şi giuvaierurile lui Drixo. Singurul lucru care ne poate ţine în viaţă când ne vom face până la urmă apariţia este să avem ceva extra cu care să o calmăm.

Maris se strâmbă.

— Ştiu, murmură ea.

— Deci ce facem? întrebă Car'das.

— Ce o să faci tu este să îi convingi să ne dea marfa, îi spuse Qennto şi adăugă văzându-l pe Car'das deschizând gura. Şi nu mă întreba cum. Imploră, flatează, mituieşte, orice crezi că poate da roade.

— Tu ai fi singurul care ar putea să o facă, fu şi Maris de acord. Ori de câte ori eu sau Rak încercăm să ieşim din cabine, avem un paznic care se ţine după noi.

Car'das oftă.

— Am să încerc tot posibilul.

— Mai ales nu uita că este un moment mai mult decât prielnic, îl avertiză Qennto. Deocamdată, avem măcar o jumătate de aliat în Thrawn. Dacă îi vor da lui papucii, nu o să ne mai susţină nimeni.

O clipă, Car'das se întrebă ce ar fi spus cei doi dacă le-ar fi mărturisit că Thrawn îi acuzase pe toţi trei în mod public de spionaj. Dar nu avea nici un sens să îi îngrijoreze mai mult decât erau deja.

— Am să încerc tot posibilul, repetă el şi se ridică în picioare. Ne vedem mai târziu.

Părăsi cabina şi porni pe coridor. Ceremonia de întâmpinare pentru Ar'alani probabil se încheiase, dar ea mai mult ca sigur că încă se mai întreţinea cu Thrawn. Probabil discutau despre acuzaţiile lui Thrass; Ar'alani nu se dovedise a fi o persoană care să îşi piardă timpul cu ceremonii mai mult decât era necesar. Poate reuşea să îi lase vorbă comandantului printr-unul dintre ofiţerii săi superiori că doreşte să îl vadă cât de curând va fi disponibil.

— Deci până la urmă umbli liber prin bază.

Car'das se răsuci. Thrass venea în urma lui, expresia de pe figură nelăsând să se întrevadă nimic din intenţiile care mocneau în spatele ochilor lui strălucitori.

— Sindic Mitth'ras'safis, îl salută Car'das în timp ce se lupta să îşi repună mintea la lucru. Iartă-mi surpriza, dar am presupus că trebuie să fii împreună cu amiralul şi fratele tău.

Thrass înclină scurt din cap.

— Vino cu mine, te rog.

Se întoarse şi porni înapoi pe coridor. Simţindu-şi pulsul înţepându-l în gât, Car'das îl urmă.

Thrass îl conduse până la nivelul superior, acolo unde îşi aveau cabinele Thrawn şi ceilalţi ofiţeri superiori. Trecură pe lângă câţiva războinici care nu le acordară

sindicului sau umanului nici cea mai mică privire măcar curioasă şi ajunseră în cele din urmă la o uşă marcată cu câteva simboluri chiss pe care Car'das nu le putu descifra.

— Înăuntru, îi făcu Thrass semn după ce deschise uşa.

Luându-şi inima în dinţi, Car'das păşi pe lângă el înăuntru.

Intră într-o sală de şedinţe destul de mică, cu şase scaune echipate fiecare cu un terminal de computer şi aranjate în cerc în jurul unui ecran holografic central. La capătul îndepărtat al cercului şedea, radiind în uniforma ei albă, Amiral Ar'alani.

— Ia loc, Car'das, îi ordonă ea în limba cheunh după ce Thrass intră şi el în sală în urma lui.

— Mulţumesc, Amiral, îi răspunse Car'das în aceeaşi limbă şi se aşeză pe scaunul opus. Bine aţi revenit.

Ea înclină din cap politicos, studiindu-l gânditoare şi aşteptând ca Thrass să se aşeze în dreapta ei.

— Ai avansat în studiul limbii cheunh, comentă ea. complimentele mele.

— Mulţumesc, îi răspunse din nou Car'das. Este o limbă plăcută auzului. Regret doar că nu voi putea niciodată să o vorbesc la fel de bine ca un chiss.

— Nu, nu vei putea, fu ea de acord. Am înţeles că ai fost prezent în timpul ultimei aventuri militare a Comandantului Mitth'raw'nuruodo. Spune-ne ce s-a întâmplat.

Car'das se uită mai întâi la Thrass, apoi la Ar'alani.

— Iertată-mi fie impertinenţa, dar nu ar trebui să îl întrebaţi mai bine pe Comandant Mitth'raw'nuruodo despre acest lucru în loc să mă întrebaţi pe mine?

— O vom face, îl asigură Ar'alani întunecându-şi expresia. Deocamdată, te întrebăm pe tine. Povesteşte-ne despre acest ultim act de agresiune.

Car'das inspiră adânc.

— Mai întâi de toate, nu a fost chiar un act de agresiune, începu el alegându-şi atent cuvintele. A fost o expediţie de investigare a unor astronave de război necunoscute a căror prezenţă s-a raportat în zonă.

— Astronave a căror prezenţă nu s-ar fi raportat deloc dacă Mitth'raw'nuruodo nu ar fi fost deja înclinat spre acţiune militară prematură, sublinie Ar'alani.

Lângă ea, Thrass se foi pe scaun.

— Misiunea Flotei Expansioniste include şi observarea şi explorarea regiunilor din jurul Dominaţiei Chiss, spuse el.

— Observare şi explorare, îl contră Ar'alani. Nicidecum acţiune militară neprovocată.

Îşi ridică sprâncenele.

— Sau negi că s-au întreprins acţiuni militare în care s-au produs victime chiss?

Car'das se încruntă. Thrawn nu pomenise nimic de victime.

— Eu nu am ştiut că s-au pierdut războinici chiss.

— Vârtejul încă nu s-a întors din bătălie, îi spuse Ar'alani.

— A, se lămuri Car'das şi respiră mai uşor.

Bineînţeles, crucişătorul dispărut rămăsese încă pe front, ţinând Răzbunarea întunecată fixată cu proiectorul gravitaţional vagaari. Dar bineînţeles că aşa ceva nu îi putea mărturisi lui Ar'alani.

— Eu îmi menţin părerea că în acest caz Comandantul Mitth'raw'nuruodo s-a luptat doar în legitimă apărare.

— Inamicul necunoscut a deschis primul focul?

— Deschiderea focului nu reprezintă întotdeauna primul act de agresiune, evită Car'das un răspuns direct şi se simţi iarăşi de parcă păşea pe o punte strâmtă întinsă deasupra unui cuib de gundarci. Astronavele de

război ale Federaţiei Comerciale au lansat o forţă masivă de astrodroizi de vânătoare. Am citit rapoarte despre bătălii în care s-au folosit astfel de arme şi pot spune că în cazul în care Comandant Mitth’raw’nuruodo nu ar fi acţionat pentru neutralizarea lor, escadrila lui ar fi fost rapid dovedită.

— Probabil, comentă Ar’alani. Vom afla mai multe după ce ne vei arăta zona bătăliei.

Car’das îşi simţi brusc gura uscată.

— Să vă arăt...?

— Ai obiecţii? îi ceru Ar’alani socoteală.

— Păi, mai întâi, nici măcar nu ştiu unde este exact, începu Car’das să tragă de timp.

Căută mental o rezolvare. Îşi dădea seama că dacă Ar’alani găsea Răzbunarea Întunecată aşteptând acolo...

— Localizarea nu este o problemă, îl asigură Ar’alani şi ridică în mână un tub lung şi subţiat la ambele capete.

— Am aici toate informaţiile de navigaţie din ultimele două luni ale Şoimului Săltăreţ.

Car’das se luptă să îşi reţină o grimasă. Minunat.

— Prea bine, spuse el. Dar nu ar fi mai bine să îl informăm şi pe Comandant Mitth’raw’nuruodo?

— Vom merge acum pentru că nu vreau să afle Comandant Mitth’raw’nuruodo despre această investigaţie, îi spuse Ar’alani. L-am trimis într-o incursiune de securitate în sistemele apropiate, ceea ce ne va da suficient timp să examinăm zona de luptă şi să ne întoarcem.

Ochii îi luciră.

— Şi doar mai apoi îi vom cere şi lui să ne spună propria-i versiune despre bătălie.

***

— Pregătiţi ţinta numărul unu, ordonă C’baoth şi

vocea lui gravă păru tensionată rezonând din tavanul coborât al sălii de control al armamentului. Deschideţi focul!

Palmele i se mişcară ca în vis deasupra pupitrului de comandă şi câteva luminiţe se aprinseră în momentul în care unul dintre seturile de turbolasere de pe Cuirasatul-Unu generă o salvă puternică.

Aşteptând lângă uşa generatorului, Obi-Wan îşi deschise simţurile către Forţă. De cealaltă parte a Cuirasatului, o simţea pe Lorana Jinzler deschizând şi ea focul turbolaserelor, în timp ce de cealaltă parte a complexului spaţial Zbor în Necunoscut, tocmai pe Cuirasatul-Patru, Ma'Ning şi cei doi Jedi duro făceau acelaşi lucru.

— Ohooo, murmură Anakin de lângă el. A fost... intens.

— Exact, fu Obi-Wan de acord în timp ce îl privea cu atenţie pe C'baoth.

Era a treia etalare a Maestrului Jedi, astfel că stresul procedurii ar fi trebuit să îl ajungă şi pe el. Dar dacă îl ajunsese, Obi-Wan nu putu să îl detecteze pe figura sau în simţurile celuilalt.

Presupusese mereu că măcar o parte din încrederea nezdruncinată pe care C'baoth o avea în el însuşi era fie un rol pe care îl juca în faţa celorlalţi, fie o supraestimare a propriilor sale abilităţi. Acum însă, pentru prima oară, începu să se întrebe dacă nu cumva bărbatul era puternic în Forţă exact atât pe cât pretindea.

— Punctul de comandă al observatorilor raportăm, toate salvele de test au atins ţinta, anunţă o voce din difuzorul sistemului de comunicaţii.

— Destul de bine, murmură Anakin.

— Foarte bine, vrei să spui, îl corectă Obi-Wan. Poţi simţi vreuna dintre comenzile Maestrului C'baoth sau doar prezenţa etalării?

— Nu prea ştiu, răspunse Anakin şi Obi-Wan îl simţi pe băiat încordându-se în concentrare.

— Pregătiţi ţinta numărul doi, dădu iar comanda C'baoth.

— Sistemul de observaţie pregătit.

— Deschideţi focul! ordonă C'baoth.

Din nou, indicatoarele de pe pupitru licăriră.

— Ţinta numărul doi a fost lovită, raportă observatorul. Un rateu.

— Ce este un rateu? întrebă Anakin.

— Înseamnă că una dintre raze a ratat ţinta, îi explică încruntat Obi-Wan.

Se întâmplase ceva ciudat la această ultimă salvă, ceva pe care nu îl putea explica prea bine. Îşi întinse iar simţurile în interiorul Forţei, de această dată concentrându-se pe marginile etalării în loc să intre în centru şi încercă să localizeze problema.

— Pregătiţi ţinta numărul trei, se auzi din nou C'baoth. Deschideţi focul!

Şi de această dată, în momentul în care indicatoarele se aprindeau, Obi-Wan văzu problema.

C'baoth stabilise în total şase ţinte pentru acest exerciţiu de etalare. Obi-Wan se forţă să aştepte până când toate fură distruse, ultimele patru cu acelaşi coeficient de acurateţe impresionant ca şi primele două.

Observatorul îşi dădu raportul final, şi cu o scuturătură din cap C'baoth rupse etalarea. Timp de câteva secunde rămase nemişcat, clipind repede pe măsură ce ultimele tentacule ale legăturii dintre el şi ceilalţi Jedi se evaporau. Apoi, inspirând adânc, răsuflă cu putere şi se întoarse spre Obi-Wan şi Anakin.

— Ce părere ţi-ai făcut, tinere Skywalker?

— Foarte intens, răspunse Anakin. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva până acum. Eu când pot să încerc?

— Nu înainte de a-ţi fi completat pregătirea, îl

domoli C'baoth. Cu aşa ceva nu este de joacă şi nu trebuie lăsat la îndemâna unui ucenic Padawan.

— Dar eu pot să îi fac faţă, insistă Anakin. Sunt foarte puternic în Forţă, poţi să îl întrebi pe Obi-Wan...

— Când vei ajunge Jedi, îi spuse ferm C'baoth şi fruntea i se încreţi puţin când îşi întoarse privirea spre Obi-Wan. Ai vreo întrebare, Maestre Kenobi?

— Dacă ai o clipă liberă, da, răspunse Obi-Wan cu o voce pe care încercă să o păstreze firească. Anakin, de ce nu te întorci la Reactorul Doi să vezi dacă sunt pregătiţi să îi ajutăm cu agregatul de răcire? Am să vin şi eu în câteva minute.

— Bine, răspunse Anakin, dar se încruntă părăsind încăperea.

— Ei? întrebă C'baoth provocator.

— I-ai folosit pe ucenicii Padawan din Cuirasatul-Patru împreună cu Maestrul Ma'Ning, aşa este? Îl întrebă Obi-Wan.

— Da, aşa este, răspunse sec C'baoth. Ai vreo problemă în această privinţă?

— Tocmai i-ai spus lui Anakin că etalarea este o procedură care depăşeşte cu mult abilităţile unui ucenic Padawan.

C'baoth zâmbi subţire.

— Calmează-te, Maestre Kenobi, îi spuse el. Bineînţeles că nu a participat nici unul în etalare.

— Atunci de ce i-ai dus acolo?

— Pentru acelaşi motiv pentru care ucenicul tău Padawan a fost prezent aici, îi răspunse destul de impacientat C'baoth. Ca să îşi facă o idee cât de cât despre ce înseamnă o etalare Jedi.

— Ce fel de idee şi-ar putea face? îl întrebă Obi-Wan. De abia dacă au început pregătirea. Cu greu ar putea să vadă mai mult decât cei care nu sunt Jedi.

— Iar întreb, ai vreo problemă? insistă C'baoth.

Obi-Wan inspiră atent.

— Mi se pare că atracţia unor astfel de tehnici avansate îi împinge să avanseze prea repede şi cu prea mare nerăbdare.

C'baoth îşi miji ochii.

— Ai grijă cum vorbeşti, Maestre Kenobi, îl avertiză el. Nerăbdarea aceasta marchează partea întunecată. Nu îţi voi permite să mă acuzi că merg în acea parte şi nici că îi călăuzesc pe alţii în direcţia ei.

— Nu te acuz de nimic, îi spuse Obi-Wan dur. Poate doar de faptul că ţi-ai făcut prea multe aşteptări de la cei de sub tutela ta.

C'baoth pufni nemulţumit.

— Mai bine aşteptări prea mari pentru ucenicii Padawan, astfel încât să fie motivaţi să le atingă, decât unele prea mici care să nu îi împingă să îşi depăşească limitele deja cunoscute.

— Mai bine ţeluri înalte, dar realiste care să le dea satisfacţia şi încrederea că şi le pot împlini, îl contră Obi-Wan.

Brusc, C'baoth se ridică în picioare.

— Nu voi permite ca filozofia mea de predare să fie disecată ca un specimen biologic interesant, mârâi el. În mod particular, nu de cineva atât de tânăr ca tine.

— Vârsta nu este neapărat cel mai bun indicator al cunoaşterii Forţei, sublinie Obi-Wan cu tot calmul din lume.

— Nu, dar experienţa este, îl contră C'baoth dur. Când vei ajunge să pregăteşti atâţia Jedi ca mine vom mai discuta despre acest subiect. Până atunci, cred că ucenicul tău Padawan te aşteaptă în Reactorul Doi.

Obi-Wan inspiră încet.

— Prea bine, Maestre C'baoth, încheie el. Ne vedem mai târziu.

Ieşi pe coridor, căutând să se calmeze cu ajutorul

Forţei. Nu îşi dorise cu adevărat să vină la bordul complexului spaţial Zbor în Necunoscut, în ciuda îngrijorării sale şi a lui Windu legată de C'baoth. Nici chiar având drept stimulent posibilitatea de a o găsi pe Vergere.

Acum însă era bucuros că se urcase la bord. De fapt, când vor ajunge în sistemul Roxuli peste patru zile, ultima oprire în spaţiul Republicii, va lua în considerare serios gândul de a-l contacta pe Windu şi a-i cere permisiunea ca el şi Anakin să rămână la bordul complexului spaţial Zbor în Necunoscut pe întreaga durată a misiunii.

Pentru că un alt motiv pentru care primeau doar prunci în Templu era să nu îi lase să îşi dezvolte idei preconcepute despre cum arată viaţa unui Jedi şi cât de repede pot ajunge şi ei la fel. Dacă toţi ucenicii Padawan ai lui C'baoth erau la fel de prevăzători ca Lorana Jinzler, atunci nu şi-ar fi făcut probabil nici o grijă.

Dar oricât de puţină experienţă ar fi avut Obi-Wan în pregătirea viitorilor Jedi, problema aceasta o cunoştea foarte bine.

Iar dacă nerăbdarea pe care o simţise în copiii care priviseră etalarea era un indiciu, toţi Jedi de pe Zbor în Necunoscut aveau să aibă prea mult de furcă cu noii lor ucenici Padawan încercând să îi reţină de la a-şi depăşi prea repede limitele, probabil chiar traversând graniţa în partea întunecată.

Într-un fel sau altul, chiar dacă Maestrul C'baoth avea de gând să asculte sau nu, trebuia să îl facă atent asupra acestui lucru. Înainte să fie prea târziu.

***

Liniile lăsate de lumina stelelor dispărură şi un soare roşu, mic şi îndepărtat, apăru în hublourile punţii de

comandă de pe astronava Răzbunarea întunecată.

— Deci? Mârâi Kav.

— Răbdare, Vicelord, îl sfătui Doriana privindu-l pe extraterestrul cu pielea albastră de la timonă controlându-şi aparatul minuscul pe care îl ţinea în palmă.

Mitth'raw'nuruodo îşi lăsase tehnicianul să îi conducă spre locul pe care îl indicase comandantul chiss. O clipă mai târziu tehnicianul făcu un semn din cap şi murmură câteva cuvinte spre droidul translator argintiu de tip TC-18 aflat lângă el.

— Spune că am ajuns, Vicelord Kav, raportă droidul cu voce melodioasă.

Kav pufni.

— Unde om fi ajuns?...

— Am ajuns unde vrea Comandantul Mitth'raw'nuruodo să fim, îi răspunse Doriana fără să se obosească să îşi ascundă dezgustul pentru celălalt.

Kav avusese suficient timp să se obişnuiască cu ideea că forţa lui de intervenţie fusese distrusă, dar rămăsese la fel de mânios şi iritat ca întotdeauna.

Iar dacă nu îşi ţinea gura şi cumpătul avea să îi ucidă şi pe toţi ceilalţi.

— Atunci el unde este? întrebă Kav.

— Se apropie două astronave, anunţă neimoidianul de la pupitrul de control al senzorilor. Una este un crucişător chiss, cealaltă o astronavă mai mică.

Tehnicianul chiss vorbi din nou în dialectul sy bisti folosit de neguţători.

— Sunt Şoimul Săltăreţ şi o astronavă de transport, traduse droidul TC. Comandantul Mitth'raw'nuruodo doreşte să sosească imediat la bord.

— Anunţă-l pe comandant că portul de andocare a fost pregătit pentru el, spuse Doriana.

Câteva minute mai târziu, Mitth'raw'nuruodo intra

prin uşile blindate pe puntea de comandă, doi războinici chiss însoţindu-l din urmă.

— Bine ai revenit la bord, Comandante, îl întâmpină Doriana ridicându-se de pe canapea.

— Mulţumesc, răspunse Mitth’raw’nuruodo şi ochii săi strălucitori se opriră o clipă asupra figurii împietrite a lui Kav. Apreciez faptul că v-aţi conformat rapid instrucţiunilor mele.

— După cum ţi-am spus mai devreme, dorim să cooperăm în totalitate, îi aminti Doriana.

— Excelent, exclamă mulţumit Mitth’raw’nuruodo. Doresc să începeţi descărcarea astrodroizilor de vânătoare.

Kav se smuci de parcă primise un şut.

— Ce vorbeşti?! gâfâi el şi ochii îi ieşiră din orbite mai mult decât de obicei.

— Astrodroizii voştri de vânătoare trebuie să fie transportaţi pe acel asteroid.

Mitth’raw’nuruodo îi arătă prin hublouri o lună mică, de formă neregulată, strălucind palid printre celelalte stele.

— După aceea, voi avea nevoie de serviciile celor care le programează mişcările de luptă.

Kav gâlgâi din gât, dar măcar de această dată Doriana simpatiza cu el. Puterea principală a astronavei Federaţiei Comerciale stătea în acei astrodroizi de vânătoare, bateriile cu laser montate ulterior pe mijlocul în formă de inel rupt fiind mai degrabă o instalaţie opţională decât un armament de apărare serios. Descărcarea astrodroizilor de vânătoare ar fi lăsat deci Răzbunarea Întunecată la fel de neajutorată ca şi cargobotul care fusese la început.

— Aşa ceva este inadmisibil, protestă neimoidianul. Nu voi consimţi la...

— Tăcere! i-o tăie Doriana cu ochii pe

Mitth’raw’nuruodo.

Ori el dorea ca Răzbunarea Întunecată să devină neajutorată, ori...

— Ai un plan cu care să te ocupi de Zbor în Necunoscut, nu?

— Am un plan, îi confirmă Mitth’raw’nuruodo. Dacă îl voi pune în aplicare sau nu depinde de cât de gata eşti să îmi spui adevărul.

Doriana simţi un nod în gât.

— Explică-mi, te rog.

— Numele tău nu este Stratis, îi spuse Mitth’raw’nuruodo. Nu eşti propriul tău stăpân, ci răspunzi în faţa altuia. Iar ameninţarea socială pe care o presupui prin aceşti Jedi nu este motivul adevărat pentru care cauţi distrugerea Zborului în Necunoscut.

Ridică din sprâncene.

— Dacă într-adevăr cauţi distrugerea lui.

— Ce alt motiv ar putea să mai existe? se apără Doriana.

— Probabil că intenţia voastră era să vă întâlniţi aici, îi sugeră Mitth’raw’nuruodo o altă posibilitate. Dacă Zbor în Necunoscut este plin cu războinici în loc de colonişti, forţele voastre combinate ar putea avea atât puterea de foc, cât şi personalul suficient să lanseze un cap de pod eficient pentru o invazie.

— Ţi-am spus deja că nu am venit aici pentru a cuceri nimic.

— Ştiu ce mi-ai spus, răspunse Mitth’raw’nuruodo cu figura inexpresivă. Acum trebuie să mă şi convingi să cred ce mi-ai spus.

— Fireşte, susţinu Doriana.

Urma să fie riscant, ştia, dar suspectase de la bun început că Mitth’raw’nuruodo va ajunge până la urmă la o astfel de concluzie. Venise timpul să îi ofere şi cealaltă parte a adevărului.

— Sunt convins că îţi pot răspunde la toate întrebările deodată. Dacă vii cu mine, aş vrea să îţi fac cunoştinţă cu superiorul meu.

În mod deliberat se uită spre Kav.

— Tu, Vicelord, vei rămâne aici.

Nu mai aşteptă protestul inevitabil al lui Kav, ci traversă puntea, indicându-i lui Mitth’raw’nuruodo cabina în care stătuseră de vorbă prima oară. Îl invită pe chiss înăuntru, apoi încuie uşa, remarcând fără surpriză că şi Mitth’raw’nuruodo îşi lăsase războinicii afară. Comandantul era extrem de încrezător în abilităţile sale şi dedusese în mod clar că Doriana nu prezenta nici un fel de ameninţare la adresa lui.

Cel puţin, nu deocamdată.

Holoproiectorul special al lui Doriana era deja legat la instalaţia de comunicaţii a Răzbunării întunecate. Formă codul de acces şi îl invită pe Mitth’raw’nuruodo să ia loc pe scaunul de la birou.

— Prima parte este absolut corectă, începu el şi îşi încrucişă mental degetele cu speranţa că puternicul transmiţător al astronavei de război va putea trimite un semnal către sistemul HoloNet al Republicii. Numele meu adevărat este Kinman Doriana, identitate pe care am avut grijă să o păstrez secretă faţă de echipajul Vicelordului Kav şi altor asociaţi.

— Joci roluri contradictorii, să înţeleg?

Doriana se zgâi la el.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Era evident, îi explică Mitth’raw’nuruodo. Cine sunt cei doi stăpâni ai tăi?

— Stăpânul meu oficial, public, este Cancelarul Suprem Palpatine, şeful guvernului Republicii, enunţă Doriana şi vorbele răsunară ciudat în propriile sale urechi.

Îi venea greu şi să se gândească în spaţiul personal

al minţii sale. Să le pronunţe cu voce tare, şi mai ales în prezenţa unui extraterestru necunoscut, era practic de neconceput.

— Stăpânul meu adevărat este un Lord Sith pe nume Darth Sidious.

— Un Lord Sith este...?

— O fiinţă care s-a ridicat împotriva Jedi şi controlului pe care aceştia vor să îl impună asupra Republicii, îi explică Doriana.

— Aha, exclamă Mitth'raw'nuruodo cu un zâmbet discret în colţurile gurii. O luptă de putere.

— Într-un fel, acceptă Doriana descrierea. Dar pe un plan mult diferit de cel în care există fiinţele ca tine şi ca mine. Ceea ce este important acum este faptul că Lordul Sidious are acces la surse de informare pe care Jedi nu le au.

— Şi ce îi spun aceste surse?

Doriana îşi luă inima în dinţi.

— Se prevede o invazie, spuse el. O forţă masivă de asalt formată din astronave întunecate, figuri de umbră şi arme de putere extraordinară, bazate pe tehnologii organice de un tip necunoscut până acum. Credem că aceşti Străini îndepărtaţi, aşa cum îi numim noi, au deja un cap de pod la marginea cea mai îndepărtată a galaxiei şi chiar în acest moment şi-au trimis iscoadele să culeagă informaţii despre lumile şi popoarele pe care vor să le cucerească.

— Poveştile despre invadatori misterioşi sunt în acelaşi timp convenabile şi dificil de dezaprobat, observă Mitth'raw'nuruodo. De ce îmi spui acest lucru de abia acum?

Doriana făcu un semn spre uşa încuiată.

— Pentru că Vicelord Kav şi asociaţii lui nu cunosc acest lucru, spuse el. Şi nimeni altcineva în Republică. Deocamdată.

— Când le va spune Darth Sidious?

— Când va reuşi să facă ordine în haosul din Republică, îi răspunse Doriana. Când vom reuşi să construim o armată şi o flotă capabile să răspundă ameninţării. Să anunţăm acest lucru înainte de acest moment nu ar face decât să creeze panică şi să ne lase deschişi spre dezastru.

— Ce rol are Zbor în Necunoscut în toată această treabă?

— Aşa cum am mai spus, credem că Străinii îndepărtaţi încă mai strâng informaţii, răspunse Doriana. Până acum nu există nici un indiciu că ar fi aflat măcar despre Republică.

Simţi cum i se formează iar nodul acela în gât.

— De fapt, nu este în totalitate adevărat, se corectă el ezitând. Unul dintre Jedi, o fiinţă pe nume Vergere, a dispărut în acea regiune cu ceva timp în urmă. Iată unul dintre punctele de pe agenda privată a Zborului în Necunoscut, să încerce să afle ce s-a întâmplat cu ea.

— Înţeleg, dădu din cap Mitth'raw'nuruodo. Iar în timp ce un singur prizonier nu le poate oferi decât puţine indicii despre originile sale, un întreg transport le-ar aduce informaţii suficiente ca să poată porni o invazie de succes.

— Exact, îl susţinu Doriana. Ca să nu mai vorbim despre toate informaţiile din arhive şi tehnologia pe care vor putea să le examineze. Dacă Zbor în Necunoscut intră orbeşte în acel cap de pod, ne-am putea trezi în faţa unui atac cu mult înainte de a fi pregătiţi.

— Şi Jedi nu înţeleg acest aspect?

— Jedi se cred ei înşişi stăpânii galaxiei, spuse Doriana cu amărăciune. Mai ales Maestrul Jedi şef de la bordul complexului spaţial Zbor în Necunoscut, Jorus C'baoth. Chiar dacă ar fi ştiut despre Străinii îndepărtaţi, mă îndoiesc că s-ar fi văzut vreo diferenţă în atitudinea

lui.

Deasupra holoproiectorului, figura obişnuită acoperită cu glugă se formă tremurând. Holograma era mai puţin clară decât de obicei, observă Doriana, dar conexiunea părea să se menţină mai bine decât se temuse. Sidious era evident undeva mai aproape de Coruscant.

— Raportează, ordonă Lordul Sith.

Ochii săi nevăzuţi părură să îl vadă pe Mitth'raw'nuruodo şi colţurile gurii sale îi coborâră şi mai mult.

— Cine eşti? Ceru el explicaţii.

— Acesta este Comandant Mitth'raw'nuruodo din Flota Expansionistă de Apărare Chiss, Lord Sidious, interveni Doriana şi păşi în spatele lui Mitth'raw'nuruodo pentru a se vedea şi el. Îmi este teamă că ne confruntăm cu o uşoară întârziere în misiunea noastră.

— Nu vreau să aud nimic despre întârzieri, Maestre Doriana, îl avertiză Lordul Sith şi vocea i se apropie grav de o margine ameninţătoare.

— Da, Stăpâne, îi răspunse Doriana încercând să rămână calm.

Chiar şi de la o depărtare de sute de ani-lumină putea să îi simtă practic strânsoarea Forţei lui Sidious împrejmuindu-i grumazul.

— Permiteţi-mi să vă explic.

Îi făcu lui Sidious un rezumat al bătăliei cu Chiss. Undeva în timpul expunerii, faţa lui Sidious se întoarse spre Mitth'raw'nuruodo.

— Impresionant, exclamă el după ce Doriana îşi încheie raportul. Şi doar una dintre astronavele voastre a supravieţuit?

Doriana aprobă.

— Doar pentru că aşa a hotărât Comandant Mitth'raw'nuruodo să o lase intactă.

— Şi mai impresionant, exclamă Sidious. Spune-mi, Comandant Mitth'raw'nuruodo, eşti tipic pentru specia ta?

— Nu am cum răspunde la o astfel de întrebare, Lord Sidious, spuse calm Mitth'raw'nuruodo. Pot doar să precizez că eu sunt cel mai tânăr din poporul meu care a ocupat vreodată funcţia de Comandant de Forţă.

— Înţeleg şi de ce, aprobă Sidious şi un zâmbet fad îi lumină o clipă întunecimea. Să înţeleg atunci din prezenţa ta aici că Doriana ţi-a explicat nevoia de a opri Zbor în Necunoscut înainte de a trece prin teritoriul vostru?

— Mi-a explicat-o, îi confirmă Mitth'raw'nuruodo. Ai vreo dovadă a acestei ameninţări extraterestre inevitabile?

— Am rapoarte, îi spuse Sidious.

Dacă se simţea insultat că acest Mitth'raw'nuruodo îndrăznea să îi conteste cuvântul, nu lăsă să se vadă.

— Doriana ţi le va detalia dacă doreşti. Presupunând că te vei convinge, care va fi răspunsul tău?

Privirea lui Mitth'raw'nuruodo se întoarse spre Doriana.

— Presupunând că mă voi convinge, voi accepta cererea lui Doriana de a intercepta şi opri Zbor în Necunoscut.

— Excelent, exclamă Sidious. Dar trebuie să te avertizez. Jedi nu vor accepta înfrângerea uşor şi au puterea de a atinge de la mare distanţă minţile celorlalţi şi de a le manipula după bunul plac. Nu trebuie să îi laşi să afle despre atacul tău înainte de a-l lansa.

— Înţeleg, spuse Mitth'raw'nuruodo. Spune-mi, această abilitate de a atinge minţile altora funcţionează şi în direcţie opusă? Dacă eu, spre exemplu, mă gândesc suficient de mult că ei trebuie să se întoarcă acasă, atunci urgenţa gândului meu le va influenţa gândurile şi

deciziile?

— Vor simţi într-adevăr urgenţa gândului tău, îi spuse Sidious strâmbând şi mai mult din gură. Dar nu te aştepta să şi acţioneze favorabil. Maestrul C'baoth nu se va întoarce sub nici o formă în Republică. Chiar oferindu-i această posibilitate îţi vei fura singur şansa unui atac surpriză.

— Posibil, comentă Mitth'raw'nuruodo. Deşii pentru cei care pot ajunge în minţile celorlalţi, conceptul de surpriză este el însuşi limitat.

— De aceea Doriana a propus folosirea astrodroizilor vânători ca principală forţă de atac, sublinie Sidious. Cu toate acestea, împreună cu multă putere vine şi o slăbiciune corespunzătoare. În mijlocul aglomeraţiei a mii de minţi aflate la bordul complexului spaţial Zbor în Necunoscut, chiar şi sensibilitatea Jedi va fi îngreunată. Şi de îndată ce acei mii de oameni vor începe să moară în bătălie...

Buzele se strâmbară mai mult.

— ... handicapul va creşte corespunzător.

— Înţeleg, veni replica lui Mitth'raw'nuruodo. Mulţumesc pentru timpul acordat, Lord Sidious.

— Aştept cu nerăbdare să primesc raportul victoriei voastre, încheie Sidious şi înclină din cap.

Apoi îl mai privi încă o dată pe Doriana şi brusc imaginea holografică dispăru.

O vreme Mitth'raw'nuruodo rămase fără să scoată o vorbă, ochii săi strălucitori aruncând văpăi de gânduri.

— Am nevoie de o informare completă despre situaţia tehnică a complexului spaţial Zbor în Necunoscut şi a Cuirasatelor sale componente, ceru el într-un târziu. Să înţeleg că ai astfel de informaţii?

— Inclusiv lista finală a pasagerilor, îl asigură Doriana. Acum că ai aflat despre puterea Jedi asupra puşcaşilor vii, să anulez ordinul de a muta astrodroizii

vânători?

— Fireşte că nu, spuse Mitth'raw'nuruodo oarecum surprins. Ba chiar aştept ca descărcarea să se încheie până la sfârşitul zilei. Am nevoie, de asemenea, ca doi droideka şi patru droizi de luptă să fie ambalaţi şi încărcaţi la bordul astronavei de transport care va porni spre bază. Presupun că şase droizi pot fi controlaţi cu ceva mai portabil decât computerul instalat pe astronavă?

— Da, avem sisteme informative portabile care pot controla până la două sute de droizi fiecare, recunoscu Doriana şi încercă să îşi reţină o grimasă.

Kav era destul de supărat pe el pentru faptul că cedase astrodroizii pentru ca gruparea Chiss să îi studieze. Nu avea de ce să fie mai fericit când va auzi că îşi pierde şi droizii de luptă.

— Am să ambalez unul împreună cu droideka.

— Perfect, exclamă mulţumit Mitth'raw'nuruodo. Să înţeleg că doar droideka au construite scuturile de forţă?

— Corect, îl aprobă Doriana. Dar dacă te gândeşti să adaptezi scuturile de forţă pentru războinicii tăi, te sfătuiesc să nu încerci. La bază stă un coeficient de radiaţie destul de densă, plus câmpuri magnetice puternice care se dovedesc a fi destul de periculoase pentru fiinţele vii.

— Îţi mulţumesc pentru grijă, înclină discret din cap Mitth'raw'nuruodo. În orice caz, noi suntem oarecum familiarizaţi cu astfel de dispozitive, deşii în general le foloseam cu polaritate inversă.

— Polaritate inversă? se încruntă Doriana. Vrei să spui cu scutul absorbind în interior?

— Se foloseau drept capcane pentru intruşi, îi explică Mitth'raw'nuruodo. Mulţi tâlhari s-au incinerat singuri încercând să împuşte un paznic sau un proprietar din interior.

Doriana se făcu mic.

— Aha.

— Dar după cum spui şi tu, s-au dovedit prea periculoase pentru trecătorii şi inocenţii prinşi întâmplător în rază, continuă Comandantul. Uzul lor a fost întrerupt cu multe decenii în urmă.

Se ridică în picioare.

— Acum trebuie să plec. Mă voi întoarce mai târziu pentru a mi se confirma că ordinele au fost duse la îndeplinire.

19.

— Paisprezece astronave, spuse Amiral Ar'alani cu ochii săi strălucitori măturând câmpul de resturi care se întindea înaintea lor. Posibil treisprezece, în cazul în care cele două epave din dreapta sunt de fapt resturile secţionate ale aceleiaşi astronave care s-a fărâmat înainte să explodeze.

— Acesta este numărul corect, Car'das? verifică Thrass.

— Da, pare să fie corect, fu Car'das de acord şi muşchii i se destinseră un pic.

Îl cuprinse uşurarea pentru că a cincisprezecea astronavă, vasul de război aparţinând Federaţiei Comerciale rămas intact, nu se vedea nicăieri. Spera însă ca Thrawn să îl fi mutat şi nu să fi reuşit să scape singur.

— Bineînţeles, eu am fost doar un observator, le aminti el. Nu am avut acces la informaţiile senzorilor.

— Plus că a existat şi un număr considerabil din celelalte, continuă Ar'alani arătându-le epavele secţionate ale doi astrodroizi plutind în derivă pe lângă ei. Prea mici să fie pline cu trupe.

— Acelea sunt dispozitive mecanice denumite droizi,

îi explică Car'das. În mod particular, cele pe care le mai vedem aici se numesc astrodroizi de vânătoare.

Thrass mârâi surd.

— În cazul în care câmpul de bătălie ne dă o indicaţie despre abilităţile lor de luptă, aş spune că nu au un renume prea bun.

— Nu te lăsa înşelat de măiestria militară a fratelui tău, Sindic Mitth'ras'safis, îl avertiză Ar'alani. Dacă droizii aceştia ar fi fost aşa de nefolositori pe cât sugerezi tu, nimeni nu şi-ar fi pierdut timpul şi nu s-ar fi ostenit să îi fabrice.

— Am văzut rapoarte despre acţiunea lor în luptă, le confirmă Car'das. Împotriva celor mai mulţi oponenţi, sunt chiar formidabili.

— Totuşi nu văd nici o dovadă că aceste arme sau stăpânii lor ar fi atacat mai întâi, sublinie Ar'alani.

— Eu pot doar să repet ce am spus mai devreme, Amiral, îi spuse Car'das. Simplul act de lansare a astrodroizi lor este dovada unui act direct de agresiune. Comandant Mitth'raw'nuruodo a răspuns în singurul mod în care a putut să îşi protejeze forţele.

— Probabil, comentă Ar'alani. Doar un tribunal militar va fi în măsură să decidă acest lucru.

Car'das simţi o gheară strângându-i stomacul.

— Veţi formula acuzaţii împotriva lui?

— Şi acest lucru tot tribunalul militar urmează să îl decidă, interveni Thrass. Dar mai întâi trebuie să examinăm înregistrările bătăliei şi să anchetăm războinicii care au luat parte la ea.

— La această bătălie ca şi la raidul precedent împotriva rasei vagaari, adăugă Ar'alani.

— Înţeleg, spuse Car'das şi inima începu să îi bată mai puternic.

Găsise oportunitatea de care avea nevoie.

— Vorbind de vagaari, colegii mei şi cu mine speram

să putem soluţiona cât mai curând problema legată de comoara promisă, astfel încât să ne putem vedea de drum.

Ar'alani ridică din sprâncene.

— Acum, dintr-o dată, vă grăbiţi să vă întoarceţi acasă?

— Noi suntem negustori, îi aminti Car'das. Am trăit o experienţă interesantă şi productivă, dar marfa noastră a depăşit cu mult termenul de livrare.

— Marfă pe care v-ar plăcea tare mult să o suplimentaţi cu o parte din prada piraţilor.

— Adevărat, dar numai din cauză că actualul client ne va solicita penalităţi pentru întârzierea livrării, îi explică Car'das. Nu avem altă şansă să le plătim fără obiectele pe care le-a solicitat Căpitan Qennto.

— Ar fi trebuit să vă gândiţi la acest lucru înainte să vă decideţi să rămâneţi aici, îi spuse Thrass. În orice caz, problema comorii va trebui să aştepte şi ea decizia tribunalului. Dacă fratele meu este găsit vinovat de a fi încălcat doctrina militară Chiss nu va mai putea în nici un fel să vă susţină cauza.

— Înţeleg, răspunse Car'das cu greu. Cât timp ar trebui să dureze audierile?

— Totul depinde de cât de repede vom putea strânge informaţii detaliate despre cele două bătălii, îl informă Ar'alani. Odată ce am încheiat investigaţia, voi cere deschiderea şedinţei tribunalului.

Săptămâni, cu alte cuvinte. Posibil chiar luni.

— Şi care va fi până atunci statutul Comandantului Mitth'raw'nuruodo?

— Îi voi superviza eu operaţiunile şi îi voi verifica toate ordinele, îi explică Ar'alani înclinând din cap scurt către Thrass. La solicitarea Sindicului Mitth'ras'safis.

Car'das se uită spre Thrass, având senzaţia că mii de ace îl înţepau în spate. Încă o dată, analiza lui Thrawn

se dovedise corectă aşa cum se aşteptase.

— Ai face aşa ceva propriului tău frate?

Muşchii de pe fălcile lui Thrass se încordară; dar Ar'alani îi dădu un răspuns.

— Nici Sindic Mitth'ras'safis şi nici eu nu avem ceva împotriva Comandantului Mitth'raw'nuruodo, răspunse ea distant. Dorim numai să îl protejăm de propriile sale excese de zel şi măiestrie.

— De excesele sale de măiestrie?! pufni Car'das. Iată o variantă nouă.

— Este un tactician şi un comandant înzestrat întru totul, se disculpă Ar'alani. Dar fără restrângerile cuvenite va merge până la urmă mult prea departe şi va sfârşi în exil. Cu ce îi va ajuta atunci pe ceilalţi?

— Iar între timp, vagaari vor rămâne liberi să distrugă şi să ucidă?

Ar'alani îşi feri privirea.

— Noi nu avem dreptul să intervenim în vieţile altor fiinţe, comentă ea. Nu putem şi nu ne vom lăsa conduşi de eventuale sentimente de simpatie pe care le-am putea avea faţă de eventualele victime ale tiraniei.

— Atunci aveţi încredere în Mitth'raw'nuruodo, insistă Car'das. Amândoi sunteţi de acord că este un tactician înzestrat. Iar el este convins că vagaari reprezintă o ameninţare pe care tot va trebui să o înfruntaţi până la urmă. Cu cât aşteptaţi mai mult, cu cât îi lăsaţi să fure mai multă tehnologie şi armament, cu atât vor deveni mai puternici.

— Atunci aşa va trebui să îi înfruntăm, concluzionă ferm Thrass. Iar ca sindic din A Opta Familie Conducătoare nu pot să mai ascult astfel de argumente.

Arătă cu degetul spre carnajul de afară.

— Acum, descrie-ne bătălia care s-a desfăşurat aici.

***

Trecuse o jumătate de oră de la schimbarea turelor de serviciu, iar cantina numărul trei de pe Cuirasatul-Patru era aglomerată când Lorana intră înăuntru. Se dădu mai într-o parte, ferindu-se din calea oamenilor care intrau şi ieşeau continuu şi începu să îl caute cu privirea pe Maestrul Jedi Ma'Ning.

Dar nu se vedea nicăieri. Privind încă o dată toată sala, se întoarse şi dădu să plece.

— Hei! se auzi o voce peste murmurul conversaţiilor. Hei! Jedi Lorana!

Era Jorad Pressor, făcându-i semn cu furculiţa deasupra capului pentru a-i atrage atenţia. Părinţii lui, pe de altă parte, stăteau cu ochii pironiţi în farfurii şi continuau să mănânce. Ignorând-o în mod deliberat – nici nu era greu de ghicit de ce. Cu două zile în urmă Maestrul Ma'Ning ocupase cala atelierelor de întreţinere a hiperpropulsoarelor ca să le arate câtorva candidaţi Jedi ce se întâmplă acolo, iar unul dintre copii reuşise să verse un container cu cuple invertoare pe podea. Pressor avusese o discuţie cu Ma'Ning despre acel incident, reuşind doar să îl facă pe C'baoth să intervină şi să îl sancţioneze pe Pressor cu două zile din salariu.

Mai bine îi lăsa în pace până le trecea supărarea, se decise Lorana. Îi făcu semn zâmbind lui Jorad şi se întoarse să plece.

Şi aproape că se izbi de Chas Uliar care intra în cantină.

— Ne amestecăm cu pleava? o luă el în derâdere, fără să se obosească să îşi ascundă răceala.

— Îl caut pe Maestrul Ma'Ning, îi spuse ea hotărâtă să nu îi răspundă cu aceeaşi atitudine neprietenoasă.

C'baoth avusese intenţia să îl arunce pe Uliar în carcera de pe Cuirasatul-Patru pentru încercarea lui de a pătrunde în şcoala Jedi cu câteva zile în urmă şi doar

tactul nemăsurat şi diplomaţia Căpitanului Pakmillu îl scăpase.

— L-ai văzut?

— O, el nu intră niciodată aici, îi răspunse Uliar. Ofiţerii şi alţi oameni importanţi mănâncă într-una dintre cantinele mai frumoase.

Lorana se uită din nou spre cantină, privind de această dată cu mai multă atenţie decorul. Ei i se părea destul de potrivit.

— Ei, sunt convins că arată exact precum cea pe care o aveţi în Cuirasatul-Unu, continuă Uliar. Dar ar fi fost mai interesant dacă voi Jedi aţi fi fost dotaţi cu un centimetru cub mai mult stil şi creativitate.

— Ce legătură are stilul nostru sau creativitatea cu discuţia noastră? îl întrebă Lorana.

Pentru o clipă privirile lui Uliar o scrutară sever pentru a descoperi dacă minte. Apoi strâmbă din buze.

— Cred că într-adevăr tu nu ştii, spuse el ranchiunos. Am vrut să decorăm cantina ca un local interlop de pe Coruscant. Mă rog, într-un fel mai exagerat de deocheat. Cei care sunt cazaţi în faţă şi-au făcut deja cantinele în diverse stiluri tematice.

— Şi?

— Şi Maestrul tău tare-ca-permacreta Ma'Ning nu ne-a lăsat, continuă acru Uliar. Ne-a aburit cu un nonsens despre imaginea subculturală care promovează atitudini recalcitrante.

Lorana se făcu mică. Acum că menţionase incidentul, trebuia să recunoască că auzise despre această discuţie. Nu avea nici o logică nici pentru ea.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el, se oferi ea. Poate reuşesc eu să îl conving să îşi schimbe părerea. Ai vreo idee unde l-aş putea găsi?

— Ai putea încerca în sala de şedinţe a ofiţerilor, îi sugeră el şi Lorana păru să simtă o oarecare domolire a

animozităţii. Am auzit că petrece destul de mult timp acolo atunci când nu are treabă.

— Mulţumesc, îi răspunse Lorana. Am să te anunţ ce rezultat obţin legat de decorare.

Îl găsi pe Ma'Ning singur în sala de şedinţe, şezând pe un scaun şi privind prin hublou hiperspaţiul în care erau învăluiţi.

— Maestre Ma'Ning? îl strigă ea timidă după ce uşa se închise în spatele ei.

— Jedi Jinzler, rosti el fără să se întoarcă. Ce te aduce pe Cuirasatul-Patru?

— Nu ai răspuns la apelul prin intercomunicaţie, se scuză ea. Maestrul C'baoth mi-a cerut să vin să te caut.

— Meditam, îi explică el. Întotdeauna îmi închid aparatul de comunicaţie în astfel de momente.

— Înţeleg, îi spuse ea şi îl studie mai atentă când se apropie de el.

Faţa i se părea ciudat de tensionată.

— Eşti bine?

— Nu sunt sigur, îi răspunse el. Spune-mi, ce părere ai despre ce face Maestrul C'baoth?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— La ce te referi?

— Ştiai că a suspendat autoritatea Curţii Comandantului de a rezolva plângerile?

— Nu, nu ştiam, îi răspunse ea. Ce sistem are de gând să folosească în loc?

— Pe noi, îi spuse scurt Ma'Ning. După câte îmi pot da seama bine, are de gând, de fapt, să ne pună pe noi să supervizăm toate aspectele traiului de pe bordul complexului spaţial Zbor în Necunoscut.

— Aşa cum este şi felul în care oamenii îşi decorează cantinele?

Ma'Ning se strâmbă.

— Ai vorbit cu Chas Uliar şi comitetul lui.

— Am vorbit doar cu Uliar, îi confirmă Lorana încruntată. Nu am ştiut că şi-a format un comitet.

— Ei, este doar un grup de oameni cărora nu le place ca alţii să le spună ce să facă, dădu Ma'Ning din mână. În mare parte tehnicieni de la reactoare şi oameni de la întreţinere. Cererile lor sunt în general banale, aşa cum este şi cazul cantinei.

— Cu tot respectul cuvenit, Maestre Ma'Ning, implicarea noastră până şi în decorarea complexului spaţial Zbor în Necunoscut pare un pic ridicolă, comentă Lorana.

— Nu te contrazic deloc, admise Ma'Ning. Dar Maestrul C'baoth este încăpăţânat. A spus că ideea ca locul să fie decorat ca un bârlog de criminali ar încuraja atitudini antisociale pe care nu ni le permitem într-o astfel de comunitate compactă. Problema este că eu încep să simt cum creşte antipatia oamenilor, în general, faţă de noi. Mă îngrijorează faptul că Maestrul C'baoth s-a dus prea departe cu aşa-zisele lui reforme.

— Şi totuşi, este greu de contrazis în ideea lui de bază, comentă Lorana şi se simţi dintr-o dată inconfortabil să îl vorbească pe C'baoth pe la spate în felul acela. Cei care sunt legaţi de Forţă ar trebui să fie mai capabili să împartă dreptate şi să păstreze integritatea decât cei care nu au nici o legătură. Dar în acelaşi timp este greu de văzut ce legătură există cu felul în care oamenii îşi decorează propriile săli de mese.

— Exact, fu Ma'Ning de acord. Dar eu nu reuşesc să îl fac să înţeleagă această diferenţă. Tu crezi că l-ai putea face să înţeleagă?

Lorana se strâmbă. Mai întâi Uliar îi ceruse să vorbească cu Ma'Ning, iar acum Ma'Ning îi cerea să vorbească cu C'baoth. O numise cineva mediatorul oficial al Ordinului Jedi în absenţă?

— Mă îndoiesc că mie îmi va acorda mai multă

atenţie decât ţie, îl avertiză ea. Dar pot să încerc.

— Atât îţi cer, spuse oarecum uşurat Ma'Ning. Şi nu te gândi că nu te bagă în seamă. Există o legătură specială între un Maestru şi un ucenic Padawan, o legătură care se creează mult mai strâns decât orice altă relaţie. Ai putea fi singura persoană de la bordul complexului spaţial Zbor în Necunoscut pe care o va asculta.

— Nu sunt prea sigură de acest lucru, îi spuse ea fără prea multă încredere. Dar voi face tot posibilul.

— Mulţumesc, îi spuse Ma'Ning. Ziceai că Maestrul C'baoth a încercat să dea de mine?

Lorana aprobă din cap.

— I-a chemat pe toţi Maeştrii Jedi la o întâlnire în această seară la ora opt în sala de şedinţe a ofiţerilor superiori de pe Cuirasatul-Unu.

— Alte reforme, fără îndoială, mormăi Ma'Ning şi se ridică în picioare. Vorbeşte cu el cât mai curând, da?

— Dacă pot să îl mai domolesc suficient, îl asigură Lorana. Între timp, ce să îi transmit lui Uliar?

Ma'Ning oftă.

— Spune-i că am să mă gândesc. Poate că Maestrul C'baoth se va însărcina cu atât de multe alte probleme încât nici nu va observa cum este decorat Zbor în Necunoscut.

Lorana privi cerul hiperspaţiului de afară.

— Cumva, nu prea cred aşa ceva.

Ma'Ning dădu din cap cu gravitate.

— Nu. Nici eu nu cred.

***

Fusese o zi lungă şi obositoare, dar ultimul grup de astrodroizi de vânătoare se descărcase şi fusese trimis pe suprafaţa asteroidului. Acum, cu ghiorţăielile

stomacului amintindu-i de ora târzie, Doriana îşi făcu drum spre popota Ofiţerilor Supremi de pe Răzbunarea întunecată intenţionând să mănânce ceva.

Kav ajunsese deja acolo, stând singur la una dintre mesele din colţ, afişând expresia celui care abia aşteaptă să îndrăznească cineva să îl deranjeze. Doriana înţelese mesajul şi îl îndrumă pe droidul care servea spre una dintre mesele din colţul opus al încăperii. Vicelordului îi tunase şi îi fulgerase toată ziua, ceea ce părea oarecum distractiv pentru o specie laşă precum neimoidianii. Dar nimeni de la bord nu îndrăznise să râdă şi nici Doriana nu avea de gând să încerce. Chiar şi laşii puteau fi aduşi într-o stare de nedorit.

Consumase deja jumătate din cină când Kav se ridică brusc în picioare şi traversă popota.

— Acest Mitthrawdo, spuse el fără nici o introducere şi se aşeză la masa lui Doriana, tu îl crezi un geniu, nu?

— Eu îl consider un comandant şi un tactician militar foarte eficient, îi răspunse Doriana privindu-l atent pe celălalt.

De unde o scosese aşa dintr-o dată?

— Cât despre priceperea lui legată de artă sau filozofie nu pot băga mâna în foc.

— Ce amuzant, mârâi Kav. Dar nici măcar un bun tactician nu este. Mai degrabă este un prost.

Scoţându-şi un datapad din interiorul robelor, îl aşeză pe masă în faţa lui Doriana.

— Uite cum mi-a reprogramat astrodroizii vânători.

Doriana privi informaţiile de pe ecranul datapadului, afişate în simboluri codificate.

— Nu pot să citesc coduri tehnice, se scuză el. Ce-ar fi dacă mi-ai explica în basică?

Kav pufni dispreţuitor.

— A reprogramat astrodroizii vânători pentru atac la mică distanţă.

Doriana se încruntă spre datapad.

— Cât de mică?

— Cred că termenul se numeşte zbor razant cu coca, bătu Kav cu degetul în ecran. Şeful programatorilor m-a informat că atacul este reglat nu mai departe de cinci metri de coca.

Doriana îşi frecă bărbia gânditor. Tactic, avea sens să se apropie atât de aproape de astronavele inamice. Aducea atacul în interiorul punctului mort al armamentului de apărare şi permitea o acurateţe a ţintei care urma să producă distrugerea eficientă a echipamentului vulnerabil şi a liniilor de sudură de pe coca.

Şmecheria însă era că le va fi foarte dificil să ajungă în punctul mort al apărării.

— Bănuiesc că i-a spus cineva că acele Cuirasate au un sistem foarte bun de anulare a punctului mort, nu?

— Programatorii nu au considerat că au dreptul să vorbească fără să fie întrebaţi.

— Şi nici tu?

— Eu?! simulă Kav inocenţa. Tu, dintre toţi, ar trebui să ştii cel mai bine că nu trebuie să pui la îndoială ordinele unui geniu militar.

Doriana inspiră adânc.

— Vicelord, îţi recomand serios să îţi aminteşti care este obiectivul nostru principal aici. Am fost trimişi să distrugem Zbor în Necunoscut.

Fără ajutorul lui Mitth'raw'nuruodo, nu avem nici cea mai mică şansă să îl îndeplinim.

— Şi cu toate acestea, o fiinţă cu geniul lui ar trebui să fie capabilă să citească informaţiile tehnice, comentă Kav superior. Probabil că planul lui este să ne arunce astrodroizii în Zbor în Necunoscut şi să îl convingă pe Căpitan Pakmillu să capituleze în faţa ploii de metal dezintegrat.

Doriana se uită urât spre el, dezgustat evident de această scuză patetică venind din partea unui comandant militar.

— Deci până la urmă îţi pasă numai de mândria ta, îi spuse el. Nici măcar nu îţi pasă dacă Darth Sidious o să ne execute pe amândoi atâta timp cât găseşti măcar un punctuleţ unde să te simţi superior lui Mitth'raw'nuruodo.

— Calmează-te, îl linişti Kav aşezându-se confortabil în scaun. Nu există nici un motiv pentru care mândria şi victoria mea nu pot coexista.

— Explică.

— Nu i-am spus lui Mitthrawdo de fisura din planul lui, începu Vicelordul scuipând vorbele cu dispreţ. Dar l-am instruit pe programatorul şef să creeze un model secundar de atac pentru astrodroizi, pe care l-a scris sub modelul primar al lui Mitthrawdo. Odată ce şi-a epuizat primul val cu această manevră prostească de atac la mică distanţă, voi prelua comanda şi voi trece pe o linie de atac mult mai eficientă.

Doriana se gândi o clipă. Probabil că ar putea să funcţioneze, se decise el.

— Dar tot vom pierde un val important de atac, îi aminti lui Kav. Ca să nu mai menţionez şi elementul surpriză.

— Ce surpriză?! se stropşi Kav. De îndată ce vor vedea Răzbunarea întunecată vor şti că trebuie să se pregătească pentru astrodroizii vânători.

Doriana îşi împreună vârfurile degetelor. Cu siguranţă că nici măcar un vicelord neimoidian nu putea fi atât de subtil.

— Nu cred că ţi-a trecut prin minte că Mitth'raw'nuruodo a descărcat astrodroizii de vânătoare tocmai pentru că nu intenţionează să îl lase pe Căpitan Pakmillu să vadă Răzbunarea întunecată? îi sugeră el o posibilitate. Că de fapt nu intenţionează deloc să permită

ca Răzbunarea întunecată să participe la bătălie?

Aparent, această posibilitate nu îi trecuse prin minte lui Kav.

— Aşa ceva este ridicol, protestă el făcând ochii mari. Nici un comandant militar nu ar refuza să implice un vas de război de mărimea noastră în flota lui.

— Poate doar un comandant care a văzut deja cât de uşor poate fi distrus? Nu se putu abţine Doriana să comenteze.

Întreg corpul lui Kav se încordă brusc.

— Bag de seamă că ai căzut sub farmecele lui Mitthrawdo, Comandante, îl acuză el sec. Dar nu te lăsa înşelat de manierele sale şcolite şi de vocea lui cultă. Tot un sălbatic primitiv rămâne... Şi indiferent de rezultat, la sfârşit tot trebuie să moară.

Doriana oftă. Din nefericire, ajunsese şi el la aceeaşi concluzie. Mitth'raw'nuruodo intrase în contact cu Car'das şi cu tovarăşii lui de negoţ, prin intermediul cărora va putea ajunge oricând la marginea Republicii. Până când toţi martorii trădării lui Darth Sidious vor fi aduşi la tăcere, misiunea nu va fi încheiată.

— Indiferent, pentru moment avem nevoie de el viu, comentă Doriana. Cum te-ai asigurat că vom dispune de acest al doilea nivel de programare?

— Voi dispune de un releu de control, îi explică vicelordul. De îndată ce va fi evident că Mitthrawdo a dat greş, voi aduce astrodroizii vânători sub controlul meu şi vom duce misiunea la bun sfârşit.

Doriana clătină din cap cu neîncredere.

— Va trebui totuşi să ne asigurăm că suntem şi noi pe punte cu el atunci când începe bătălia.

— Voi lăsa acest lucru în seama ta, îi spuse Kav. Să vezi cât de prost mai este. Ştiai că a luat douăzeci de astrodroizi şi i-a legat câte doi cu un rezervor de carburant între ei?

— Să îi servească la ce? se încruntă Doriana. Astrodroizii funcţionează cu bobiţe de combustibil solid.

— Îmi imaginez că s-a inspirat din designul complexului spaţial Zbor în Necunoscut, comentă cu dispreţ Kav. Probabil că îi pare rău că rezervoarele lui sunt prea mici ca să poată lega şase astrodroizi în jurul lor.

— Eşti sigur că sunt rezervoare de carburant?

— Ce altceva ar putea fi? îl contră Kav şi se ridică în picioare. O seară bună îţi doresc, Comandante.

Neimoidianul plecă şi Doriana se întoarse la cina lui. Cumva, mâncarea nu mai avea gustul bun pe care îl avusese cu câteva minute în urmă.

***

— Acolo, le arătă Căpitan Pakmillu cu mâna planeta care devenise vizibilă prin hublourile punţii de comandă de pe Cuirasatul-Unu. Roxuli, ultima noastră oprire în spaţiul cunoscut. Din acest punct încolo vom intra într-un teritoriu nemaivăzut niciodată în toată istoria călătoriilor spaţiale ale Republicii.

— Trăim într-adevăr un moment istoric, fu de acord Obi-Wan. Cu permisiunea ta, Căpitane, aş vrea să trimit un semnal spre Coruscant prin intermediul legăturii HoloNet de pe Roxuli.

— Fireşte, acceptă Pakmillu făcându-i semn spre pupa. Sala de comunicaţii codate îţi stă la dispoziţie de îndată ce musafirul nostru îşi încheie transmisiunea.

Obi-Wan se încruntă. Mai puţin de o oră de când se instalaseră pe orbită şi aveau deja un musafir?

— Unul dintre oficialii locali?

— Nici pomeneală, răspunse sec Pakmillu şi ochii îi fugiră spre uşile dinspre pupa. Aha.

Obi-Wan se întoarse şi rămase cu gura căscată. Ce

oficial local? Musafirul lor nu era altul decât însuşi Cancelarul Suprem Palpatine.

— Maestre Kenobi, îl strigă Palpatine traversând puntea spre ei. Exact omul de care aveam nevoie.

— Ce onoare neaşteptată, Cancelare Palpatine, se bâlbâi Obi-Wan. Pot să vă întreb ce vă aduce până aici la marginea Republicii?

— Acelaşi lucru care ne duce pe toţi de colo-colo printre stele zilele acestea, îi replică Palpatine zâmbind melancolic. Politica, bineînţeles. În cazul de faţă, probleme între guvernul central de pe Roxuli şi coloniile miniere de pe asteroidul sistemului.

— Trebuie să fie ceva serios dacă aţi venit personal până aici.

— De fapt, nu mă vor deloc pe mine, spuse sec Palpatine. Tot ce vor de la mine este să le obţin serviciile unui erou al negocierilor de pe Barlok, Maestrul Jorus C'baoth însuşi.

Obi-Wan se uită spre Pakmillu.

— Nu sunt sigur că Maestrul C'baoth va fi interesat de această sarcină, îl avertiză el pe Palpatine.

— De fapt, chiar nu este, îi confirmă Cancelarul Suprem. Am vorbit deja cu el, dar refuză categoric să părăsească Zbor în Necunoscut.

— Am putea să amânăm plecarea până când se încheie negocierile, se oferi Pakmillu. Nu avem de ce să nu petrecem câteva zile aici.

— Nu, deja i-am sugerat această posibilitate, dădu Palpatine din cap. Nu va schimba programul de zbor. Şi nici nu va părăsi Zbor în Necunoscut.

Se uită direct spre Obi-Wan.

— Dar mai există o alternativă. Poate tu eşti dispus să mediezi conflictul în locul lui.

Obi-Wan clipi surprins.

— Cu tot respectul cuvenit, Cancelar Palpatine, nu

cred că această substituire îi va mulţumi.

— Ba din contră, îi spuse Palpatine. Am vorbit deja şi cu ei şi ne-ar rămâne îndatoraţi dacă ai putea să le oferi asistenţă.

Zâmbi din nou.

— Până la urmă, au mai fost şi alţi eroi pe Barlok în afară de Maestrul C'baoth.

Obi-Wan se strâmbă. În alte circumstanţe ar fi fost mai mult decât fericit să poată ajuta. Dar cu ce se întâmpla la bordul Zborului în Necunoscut se decisese să ceară permisiunea Consiliului pentru a-şi prelungi călătoria. Acum, dintr-o dată, decizia îi era anulată.

Pentru că Maestrul C'baoth nu era de acord să amâne plecarea complexului spaţial Zbor în Necunoscut pentru el, nu va fi de acord să o amâne nici pentru Obi-Wan. Dacă el şi Anakin ar pleca în acel moment, nu s-ar mai putea întoarce la bord.

— Cât de serioasă este problema acolo? se interesă el.

— Destul de serioasă, îi răspunse Palpatine şi cutele de pe obraji se adânciră odată ce încercarea sa meschină de frivolitate se pierdu. Dacă erup violenţele, transporturile vitale de minereu către jumătate din sistemele din acest sector vor fi întrerupte. În funcţie de distrugerea la care pot rezista minele, lipsurile pot dura şi ani de zile.

— Trebuie să mă consult cu Consiliul, se justifică Obi-Wan.

— Timpul fiind critic, mi-am permis deja să mă consult eu cu ei în numele tău, îi spuse Palpatine. Maestrul Yoda ţi-a acordat permisiunea să părăseşti Zbor în Necunoscut aici în loc să mergi mai departe.

Deşii disimulat în termeni precum permisiune, Obi-Wan putea evident să recunoască un ordin atunci când îl auzea.

— Prea bine, oftă el. Presupun că îmi voi lua şi ucenicul Padawan?

— Doar nu crezi că poţi să îl laşi să umble singur prin cealaltă galaxie? comentă aprobator Palpatine şi dincolo de cutele zâmbetului Obi-Wan simţi o oarecare uşurare. Am să vă iau pe amândoi în astronava mea. După aceea, îmi este teamă că trebuie să mă întorc pe Coruscant, dar am să vă las una dintre gărzile mele şi astronava ei de escortă să vă aducă înapoi când terminaţi.

— Mulţumim, răspunse Obi-Wan întrebându-se dacă nu ar fi fost mai bine să ia fregata Delta-12 Spiritul Stelar pe care Windu o încărcase pentru ei în hangarul Cuirasatului-Trei. Dar ar fi durat ceva să o activeze şi să o pregătească, iar timpul părea să fie vital în această situaţie. Mai mult, una dintre astronavele de escortă ale lui Palpatine le-ar fi oferit mai mult spaţiu şi confort, chiar dacă acest lucru însemna să zboare împreună cu oamenii aceia fără simţul umorului pe care Palpatine îi tot angaja drept gărzi în ultima vreme.

— O să îi spun lui Anakin să împacheteze. Vom fi gata de plecare într-o oră.

— Mulţumesc, Maestre Kenobi, încheie Palpatine cu vocea foarte gravă şi serioasă. Nu vei şti niciodată cât de mult înseamnă acest lucru pentru mine.

— Plăcerea este de partea noastră, Cancelare, îi răspunse Obi-Wan şi simţi un uşor regret când îşi scoase aparatul de comunicaţie. Noi Jedi trăim numai pentru a sluji.

— Uite-i cum pleacă, murmură Anakin în timp ce naveta lui Palpatine cobora spre atmosfera înceţoşată a planetei de sub ei.

Obi-Wan privi în sus, dar unde fusese Zbor în Necunoscut nu mai rămăsese decât spaţiul gol.

— Au un program de zbor pe care trebuie să îl

respecte, comentă el.

— Presupun, spuse tânărul şi Obi-Wan auzi o parte din ecoul nefericirii sale în vocea lui. Mi-aş fi dorit să mai putem zbura o vreme cu el.

— Cu cine, cu Căpitan Pakmillu? întrebă Palpatine.

— Nu, cu Maestrul C'baoth, îi spuse Anakin. Este un adevărat conducător, întotdeauna reuşeşte să ducă lucrurile la bun sfârşit. Taie în carne vie şi tot găseşte un mod să îi convingă pe ceilalţi să facă întocmai cum este mai bine pentru ei.

— Are într-adevăr darul acesta, recunoscu Palpatine. Avem prea puţini ca el în aceste vremuri grele. Totuşi, pierderea noastră este un câştig pentru Zbor în Necunoscut.

— Sunt convins că toţi sunt încântaţi să îl aibă la bord, murmură Obi-Wan.

— Dar el are sarcinile lui, noi le avem pe ale noastre, continuă Palpatine şi îi înmână lui Obi-Wan un infocard. Aici ai tot ce am aflat despre disputa de pe Roxuli. Mai bine te-ai familiariza cu situaţia înainte să aterizăm.

— Mulţumesc, îi spuse Obi-Wan şi introduse infocardul în datapadul său. Fără îndoială că reclamanţii ne vor oferi şi celelalte detalii care v-au scăpat.

— Fără îndoială, spuse sec Palpatine. Acomodează-te, Maestre Kenobi. Mai mult ca sigur va fi o zi lungă şi obositoare.

***

Grupul de inspecţie condus de Ar'alani reveni pe Crustai de pe frontul de luptă cu Federaţia Comercială cu aproape două ore înainte ca Thrawn să se întoarcă din turul de inspecţie în care îl trimisese amiralul. Raportul lui, deloc surprinzător, se desfăşură repede, apoi se

întoarse pentru o nouă sesiune de studiu împreună cu Car'das şi Maris o oră mai târziu. Dacă simţea că se întâmplase ceva important în absenţa lui, Car'das nu putea să îşi dea seama despre ce este vorba nici din expresia feţei şi nici din intonaţia vocii.

Următoarele două zile se scurseră leneş. Ar'alani îşi petrecu timpul studiind informaţiile strânse de pe frontul de luptă, apărând doar la masă şi căutând anumiţi războinici pentru anchetă. Deocamdată părea să nu fi dat peste cei doi care l-au auzit pe Thrawn exprimându-şi suspiciunile legate de echipajul Vânătorului de Chilipiruri, dar Car'das ştia că era doar o problemă de timp până când va ajunge şi la ei.

Thrawn însuşi plecă şi veni destul de des în aceste două zile, aparent luând în serios ordinele false pe care i le dădea Ar'alani de a inspecta diverse sisteme. Car'das avu doar o singură discuţie adevărată cu comandantul în acest timp, o discuţie lungă în toiul nopţii în cabina lui Car'das chiar după întoarcerea amiralului Ar'alani de pe frontul de luptă. Oboseala şi tensiunea lui Thrawn erau evidente şi când se retrase într-un târziu Car'das rămase singur, întrebându-se mult şi bine dacă nu cumva comandantul îşi depăşise propriile limite fizice.

În acele două zile Car'das încercă să petreacă mai mult timp cu Qennto şi Maris. Dar şi conversaţia lor era demoralizatoare. Qennto începuse să se comporte ca un animal în cuşcă, meditaţiile sale fiind piperate cu planuri imposibile care implicau raiduri asupra depozitelor de provizii şi armament urmate de o evadare îndrăzneaţă la bordul Vânătorului de Chilipiruri. Maris încă îşi exprima încrederea în onoarea lui Thrawn, dar chiar şi ea începuse să aibă îndoieli personale legate de capacitatea lui de a-i proteja faţă de Ar'alani.

Ceva trebuia făcut. Şi era datoria lui Car'das să se ocupe.

Doar câteva pregătiri putea să facă. Vânătorul de Chilipiruri era prea bine păzit şi oricum nu avea intenţia să zboare cu cargobotul prin tunel având vânătorii stelari ai lui Thrawn pe urmele lui. Dar la capătul zonei de andocare aştepta o navetă de transport pe care chiss păreau să o ignore complet. Câteva ore petrecute prin modulurile de instruire din computerul bazei, combinate cu pregătirea în citirea simbolurilor cheunh, îl ajutară să înveţe bazele rudimentare de zbor. Mai târziu, reuşi să se strecoare la bordul navetei fără să fie văzut şi îşi petrecu o oră în scaunul pilotului, trecând mental în revistă lecţiile de zbor şi aparatele indicatoare, asigurându-se că a reţinut unde era localizată fiecare comandă. Când va veni timpul, nu şi-ar fi dorit să îl găsească Amiral Ar'alani bâjbâind greşit la comenzile navetei.

Să pună mâna pe informaţiile de zbor ale Şoimului Săltăreţ era o treabă mai problematică. Thrawn însuşi îi oferise oportunitatea, invitându-i pe Ar'alani şi Thrass la o cină oficială în cea de-a doua noapte. Cilindrul pe care i-l arătase amiralul era amestecat printre alte tuburi asemănătoare pe care fuseseră înmagazinate informaţiile culese de pe frontul de luptă şi îi luă minute bune până îl localiză pe cel corect.

Dar cu acestea, pregătirile fură încheiate.

Se băgă târziu în pat în acea noapte, dar fără nici un rezultat. Îşi petrecu restul nopţii gândindu-se şi îngrijorându-se, somnul venind în reprize scurte, pline de coşmaruri. Întocmai precum calmul ciudat de dinaintea izbucnirii unei furtuni cumplite, înţelegea că tot acel calm din ultimele două zile era pe cale să se încheie.

La mijlocul dimineţii celei de-a treia zile, calmul se încheie.

— Nu, spuse ferm Car'das încercând să îi susţină Amiralului văpăile din priviri cât de calm putea. Nu suntem spioni. Nici pentru Republică, nici pentru

altcineva.

— Atunci ce au vrut să însemne acuzaţiile aduse de Comandant Mitth'raw'nuruodo? îl contră Amiralul. Şi să nu negi că v-a acuzat. Am în faţă declaraţiile sub jurământ ale celor doi războinici prezenţi în acel moment.

— Nu neg nimic, se împotrivi Car'das privindu-l scurt pe Thrass.

Sindicul stătea tăcut la câţiva paşi înapoia Amiralului Ar'alani, expresia de pe figura lui părând mai dură decât cea a superiorului său. Poate că el cunoştea mai bine decât ea ce însemna pentru cariera fratelui său acuzaţia că ar fi adăpostit spioni.

— Dar nici nu pot să îmi explic. Poate că a vrut doar să creeze confuzie în rândul comandanţilor Federaţiei Comerciale.

— Comandanţi care aparent s-au evaporat, spuse aspru Ar'alani. Împreună cu un vas de război extraterestru şi el aparent intact.

— Nici despre acest lucru nu cunosc absolut nimic, insistă Car'das. Tot ce ştiu v-am spus deja. Suntem neguţători care am suferit un accident la hiperpropulsoare şi ne-am rătăcit. Întreabă-i şi pe ceilalţi membri ai echipajului nostru dacă pe mine nu mă crezi.

— Am să îi întreb, îl asigură Ar'alani. Între timp, vei rămâne în cabină până la noi ordine. Poţi pleca.

Pentru o clipă Car'das fu tentat să îi amintească că el se afla încă sub autoritatea lui Thrawn, nu a ei, şi că ea nu îi putea ordona oricum. Dar numai pentru o clipă. Se întoarse şi ieşi din sală.

Dar nu se duse la cabină. Războinicii chiss se obişnuiseră să îl vadă umblând liber prin bază, iar Ar'alani nu avea de ce să facă un anunţ oficial până nu îi va fi interogat şi pe Qennto şi Maris.

Îi mai rămăsese puţin timp pentru a reuşi o evadare.

Naveta era încă andocată în acelaşi loc ca şi în ziua precedentă. Se vedeau câţiva chiss lucrând în zonă, dar vremea subterfugiilor trecuse. Păşind printre ei ca şi cum el comanda acolo, Car'das se strecură în interiorul navetei, încuie trapa de acces şi se îndreptă spre prova.

Astronava era un model civil, cu o procedură de activare mult simplificată faţă de vasele militare. În cinci minute porni sistemele, încă cinci minute şi desfăcu clampele ancorelor, apoi îşi croi drum cu atenţie prin tunelul de ieşire.

Nu îl urmări nimeni până afară. Privi în jur când ajunse în spaţiu, aşteptându-se să dea peste vasul de război aparţinând Federaţiei Comerciale pândind în umbra unui alt asteroid. Dar nu se vedea nicăieri.

Ce mai conta acum. Ştia unde trebuie să ajungă şi nimeni nu îl mai putea opri din drum. Aşeză naveta de-a lungul vectorului potrivit, apăsă comenzile hiperpropulsoarelor şi ţâşni la viteza luminii. Următoarea oprire, presupunând că introdusese corect datele de zbor copiate de pe Şoimul Săltăreţ, îl aştepta în sistemul extraterestru unde el, Thrawn şi Maris fuseseră martorii atacului vagaari din urmă cu cinci săptămâni. Cu ceva noroc, campania aceea trebuia să fi luat sfârşit.

Cu ceva mai mult noroc, vagaari ar putea fi încă acolo.

Şase ore mai târziu ieşi din hiperspaţiu şi văzu că bătălia într-adevăr se încheiase.

Inamicii se apăraseră serios, fapt de care îşi dădu seama de îndată ce încetini naveta printre resturi. Epave arse pluteau peste tot într-o mare de bucăţi de metal şi fragmente de propulsoare. Se vedeau şi trupuri. Prea multe cadavre.

Sacrificiul lor nu îi adusese la nici un rezultat. Zeci de astronave vagaari rămăseseră să orbiteze planeta, precum stolurile de corbi în căutare de stârvuri

proaspete. Cele mai multe erau din acelaşi tip de vase de război protejate de bulele cu sclavi, dar o parte erau vase civile de transport care aşteptaseră încheierea bătăliei. Se vedea un flux constant de navete mici care intrau şi ieşeau din atmosferă, aducând fără îndoială transporturi proaspete de sclavi la bordul vaselor aflate pe orbită, întorcându-se apoi pentru alte încărcături. O clipă, în mintea lui Car'das se formă imaginea unui şir nesfârşit de insecte ieşind din muşuroi şi acoperind o bucăţică de salată căzută pe pământ la un picnic...

Un cadavru plutind se izbi de carlinga navetei, aducându-l înapoi la realitate. Dacă avea măcar puţină minte, ar fi trebuit să se întoarcă în acel moment şi să se îndrepte spre Crustai pentru a-şi încerca norocul cu Amiral Ar'alani. Sau chiar să îi abandoneze complet pe Qennto şi Maris şi să încerce să scape cu fuga spre spaţiul Republicii.

Înjurând încet în barbă, se îndreptă spre cel mai mare vas de război care orbita planeta şi se apropie de el.

Chiar fiind atenţi la planeta pe care o prădau, vagaari erau destul de prevăzători să îşi protejeze spatele. O jumătate de duzină de vânători stelari îl interceptară înainte să parcurgă un sfert din distanţă şi brusc comunicaţia cârâi cu limbajul extraterestru melodios, dar diabolic.

— Nu vă înţeleg limba, răspunse Car'das în sy bisti. Vorbiţi sy bisti?

Singurul răspuns pe care îl primi fu tot de neînţeles.

— Dar minnisiat? insistă el în noua limbă a comercianţilor. Înţelege careva de acolo minnisiat?

O scurtă pauză.

— Numele, specia şi intenţiile, îi ceru apoi vocea extraterestră pronunţând cu greu sunetele din limba comercianţilor.

— Numele meu este Jorj Car'das, se prezentă Car'das. Sunt uman dintr-o lume denumită Corellia.

Inspiră adânc.

— Am venit să vă propun un târg.

20.

Vânătorii stelari îl escortară spre una dintre navele de război mai mici, îndrumându-l spre un port de andocare de la tribord. Un pluton de gărzi în armuri îl aştepta la sosire: bipezi scunzi cu palmele mari, trăsăturile feţelor ascunse sub vizoarele de protecţie vopsite extravagant pentru a arăta ca nişte măşti înspăimântătoare. Îl duseră într-o sală mică echipată cu senzori de tot felul, unde îl dezbrăcară, îl controlară şi îl scanară de câteva ori, iar hainele îi fură luate probabil în acelaşi scop. Naveta, nu avea nici o îndoială, suferea şi ea aceeaşi examinare atentă. Abia după tot acest preambul îl conduseră în altă cabină, în care nu se găsea nimic altceva decât un pat şi îl lăsară acolo singur.

Îşi petrecu următoarele două ore încercând să se odihnească sau, nereuşind, umblând încolo şi încoace de-a lungul celulei. Dacă vagaari ar fi fost deştepţi, se gândea el cu groază, ar fi trebuit să îl ucidă pur şi simplu şi să continue să prade lumea pe care o cuceriseră. Pasărea din mână, până la urmă, era o maximă destul de universală.

Dar poate, doar poate, erau şi lacomi pe cât erau de deştepţi. Lacomi şi curioşi.

La două ore după ce fusese aruncat în celulă, gărzile se întoarseră cu hainele lui. Îl urmăriră cum se îmbracă la loc, apoi îl scoaseră din celulă şi îl purtară de-a lungul unui coridor până la o trapă marcată cu simboluri extraterestre. Dincolo de trapă, spre uşurarea lui, îl

aştepta o navetă, şi nu moartea în spaţiu. Îl împinseră înăuntru şi se înghesuiră lângă el, iar un minut mai târziu porniră. Naveta nu avea hublouri, neoferindu-i astfel nici un indiciu legat de locul spre care se îndreptau, dar când trapa se redeschise se trezi în faţa a două rânduri de soldaţi vagaari îmbrăcaţi în uniforme mai simandicoase decât cele pe care le purtau cei care îl însoţiseră până acolo. Aparent, o autoritate decisese să îl vadă.

Se aşteptase să fie dus în alt locşor strâmt şi izolat, aşa cum era potrivit pentru a fi interogat cum se cuvine. Fu şocat deci când se deschise ultima uşă să vadă că a ajuns într-o sală atât de largă încât ar fi rivalizat chiar şi cu cea mai elaborată sală a tronului din câte văzuse. Pe peretele din spate se vedea o platformă în mijlocul căreia trona un scaun ornat cu stil, pe care şedea un mahăr vagaari îmbrăcat într-o robă groasă multicoloră, cu protecţii pentru glezne şi umeri în formă de soare, o pelerină zimţată pe spinare, şi înconjurat pe talie cu nu mai puţin de patru cingători. Îl flancau doi vagaari îmbrăcaţi cu robe doar un pic mai puţin stilate – consilieri sau ceva slujitori de rang, probabil. Toţi trei aveau măşti care le acopereau feţele de la mandibule până, probabil, la douăzeci de centimetri deasupra ţestelor, pictate cu acelaşi model înspăimântător ca şi vizoarele soldaţilor. Un gând cinic îi străbătu mintea lui Car'das, şi anume că înălţimea măştilor fusese realizată probabil ca să compenseze faptul că specia lor era scundă şi astfel să apară mai periculoşi în faţa inamicilor. De-a lungul pereţilor erau orânduiţi alţi vagaari, unii în armuri militare, alţii îmbrăcaţi în haine care păreau civile şi doar machiaţi pe feţe. Toţi îl priveau în tăcere pe noul prizonier adus înaintea tronului.

Car'das aşteptă până când gărzile îl opriră la trei metri în faţa tronului, apoi făcu o plecăciune.

— Salut măreţul şi preaputernicul popor vagaari...

începu el în minnisiat.

Fu imediat doborât în genunchi de o lovitură puternică aplicată între omoplaţi.

— Nu vorbi în prezenţa lui Miskara până când nu ţi se va permite, îi reproşă unul dintre paznici.

Car'das deschise gura să îşi ceară scuze, dar îşi dădu seama că este pe cale să îşi repete greşeala şi se abţinu.

Timp de un minut foarte lung întreaga sală rămase şi ea tăcută. Car'das se întrebă dacă nu cumva aşteptau să se ridice în picioare, dar simţindu-şi omoplaţii amorţiţi din cauza loviturii se gândi că era o idee bună să rămână căzut până când îi vor indica ei ce trebuie să facă.

Aparent fu o decizie corectă.

— Foarte bine, se auzi până la urmă o voce guturală dinspre podium. Te poţi ridica.

Încet, pregătindu-se pentru încă o lovitură, Car'das se ridică în picioare. Spre uşurarea lui, nu îl mai loviră.

— Eu sunt Miskara, conducătorul poporului vagaari, declară mahărul vagaari aşezat pe tron. Mi te vei adresa cu Eminenţa Voastră. Mi s-a adus la cunoştinţă că ai avut insolenţa să îmi ceri să mă târguiesc cu tine.

— Nu fac nici o astfel de cerere, Eminenţa Voastră, se grăbi Car'das să îl asigure. Mai degrabă, pentru că mă aflu într-o teribilă dificultate, am venit aici sperând ca măreţul şi preaputernicul popor vagaari să fie dispus să îmi acorde asistenţă. În schimbul ajutorului vostru, sper să vă ofer ceva care să aibă aceeaşi valoare.

Miskara îl privi cu răceală.

— Povesteşte-mi despre această dificultate.

— Tovarăşii mei şi cu mine suntem negustori dintr-un regat îndepărtat, îi povesti Car'das. Cu aproape trei luni în urmă ne-am rătăcit şi am fost luaţi în captivitate de o rasă de fiinţe cunoscută sub numele de Chiss. De atunci suntem prizonierii lor.

Un zumzet de comentarii izbucni în toată sala.

— Prizonieri, spui, repetă Miskara.

Trăsăturile vizibile ale feţei părură să se tensioneze la auzul numelui Chiss, dar vocea nu lăsa să se trădeze nimic mai mult.

— Eu nu văd nici un lanţ de captivitate în jurul grumazului tău.

— Libertatea mea aparentă este doar o iluzie, Eminenţa Voastră, insistă Car'das. Tovarăşii mei sunt încă în mâinile lor, la fel şi astronava noastră. La fel de important, chiss refuză acum să ne predea câte ceva din ultimele lor raiduri, mărfuri pe care ni le-au promis şi de care avem nevoie să ne plătim penalităţile impuse de clienţii noştri pentru întârziere. Fără acele bogăţii ne aşteaptă moartea la întoarcerea acasă.

— Unde sunt ţinuţi tovarăşii tăi?

— Într-o mică bază construită în interiorul unui asteroid, Eminenţa Voastră, îi răspunse Car'das. Informaţiile de navigare necesare pentru a-i localiza poziţia sunt conţinute în computerul navetei cu care am ajuns aici.

— Dar cum de ai ştiut cum şi unde să ne găseşti pe noii.

Car'das îşi luă inima în dinţi. Voi face tot ce este absolut necesar, îi spusese odată Thrawn, pentru a-i proteja pe cei care depind de mine.

— Pentru că, Eminenţa Voastră, mărturisi el, am fost prezent la bordul crucişătorului chiss care v-a atacat aici forţele în timpul războiului vostru de cucerire acum cinci săptămâni.

O tăcere mormântală se aşternu în sala tronului. Car'das aşteptă, dureros de conştient de toţi soldaţii înarmaţi până în dinţi care stăteau de jur împrejur.

— Ne-aţi furat una dintre astroplase, răbufni în cele din urmă Miskara.

— Comandantul forţei chiss a furat-o, da, aprobă Car'das. După cum am spus, eu eram prizonierul lui, nu am luat parte la atac.

— Unde se află acum acest comandant?

— Nu cunosc exact, răspunse Car'das. Dar baza unde sunt ţinuţi tovarăşii mei şi astronava noastră se află sub comanda lui. Pe oriunde ar umbla, tot acolo se va întoarce mereu.

Miskara zâmbi subţire.

— Adică tu îmi ceri viaţa tovarăşilor tăi şi o parte din propria noastră comoară în schimbul a nimic mai mult decât şansa răzbunării?

Nu era deloc, gândi Car'das îngrijorat, un mod de a prezenta situaţia sub cele mai bune auspicii.

— Vă veţi lua şi astroplasa înapoi, negocie el.

— Nu, îl refuză Miskara cu fermitate. Ce îmi oferi nu este deloc suficient.

Car'das simţi un nod în gât.

— Eminenţa Voastră, vă implor...

— Nu mă implora! se răsti Miskara. Viermii imploră. Inferiorii imploră. În nici un caz fiinţele care vorbesc şi negociază cu vagaari. Dacă vrei să te ajutăm pe tine şi tovarăşii tăi, ai face bine să găseşti ceva mai mult să îmi oferi.

— Dar nu mai am nimic, Eminenţa Voastră, protestă Car'das cu vocea tremurândă.

Nu, aşa ceva nu se poate întâmpla. Vagaari trebuie să cadă la învoială.

— Vă jur.

— Nici măcar acelea? se interesă Miskara arătând undeva în spatele lui Car'das.

Car'das se întoarse. Cândva în timpul discuţiei, cineva adusese înăuntru patru lăzi mari, două cu un cap mai înalte decât el, iar celelalte ajungându-i doar până la talie.

— Nu înţeleg, spuse el încruntat. Ce sunt acelea?

— Erau la bordul navetei cu care ai venit, îi răspunse Miskara suspicios. Pretinzi că nu ai cunoştinţă de ele?

— Exact aşa susţin, Eminenţa Voastră, insistă Car'das şi se simţi complet pierdut.

Ce naiba ascunsese Thrawn la bordul navetei?

— Eu am furat naveta doar ca să vin să vă solicit ajutorul. Nu m-am uitat să văd dacă se află ceva la bord sau nu.

— Atunci vezi acum, îi ordonă Miskara. Deschide lăzile şi spune-mi ce vezi înăuntru.

Cu mare atenţie, aşteptându-se din clipă în clipă să fie împuşcat în spate, Car'das se apropie de lăzi. Vagaari le deschiseseră deja pe toate, bineînţeles, aşezând doar capacele la loc fără să le mai sigileze. Se apropie de una dintre lăzile mai mici, apucă un colţ al capacului şi îl ridică.

Şi rămase fără respiraţie. Înăuntru, împachetaţi strâns cu braţele împrejurul genunchilor, se găseau doi droizi de luptă ai Federaţiei Comerciale.

— Îi recunoşti? îl întrebă Miskara.

— Da, Eminenţa Voastră, îi confirmă Car'das.

Dintr-o dată, totul căpăta sens.

— Sunt droizi de luptă folosiţi de unele specii din regiunea noastră a spaţiului. Comandantul a atacat şi o forţă a acestor popoare; aceştia fac parte din prada obţinută de pe urma raidului.

— Ce sunt droizii?

— Slujitori mecanici, răspunse Car'das.

Deci Thrawn avusese dreptate: aparent nimeni din această zonă nu cunoştea ceva despre droizi. Cel puţin nimeni care intrase în contact cu vagaari.

— Unii sunt autoportanţi, alţii au nevoie de un computer central care să le transmită instrucţiunile.

— Arată-mi cum funcţionează.

Car'das se întoarse spre ladă şi se uită înăuntru. Nu se vedea nici urmă de vreun dispozitiv de control sau vreo consolă de programare.

— Nu văd echipamentul necesar pentru pornirea lor, spuse el şi se duse spre cealaltă cutie căreia îi deschise capacul.

Alţi doi droizi de luptă erau ambalaţi înăuntru, dar nici urmă de vreo consolă de control. Fiecare dintre lăzile mai mari aveau înăuntrul lor câte unul dintre droizii distrugători droideka, şi mai periculoşi. Dar tot nici urmă de consolă de control.

— Îmi pare rău, Eminenţa Voastră, dar fără echipamentul potrivit nu pot să îi pornesc.

— Poate acestea să îţi fie de folos, îi sugeră Miskara.

Făcu un gest şi unul dintre militarii în armură care urmărea acţiunea scoase un datapad de sub robă. Păşi spre Car'das şi i-l înmână.

Un val de uşurare îi mai atenuă lui Car'das tensiunea pe care o resimţea. Era într-adevăr un dispozitiv de control pentru droizii Federaţiei Comerciale, etichetat şi în limba neimoidiană, şi în limba basică.

— Da, Eminenţa Voastră, îmi este de folos, îi confirmă lui Miskara în timp ce privea comenzile.

Butonul de activare... aici.

— Să încerc să îi activez acum?

— Să încerci?!

Car'das se strâmbă.

— Să îi activez acum, Eminenţa Voastră? se corectă el.

— Da.

Luându-şi inima în dinţi, Car'das acţionă comutatorul.

Rezultatul fu peste toate aşteptările sale. Perfect la unison, cei patru droizi de luptă se desfăcură pe jumătate, ieşiră din lăzi, apoi se ridicară în picioare, îşi

duseră braţele în spatele umerilor şi îşi scoaseră armele cu laser. Droideka făcură o impresie şi mai puternică, rostogolindu-se afară din lăzi şi desfăcându-se în postura de luptă cu sprijin pe trei picioare. Împrejurul unuia dintre ei, pentru a demonstra întreaga capacitate de luptă, apăru stratul subţire al scutului energetic.

Şi brusc Car'das îşi dădu seama că avea douăsprezece blastere îndreptate direct spre postamentul tronului, acolo unde şedea Miskara.

Încet, cu atenţie, se întoarse spre tron. Dar Miskara nu se ascunsese în spatele soldaţilor săi şi nici soldaţii nu îşi scoseseră armele gata să îl facă sită pe Car'das.

— Impresionant, comentă calm Miskara. Cine îi comandă?

Car'das privi datapadul. Trebuia să existe un modul de recunoaştere implementat undeva.

— Deocamdată, oricine mânuieşte unitatea de control, Eminenţa Voastră, spuse el. Dar cred că pot fi programaţi să se supună doar unui anumit individ.

— Ordonă-le să mi se supună mie.

— Da, Eminenţa Voastră, răspunse Car'das şi selectă rapid în meniul de recunoaştere al datapadului. Ăă... trebuie să veniţi până aici, pentru ca droizii să vă privească de aproape.

În tăcere, Miskara se ridică de pe tron şi coborî treptele, făcându-le semn celor doi consilieri ai săi să rămână pe locurile lor. Păşi între cei doi droideka şi se opri.

— Reglează-i acum, îi ordonă el.

Simţind cum i se prelinge transpiraţia pe sub gulerul costumului, Car'das urmă ceea ce spera să fie procedura corectă de reglaj. Cei şase droizi se răsuciră încet pentru a-l privi pe Miskara; apoi, spre uşurarea lui, droizii de luptă îşi ridicară blasterele spre tavan, iar droideka se răsuciră un pic pentru a-l scoate pe Miskara din raza

armelor.

— Cred că acum reglajul este complet, Eminenţa Voastră, confirmă Car'das. Bineînţeles, adăugă el dându-şi seama de încă un lucru, nu vor putea fi programaţi să înţeleagă ordinele date în minnisiat.

— Mă vei învăţa comenzile potrivite în limba lor, îi ordonă vagaari. Prima comandă pe care vreau să o învăţ este ţintă. A doua, foc.

— Da, Eminenţa Voastră.

Car'das îl învăţă cele două cuvinte în basică, pronunţându-le rar.

— Oamenii voştri ar putea să vi le transcrie fonetic, îi sugeră el.

— Nu este nevoie, refuză Miskara.

Ridică un deget şi îl îndreptă spre Car'das.

— Ţintă!

Car'das se trase speriat înapoi văzându-i pe cei şase droizi răsucindu-se şi îndreptând blasterele spre el.

— Eminenţa Voastră! exclamă el respirând greu.

— Acum, îi ordonă Miskara cu vocea catifelată, pronunţă tu celălalt cuvânt.

Car'das înghiţi greu. Dacă nu făcuse reglajul corect...

— Foc! rosti el.

Nu se întâmplă nimic.

— Excelent! exclamă Miskara aprobator. Eşti deci destul de înţelept încât să nu încerci să mă trădezi.

Ridică apoi o mână.

— Aduceţi-mi trei gerooni.

— Da, Eminenţa Voastră, răspunse un soldat şi părăsi sala.

— Comandantul tău Mitth'raw'nuruodo mai are astfel de maşinării? întrebă Miskara întorcându-se spre Car'das.

— Cel puţin câteva sute, îi răspunse Car'das. Posibil

să aibă chiar câteva mii.

Surprinse cu coada ochiului o mişcare în zona uşii şi se întoarse, văzând trei extratereştri mici împinşi în sală.

— Cine sunt aceştia?

— Sclavi, îi răspunse Miskara netulburat. Lumea lor micuţă demnă de tot dispreţul este cea de sub noi. Maşinării, ţintă!

Car’das înţepeni văzându-i pe droizi îndreptându-şi armele spre cei trei sclavi.

— Aşteptaţi!

— Obiectezi? îl întrebă Miskara.

Car’das închise ochii scurt. Voi face tot ce este necesar... răsunară vorbele ca un ecou în mintea lui.

— Eram doar îngrijorat pentru siguranţa soldaţilor voştri, se scuză el.

— Hai să vedem cât de bine ochesc maşinăriile, propuse Miskara. Maşinării, foc!

Salva din carabinele droizilor de luptă îi propulsă pe cei trei sclavi în spate, morţi înainte să apuce să atingă podeaua. Încă se mai prăbuşeau când focul deschis de droideka îi tăie practic în două.

— Excelent! exclamă Miskara în tăcerea mormântală.

Nu erau şocaţi de moarte, Car’das îşi dădea seama foarte bine, ci de performanţa puterii de foc.

— Unde le ţin chiss pe celelalte?

— Comandantul i-a depozitat în bază, murmură Car’das mecanic în timp ce încerca fără succes să îşi ia ochii de la trupurile arse.

— Atunci îl vom lăsa fără ele, hotărî Miskara şi gesticulă către unul dintre consilierii săi. Ordonă să se pregătească imediat o forţă de asalt.

— Da, Eminenţa Voastră, răspunse consilierul.

Coborî de pe podium şi ieşi în grabă din sală.

— Şi în timp ce aşteptăm, continuă Miskara

întorcându-se din nou spre Car'das, tu mă vei învăţa restul cuvintelor necesare pentru a-mi controla maşinăriile de luptă.

Car'das înghiţi greu. Orice va fi necesar...

— Cum doriţi, Eminenţa Voastră.

***

În afara hubloului central de pe puntea de comandă a Şoimului Săltăreţ, stelele răsfirate şi un corp sferic mic, dar magnific străluceau pe cerul întunecat. Stelele, globul şi nimic altceva.

Doriana se uită pe furiş spre cronograf. Zbor în Necunoscut era în întârziere.

Aparent, nu se uitase destul de pe furiş.

— Răbdare, Comandante, îi spuse calm Mitth'raw'nuruodo din fotoliul căpitanului. Vor veni.

— Sunt în întârziere, se strâmbă dezaprobator Kav în spatele lui Mitth'raw'nuruodo. Mai mult de două ore întârziere.

— Două ore nu înseamnă nimic într-un voiaj de trei săptămâni, le sublinie justificat comandantul.

— Nu şi pentru Căpitan Pakmillu, comentă dispreţuitor Kav. Mon calamari sunt recunoscuţi pentru punctualitate.

— Vor veni, repetă Mitth'raw'nuruodo întorcându-se pe jumătate spre neimoidian. Singura întrebare care rămâne este dacă acest sistem se află sau nu pe linia dreaptă corectă între ultima lor oprire în Republică şi sistemul unde le pregăteaţi ambuscada.

— Îndrăzneşti să... începu Kav.

— Vectorul a fost calculat corect, îl întrerupse Doriana aruncându-i un avertisment din priviri. Întrebarea noastră, pe de altă parte, este de ce crezi că

se vor opri aici.

— Se vor opri, îl asigură Mitth’raw’nuruodo. Astrodroizii de vânătoare sunt pregătiţi?

— Foarte pregătiţi, îl asigură la rândul lui Kav şi Doriana parcă îl auzi anticipându-şi bucuros răzbunarea.

Astrodroizii vânători erau pregătiţi, desigur, şi complet încărcaţi cu al doilea program pe care programatorul şef al vicelordului îl scrisese sub modelul de atac la mică distanţă al lui Mitth’raw’nuruodo.

Comandantul înclină capul spre neimoidian.

— Atunci nu ne mai rămâne decât să aşteptăm.

Se întoarse spre hubloul central...

Şi dintr-o dată, cu o strălucire pseudomotorie, iată-l, plutind în spaţiu la nici cinci kilometri depărtare.

Zbor în Necunoscut ajunsese.

— Dispozitivul se numeşte proiector gravitaţional, le explică Mitth’raw’nuruodo. Simulează o masă planetară, forţând astfel orice astronavă al cărei vector de deplasare trece prin raza lui de acţiune să iasă din hiperspaţiu.

— Serios? comentă Doriana încercând să pară calm.

După cunoştinţele sale, nimeni din Republică nu reuşise să îşi dea seama cum s-ar putea traduce acea teorie a hiperspaţiului într-un dispozitiv funcţional real. Faptul că reprezentanţii Chiss rezolvaseră problema îl izbea în minte, un gând care ricoşa deloc confortabil.

Kav, după cum era de aşteptat, nu era la fel de interesat într-un astfel de gând pe termen lung.

— Atunci i-am adus în mâinile noastre, aproape croncăni el. Toate forţele, la atac!

— Aşteaptă! îl opri Mitth’raw’nuruodo.

Vocea îi era deocamdată calmă, dar se simţea în ea un ton cu totul nou.

— Eu dau ordinele pe astronava aceasta, Vicelord Kav.

— Dar este misiunea noastră, Comandant Mitthrawdo, se opuse Kav. Iar cât stăm aici să parlamentăm, pierdem elementul surpriză.

Scormonindu-se în robe, scoase o consolă de activare.

— Tu şi astronavele tale puteţi să faceţi cum vreţi. Dar astrodroizii mei vor ataca.

— Nu! se repezi Doriana să îi smulgă telecomanda din mână.

Dacă Vicelordul avea de gând să strice planul lui Mitth’raw’nuruodo, oricare ar fi fost acel plan, Zbor în Necunoscut putea să le scape iar printre degete.

Dar nu ajunse până la Kav şi oricum se întinsese prea târziu. Răsucindu-şi braţul său lung pentru a nu fi ajuns de Doriana, Kav activă butonul cu un aer triumfător. Înjurând feroce, Doriana privi spre asteroid, acolo unde liniile de atac ale astrodroizilor aşteptau cuminţi ordinele.

Nu se întâmplă nimic.

Kav acţionă iar comenzile consolei. Şi din nou, nimic.

— Îmi este teamă că nu o să funcţioneze consola, Vicelord, îl informă calm Mitth’raw’nuruodo. Mi-am permis să şterg programul auxiliar de comandă pe care inginerii tăi îl scriseseră în sistemul astrodroizilor.

Încet, Kav îşi lăsă mâna în jos.

— Eşti foarte isteţ, Comandante, murmură el. Într-o bună zi, isteţimea aceasta se va întoarce împotriva ta.

— Posibil; nu îl contrazise Mitth’raw’nuruodo. Până atunci însă, permite-mi să îţi mulţumesc că mi-ai arătat cum se poate scrie un astfel de program auxiliar. Se va dovedi folositor astăzi.

— Deci acum ce facem? întrebă precaut Doriana.

— Vorbim cu ei, îi anunţă Mitth’raw’nuruodo şi se aplecă peste pupitru. Comunicaţiile, creaţi un canal.

***

Când ajunse Lorana, puntea de comandă de pe Cuirasatul-Unu devenise un adevărat pandemoniu tăcut. C'baoth stătea lângă fotoliul de comandă al Căpitanului Pakmillu, ţinându-şi spatele ţeapăn şi privind prin hubloul central. Pakmillu însuşi plecase spre una dintre staţiile inginerilor de zbor, strângându-şi ritmic degetele sale palmate în timp ce studia ecranele aparatelor.

Dincolo de hubloul central, orânduiţi la distanţă ca o haită de urlători, se vedeau vreo douăsprezece astronave mici a căror configuraţie Lorana nu o mai văzuse niciodată.

— Indicatoarele ne arată că am fi în mijlocul acţiunii unei mase planetare, explică ofiţerul de zbor atunci când Căpitan Pakmillu ajunse lângă ea. Dar puteţi vedea şi singuri că aşa ceva nu poate fi posibil.

— Aici Comandant Mitth'raw'nuruodo al Flotei Expansioniste de Apărare Chiss, răsună o voce cultă în difuzoarele de pe punte. Vă rog răspundeţi.

— Cine este? întrebă Lorana.

— Comandantul forţei de acolo, mormăi Pakmillu cu ochii pe indicatoare. De acum o jumătate de oră ne tot cheamă la fiecare cinci minute.

— Şi nu i-aţi răspuns până acum?

Cilii de la gura lui Pakmillu se îmbăţoşară.

— Maestrul C'baoth ne-a interzis, mârâi el. Insistă să aflăm ce s-a întâmplat cu hiperpropulsoarele noastre înainte să răspundem.

— Posibil ca acest comandant să ne poată spune ce s-a întâmplat, sugeră Lorana.

— Bineînţeles că el poate, se răsti Pakmillu cu amărăciune. Dar eu nu îl pot convinge pe Maestrul C'baoth să accepte acest punct de vedere.

Lorana se strâmbă.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu el.

C'baoth privea încă astronavele extraterestre când Lorana se apropie de el.

— Aşa deci, Jedi Jinzler, o întâmpină el. Iată-ne faţă în faţă cu prima noastră provocare.

— De ce trebuie să fie neapărat o provocare? întrebă Lorana. Poate tot ce vrea el este să ne vorbească.

— Nu, se împotrivi C'baoth cu vocea întunecată. Pot să simt o răutate adâncă acolo, o răutate îndreptată spre astronavele mele şi spre oamenii mei.

— Sunt minţi extraterestre, îi aminti Lorana şi îşi simţi pulsul accelerându-se.

Îl mai văzuse pe C'baoth în această stare de om înţepenit.

— Poate că îi citeşti greşit.

— Deloc, răspunse el. Intenţia lor este să ne creeze necazuri, iar eu intenţionez să fiu complet pregătit să le fac faţă înainte de a vorbi cu ei.

— Comanda, aici Ma'Ning, se auzi o voce în difuzorul fotoliului de comandă. Suntem pregătiţi la sistemele armamentelor Cuirasatului-Patru.

— Recepţionat, răspunse C'baoth şi zâmbi strâns spre Lorana. Cuirasatul-Patru a fost ultimul. Acum suntem pregătiţi să vorbim.

În mod deliberat, se lăsă încet în fotoliul de comandă al lui Pakmillu şi apăsă butonul comunicaţiei.

— Forţa extraterestră, aici Maestrul Jedi Jorus C'baoth, la comanda Expediţiei Zbor în Necunoscut aparţinând Republicii Intergalactice, anunţă el.

Lorana se uită spre Pakmillu, făcându-se mică la auzul transferului lejer al autorităţii de comandă. Dar nu sesiză nici un resentiment în expresia sau în postura mon calamarului, doar o resemnare tăcută. Aparent, accepta inevitabilul.

— Maestre C’baoth, aici Comandant Mitth’raw’nuruodo, îi răspunse prompt vocea cultă.

— Lasă-mă să îţi văd figura, îi ordonă C’baoth.

O mică pauză; apoi ecranul comunicaţiei prinse viaţă, arătându-le o fiinţă aproape umană, cu pielea albastră, părul negru albăstrui şi ochii roşii strălucitori. Era echipat într-o uniformă neagră cu petliţe argintii pe guler.

— Avem subiecte de o foarte mare importanţă pe care trebuie să le discutăm imediat, îl informă Mitth’raw’nuruodo. Eşti dispus să mi te alături în astronava mea amiral, sau vrei să vin eu la tine?

C’baoth pufni încet.

— Nu voi discuta nimic până nu te dai la o parte din calea mea.

— Iar eu voi continua să vă ţin aici până când vom vorbi, îi răspunse Mitth’raw’nuruodo cu vocea la fel de fermă precum cea a lui C’baoth. Jedi se tem să discute?

C’baoth zâmbi subţire.

— Jedi nu se tem de nimic, Comandante. Vino la bord, atunci, dacă insişti. Îţi vom ilumina un port pentru a-ţi andoca naveta.

Mitth’raw’nuruodo înclină scurt din cap.

— Voi ajunge acolo în cel mai scurt timp.

Făcu un semn undeva în afara razei vizuale şi imaginea dispăru.

— Ai de gând să îl laşi să urce la bord? îi ceru socoteală Pakmillu.

— Bineînţeles, îi răspunse C’baoth cu o strălucire ciudată în priviri. Sau nu ţi se pare ciudat că acest presupus rezident al Regiunilor Necunoscute ne-a vorbit în basică?

Lorana rămase cu gura căscată. Spre ruşinea ei, ea nici măcar nu remarcase ciudăţenia acelui fapt.

— Ei bine, aici avem de a face cu mai mult decât

putem vedea noi cu ochiul liber, continuă C'baoth. Haideţi să aflăm despre ce anume este vorba.

***

— Vino la bord, atunci, dacă insişti, răsună vocea lui C'baoth în monitorul sălii reactorului de pe Cuirasatul-Patru. Îţi vom ilumina un port pentru a-ţi andoca naveta.

Se auzi un zgomot.

— Cuirasatul-Patru? întrebă o voce diferită. Vreun progres?

Cu oarecare efort, Uliar îşi reveni din gândurile sale.

— Deocamdată nimic la noi, Comanda, raportă el cu ochii pe indicatoare. La hiperpropulsoare ajunge putere suficientă. Doar că odată ajunsă acolo, nu se mai întâmplă nimic.

— Confirmăm, Comanda, îl susţinu Dillian Pressor din sala de monitorizare a hiperpropulsoarelor aflată la vreo zece metri distanţă. Informaţiile pe care le primim de la senzori insistă să ne arate că ne aflăm într-un câmp gravitaţional.

— La fel arată senzorii la toată lumea, mormăi Comanda. Prea bine. Continuaţi procedura de diagnostic şi rămâneţi pregătiţi.

Se auzi iar un zgomot metalic şi vocea de la Comandă se stinse.

— Foarte ciudat, murmură Pressor.

— Probabil mai ciudat decât îţi închipui, spuse Uliar cu mintea alergându-i.

Acum putea să fie în sfârşit şansa lor.

— Sau nu ai remarcat că acel Comandant Mitth-cum-i-o-zice vorbea basica?

O scurtă pauză.

— Vrei să spui că vine din Republică?!

— Ei bine, cu siguranţă din Regiunile Necunoscute

nu este, comentă hotărât Uliar. Trebuie să găsim o cale să vorbim cu el.

— Cine, noi?!

— Bineînţeles că noi, se răsti Uliar. Tu, eu, întregul comitet. Dacă individul acesta vine din Republică, poate că are autoritatea să îi dea la o parte pe C’baoth şi ceilalţi Jedi.

— Hai să nu vorbim de toţi Jedi, se împotrivi Pressor. Oricum, ce-ar căuta vreun mahăr din Republică tocmai aici? Cred că mai degrabă un pirat a aflat despre Zbor în Necunoscut şi s-a decis să pună mâna pe o pradă uşoară.

Cu ochii minţii Uliar revăzu rezultatele obţinute la testul de tragere executat de etalarea Jedi condusă de C’baoth.

— Crede-mă, Pressor, nu suntem deloc o pradă uşoară, zise el răutăcios. Dar oricine ar fi, tot trebuie să încercăm.

— Mă rog, fu Pressor de acord. Dar cum? Doar suntem de serviciu.

— Suntem de serviciu la ce? îl contră Uliar. La un reactor care funcţionează perfect şi la un hiperpropulsor care nu funcţionează deloc?

— Da, dar...

— Da, dar nimic, îi tăie vorba Uliar. Haide, acum ar putea fi ultima noastră şansă să readucem Zbor în Necunoscut la forma la care trebuie să fie.

Iar se lăsă o pauză.

— Bine, contează pe mine, acceptă în fine Pressor. Dar dacă acest Mitth-cum-i-ai-zis este deja pe drum, nu prea mai avem mult timp la dispoziţie. În cazul în care evident vrem să îi strângem pe toţi şi să străbatem tot drumul până pe Cuirasatul-Unu.

— Strânge-i tu pe ceilalţi, îl instrui Uliar. Eu mă asigur că rămâne pe loc până ajungeţi şi voi.

— Cum aşa?

— Habar nu am, recunoscu Uliar. Tu adună-i pe toţi, bine? Şi nu uita să aduci şi copiii. Nimic nu cântăreşte mai mult atunci când vrei să câştigi simpatie.

— Am înţeles.

Uliar închise comunicaţia şi pentru o clipă rămase privind în gol spre indicatoarele din faţa lui şi încercă să îşi adune gândurile. Cuirasatul-Unu era într-adevăr destul de departe şi dacă îl cunoştea destul de bine pe C'baoth, conversaţia lui cu străinul avea să fie scurtă şi neplăcută. Dacă încerca să meargă sau chiar să alerge, mai mult ca sigur că putea să îl piardă complet pe Mitth-cum-i-o-zice.

Dar trebuia să găsească un ataş parcat nu departe spre pupa pe Cuirasatul-Patru.

Nouăzeci de secunde mai târziu, pornise într-o cursă nebunească prin pasaje, curentul de aer produs de trecerea lui fluturându-i părul şi înţepându-i ochii. Din fericire, cu Zbor în Necunoscut aflat în plină alarmă, toată lumea se găsea fie la posturile de luptă, fie retraşi în cabine să nu le stea celorlalţi în drum; coridoarele erau pustii. Ajungând la pilonul frontal, chemă un turbolift, dar în loc să lase ataşul pe palier aşa cum trebuia, îl manevră înăuntrul vagonului. Lasă-l pe C'baoth să facă plângere – ba chiar lasă-l să îl trimită pe Uliar la carceră câteva zile dacă aşa poftea.

Oricât l-ar fi costat gestul lui, avea de gând să îl întâlnească pe acest Mitth-cum-i-o-zice înainte să plece de pe Zbor în Necunoscut.

***

Car'das aşteptă iar vreo trei ore până când Miskara îl chemă din nou în sala tronului.

— Totul este pregătit, îl informă vagaari. Vom zbura imediat pentru a ne răzbuna pe Mitth'raw'nuruodo şi pe

poporul Chiss.

— Da, Eminenţa Voastră, făcu o plecăciune Car’das şi încercă să nu privească la cele cinci-şase cadavre geroon împrăştiate împrejurul tronului.

Aparent, Miskara se jucase cu noile sale jucării mortale.

— V-aş ruga încă o dată să ţineţi minte că tovarăşii mei şi astronava noastră sunt încă acolo, dacă soldaţii voştri ar putea să fie atenţi.

— O să ţin minte, îi promise Miskara. Ba chiar am să fac mai mult. Am decis să ţi se permită cea mai bună panoramă posibilă asupra viitoarei confruntări.

Car’das simţi cum îl trec fiori reci.

— Vreţi să spuneţi că voi fi prezent pe punte, Eminenţa Voastră?

— Nici pe departe, îi răspunse calm Miskara. Vei fi într-una dintre bulele externe ale navei mele amiral.

Car’das privi în jur şi văzu doi soldaţi vagaari în armură îndreptându-se spre el.

— Nu înţeleg, protestă el. V-am oferit şansa dublă să vă luaţi revanşa plus un profit.

— Sau şansa de a intra într-o capcană, îl contră Miskara cu răceală. Mă crezi prost, umanule? Mă crezi atât de mândru şi nesăbuit încât să îmi port forţa de asalt spre o bază mititică şi presupus insuficient apărată în setea mea de răzbunare?

Pufni într-un fluierat multitonal.

— Nu, umanule, nu voi trimite o mică flotă de asalt ca să fie distrusă. Întreaga mea flotă se va abate asupra acestei baze... Şi atunci să vedem noi ce fel de colţi are această capcană chiss.

— Chiss nu au pregătit acolo nici o capcană, insistă Car’das. Vă jur.

— Atunci nu ai de ce să te temi, îl îmbărbătă Miskara. Dacă vom distruge inamicul pe cât de repede

susţii, vei fi eliberat împreună cu tovarăşii tăi. Dar dacă nu...

Ridică din umeri.

— Vei fi primul care moare.

Îşi îţi capul mândru.

— Ai altceva de adăugat înainte să fii luat dinaintea mea?

Vreo confesiune, probabil, sau recunoaşterea trădării?

— Nu, Eminenţa Voastră, răspunse Car’das. Sper doar ca soldaţii voştri să fie la fel de capabili împotriva inamicului Chiss aşa cum s-au dovedit în faţa altor oponenţi.

— Geroonii stau mărturie a priceperii noastre în luptă, îi spuse răutăcios Miskara. Dar vei vedea cu ochii tăi această pricepere la lucru în scurt timp.

Făcu un gest către soldaţi.

— Duceţi-l de aici!

Cinci minute mai târziu, Car’das era împins printr-o uşiţă deschisă în coca astronavei şi vârât într-o capsulă de plastic cu gravitaţie nulă, probabil de două ori mai mare decât un coşciug. Montat într-o parte pe peretele astronavei deasupra capului se vedea o deschidere mică, un sistem de ventilaţie şi filtrare probabil, iar în partea opusă o plasă conţinând câteva sticle cu apă şi batoane energizante luate de pe naveta chiss, împreună cu un dispozitiv în formă de diamant al cărui rost nu îl bănuia.

Şi de îndată ce uşa groasă de metal fu sigilată în spatele lui ştiu că zarul norocului fusese aruncat. De acum înainte, tot ce urma să se întâmple se va afla sub controlul altora.

Putea doar să mai spere că Miskara spusese adevărul în ceea ce privea mărimea flotei pe care o trimitea la atac.

21.

Faptul că Mitth'raw'nuruodo era o fiinţă aproape umană în acest loc atât de îndepărtat faţă de spaţiul Republicii a fost prima surpriză pentru Lorana. Mai surprinzător decât atât s-au dovedit însă cultura şi rafinamentul din vorba şi din portul lui, privindu-l stând la discuţie cu C'baoth de partea cealaltă a mesei în sala de şedinţe.

Dar motivul pentru care interceptase Zbor în Necunoscut a fost cea mai mare surpriză dintre toate. Şi cea mai descurajantă.

Pe C'baoth, prevăzător de altfel, nu l-a impresionat nimic din tot ce auzea.

— Ridicol, pufni el după ce Mitth'raw'nuruodo îşi încheie povestirea. O specie misterioasă de cuceritori deplasându-se de-a lungul galaxiei spre noi? Te rog. Iată genul de poveste cu care părinţii răi obişnuiesc să îşi sperie copiii.

— Atunci să înţeleg că aţi ajuns să cunoaşteţi totul despre univers? întrebă politicos Mitth'raw'nuruodo. Aveam impresia că această regiune a spaţiului ar fi încă necunoscută pentru voi.

— Da, aşa este, spuse C'baoth. Dar zvonurile şi povestirile nu cunosc limitele hotarelor geografice şi politice. Dacă o specie atât de periculoasă ar fi existat cu adevărat, am fi auzit şi noi câte ceva despre ea până acum.

— Dar cu Vergere ce s-a întâmplat? murmură Lorana de lângă el. Ceva asemănător ar putea explica dispariţia ei.

— Mai degrabă nu, o contră C'baoth. Nu trebuie să se strângă o întreagă specie de cuceritori pentru a reduce la tăcere un singur Jedi.

Ochii îi străluciră înainte să îşi continue gândul.

— Pentru a reduce la tăcere un grup de Jedi, bineînţeles că în acest caz vorbim de cu totul altceva. Cât despre acest Darth Sidious pe care îl citezi, mă încred încă şi mai puţin în vorbele lui decât în tot felul de zvonuri răzleţe. Darth este titlul unui Lord Sith, iar Sith a dispărut de mult din galaxie. Ceea ce îl face un mincinos chiar de la bun început.

— Probabil, comentă Mitth'raw'nuruodo. Dar nu am venit aici să dezbatem. Rămâne în picioare faptul că nu pot şi nu vă voi permite să vă continuaţi drumul prin această regiune a spaţiului. Trebuie să vă întoarceţi înapoi în Republică şi să vă daţi cuvântul că nu veţi reveni niciodată.

— Sau dacă nu? îl provocă C'baoth.

Mitth'raw'nuruodo îl ţintuia cu ochii săi roşii.

— Sau voi fi forţat să vă distrug.

Lorana se îmbărbătă pentru explozia inevitabilă. Dar C'baoth se mulţumi doar să zâmbească subţire.

— Aşa i-a spus puiul aviar dragonului billinus. Crezi într-adevăr că cele douăsprezece astronave ale tale vor rezista măcar zece minute împotriva puterii de foc pe care o ţin în mâini?

Mitth'raw'nuruodo îşi ridică sprâncenele politicos.

— În mâinile tale personal? întrebă el.

— Ceilalţi Jedi aşteaptă deja în Centrul de Operaţiuni Combinate aflat deasupra noastră şi la staţiile de luptă ale armamentului pe fiecare Cuirasat, se lăudă C'baoth. Curând mă voi alătura şi eu... Şi dacă nu ai avut de-a face niciodată cu Jedi până acum, vei descoperi că reflexele şi cunoştinţele lor pot fi o experienţă amară.

Expresia lui Mitth'raw'nuruodo nu se modifică.

— Oricare ar fi pregătirea lor, nu o să vă ajute la nimic, spuse el încrezător. Singurele voastre opţiuni sunt fie să plecaţi acum şi să vă duceţi oamenii acasă, fie să pieriţi până la ultimul. Care este răspunsul tău?

— Dar dacă promitem să ocolim această regiune? întrebă Lorana.

C'baoth se uită la ea, iar fata simţi cum surpriza iniţială produsă de posibilitatea propusă de ea se transformă rapid în mânie.

— Jedi Jinzler...

— Vreau să spun dacă o ocolim de tot, continuă Lorana şi se luptă din greu cu greutatea neplăcerii care îi apăsa mintea. Am putea să ne ducem în altă parte a Inelului şi să facem saltul către următoarea galaxie de acolo.

— Nu, refuză C'baoth cu fermitate noua variantă. Un astfel de ocol ne-ar abate cu mii de ani-lumină de la traseul nostru.

— Aşa am accepta, răspunse Mitth'raw'nuruodo privind spre Lorana. Cu condiţia să ocoliţi întreaga regiune care se întinde de-a lungul actualului vostru vector de zbor.

— Nu! se răsti C'baoth cu ochii văpăi. Lorana, abţine-te. Comandante, nu ne dictezi tu nouă. Nici tu, nici altcineva.

Brusc, îşi împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare cât era de înalt.

— Noi suntem Jedi, puterea supremă în univers, declară el şi cuvintele se loviră cu ecou de pereţii încăperii. Vom face cum credem de cuviinţă. Şi îi vom distruge pe toţi cei care vor îndrăzni să ne stea în cale.

Lorana se holbă la el, simţindu-şi inima brusc urcându-i-se în gât. Ce îl auzea spunând? Ce îl vedea făcând?

Nu există emoţie; există doar linişte...

— Într-un asemenea caz, conversaţia noastră s-a încheiat, rosti Mitth'raw'nuruodo.

Expresia tot nu i se modificase, dar cum Lorana îşi mută ochii de la C'baoth spre Comandant, putu să simtă

că îşi bătuse în cuie decizia, ceea ce îi trimise un fior nou de-a lungul spinării.

— Am să vă las o oră să vă gândiţi la oferta mea.

— Ba nu, vei înceta imediat ceea ce faci de ne ţii în acest sistem şi îţi vei da astronavele la o parte din calea noastră, îl contră C'baoth.

— O oră, repetă Mitth'raw'nuruodo în timp ce îşi împingea şi el scaunul în spate şi se ridica în picioare. Jedi Jinzler, se poate să mă însoţeşti înapoi până la naveta mea?

— Desigur, Comandante, răspunse Lorana neîndrăznind să se uite la C'baoth când se ridică în picioare.

— Urmează-mă, te rog.

Căpitan Pakmillu oferise câţiva oameni din personalul său de securitate pentru a-l aduce pe Mitth'raw'nuruodo la bord. Tipic, C'baoth refuzase, insistând că el şi Lorana nu aveau nevoie de o astfel de etalare de forţă pentru a ţine un comandant extraterestru la respect.

Iată cum de Lorana şi Mitth'raw'nuruodo umblau acum singuri spre hangar.

— Maestrul vostru C'baoth este arogant şi încăpăţânat, comentă Mitth'raw'nuruodo pe drumul de întoarcere. O combinaţie foarte nepotrivită.

— Aşa este, recunoscu Lorana. Dar este în acelaşi timp şi Maestru Jedi, şi ca atare posedă cunoştinţe şi putere ascunse de privirile celorlalţi. Pentru binele vostru, vă sfătuiesc să nu îl subestimaţi.

— Totuşi, dacă aceste cunoştinţe sunt ascunse, cum puteţi fi siguri că sunt exacte?

Lorana se strâmbă. Iată, din nefericire, o întrebare pertinentă.

— Nu ştiu, răspunse ea.

— Bănuiesc că nu eşti singură în faţa lui, încercă

Mitth’raw’nuruodo. Trebuie să mai fie şi alţii la bord care se opun tiraniei Maestrului C’baoth.

Tiranie. Un cuvânt pe care Lorana nu îndrăznise să îl folosească nici măcar în intimitatea gândurilor sale. Acum, dintr-o dată, nu mai putea fi evitat.

— Adevărat, mai sunt şi alţii, murmură ea încruntată.

Drept înainte pe coridor, mişcându-se nervos de colo-colo, îl văzu pe Chas Uliar de pe Cuirasatul-Patru pierzând vremea lângă un perete. Venise să o confrunte cu o altă problemă, fără îndoială.

Dar el nu spuse nimic atunci când ea şi Mitth’raw’nuruodo se apropiară de el, doar îi urmări cu privirea fixă atunci când trecură pe lângă el.

Se mai vedea o navetă parcată lângă vehiculul chiss, observă ea, unul dintre transportoarele de pe Zbor în Necunoscut. Curios; nu îl văzuse acolo la sosirea comandantului chiss.

— Nu îi dorim poporului vostru răul, îi spuse ea lui Mitth’raw’nuruodo oprindu-se lângă chepengul deschis al navetei.

— Te cred, îi răspunse el. Dar intenţia singură pare a fi lipsită de sens. Acţiunile voastre sunt cele care vă vor determina soarta.

Lorana înghiţi greu.

— Înţeleg.

— Aveţi o oră.

Înclinând din cap spre ea, Mitth’raw’nuruodo se întoarse şi dispăru în vehiculul cu care venise.

Lorana se trase înapoi pentru a-i permite pilotului efectuarea manevrei de desprindere... Şi în acelaşi timp simţi o prezenţă binecunoscută. Se întoarse şi îl— văzu pe Uliar venind spre ea.

Păşind lângă el, cu privirea rece, venea C’baoth.

— Jedi Jinzler, o strigă C’baoth după ce naveta lui

Mitth’raw’nuruodo trecu prin scutul atmosferic şi dispăru în întunericul spaţiului. Mai am o sarcină pentru tine.

***

Discuţiile au durat mai mult decât se aşteptase Uliar, astfel că a avut timp suficient să scape de ataş şi să îşi găsească un locşor pe coridorul care ducea la hangarul frontal al Cuirasatului-Unu unde putea să aştepte.

Aştepta deja de douăzeci de minute. Timp mai mult decât suficient pentru ca tensiunea pe care o simţea în interiorul său să se mai domolească, apoi să înceapă iar să crească.

Unde flăcările iadului erau Pressor şi ceilalţi?

Putea să îl sune pe Pressor şi să îl întrebe direct, evident. Dar conversaţiile prin intercomunicaţiile dintre diferitele Cuirasate treceau toate printr-un repartitor central. În cazul în care C’baoth luase în stăpânire şi sistemul de comunicaţie, aşa cum luase în stăpânire cam totul, ar fi observat că Uliar nu se afla pe Cuirasatul-Patru după cum trebuia, lipsa lui de la post putând să îi dea de gândit că se pregăteşte ceva.

Apoi, chiar în timp ce îşi muncea capul să descopere o altă modalitate de a-l găsi pe Pressor, îi văzu venind pe coridor: Lorana Jinzler şi o fiinţă aproape umană cu pielea albăstruie şi ochii strălucitori, care mai mult ca sigur era Comandantul Mitth’raw’nuruodo.

Deci era doar un extraterestru necunoscut, sau cel puţin unul dintr-o specie pe care Uliar nu o mai văzuse niciodată. Iar un lucru mai important, nu purta hainele sau o altă uniformă care să ateste că făcea parte din grupul oficialităţilor sau că ar fi reprezentat autoritatea de pe Coruscant. Uliar se strâmbă amar, o parte din speranţa lui murind în sufletul său.

Dar numai o parte. Că era un comandant militar adevărat sau doar un pirat care îşi luase un titlu de nobleţe, Mitth'raw'nuruodo părea hotărât să nu le permită trecerea prin teritoriul pe care îl stăpânea. Dacă Uliar putea să le ordone întoarcerea în Republică – sau măcar dacă el şi grupul său erau în stare să prade destule provizii de pe Zbor în Necunoscut astfel încât Pakmillu să fie nevoit să se întoarcă pentru a înlocui pierderile – ar avea o şansă să îi ceară lui Palpatine să ia măsurile necesare în ceea ce privea atitudinea lui C'baoth de stăpânitor tiranic al expediţiei.

Sau cel puţin, Uliar şi ceilalţi ar avea atunci ocazia să părăsească astronava şi să caute altceva de făcut, mai potrivit pentru vieţile lor.

Jinzler şi Mitth'raw'nuruodo veneau spre el... dar cu restul comitetului încă absent, totul rămânea în sarcina lui. Inspirând adânc şi deschise gura să vorbească.

Sau mai degrabă, încercă să o deschidă. Spre groaza lui, gura şi limba refuzară să îl asculte.

Încercă din nou şi din nou, privindu-i pe Jinzler şi Mitth'raw'nuruodo parcurgând ultimii metri până lângă el, gâtul şi obrajii chinuindu-se într-un efort maxim. Dar vocea nu îl ascultă.

Şi apoi ajunseră lângă el, chiar în dreptul lui. Încercă să păşească înaintea lor, măcar să îi ţină pe loc până când reuşea să găsească o modalitate de a-şi dezgheţa gura. Dar nici picioarele nu îl mai ascultau, îi privi în tăcere cum trec de el, nebănuindu-i urgenţa, agonia şi neajutorarea.

— Deci te gândeşti să mă trădezi, Uliar? se auzi o voce liniştită lângă urechea lui.

Gâtul încă îl asculta pe Uliar, dar nu era nevoie să se întoarcă. Cunoştea prea bine acea voce.

— Chiar ai crezut că este posibil să umbli Călare pe un ataş tocmai din Cuirasatul-Patru fără ca oamenii mei

de la Comunicaţii să observe şi să mă avertizeze? continuă C'baoth. Iată cum trădarea iese la iveală întotdeauna.

Cu o smucitură ca dintr-un cleşte, Uliar îşi simţi gura eliberată din strânsoarea lui C'baoth.

— Nu este nici o trădare, croncăni el. Vrem doar ca misiunea noastră să revină la ce a fost.

— Misiunea mea, Uliar, îl corectă C'baoth cu voce întunecată. Misiunea mea. Pe cine ai mai inclus în această conspiraţie patetică?

Uliar nu răspunse.

— Păi, să mergem să vedem, îl invită C'baoth. Cu discreţie, bineînţeles, dacă vrei.

De parcă Uliar avea cum să aleagă. Cu C'baoth ţinându-şi mâna lejer pe umărul lui Uliar, cei doi porniră pe coridor în urma lui Jinzler şi a extraterestrului cu pielea albăstruie. Ajunseră la hangar în acelaşi timp în care cei doi ajungeau lângă naveta lui Mitth'raw'nuruodo. La câţiva metri mai încolo se vedea una dintre navetele de pe Zbor în Necunoscut...

Uliar îşi simţi suflarea oprindu-i-se în fundul gâtului, dându-şi seama brusc de ce nu apăruse şi restul comitetului. În loc să strângă oamenii şi să îi pună să mărşăluiască pe coridoare şi în turbolifturi ca o paradă ad-hoc, Pressor îi încărcase la bordul uneia dintre navetele de pe Cuirasatul-Patru şi îl pusese pe Mosh să îi traverseze în zbor.

Ceea ce însemna că încă aveau o şansă. Tot ce mai avea Pressor de făcut era să deschidă trapa de acces şi înainte ca C'baoth să îşi dea seama ce se întâmplă s-ar fi adunat cu toţii înaintea lui Mitth'raw'nuruodo, gata să îşi susţină cauza. Cu siguranţă nici măcar un Maestru Jedi nu putea să le oprească vorbele în gât la toţi deodată.

Dar trapa de acces nu se deschise. Cu limba încremenită din nou, Uliar privi neajutorat cum

Mitth'raw'nuruodo îi adresează câteva cuvinte lui Jinzler, apoi cum intră în navetă şi închide trapa de acces.

Şi cu această imagine, ultima lor şansă se risipea.

Mâna lui C'baoth îl împunse în spate pe Uliar, forţându-l să avanseze.

— Iar acum, spuse Jedi cu o satisfacţie de gheaţă, tot ce ne mai rămâne este să vedem ce decizie voi lua cu voi toţi.

Jinzler se întoarse chiar când se apropiau de ea, expresia de pe figură trădându-i surpriza.

— Jedi Jinzler, o chemă C'baoth. Mai am o sarcină pentru tine.

Arătă nonşalant cu mâna spre cealaltă navetă.

Trapa de acces se deschise brusc, Pressor şi Mosh împiedicându-se când ieşiră afară. După cum năvăliră pe ponton, era evident că împinseseră în trapă cu toată puterea înainte ca Maestrul C'baoth să îşi elibereze strânsoarea cu care le blocase ieşirea.

— Deci au încercat să deschidă trapa, murmură Uliar.

— Fireşte că au încercat, îl aprobă dispreţuitor C'baoth. Dar dacă un ataş nu poate trece de mine fără să îl observ, cum te aştepţi să reuşească o întreagă navetă?

Îşi ridică vocea.

— Voi, toţi ceilalţi, ieşiţi de acolo. Vreau să vă văd la faţă.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Jinzler holbându-se la oamenii care umpleau încet-încet platforma de andocare.

— Aici, Jedi Jinzler, este o conspiraţie, se răsti C'baoth pe un ton întunecat pe care Lorana nu îl mai auzise folosindu-l niciodată. Aceşti oameni par să nu aprecieze deloc toată munca şi tot efortul pe care l-am depus pentru a face din proiectul Zbor în Necunoscut un loc cât se poate de mulţumitor pentru a trăi şi muncii.

— Poate că nu ne convin ideile tale despre

mulţumire, comentă Uliar. Poate că nu vrem să fim trataţi ca nişte copii, să nu putem decide noi singuri ce trebuie să facem cu vieţile noastre.

— Voi aveţi Forţa de partea voastră? se răsti C’baoth. Puteţi să vă conectaţi la ceea ce ţine acest univers laolaltă şi care astfel defineşte ce este mai bine pentru toţi?

— Eu nu cred că Forţa vrea să controleze fiecare aspect al vieţii noastre, îl contră şi Uliar. Şi ştiu mai mult ca sigur că nu tu eşti purtătorul de cuvânt al acestui control.

Figura lui C’baoth se întunecă.

— Dar tu cine eşti de...?

— Maestre C’baoth, se auzi strigând o voce.

Uliar se răsuci. Stând în poarta hangarului şi privindu-i cu o figură împietrită, apăruse Maestrul Ma’Ning.

— Am o vorbă cu tine, dacă se poate, spuse el. Acum.

— Ce faci aici? îi strigă C’baoth şi Lorana putu să simtă uimire şi în acelaşi timp suspiciune radiind din fiinţa lui. Ar trebui să fii la postul tău de luptă.

— O vorbă cu tine, dacă se poate, repetă Ma’Ning.

Pufnind în barbă, C’baoth traversă platforma de andocare până lângă el. Lorana ezită un moment, apoi îl urmă.

— Ai face bine să fie ceva important, îl preveni C’baoth când ajunse lângă celălalt Maestru Jedi. Avem treburi de îndeplinit.

— Este important, îl asigură Ma’Ning controlându-şi atent vocea. Mi-am petrecut destul de mult timp în ultimele zile meditând şi gândindu-mă la situaţia de pe Zbor în Necunoscut... Şi am ajuns la concluzia că ne-am depăşit îndatorirea normală de gardieni şi consilieri ai acestor oameni.

— Ai grijă ce spui, Maestre Ma’Ning, îl avertiză C’baoth pe un ton ameninţător. Te adresezi celui numit pe drept conducătorul acestei expediţii.

— Ceea ce încă eşti, recunoscu Ma’ Ning. Dar chiar cel mai puternic şi mai expert Jedi se poate împiedica uneori. După părerea mea, în strădiunţa ta de a îndruma oamenii, ai depăşit graniţa în partea conducătorului direct.

— Atunci părerea ta este greşită, îl contră C’baoth sec. Fac tot ce este necesar, şi numai ce este necesar, pentru a menţine această expediţie pe linia de plutire.

— Alţii nu sunt de acord cu tine, îi spuse Ma’Ning privind peste umărul lui C’baoth spre grupul de oameni adunaţi împreună cu familiile lor lângă naveta de transport. În orice caz, a devenit acum o problemă asupra căreia trebuie să decidă toţi Jedi de pe Zbor în Necunoscut.

C’baoth păru să dea un pic înapoi.

— Sugerezi cumva că trebuie să se întrunească un Consiliu de Judecată?

— De fapt, Maestre C’baoth, am făcut deja pregătirile necesare în acest scop, îl anunţă Ma’Ning. Consiliul se va întruni de îndată ce situaţia cu Chiss va fi rezolvată.

Timp de o clipă fără sfârşit cei doi bărbaţi se priviră unul pe altul şi Lorana putu să simtă tensiunea creată pe linia dintre ochii lor.

— Atunci să se întrunească, spuse în cele din urmă C’baoth. Şi când se va întruni vei înţelege că fac ce este mai bine pentru Zbor în Necunoscut şi pentru oamenii de la bord.

O privi pe Lorana.

— Veţi înţelege cu toţii.

Se întoarse spre Ma’Ning.

— Dar până atunci, sunt încă la comandă, reveni el.

Te vei întoarce imediat pe Cuirasatul-Patru şi vei pregăti echipajul pentru luptă.

Buza lui Ma'Ning tresări.

— Negocierile cu Chiss au eşuat?

— Nu am avut ce negocia, îi răspunse C'baoth. Întoarce-te pe Cuirasatul-Patru.

Privirile lui Ma'Ning fugiră scurt spre Lorana, parcă vrând să îi ceară şi ei părerea despre ce se discutase. Dar dacă ar fi avut acea intenţie, întrebarea rămase însă nepronunţată.

— Prea bine, spuse el privindu-l ferm pe C'baoth.

Se întoarse şi părăsi hangarul.

C'baoth inspiră adânc, apoi oftă prelung, controlat.

— Ai ştiut despre treaba aceasta? întrebă el încet.

Lorana dădu din cap.

— Nu.

— O pierdere de timp, spuse C'baoth dispreţuitor. Oricum, dacă va însemna sfârşitul acestei dezbinări, atunci nu are decât să îşi întrunească consiliul lui. Acum, să ne vedem de treabă.

Se întoarse şi se îndreptă spre Uliar şi ceilalţi oameni.

— Mă întreb despre ce or discuta, murmură Press lângă umărul lui Uliar.

— Nu am nici o idee, răspunse Uliar studiindu-le siluetele celor trei Jedi.

Chiar dacă ar fi fost mai aproape, acustica proastă a hangarului tot le-ar fi făcut conversaţia imposibil de auzit.

Dar nici distanţa şi nici măcar acustica nu puteau să le acopere expresiile... iar lui Uliar îi era foarte clar că nici unul dintre cei trei nu era prea fericit acolo.

— Poate că până la urmă s-au luat unul pe altul la rost, sugeră el.

— Mă îndoiesc, îi respinse Pressor ideea. Jedi sunt

uniţi unul cu altul precum sudura plăcilor de pe punte.

— Mda, am remarcat, îl aprobă Uliar cu amărăciune. Probabil doar o diferenţă de păreri în legătură cu modul în care ar fi mai bine să treacă de acest Mitth-cum-i-o-zice.

Pressor îşi drese glasul.

— Probabil, vorbi el pe un ton scăzut. Ştii, Chas, mi-am dat seama că mai avem totuşi o carte pe care am putea să o jucăm. În depozitul din spatele reactorului de la pupa avem doi droideka păstraţi pentru situaţii de urgenţă împotriva intruşilor. Dacă i-am scoate de acolo şi le-am da drumul, chiar şi Jedi ar trebui să se ridice şi să observe ce se întâmplă.

Uliar pufni nemulţumit.

— Ei na, sigur că ar observa. Toate cadavrele care ar umple coridoarele ar fi pentru ei o revelaţie. Chestiile acelea sunt mult prea periculoase pentru nişte amatori ca noi.

— Adevărat, acceptă Pressor. Dar oricum...

— Pauza s-a încheiat, îl întrerupse Uliar văzând că şi conversaţia celor trei Jedi se încheiase.

Ma’Ning se răsuci pe călcâie şi părăsi hangarul, în timp ce C’baoth şi Jinzler conversară câteva clipe apoi se îndreptară spre grupul de oameni. După cum estimă Uliar, amândoi arătau chiar mai puţin fericiţi decât înainte.

Ajunseră lângă grupul tăcut de oameni de lângă navetă şi pentru o clipă C’baoth îi privi pe toţi ca şi cum ar fi vrut să le memoreze feţele.

— Jedi Jinzler, îi vei escorta pe aceşti oameni înapoi pe Cuirasatul-Patru, spuse el în cele din urmă. Ba nu. Dacă stau să mă gândesc mai bine, du-i în nucleul de depozitare şi închide-i în centrul de instruire Jedi.

Jinzler se întoarse spre el, holbându-se surprinsă.

— În centrul de instruire?!

— Nu te îngrijora, există destul spaţiu acolo, îi spuse C'baoth. Am dat ordin ca toţi elevii să meargă în Centrul de Comandă de pe Cuirasatul-Unu, acolo de unde să poată observa în siguranţă viitoarea etalare.

— Dar vor fi încuiaţi acolo jos.

Privirile fetei trecură de Uliar şi se opriră pe copiii care îşi strângeau părinţii de mâini.

— Plus că suntem în plină alarmă de apărare, adăugă ea. Trebuie să fie prezenţi la posturile de luptă.

— De unde să îşi poată predica răzmeriţa şi altora?! se împotrivi C'baoth întunecat. Mai bine nu! Vor fi în afara oricărui pericol acolo, până când voi avea timp să mă decid asupra unei rezolvări permanente.

Jinzler păru să îşi ia inima în dinţi.

— Maestre C'baoth...

— Îmi vei îndeplini ordinul, Jedi Jinzler, insistă el.

Vocea îi era calmă, dar Uliar putu să simtă în adâncul ei greutatea voinţei, a vârstei şi a istoriei.

— Intre Chiss şi oricare ar fi jocul murdar pe care îl face acest impostor de Sidious, Zbor în Necunoscut nu are timp deocamdată să se ocupe de disensiunile interne.

Şi sub privirile lui Uliar, scurta încercare de nesupunere din partea fetei pieri.

— Am înţeles, Maestre C'baoth, murmură ea.

Privind pentru ultima oară oamenii aliniaţi pe platforma de andocare, C'baoth se răsuci pe călcâie şi plecă.

— Să mergem, Uliar, spuse încet Jinzler evitându-i privirile.

Uliar rămase privind în urma lui C'baoth ieşind din hangar. Într-o bună zi, îşi promise el. Într-o bună zi.

— L-aţi auzit pe iubitul nostru stăpân Jedi de sclavi, mârâi Uliar. Toată lumea înapoi în navetă.

***

Cerul hiperspaţiului pulsa trecând pe lângă vasul vagaari de război, mult mai aproape, mai viu şi mai înspăimântător decât îl văzuse Car'das vreodată. Separat doar cu un singur strat subţire de plastic de undele hiperspaţiului, nu reuşea să se scuture de senzaţia că în orice moment ar putea să îl rupă şi să îl smulgă din adăpostul precar al bulei, aruncându-l să moară singur în vasta imensitate a universului incomprehensibil. Încercă să închidă ochii sau să îşi întoarcă privirea spre coca vasului. Dar parcă aşa era şi mai rău.

Călătoria avea să dureze şase ore până la baza de pe Crustai, şase ore de incertitudine şi agonie mentală la care se adăuga emoţia claustrofobic pe care i-o producea; cerul hiperspaţiului bătându-i în peretele transparent al coşciugului. De multe ori se întrebă îngrijorat dacă avea să scape întreg la minte după această experienţă.

Dar nu a avut niciodată ocazia să afle. La mai puţin de două ore după ce au părăsit lumea Geroon, cerul hiperspaţiului se topi brusc în dâre prelungi de lumină care se transformară înapoi în stele. Se auzi un zgomot metalic de undeva din spatele lui...

— Umanule! auzi vocea lui Miskara răstindu-se în urechile lui.

Car'das tresări, izbindu-se cu ţeasta de peretele de plastic. Ce naiba!...

— Umanule! se răsti din nou vocea.

Iar de această dată îşi dădu seama că se auzea din dispozitivul în formă de diamant despre care se întrebase mai devreme la ce ar putea folosi. Versiunea vagaari a unui aparat de intercomunicaţie, aparent. Se întinse peste umăr să îl apuce.

— Da, Eminenţa Voastră!

— În ce cursă ne-ai atras? ceru explicaţii vocea vagaari, pe un ton care îi trimise lui Car'das fiori în tot corpul.

— Nu înţeleg nimic, protestă imediat Car'das. Oare oamenii voştri au luat greşit coordonatele din computerul navetei chiss?

— Am fost smulşi prea curând din hiperspaţiu, se răsti Miskara. Reţeaua furată a fost folosită împotriva noastră.

În spatele lui, Car'das auzi zgomotele discrete ale lacătelor făcute de cineva care îi descuia celula.

— Dar cum ar fi putut plănui Chiss aşa ceva? întrebă el retoric şi încercă să găsească un răspuns înainte de deschiderea uşii.

Dacă era dus înaintea lui Miskara în acel moment, mai mult ca sigur urma să aibă parte de o moarte rapidă şi deloc confortabilă.

— Probabil că au folosit-o împotriva altcuiva, iar noi pur şi simplu am intrat în ea.

— Cu tot spaţiul din lume la dispoziţie?! îl contră Miskara nervos.

Cu toate acestea, Car'das păru să detecteze o uşoară scădere în furia celuilalt.

— Ridicol.

S-au întâmplat lucruri şi mai ciudate, insistă Car'das şi transpiraţia porni să îi coboare pe frunte.

În spatele lui, chepengul se deschise. Car'das înţepeni, dar soldatul vagaari de dincolo îi întinse doar un macrobinoclu luat de la bordul navetei chiss.

— Priveşte în faţă, îi ordonă vocea lui Miskara. Şi spune-mi istoria acelor vase.

Chepengul se închise la loc în spatele lui. Răsuflând oarecum uşurat, Car'das luă macrobinoclul şi scrută cerul din faţa lui.

Obiectul interesului lui Miskara nu era greu de

localizat. O combinaţie de şase vase, enorme, aranjate în jurul unui nucleu cilindric subţiat la capete.

Privea Zbor în Necunoscut.

Inspiră precaut.

— Nu am văzut niciodată aşa ceva, îi spuse lui Miskara. Dar se potriveşte cu descrierea unui proiect de explorare la mare distanţă şi de colonizare denumit Zbor în Necunoscut. După estimările pe care le cunosc, la bord s-ar afla cincizeci de mii de oameni din poporul meu având provizii suficiente în nucleul de depozitare care să le ajungă ani de zile.

— Câte maşinării de luptă or avea?

— Habar nu am, răspunse Car'das. Trebuie să aibă, fireşte, cel mai probabil din cei mari, droideka cu trei picioare, care să preia rolul de grăniceri în colonii. Poate câteva sute din ei. În rest, majoritatea droizilor or fi unităţi mecanice de serviciu şi reparaţie. Din care este posibil să aibă cel puţin douăzeci de mii.

— Şi aceşti sclavi mecanici posedă aceleaşi mecanisme şi creiere artificiale ca şi maşinăriile de luptă?

Car'das se strâmbă. Era destul de clar încotro bătea Miskara cu întrebările.

— Da, probabil că pot fi adaptate pentru luptă într-un fel sau altul, îl aprobă el. Dar oamenii aceia de acolo nu au de gând să vi le dea cu una cu două. Iar acele Cuirasate dispun de o mare putere de foc.

— Grija ta mă înduioşează, îi replică Miskara sarcastic. Dar noi suntem vagaari. Noi luăm ce vrem.

Se auzi un zgomot metalic, apoi intercomunicaţia se întrerupse.

— Mda, murmură Car'das. Aşa am auzit şi eu.

***

— Acolo! le arătă Mitth'raw'nuruodo prin hubloul central al Şoimului Săltăreţ. Îi vezi, Comandante?

— Sunt şi greu de trecut cu vederea, comentă Doriana cu respiraţia tăiată în faţa a sute de vase extraterestre de război care apăruseră dintr-o dată la marginea capcanei gravitaţionale a lui Mitth'raw'nuruodo. Cine naiba mai sunt şi ăia?

— O rasă nomadă de cuceritori şi distrugători denumiţi vagaari, îi explică Mitth'raw'nuruodo.

— Şi ce fac aici? ceru Kav explicaţii cu o voce tremurândă. Cum au reuşit să ne găsească?

— Bănuiesc că trebuie să îi mulţumim lui Car'das pentru acest fapt, răspunse calm Mitth'raw'nuruodo. După cum se vede, acest sistem se află pe o linie dreaptă între ultima poziţie cunoscută pe care o ocupau vagaari şi baza mea de pe Crustai.

Doriana se holbă la el.

— Vrei să spui că te-a trădat Car'das?!

— Car'das are propriile sale griji şi priorităţi, răspunse cu subînţeles Mitth'raw'nuruodo. Aşa cum le avem fiecare pe ale noastre.

Nu se aştepta la un răspuns, cel puţin nu la unul pe care Doriana să fi îndrăznit să îl rostească cu glas tare.

— Şi ce vom face cu ei? întrebă el în loc de un alt comentariu.

— Haideţi să aşteptăm să vedem care le sunt intenţiile, propuse Mitth'raw'nuruodo uitându-se iar prin hubloul central. Poate că vor fi cooperanţi.

Doriana se încruntă.

— Cooperanţi în ce fel?

Mitth'raw'nuruodo zâmbi discret.

— Răbdare, Comandante. Dacă aşteptăm, o să vedem.

***

— Au apărut destul de brusc, se auzi vocea lui C'baoth din aparatul de comunicaţie pe care îl purta Lorana.

Tonul îi era calm, dar se simţea rezonând într-un fel unic.

— O manevră chiss, bănuiesc.

— Şi ce fac? întrebă Lorana cu voce înceată.

Privi la şirul de bărbaţi, femei şi copii mărşăluind pe intervalul dintre rafturile de depozitare spre centrul de instruire Jedi. Nu avea nici un sens să îi îngrijoreze pe aceşti oameni mai mult decât erau deja.

— Deocamdată, aşteaptă doar, îi spuse C'baoth. Căpitan Pakmillu m-a informat că modelul astronavelor lor este radical diferit de cel chiss, dar probabil că acest lucru nu înseamnă nimic.

— L-ai întrebat pe Comandantul chiss despre ele? se interesă Lorana.

Uliar, mergând la sfârşitul şirului de prizonieri, privi peste umăr şi încet-încet rămase mai în urmă.

— Poate că nu au de-a face cu el.

C'baoth pufni nemulţumit.

— Cu tot spaţiul în care puteau să zboare? Te rog.

— Ce se petrece? întrebă Uliar discret.

Lorana ezită. Dar tot echipajul de pe Zbor în Necunoscut participa la evenimente.

— A apărut o flotă neidentificată, îi explică ea. Peste două sute de astronave, dintre care cel puţin o sută par să fie vase de război.

— Cu cine vorbeşti acolo? întrebă C'baoth prin intercomunicaţie.

— Încercăm să ne dăm seama dacă sunt tot astronave chiss, sau aliaţi chiss, sau cu totul altcineva, continuă Lorana cu explicaţiile şi ignoră întrebarea.

— Cum arată emisiile reactoarelor? întrebă Uliar. Au un spectru similar cu reactoarele astronavelor lui Mitth-cum-i-o-zice sau sunt complet diferite?

— Cine este acolo? Ceru C'baoth. Jedi Jinzler!

— Tehnicianul de la reactor Uliar este de părere că le-am putea deduce identitatea sau măcar afilierea după spectrul emisiilor din reactoare, răspunse Lorana.

— Şi mai exact ce treabă are Tehnicianul de Reactor Uliar afară din carcera în care am ordonat să fie închişi şi el şi tovarăşii lui de conspiraţie? întrebă acru C'baoth.

— Suntem încă pe drum spre nucleu, răspunse Lorana simţind cum determinarea i se erodează sub apăsarea şi presiunea personalităţii Maestrului. M-am gândit că din moment ce este expert în astfel de lucruri...

— Avem experţi şi aici sus, o întrerupse C'baoth. Experţi loiali. Tu concentrează-te să îl pui pe Uliar acolo de unde să nu mai poată face rău şi lasă flota extraterestră în seama...

Se opri în mijlocul frazei la auzul unei voci melodioase, sau două astfel de voci, care începură să vorbească în fundal.

— Ce se aude acolo? întrebă Lorana.

— Aparent ne cheamă, spuse C'baoth.

Vocile extraterestre crescură în intensitate imediat ce Maestrul Jedi se apropie de unul dintre difuzoarele de pe puntea de comandă.

Lorana ascultă cu atenţie. Se auzea o limbă stranie, foarte muzicală, cu o componentă cântată foarte distinctă.

— Uliar? îi ceru ea părerea în şoaptă.

El dădu din cap, pe frunte apărându-i cute din cauza concentrării.

— Nu am auzit niciodată ceva asemănător, şopti el ca răspuns. Dar nu seamănă cu genul de limbă pe care ar vorbi-o fiinţele aproape umane precum chiss.

Lorana aprobă din cap.

— Maestre C'baoth? chemă ea prin intercomunicaţie. Nu seamănă cu...

— Du conspiratorii imediat în zona de detenţie, Jedi Jinzler, o întrerupse iar C'baoth. Apoi du-te pe Cuirasatul-Patru şi raportează-i Maestrului Ma'Ning pentru a-ţi lua în primire postul la acceleratoarele armelor.

Se auzi un zgomot metalic şi legătura se întrerupse. Lorana oftă.

— Am înţeles, Maestre C'baoth, murmură ea punându-şi aparatul la cingătoare.

— Am dat de bucluc, aşa este? întrebă încet Uliar.

— O să ieşim şi din asta, îl asigură Lorana încercând să îi transmită o încredere pe care el nu o resimţea.

Mai întâi Mitth'raw'nuruodo, apoi această nouă ameninţare... Şi cu apărarea complexului spaţial Zbor în Necunoscut apăsând pe umerii câtorva Jedi.

Şi dintr-o dată avu un sentiment grav legat de tot ce se întâmpla.

— Trebuie să ajung sus pe Cuirasatul-Patru să îl asist pe Maestrul Ma'Ning, îi spuse lui Uliar. Du-ţi oamenii înăuntru, iar când celelalte probleme vor fi rezolvate, o să îi dăm de capăt şi situaţiei voastre.

Uliar pufni nemulţumit.

— Nu noi am creat situaţia aceasta.

Lorana dădu din cap.

— Ştiu, recunoscu ea. Nu îţi face griji. Îi vom da de capăt.

***

— Probabil că nu vă răspunde pentru că nu vă înţeleg, explică răbdător Car'das. Aşa cum am spus deja, ei vin din aceeaşi regiune a spaţiului ca şi mine, unde nu cunoaştem limba puternicului şi nobilului popor vagaari.

— O să o învăţaţi cât de curând, îi promise Miskara cu răceală, între timp, îmi vei servi drept translator.

Car'das se strâmbă. Era tot ce îi mai trebuia: ca echipajul de pe Zbor în Necunoscut să creadă despre el că era vreun renegat sau, mai rău, un trădător. Orice va fi necesar...

— Fireşte, Eminenţa Voastră, răspunse el. Vă stau cu umilinţă la dispoziţie pentru a-l servi pe Miskara şi pe poporul vagaari în orice fel veţi dori.

— Fireşte, repetă Miskara cu convingerea că până şi o respiraţie ezitantă din partea lui Car'das ar fi fost de neconceput. Spune-mi mai întâi, cât de adânc în interiorul vaselor or fi depozitate maşinăriile? Or fi la suprafaţă sau mai în interior?

— Mai în interior, îi răspunse Car'das fără să ştie dacă era adevărat, dar şi fără să aibă timpul necesar să se gândească prea mult la acest subiect.

— Buuun, exclamă Miskara satisfăcut. Atunci putem să îi distrugem aşa cum o vom face fără riscul de a ne strica premiul.

O senzaţie neplăcută trecu în fiori pe pielea lui Car'das. Cu o sută de vase de război umplând spaţiul din jur, vorbele lui Miskara semănau prea mult cu o sentinţă capitală.

Şi tocmai el îi îndreptase pe vagaari înspre această destinaţie finală.

— Acum, spune aşa! continuă Miskara. Voi, cei din vasul cunoscut drept Zbor în Necunoscut, noi suntem vagaari. Veţi capitula sau veţi fi distruşi!

22.

— ... Sau veţi fi distruşi!

Lorana privi pe lângă generatoarele de energie ale

armamentului spre Ma’Ning, spre expresia dură de pe faţa lui. Prima voce venită de pe vasele necunoscute nu fusese deloc umană. Dar aceasta era cu siguranţă.

Iar umanul acesta vorbea perfect basică. Nu era deloc un semn bun.

— Vreun prizonier din Republică? sugeră ea.

— Sau vreun trădător, răspunse Ma’Ning dur. În orice caz, o să avem mult de furcă.

— Ba deloc, răsună vocea lui C’baoth din difuzorul aparatului de intercomunicaţie. Nu au aflat nimic de la nici un trădător care să îi pregătească împotriva unei apărări coordonate aşa cum ne oferă o etalare Jedi.

— Cu o sută şi mai bine de vase de război la dispoziţia lor nu îi văd deloc îngrijoraţi prea mult de cât de strânsă ne este nouă apărarea, îl contră Ma’Ning.

— Răbdare, Maestre Ma’Ning, îl îndemnă C’baoth cu vocea glacial de calmă. Ai încredere în Forţă.

— Au pornit să avanseze, interveni vocea Căpitanului Pakmillu. Toate staţiile de luptă de la armament, fiţi pregătiţi.

Lorana inspiră adânc şi îşi căută în interiorul Forţei puterea şi calmul. Venise vremea: primul test adevărat al sistemului de control Jedi pe care C’baoth îşi pierduse atât de mult timp să îi înveţe pe ceilalţi.

— Pentru numele lui...?

Brusc, Ma’Ning se aplecă mai aproape peste ecranele senzorilor săi.

— Maestre C’baoth?

— Îi văd, răspunse C’baoth. Deci cu un astfel de inamic avem de-a face.

— Ce anume? întrebă Lorana întorcându-şi scaunul spre indicatoarele din faţa ei.

— Priveşte vasele de război, îi spuse Ma’Ning. Vezi toate acele bule de plastic de pe cocă?

Lorana simţi cum o strânge o gheară în piept.

— Dar sunt oameni acolo în ele!

— Scuturi vii, îi confirmă C’baoth cu glasul mulţumit. Cel mai satanic şi mai laş concept de apărare creat vreodată.

— Şi ce vom face? întrebă Lorana cu un tremur brusc în voce. Nu putem să îi căsăpim pur şi simplu.

— Curaj, Jedi Jinzler, o linişti C’baoth. Vom trage pur şi simplu printre ostatici.

— Imposibil, insistă Ma’Ning. Nici măcar cu tunari Jedi. Din păcate turbolaserele nu sunt atât de precise.

— Mă crezi prost, Maestre Ma’Ning? se stropşi C’baoth. Fireşte că nu vom deschide focul până când nu vom fi suficient de aproape pentru a avea acurateţea necesară.

— Iar între timp vom sta aici şi vom încasa proiectilele lor?! îl contră şi Ma’Ning.

— Deloc, îl asigură C’baoth cu o anticipare maliţioasă în voce. Îi aşteaptă o surpriză pe vagaari. Toţi Jedi, pregătiţi-vă pentru etalare. Extindeţi-vă Forţa... Şi apoi, extindeţi-vă spre vagaari.

***

— Nu ne dau nici un răspuns, rosti acuzator Miskara, de parcă tăcerea celor de pe Zbor în Necunoscut ar fi fost vina lui Car’das.

— Probabil că încă se consultă între ei, Eminenţa Voastră, sugeră Car’das cu ochii într-o parte şi în cealaltă pe cer.

Vasele vagaari de război începuseră să micşoreze distanţa dintre ele şi Zbor în Necunoscut, deplasându-se împreună în grupuri aliniate în formaţie strânsă care le oferea protecţia scuturilor energetice combinate.

Se pregăteau să atace.

Şi tot nu venea nici un răspuns dinspre Zbor în Necunoscut. Sau de la Thrawn, dacă tot se gândea. Astronavele lui trebuiau să fie prin zonă pe undeva. Dar unde?

— Le vei transmite un nou mesaj, îi ordonă Miskara. Timpul pentru discuţii a expirat. Veţi capitula acum sau...

Şi chiar în mijlocul frazei, vocea i se scurse brusc într-o bâlbâială confuză.

Car'das se încruntă, apăsându-şi diamantul intercomunicaţiei pe ureche. Întreaga punte părea să se fi prăbuşit într-o bâlbâială fără noimă, de parcă întreg echipajul suferise un atac mental în masă.

Ceea ce, suspectă el, chiar se întâmpla.

Se uită din nou spre Zbor în Necunoscut şi îl trecu un fior neplăcut. Auzise poveştile despre Jedi şi cum îşi folosesc ei trucurile de control mental pentru a produce confuzie în rândul atacatorilor, de la generarea de zgomote false în urechi şi până la a-i aduce în imposibilitatea de a se concentra asupra comenzilor armamentului. Dar în timp ce poveştile pretindeau că un grup de Jedi îşi puteau folosi puterea combinată la o asemenea scară, nu avusese niciodată dovada că aşa ceva chiar se întâmpla.

Până acum.

Şi cu aceasta, îşi dădu seama, totul se terminase. Ultima carte întoarsă ieşise un as, iar restul de acum era fixat şi inevitabil precum o orbită planetară.

Cu diamantul intercomunicaţiei încă apăsat la ureche, se aşeză liniştit să aştepte sfârşitul.

***

— Deci poveştile tale au fost adevărate, murmură Mitth'raw'nuruodo. Jedi i-au atins de la distanţă pe vagaari şi le-au prostit sau distrus minţile.

— Aşa se pare, aprobă Doriana care se simţea el însuşi un pic năucit.

Chiar dacă ar fi fost doar comandanţii şi tunarii vagaari afectaţi şi chiar ţinând cont de faptul că extratereştrii nu s-au aşteptat la aşa ceva, tot era o realizare terifiantă.

Şi fusese îndeplinită numai de o mână de Maeştri şi Cavaleri Jedi.

Cum era de prevăzut, Kav fu cel care rupse primul tăcerea.

— Iar rolul nostru este doar să stăm deoparte şi să nu intervenim în nici un fel? ceru el socoteală.

— Rolul nostru este să îndeplinim ceea ce am venit să îndeplinim, răspunse Mitth’raw’nuruodo.

Se întinse spre pupitru şi apăsă un comutator.

— E vremea ca vagaari să moară.

— Vagaari?! repetă ca un ecou Kav. Nu! Ai primit astrodroizii de la mine ca să îi foloseşti împotriva complexului spaţial Zbor în Necunoscut.

— Nu am primit astrodroizii deloc, îl corectă Mitth’raw’nuruodo rece.

În faţa lor, astrodroizii de vânătoare se ridicau în valuri de pe linia lor de aşteptare de lângă asteroid, îndreptându-se în cea mai mare viteză spre grupurile de vase vagaari de război.

— Eu voi fi cel care va decide cum să îi folosesc.

Kav mormăi ceva pe limba lui.

— Nu o să scapi aşa de uşor de aici, se răsti el.

— Ai grijă cum te comporţi, Vicelord, îl preveni Mitth’raw’nuruodo cu ochii aruncând văpăi spre neimoidian. Nu uita că astrodroizii de vânătoare nu sunt singura tehnologie pe care am luat-o de la tine.

Doriana simţi brusc cum i se ridică părul pe ceafă. Se răsuci, aşteptându-se să îi vadă pe cei doi droideka pe care Mitth’raw’nuruodo îi luase de pe Răzbunarea

întunecată pregătindu-se de tragere în spatele lor.

Dar acolo nu se afla nici un droid în poziţie de luptă.

— Nu, Comandante, droizii de luptă nu sunt aici, îl asigură Mitth'raw'nuruodo. I-am trimis acolo unde îmi pot fi cel mai de folos.

— Şi unde anume? întrebă Doriana.

— Cum unde? zâmbi Mitth'raw'nuruodo. Pe bordul vasului amiral vagaari.

***

Ţăcăniturile focurilor multiple de laser pe care le auzi brusc în diamantul de intercomunicaţie îl surprinseră pe Car'das, făcându-l să se lovească la cot în încercarea de a arunca cât colo micul dispozitiv. Capul încă îi vâjâia de la focul ritmic deschis de droideka, completat rapid de împuşcăturile mult mai controlate ale celor patru droizi de luptă. Aparent, Thrawn scrisese un program secundar de control sub programul de bază cu care Car'das reglase mai devreme droizii pentru Miskara. Zgomotele împuşcăturilor îşi schimbară intensitatea, pe măsură ce droizii umblau de colo-colo pe punte, secerându-i fără drept de apel pe tunarii şi comandanţii neajutoraţi.

Şi pe măsură ce retezau sistematic capul ierarhiei conducătoare a speciei vagaari, sosiră şi astrodroizii de vânătoare.

Primul şi al doilea val trecură rapid fără să încetinească, zburând razant cu coca la doar cinci metri de bula lui Car'das, şi îndreptându-se mai departe spre grupurile de vase vagaari de război aflate la distanţă. Al treilea val însă atacă cu toată forţa, tunurile lor de laser ciuruind vasul amiral cu o ploaie strălucitoare de foc. Car'das se strânse într-un colţ, dar aproape înainte să aibă timp să se înfricoşeze, şi acest al treilea val de astrodroizi trecu mai departe, lăsând în urma lor bucăţi

de metal rupte din coca vasului şi jeturi de aer răbufnind prin găuri. Clipind des de la strălucirile puternice ale exploziilor, se uită prin gazele care se disipau spre celelalte bule din jurul lui, pe jumătate speriat de ce urma să vadă.

Dar astrodroizii vânători reuşiseră într-adevăr o performanţă. În fiecare bulă pe care o putea vedea cu ochiul liber, ostaticii gerooni erau încă în viaţă – înspăimântaţi, evident, unii chiar zgâriind pierduţi cu degetele în plastic încercând să îşi sape ieşiri din bule. Dar erau toţi în viaţă. Cu ajutorul grupului de Jedi de pe Zbor în Necunoscut, care opriseră tunarii vagaari să îşi apere vasele de război, şi datorită preciziei de vârf de ac a sistemelor electronice de ochire şi a modului de atac la mică distanţă, astrodroizii de vânătoare îşi croiseră drum direct spre coca vasului de război printre scuturile vii făcute de vagaari din prizonieri.

Şi nu numai la bordul vasului amiral. Peste tot în jur, Car'das vedea deja nori de resturi şi jeturi de aer şi alte gaze care ieşeau din celelalte vase vagaari de război, ceaţa deasă strălucind de la focul propulsoarelor astrodroizilor vânători care atacau, distrugeau o ţintă, apoi se îndreptau către următoarea. În urma acestui prim atac, Car'das estimă că asaltul lui Thrawn scosese din luptă definitiv mai bine de un sfert din vasele extraterestre de război.

Fără să primească măcar un răspuns deocamdată de la cele rămase, întrebarea era acum, îşi dădea şi el seama, dacă controlul Jedi asupra extratereştrilor avea să ţină suficient de mult pentru ca astrodroizii de vânătoare să termine treaba. Activând macrobinoclul şi ascultând cu o ureche la carnajul care lua amploare sub el pe puntea de comandă, Car'das se concentră asupra complexului spaţial Zbor în Necunoscut.

***

A fost ceva deosebit, aşa cum Lorana nu mai simţise niciodată până atunci. Aşa cum nici măcar nu visase că ar putea simţi vreodată sau pentru care ar trebui să se pregătească. Chiar din clipa în care se lăsă învăluită în etalarea Jedi, permiţându-i lui C'baoth să o îndrume pe ea şi pe ceilalţi să împrăştie confuzie în rândul comandanţilor şi tunarilor vagaari, minţile extraterestre în jurul cărora se înfăşuraseră începură brusc să explodeze în moarte.

Nu doar câteva morţi acolo, mici senzaţii răzleţe ca nişte ciupituri care ar fi izbit-o dureros, dar controlabil în conştiinţă. Morţile acestea năvăliră în torente de furtună, val după val de teamă şi agonie şi furie, izbindu-i mintea deja deschisă şi vulnerabilă. Simţi cum se împleticeşte, cum caută cu mâinile un reazem pentru a-şi sprijini corpul care reacţiona fatal şi dezorientat. Simţi o durere ascuţită în umăr şi în tâmplă; ca din depărtare, înţelese că se prăbuşise de pe scaun pe puntea dură. Simţi cum tremură convulsiv şi necontrolabil; simţi reacţiile celorlalţi uniţi în etalare, hrănindu-se cu slăbiciunea ei pe măsură ce propria sa durere se hrănea din durerea lor. O mie de voci extraterestre îi urlară în creier, în timp ce suflul vital le era smuls din corpuri, şi alte o mie îşi aşteptau rândul...

***

Lângă Doriana, Mitth'raw'nuruodo inspiră adânc.

— Ch'tra! ordonă el.

Şi zburând ca o singură unitate, flota chiss porni la atac.

— A venit vremea să ne alăturăm petrecerii? întrebă Doriana privind încă impresionat cum valurile

astrodroizilor îşi croiau drum printre vasele vagaari de război.

— Deloc, îl corectă Mitth’raw’nuruodo. A venit vremea să ne începem şi noi petrecerea noastră.

Şi doar atunci Doriana văzu că Şoimul Săltăreţ împreună cu celelalte astronave chiss se îndreptau direct spre Zbor în Necunoscut, îşi strânse pumnii puternic, aşteptând încordat ca tunarii de pe Zbor în Necunoscut să sesizeze noua ameninţare şi să deschidă focul.

Dar nu se întâmplă nimic asemănător. Şoimul Săltăreţ zbură prin raza de atac a turbolaserelor, traversă neprovocat zona de umbră a sistemelor de apărare, şi doar afectat de nişte turbulenţe minore trecu prin scuturile energetice şi se apropie de coca primului Cuirasat. Celelalte astronave chiss deschiseră flancurile, îndepărtându-se fiecare spre celelalte Cuirasate, în timp ce Şoimul Săltăreţ îşi părăsea rotindu-se vectorul de interceptare pentru a zbura acum razant cu coca Cuirasatului pe care şi-l alesese.

Apoi deschise focul.

Loviră mai întâi generatoarele armelor, focul albastru strălucitor al laserelor chiss tăind prin armuri, capacitoare şi echipamentele de încărcare şi săpând adânc până în inima generatoarelor. Apoi le veniră rândul generatoarelor de energie pentru scuturi, pe care Şoimul Săltăreţ le căută zburând în zig-zag de-a lungul Cuirasatului şi distrugându-le pe fiecare în parte. Toate loviturile fură date cu cea mai impresionantă precizie, remarcă undeva într-un colţ al minţii Doriana, fără nici cea mai mică risipă de energie. Evident, Mitth’raw’nuruodo profitase din plin de informaţiile tehnice pe care i le oferise.

Şi apoi, spre surprinderea lui, Şoimul Săltăreţ execută o întoarcere strânsă şi se retrase înapoi în adâncul spaţiului. Dincolo de norul provocat de

distrugerile temeinice, Doriana observă că şi celelalte astronave chiss executaseră aceeaşi manevră de retragere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă speriat Doriana, căutând cu privirile pe cer o altă eventuală ameninţare care să îl fi forţat pe Mitth’raw’nuruodo întreruperea atacului.

— Nu s-a întâmplat absolut nimic, răspunse nedumerit Mitth’raw’nuruodo. De ce?

— Dar ai întrerupt atacul, interveni şi Kav la fel de uimit ca şi Doriana. Acum când zac inconştienţi înaintea noastră?

— Din acest motiv m-am şi oprit, le răspunse Mitth’raw’nuruodo. Maestre Jedi C’baoth, conducător pe Zbor în Necunoscut, vasele voastre au fost dezarmate, capacitatea voastră de apărare distrusă. Vă ofer această ultimă şansă de a capitula şi de a vă întoarce în Republică.

— Ce?! sări Kav cu ochii holbaţi de uimire. Dar trebuie să îi distrugi!

— Dacă şi când vei mai ajunge iar la comandă, Vicelord Kav. O astfel de decizie îţi va aparţine, îi spuse Mitth’raw’nuruodo cu răceală. Dar deocamdată nu... Zbor în Necunoscut, aştept decizia voastră.

***

Prin ecoul minţilor ucise care încă urlau la ea, prin fum şi resturi şi gemetele îndepărtate ale răniţilor, Lorana înţelese că era pe moarte.

Probabil din cauza sufocării, decise ea simţindu-şi plămânii obosiţi de efort, dar fără să ajungă la ei nici un pic de aer. Încercă să se mişte, dar picioarele parcă îi erau legate de punte. Încercă să se extindă în interiorul Forţei, dar cum agoniei morţilor vagaari li se alăturase

deja moartea mai apropiată a camarazilor săi de pe astronavă, nu reuşi să îşi concentreze gândurile.

Ceva rece şi metalic îi înfăşură încheietura mâinii.

Deschise ochii şi descoperi un droid de întreţinere trăgând-o de mână.

— Ce faci? se răsti ea.

O surprinse faptul că avea suficient aer să mai poată vorbi. Experimental doar, încercă să inspire adânc.

Şi simţi o răcoare binevenită pe măsură ce aerul îi reumplea plămânii.

Clipi pentru a alunga ceaţa care îi împăienjenea ochii şi privi printre resturi. Se vedea o tăietură lungă prin tavanul de deasupra ei, neîndoielnic sursa decompresiei instantanee produsă în camera generatorului turbolaserelor. Adunate de-a lungul tăieturii se vedeau o mulţime de foi îndoite de metal care păreau să fi fost smulse din pereţi. O jumătate de duzină de droizi mici de reparaţii se căţărau pe ele, umplând sala cu nori de artificii în timp ce se căzneau să le sudeze peste gaură.

Zăcând pe punte în mijlocul sălii, cu braţele ridicate pentru a susţine pe tavan cu ajutorul Forţei foile de metal încă nesudate, îl zări pe Ma’Ning.

Lorana nu putu să vadă prea mult din corpul lui din cauza pupitrelor distruse care îi blocau raza vizuală. Dar ce reuşi să vadă îi întoarse stomacul pe dos. Trebuie să fi primit în plin salva unuia dintre proiectilele de laser, suferind atât agonia razei ucigaşe, cât şi impactul schijelor uriaşe de metal pe care le crease explozia.

— Maestre Ma’Ning, strigă ea şi încercă să se ridice în picioare.

Dar picioarele tot refuzau să o asculte.

— Nu, lasă-mă, îi răspunse Ma’Ning.

Vocea îi era pierdută, dar încă purta în ea autoritatea unui Maestru Jedy.

— Este mult prea târziu pentru mine.

— Pentru...

Lorana se opri, înţelegând cu groază că din cauza atacului şi a sufocării pe care o suferise ea pierduse complet legătura cu etalarea Jedi care blocase cu atâta succes atacul vagaari.

Acum, când încerca să se extindă iarăşi, descoperi cu stupoare că dispăruse.

— Nu, şopti ea singură.

Dar nu greşise cu nimic. Când atacatorii lor ochiseră generatoarele armamentului greu, ochiseră cu bună ştiinţă sau fără să îşi dea seama şi grupul de Jedi.

Şi cu doar una sau două excepţii, restul erau morţi.

Toţi Jedi.

— Ar fi trebuit... să încerc să îl opresc... mai devreme, murmură Ma'Ning cu vocea din ce în ce mai scăzută pe măsură ce puterile îl părăseau rapid. Dar el a fost... Maestru Jedi... Maestru Jedi...

Cu un efort, Lorana respinse oroarea paralizantă.

— Nu mai vorbi, îi spuse ea şi încercă iarăşi să se mişte. Lasă-mă să te ajut.

— Nu, o opri Ma'Ning. Prea târziu... pentru mine. Dar nu... pentru ceilalţi.

Îşi îndreptă un braţ spre ea şi o secţiune îndoită a unei grinzi care îi strivea picioarele se ridică la câţiva centimetri de la podea şi se rostogoli deoparte.

— Tu poţi... să îi ajuţi pe ceilalţi.

— Dar nu pot să te las aici pur şi simplu, protestă Lorana.

Încercă a treia oară să se ridice şi de data aceasta reuşi.

— Sunt dincolo... de orice ajutor, rosti Ma'Ning cu tristeţe adâncă în voce. Pleacă. Ajută-i pe cei... care încă... mai pot fi salvaţi.

— Dar...

— Nu! se răsti Ma’Ning cu faţa traversată de un spasm brutal. Tu eşti... Jedi. Depus... jurământ... să îi slujeşti pe ceilalţi. Pleacă... pleacă.

Lorana înghiţi greu.

— Am înţeles, Maestre. Eu...

Se pierdu, căutându-şi vorbele potrivite. Dar nu găsi nimic ce să mai spună.

Poate că nici Ma’Ning nu mai găsea ce să spună.

— Adio... Jedi Jinzler, spuse el simplu cu un zâmbet şters pe buze.

— Adio, Maestre Ma’Ning.

Zâmbetul lui Ma’Ning se pierdu şi îşi ridică din nou ochii spre droizii de reparaţie ajutându-i în încercarea lor de a acoperi gaura.

Şi atunci ea înţelese că nu îl va mai vedea niciodată.

Când ajunse la uşă o găsi blocată. Extinzându-şi Forţa cât putea de mult, reuşi să o desfacă suficient cât să se strecoare prin deschizătură. Coridorul de afară era la fel de rău afectat ca şi sala generatorului, cu pereţi distruşi şi bucăţi din tavan zăcând pe podea. Dar măcar aici atacatorii nu reuşiseră să taie suficient cât să producă o ruptură directă în cocă spre spaţiu.

Uşile ermetice aflate într-o parte şi în cealaltă a coridorului se încuiaseră în momentul decompresiei, sigilând această zonă de restul astronavei. Dar de îndată ce gaura fusese reparată, iar tuburile de oxigen de rezervă represurizau zona, uşa din faţă se deschise fără să protesteze pentru Lorana.

În depărtare auzi strigăte, putând să simtă teama şi panica din spatele lor. Dar deocamdată, acei oameni nu erau prima ei grijă. Cuirasatele erau toate echipate cu capsule de salvare, în care supravieţuitorii puteau să îşi găsească refugiu cât timp droizii reparau coca.

Doar un singur grup de oameni nu avea aceeaşi şansă: cei cincizeci şi şapte de aşa-zişi conspiratori pe

care C’baoth ordonase să îi închidă în nucleul de depozitare.

Oamenii pe care ea îi încuiase în nucleul de depozitare.

Picioarele începuseră să îi zvâcnească îngrozitor acolo unde grinda căzuse peste ele. Extinzându-se în Forţă pentru a-şi amorţi durerea, porni şchiopătând spre cel mai apropiat pilon cu turbolifturi.

***

— Am încheiat o înţelegere! mârâi nervos Kav. Trebuia să distrugi pentru noi Zbor în Necunoscut!

— Eu nu am încheiat niciodată o astfel de înţelegere, îl corectă Mitth’raw’nuruodo. Am fost de acord să fac doar ce voi considera necesar pentru a elimina ameninţarea venită din partea expediţiei.

— Dar noi nu am vrut doar atât, insistă Kav.

— Nu te aflai deloc în postura celui care să poată solicita, îi aminti Mitth’raw’nuruodo. Şi nici acum nu te afli.

Se auzi un fâşâit din difuzorul comunicaţiei.

— Aşa deci, mârâi o voce aproape necunoscută. Crezi că ai învins, extraterestrule?

Ecranul prinse viaţă... Şi un tremur rece îl pătrunse pe Doriana drept în spate.

Era Jorus C’baoth, palid şi răvăşit, cu hainele rupte şi pătate de sânge, cu o parte a obrazului arsă puternic. Dar ochii îi ardeau cu acelaşi foc arogant pe care Doriana îl mai văzuse o dată, demult, în cabinetul Cancelarului Suprem Palpatine. Doriana îl trase de mânecă pe Mitth’raw’nuruodo.

— Kav are dreptate, trebuie să îi distrugi, îi şuieră el urgent. Dacă nu o faci, suntem ca şi morţi.

Mitth’raw’nuruodo îl privi scurt, apoi se întoarse spre ecranul comunicaţiei.

— Într-adevăr, am învins, îi spuse el lui C'baoth. Doar un singur ordin trebuie să mai dau...

Mâna i se îndreptă încet spre pupitrul de comandă, cu degetele aşezându-se deasupra unui comutator roşu.

— ... Şi tu împreună cu toţi oamenii tăi veţi muri. Oare mândria ta valorează atât de mult pentru tine?

— Un Jedi nu se lasă dominat de mândrie, se stropşi C'baoth. Şi nici nu se lasă speriat de ameninţări oarbe. Un Jedi urmează numai ce îi dictează propriul destin.

— Atunci alege-ţi destinul, îl provocă Mitth'raw'nuruodo. Mi s-a spus că rolul unui Jedi este să slujească şi să apere.

— Ţi s-a spus greşit, îl contră C'baoth. Rolul unui Jedi este să îndrume, să conducă şi să distrugă orice ameninţare.

Colţul nears al gurii se ridică într-un zâmbet acru.

Şi fără nici un avertisment, capul lui Mitth'raw'nuruodo icni în spate şi întregul corp se lipi brusc de fotoliu. O mână i se ridică inconştientă spre gât, încercând fără efect parcă să îl desfacă.

— Comandante! Se repezi Doriana, trăgându-l din reflex de gulerul costumului.

Dar nu avea nici un efect. Puterea invizibilă care îl sugruma şi îi scotea suflul vital din el nu era ceva fizic pe care Doriana să o poată da la o parte. C'baoth folosea Forţa... Şi nu exista nimic să îl ajute pe Doriana sau pe oricine altcineva să îl oprească.

În câteva minute, Mitth'raw'nuruodo urma să moară.

***

Lorana cobora cu un turbolift prin pilonul frontal când simţi atacul lui C'baoth prinzând ecou în mintea ei ca un ciocan îndepărtat. Timp de un minut rămase perplexă, simţind mânia, frustrarea şi mândria

adunându-se laolaltă, întrebându-se ce îl apucase.

Apoi, brusc, adevărul oribil o străpunse precum lama unei săbii de lumină.

— Nu! Strigă ea din reflex spre tavanul turboliftului. Maestre C'baoth... nu!

Dar era prea târziu. În setea lui disperată de răzbunare, Jorus C'baoth, Maestru Jedi, trecuse în partea întunecată.

Un val de durere şi repulsie o înăbuşi pe Lorana, la fel de agonizantă precum sarea presărată pe o rană deschisă. Nu mai văzuse niciodată un Jedi decăzând în partea întunecată. Ştia că se poate întâmpla şi că, de fapt, se întâmplase de mai multe ori de-a lungul istoriei. Dar i se părea ceva confortabil de distant, ceva care nu i se putea întâmpla niciodată cuiva cunoscut.

Iar acum s-a întâmplat... Şi în urma valului puternic de durere veni un val mai puternic de vină.

Pentru că ea fusese ucenica Padawan a lui C'baoth, persoana care îşi petrecuse cel mai mult timp în preajma lui. Singura persoană, aşa cum sugerase odată Maestrul Ma'Ning, pe care ar fi putut să o asculte.

Ar fi putut ea oare să prevină aşa ceva? Ar fi trebuit oare să îl înfrunte mai devreme, cu sau fără sprijinul lui Ma'Ning şi al celorlalţi Jedi, atunci când el începuse să adune putere şi autoritate numai pentru el? Evident că încercase să îi vorbească în particular în mai multe ocazii. Dar de fiecare dată el îi respinsese temerile, asigurând-o că totul era în regulă. Ar fi trebuit oare să insiste mai serios? Să îl forţeze – într-un fel – să o asculte?

Dar nu o făcuse. Iar acum era prea târziu.

Sau oare nu?

— Nu trebuie să ucidem pe nimeni, murmură ea concentrându-şi gândul spre Cuirasatul-Unu şi încercând cu disperare să îl transmită sau să îl facă să simtă cumva

acest lucru.

Îşi căută aparatul de intercomunicaţie, dar descoperi că îl pierduse în timpul atacului asupra generatoarelor.

— Nu trebuie să îi ucidem, continuă ea să îşi susţină cauza. Putem să ne întoarcem acasă. Tot ce vor ei este ca noi să ne întoarcem acasă.

Dar nu primi nici un răspuns. C'baoth putea evident să îi simtă protestele, dar în schimb ea nu primi decât indiferenţa lui în faţa angoasei ei şi hotărârea lui de a merge în continuare pe calea pe care şi-o alesese. Era într-adevăr mult prea târziu.

Probabil, îi şopti o voce în interiorul minţii sale, fusese întotdeauna mult prea târziu.

Turboliftul se opri, iar uşile se deschiseră pe etajul nucleului de depozitare. Rămase zăcând în uşă câteva minute, întrebându-se dacă ar fi fost bine să îi lase deocamdată pe prizonieri la locul lor şi să încerce să ajungă pe Cuirasatul-Unu.

Dar nu ar ajunge la timp. Şi chiar dacă ar reuşi să ajungă la timp, nu s-ar alege cu nimic. Putea să simtă deja mintea rigidă a lui C'baoth şi ştia din lunga ei experienţă că şi dacă ar fi stat lângă el în acest moment tot nu ar fi putut spune sau face ceva care să îl oprească. Şi-ar fi continuat atacul până l-ar fi ucis pe Comandant Mitth'raw'nuruodo, apoi ar fi continuat până i-ar fi ucis pe toţi de pe astronavele chiss.

Cu inima îndurerată păşi în nucleul de depozitare şi se îndreptă şchiopătând spre celula în care erau închişi fără şansă membrii echipajului şi familiile lor. Chiar şi un Jedi, gândi ea cu amărăciune, nu mai putea să facă decât prea puţin.

Dar ce îi mai stătea în puteri, avea de gând să facă.

***

Membrii echipajului de pe puntea de comandă se repeziră în câteva secunde, împingându-l brutal pe Doriana într-o parte şi adunându-se în jurul lui Mitth’raw’nuruodo pentru a se lupta să îl elibereze din ghearele forţei nevăzute care îl ucidea. Dar eforturile lor erau la fel de inutile ca şi încercarea zadarnică a lui Doriana.

Privind activitatea frenetică, Doriana se întoarse spre ecranul comunicaţiei şi încercă cu disperare să se gândească la o rezolvare. Dacă atacul chiss reuşise să îl slăbească suficient pe C’baoth... Dar nu se vedea nici o slăbiciune în ochii care aruncau văpăi din mijlocul figurii lui răvăşite. Ar putea Doriana să închidă comunicaţia, ca măcar să îi răpească lui Jedi imaginea victimei? Dar Doriana nu avea idee care era comanda respectivă şi nici nu vorbea vreo limbă pe care să o cunoască altcineva din echipaj. Şi apoi, nu era deloc sigur că dacă ar fi întrerupt comunicaţia ar fi obţinut oricum vreun rezultat.

Dar apoi, privirea îi căzu de pe imaginea lui C’baoth pe pupitrul de comandă al lui Mitth’raw’nuruodo. Pupitrul, cu acel comutator mare şi roşu.

Ar putea să nu însemne mare lucru. Dar era ultimul lucru pe care îl avea la dispoziţie. Trecând de echipajul care îi stătea în faţă, deschise capacul de protecţie şi apăsă comutatorul.

Şi atunci, chiar continuând să lovească fără cruţare în vasele vagaari de război, astrodroizii de vânătoare se întoarseră brusc din atac şi se îndepărtară.

***

Car’das se încruntă, apăsându-şi macrobinoclul mai bine pe ochi. Un procent serios din flota vagaari era încă neatinsă, astronavele care scăpaseră zbătându-se nebuneşte să scape din raza de acţiune a proiectorului

de câmp gravitaţional. Şi totuşi toţi astrodroizi de vânătoare plecau. Să îşi fi consumat deja combustibilul solid pentru motoare?

Îşi ţinu respiraţia. Nu, astrodroizii de vânătoare nu fugeau de vagaari. Se îndreptau spre Zbor în Necunoscut.

Încă se holba neîncrezător când lovi primul val.

Nu atacau pur şi simplu, trăgând proiectile de laser şi torpile energetice, ei loviră la propriu în Cuirasate, izbindu-se cu toată viteza în cocă şi vaporizându-se în explozii strălucitoare de pe urma forţei de impact. Al doilea val făcu acelaşi lucru, acest grup atacând secţiuni diferite ale Cuirasatelor. Prin fum şi resturi veniră al treilea şi al patrulea val, aceste grupuri împroşcând cu tunurile de laser şi torpilele energetice în armamentul distrus şi în generatoarele scuturilor.

Şi cu un cutremurat rece, Car'das înţelese. Primele două valuri ale astrodroizilor de vânătoare nu încercaseră doar să rupă armura groasă a Cuirasatelor. Scopul lor fusese acela de a crea spărturi în cocă în puncte foarte precise.

În punctele unde erau poziţionate în interior uşile ermetice de separare.

Iar acum, cu acele uşi scoase din funcţiune sau distruse suficient cât să nu mai presurizeze interiorul, restul astrodroizilor de vânătoare deschideau Cuirasatele spre spaţiu ca pe nişte cutii de conserve.

***

Mai mulţi nori de resturi explodau din flancurile complexului spaţial Zbor în Necunoscut pe măsură ce astrodroizii de vânătoare îşi deschideau drum prin cocă, aruncând valuri de moarte prin toate zonele Cuirasatelor.

Dar în ciuda efectului pe care îl avea atacul asupra

lui, C'baoth părea nici să nu îl ia în seamă. Figura îi rămase la fel de împietrită ca o nicovală, ochii aruncând văpăi spre puntea de comandă a Şoimului Săltăreţ.

Iar Mitth'raw'nuruodo continua să îşi piardă suflul vital.

***

Doriana îşi strânse pumnii deznădăjduit. Ca urmare se terminase totul. Dacă acest al doilea atac dăduse greş şi nu îl ucisese pe C'baoth, însemna că se ascunsese bine din calea vidului care acum sorbea întreaga viaţă din secţiunile exterioare ale Cuirasatelor. Chiar dacă uşile şi pereţii ar fi fost subţiri în interior, astrodroizii de vânătoare nu aveau cum să cureţe punţile şi compartimentele în timp util.

O formaţiune ciudată îi surprinse privirea când apăru în dreptul hubloului central: doi astrodroizi de vânătoare legaţi pereche purtând un cilindru gros între ei. Dar nu era doar o pereche, văzu acum Doriana, ci zece, îndreptându-se cu toată viteza spre Zbor în Necunoscut.

Îşi aminti că Vicelord Kav îi menţionase acest proiect aparte al lui Mitth'raw'nuruodo şi dispreţul pe care îl arătase neimoidianul faţă de acele tuburi care păreau, în opinia lui, doar nişte rezervoare de carburant inutile. Încruntându-se, le urmări cum se strâng câte două perechi şi se strecoară prin găurile proaspăt formate în coca Cuirasatelor apoi dispar în interior.

Pentru o clipă nu se mai întâmplă nimic. Apoi, brusc, o ceaţă palidă albăstruie explodă prin spărturi, aproape invizibilă în mijlocul norilor de epave.

Şi, trăgând puternic aer în plămâni, Mitth'raw'nuruodo se prăbuşi cu faţa pe pupitru.

— Comandante? Îl strigă Doriana încercând să

treacă de echipajul strâns în jurul lui.

— Sunt... bine, răspunse cu greu celălalt şi cu o mână începu să îşi frece grumazul, iar cu cealaltă să îi împrăştie pe cei din jur.

— Cred că l-ai răpus, îl anunţă Doriana privind spre ecranul comunicaţiei.

C'baoth nu se mai vedea.

— Cred că C'baoth e mort.

— Adevărat, confirmă Mitth'raw'nuruodo cu vocea stinsă. Toţi de acolo... sunt morţi.

O senzaţie ciudată îl învălui pe Doriana.

— Nu poate fi posibil aşa ceva, se împotrivi el. Ai avut doar una sau două bombe în fiecare Cuirasat.

— Una singură era de ajuns, răspunse Mitth'raw'nuruodo cu o tristeţe pe care Doriana nu o mai simţise la el până atunci. Este o armă foarte specială. Un tip teribil de armă. Odată dusă înăuntrul barierei protectoare formată de armura exterioară a unui vas de război, explodează generând o radiaţie ucigătoare. Unda de radiaţie trece prin pereţi, podele şi tavane, distrugând tot ce este viu.

Doriana înghiţi greu.

— Şi le-ai avut pregătite de atac, se auzi el vorbind.

Privirile strălucitoare ale lui Mitth'raw'nuruodo îl pătrunseră adânc.

— Nu erau pregătite pentru Zbor în Necunoscut, îi spuse el cu o expresie care îl făcu pe Doriana să se tragă involuntar înapoi. Erau pregătite pentru a le folosi împotriva celor mai mari vase vagaari de război.

Doriana se strâmbă.

— Înţeleg.

— Nu, nu înţelegi nimic, îl luă la rost Mitth'raw'nuruodo. Pentru că acum va trebui să distrugem ce a mai rămas din vagaari prin abordaj şi luptă corp-la-corp.

Arătă spre hubloul central.

— Ba, mai rău, unele dintre vasele de război şi cele civile au scăpat în spaţiu, unde vor avea timp să se reconstruiască şi probabil că într-o bună zi vor deveni iar o ameninţare pentru această regiune a spaţiului.

— Acum chiar înţeleg, mărturisi Doriana. Îmi pare rău.

Spre surprinderea lui, îşi dădu seama că vorbea serios.

Pentru o clipă Mitth'raw'nuruodo îl privi în tăcere. Apoi, încet, încordarea îi dispăru de pe figură.

— Nici un războinic nu poate avea controlul total pe care şi-l doreşte, spuse el cu vocea mai calmă, dar încă tulburată. Eu însă îmi doresc ca aici să fi reuşit.

Doriana se uită spre Kav. Măcar o dată, neimoidianul avea bunul simţ să îşi ţină gura închisă.

— Şi acum ce o să se întâmple?

— După cum am spus, vom executa abordaj asupra vaselor vagaari de război, îl anunţă Mitth'raw'nuruodo. Odată ce obţinem controlul asupra lor, vom elibera sclavii gerooni din închisorile lor.

Doriana aprobă din cap. Şi iată cum se descurcaseră iţele. Zbor în Necunoscut fusese distrus, iar Jedi – şi în special C'baoth – muriseră cu toţii. Se terminase deci.

Totul, mai puţin un capăt de aţă. Oricare ar fi rezultatul, îl auzi ca un ecou pe Kav prevenindu-l, la sfârşit şi acest Mitthrawdo va trebui să moară.

Iar în haosul generat de asaltul asupra unor vase de război, se pot întâmpla inevitabil multe accidente.

— Mă gândeam dacă îmi poţi acorda permisiunea de a însoţi şi eu forţa de asalt, îi ceru el Comandantului. Aş vrea să îi observ pe soldaţii chiss în acţiune.

Mitth'raw'nuruodo înclină din cap scurt.

— Cum doreşti, Comandant Stratis. Cred că ţi se va părea foarte instructiv.

— Adevărat, fu Doriana de acord. Sunt convins că aşa va fi.

***

Vibraţiile de pe Cuirasatele de deasupra, transmise slab prin intermediul pilonilor de legătură, se disipară în cele din urmă.

— S-a terminat? întrebă timid Jorad Pressor.

Prudentă, Lorana lăsă mâna jos de pe peretele de care se ţinuse. Torentul brutal al morţii de deasupra se sfârşise şi el, lăsând un gol în urma lui.

Doar gol.

— Da, răspunse ea încercând din răsputeri să îi zâmbească încurajator băiatului.

— Deci acum putem să ne întoarcem sus?

Lorana îşi ridică privirile spre tatăl lui Jorad, iar gura lui parcă înţepenită îi spuse totul. Copiii puteau să nu înţeleagă, dar adulţii da.

— Deocamdată nu, îi răspunse ea lui Jorad. Probabil că au mult de curăţat. Noi doar le-am sta în drum.

— Şi ar trebui să ne ţinem respiraţia, murmură cineva din spatele grupului.

Altcineva îi făcu semn să tacă.

— Oricum, nu avem nici un motiv să ne mai pierdem vremea pe aici, vorbi unul dintre cei mai în vârstă pe un ton cât putea de normal. Ar trebui să ne întoarcem în şcoala Jedi unde măcar am sta un pic mai confortabil.

— Şi unde am fi închişi cum se cuvine? adăugă Uliar cu amărăciune.

— Nu, fireşte că nu, îl contrazise Lorana încercând să se gândească mai ordonat. Există destul material de construcţie de rezervă aşezat în depozite. Am să tai o bucată de grindă şi am să proptesc uşa cu ea ca să stea deschisă. Haideţi, toată lumea înapoi.

Mulţimea se întoarse şi se îngrămădi pe drumul pe care veniseră, câţiva copii murmurând nerăbdători către părinţii lor, iar părinţii încercând la rândul lor să îi calmeze. Lorana porni şi ea după ei, dar se opri când Uliar o apucă de braţ.

— Care este până la urmă distrugerea adevărată? întrebă el în şoaptă.

Ea oftă.

— Nu mai simt nici urmă de viaţă acolo sus. Nici măcar una.

— Ai putea să greşeşti?

— Aş putea, admise ea. Dar în acest caz nu cred.

El tăcu pentru o clipă.

— Trebuie să ne asigurăm, spuse el apoi. Ar putea să mai existe supravieţuitori prea slăbiţi ca să îi poţi simţi.

— Ştiu, răspunse ea. Dar deocamdată nu putem urca acolo. Mai ales că dacă nu mai putem chema cabinele turbolifturilor înseamnă că pilonii s-au deschis undeva spre vid. Va trebui să aşteptăm până când droizii reuşesc să acopere spărturile.

Uliar şuieră încet printre dinţi.

— Ar putea dura ore întregi.

— Nu putem să îi ajutăm cu nimic, hotărî Lorana. Va trebui să aşteptăm.

23.

Lupta se încheiase de mai bine de trei ore, iar Car'das începuse deja să se plictisească în momentul în care a auzit bătăile ritmice răsunând în perete.

Se răsuci un pic şi bătu acelaşi ritm cu marginea dură a macrobinoclului. Apoi, întorcându-se să privească stelele, îşi frecă muşchii amorţiţi şi aşteptă.

Se produse dintr-o dată o busculadă. În spatele lui, chepengul celulei se deschise larg şi simţi presiunea bruscă a vidului golindu-i plămânii şi trăgându-i pielea de pe oase odată cu aerul din bulă care explodă în afară, extrăgându-l şi aruncându-l pe coridor. Zări câteva siluete în costume presurizate adunându-se în jurul lui şi învăluindu-l într-o pânză lipicioasă. Înainte să se poată opune, mai mult decât să zgârie cu unghiile şi să o dea la o parte de pe faţă, auzi un şuierat ascuţit în dreptul urechilor, apoi pânza se umflă în toate direcţiile.

Şi câteva clipe mai târziu se trezi plutind în interiorul unei mingi de salvare.

— Ohoo, murmură el dureros când urechile începură să îi pocnească odată ce presiunea aerului revenea în limitele normale.

— Eşti în regulă? îl întrebă o voce cunoscută printr-un sistem de intercomunicaţie legat la tubul de oxigen al mingii de salvare.

— Da, Comandante, mulţumesc, îl asigură el pe celălalt. Să înţeleg deci că totul a decurs conform planului?

— Da, îi confirmă Thrawn cu o oarecare tristeţe în voce. În cea mai mare parte.

Unul dintre ceilalţi salvatori se apropie de mingea de pânză şi cu surprindere Car'das îl recunoscu pe umanul care se prezentase la bordul vasului Răzbunarea întunecată drept Comandant Stratis.

— Car'das?! exclamă uimit Stratis cu ochii pironiţi prin pânza de plastic. Ce faci aici?

— I-a atras pe vagaari în capcana mea, fireşte, îi explică Thrawn de parcă era un lucru cât se poate de evident. Sau ai uitat că gruparea Chiss nu se angajează în atacuri preventive?

— A, înţeleg, se lămuri Stratis, dar nu îşi luă privirile de la Car'das. Deci acuzaţiile acelea de spionaj pe care

le-ai aruncat la adresa lui în timpul întâlnirii noastre de pe Răzbunarea întunecată au fost doar un nor de fum? Ceva care să îţi acopere acţiunile în caz că lucrurile nu ar fi ieşit cum trebuie?

— A fost un gest de protecţie, într-adevăr, dar nu pentru mine, răspunse Thrawn.

Înainte să explice mai departe, făcu un gest şi ceilalţi membri ai grupului ridicară mingea de salvare şi se apucară să o transporte pe coridor.

— A trebuit să recurg la o măsură pentru a o proteja pe Amiral Ar'alani, ofiţerul superior aflat la comanda navetei de transport care a sosit acum o oră pentru a-i returna în lumea lor pe geroonii eliberaţi de noi.

— Şi care nu şi-a putut permite să se implice nici măcar neoficial în aşa ceva, completă Stratis aprobând din cap. Dar care s-a făcut că nu vede atunci când a trebuit, lăsându-vă pe tine şi pe Car'das să luaţi toată vina asupra voastră în cazul în care aţi fi greşit ceva.

— Să nu ne mai amintim de vină, interveni Car'das. Ce s-a întâmplat cu Zbor în Necunoscut? Am văzut astrodroizii de vânătoare pornind spre complex mai devreme.

Thrawn şi Stratis schimbară priviri între ei.

— Am fost forţaţi să mergem mai departe decât am sperat, îi răspunse Thrawn.

Car'das simţi cum îi îngheaţă inima în piept.

— Cât de departe?

— Sunt morţi, răspunse Thrawn încet. Au murit cu toţii.

Se lăsă o tăcere lungă. Car'das îşi feri privirile, dar zări cadavre aparţinând rasei vagaari pe coridoarele prin care îl cărau militarii chiss. Thrawn abandonase atacul direct asupra criminalilor recunoscuţi şi negustorilor de sclavi pentru a distruge mii de oameni inocenţi?

— Nu am avut nici o altă soluţie, se auzi Stratis

rupând tăcerea. C'baoth îşi folosea puterea Jedi pentru a încerca să îl stranguleze pe Comandant. Nu mai exista nici un alt mod de a-l opri.

— Le-aţi dat măcar şansa să plece înapoi spre casă? se răsti Car'das.

— Da, răspunse Thrawn.

— Mai mult decât o singură şansă, adăugă Stratis. Mai mult decât le-aş fi oferit eu, de fapt. Şi dacă are vreo importanţă, să ştii că eu am fost cel care a apăsat butonul în final.

Car'das se strâmbă. Într-un fel chiar conta. În altul, nu prea conta.

— V-aţi asigurat că nu există supravieţuitori?

— Cuirasatele au fost doborâte folosind bombe cu radiaţii, îi spuse Stratis. Încă nu am trimis pe nimeni acolo să verifice, dar dacă armamentul Comandantului este atât de capabil pe cât m-a informat, nu există nici o şansă să fi scăpat cineva întreg din deflagraţie.

— Deci aţi obţinut ce aţi vrut, până la urmă, îi spuse Car'das dintr-o dată obosit. Trebuie să te bucuri nevoie mare.

Stratis îşi feri privirea.

— Sunt mulţumit, recunoscu el, dar nu aş spune că mă bucur.

***

— Ei bine? se interesă Kav în timp ce Doriana îşi scotea costumul presurizat în intimitatea uneia dintre cabinele de pregătire de pe Şoimul Săltăreţ. Nu aud nici un bocet de disperare pentru căpitanul pierdut.

— Pentru că deocamdată căpitanul nu este pierdut, îi răspunse Doriana. Nu am avut deloc ocazia.

— Nu ai avut ocazia? întrebă Kav cu subînţeles. Sau nu ţi-ai creat ocazia?

— Nu am avut ocazia, repetă Doriana cu răceală.

Nu se simţea deloc dispus pentru o astfel de discuţie.

— Dacă ai chef să asasinezi un comandant militar în faţa oamenilor lui, nu ai decât să o faci singur.

Continuă să se dezbrace în tăcere.

— Şi totuşi el trebuie să moară, insistă Kav în timp ce Doriana îşi îmbrăca uniforma. Ştie mult prea multe despre implicarea noastră în tot ce s-a întâmplat aici.

— Mitth'raw'nuruodo nu este un extraterestru oarecare, îi aminti Doriana. Plus că tot trebuie să găsim o ocazie potrivită.

— Sau să ne creăm o ocazie.

Apropiindu-se de el, Kav îi strecură ceva în mână.

— Uite aici.

Surprins, Doriana se uită spre obiectul din mâna lui. O singură privire îi fu de ajuns.

— De unde l-ai luat? şuieră el nervos şi strânse rapid în palmă blasterul mititel.

— L-am avut mereu la mine, îi răspunse Kav. Raza este mică şi produce o rană greu de văzut, dar foarte intensă. Îl va ucide rapid şi silenţios.

Şi îl va condamna pe Doriana în doi timpi şi trei mişcări dacă avea să fie prins cu el. Simţind cum i se prelinge transpiraţia sub gulerul uniformei, ascunse arma într-un buzunar.

— Lasă-mă pe mine să aleg momentul, îl avertiză el pe celălalt. Nu vreau să te văd cum te învârţi pe lângă mine ca un corb înfometat.

— Nu îţi face griji, mârâi Kav. Unde este Comandantul acum?

— A plecat cu naveta de transport să vorbească cu Amiralul, îi răspunse Doriana încheindu-şi tunica şi apucându-se să îşi încalţe cizmele. Car'das s-a dus împreună cu el.

Iată o altă problemă, îşi aminti el cu seriozitate. Întocmai ca şi Mitth'raw'nuruodo, Car'das aflase mult prea mult despre lucrurile care se întâmplaseră în acel loc. Dar faţă de chiss, el urma să călătorească destul de curând înapoi în Republică. După ce va rezolva situaţia cu Mitth'raw'nuruodo, Doriana trebuia să se asigure că nici Car'das nu va mai apuca să îşi spună povestea cui nu trebuie.

***

Geroonii salvaţi fuseseră strânşi în cala de marfă, singurul spaţiu de pe naveta de transport suficient de încăpător pentru toţi. Cei mai mulţi şedeau cu picioarele încrucişate în grupuri mici, discutând în linişte între ei, cei care ajunseseră ultimii împărţindu-şi batoanele de hrană şi băuturile fierbinţi pe care le puseseră la dispoziţie pentru ei războinicii Amiralului Ar'alani. Toţi păreau un pic ameţiţi, ca şi cum nu le-ar fi venit să creadă că fuseseră eliberaţi din mâinile tâlharilor vagaari.

Stând lângă una dintre uşile de acces spre cală, ferindu-se din calea geroonilor, dar şi din drumul echipajului chiss care se ocupa de ei, Car'das privi imaginea în ansamblu, cu inima şi mintea obosite dincolo de orice imaginaţie şi experienţă. Se tot întrebase de o mie de ori în ultima zi ce căuta el în mijlocul acestei tărăşenii, gândindu-se cum reuşise oare să îl convingă Thrawn să joace rolul momelii pentru vagaari.

Dar funcţionase. Totul funcţionase. Geroonii fuseseră eliberaţi, nu doar aceşti sclavi în mod special, dar probabil şi întreaga lor lume. Amiral Ar'alani afirmase deja că atunci când naveta de transport îi va duce pe foştii sclavi înapoi la casele lor va lua cu ea şi o forţă de asalt formată din vase de război chiss pentru protecţie.

Orice vagaari pe care l-ar mai fi găsit prin zonă şi-ar fi încheiat foarte repede vizita.

Cât despre Zbor în Necunoscut...

Car’das îşi închise ochii. Cincizeci de mii de oameni ucişi, întreaga populaţie adunată pe cele şase Cuirasate. Fusese oare acel măcel absolut necesar? Stratis a spus că da, iar Thrawn nu l-a contrazis. Dar oare existase o singură rezolvare?

Car’das probabil că nu va afla niciodată adevărul. Cu mintea în altă parte, se întrebă ce va zice Maris când va afla ce reuşise nobilul ei erou.

— Chiar şi acum, tot nu le vine să creadă, murmură o voce lângă el.

Car’das deschise ochii. Thrass stătea lângă el, afişând o expresie ciudată şi privind de-a lungul calei aglomerate.

— Sindic Thrass, îl salută Car’das. Nu am ştiut că ai urcat la bord.

— Amiral Ar’ alani mi-a sugerat că ar fi bine să merg şi eu, răspunse Thrass cu ochii pe gerooni. Părea să creadă că ea împreună cu mine şi fratele meu am putea rezolva acum problema bunurilor vagaari depozitate pe Crustai şi să vă permitem ţie şi tovarăşilor tăi să vă vedeţi de drum.

Îşi întoarse privirea spre Car’das.

— Acum că tu şi eu ne-am îndeplinit scopurile.

Car’das îi susţinu privirea fără să clipească.

— Nu am nici o problemă în a participa la planul fratelui tău, îi spuse el serios. Şi nici tu nu ar trebui să ai.

— Am fost manipulat şi controlat, sublinie Thrass cu văpăi de ură în ochi.

— Pentru propria ta protecţie, îl contră Car’das. Dacă Thrawn şi Ar’alani te-ar fi inclus în planul lor, viitorul tău ar fi fost periclitat la fel de mult ca şi al lor.

— Aşa cum încă le este, îi spuse Thrass înnegurat.

Cele Nouă Familii Conducătoare nu vor accepta un astfel de atac ilegal şi imoral.

— În primul rând, îi spuse Car'das ridicând un deget, sistemul face parte din regiunea de patrulare a Flotei Expansioniste Chiss. Ceea ce face din această lume un teritoriu Chiss. În al doilea rând, vagaari au venit în forţă cu intenţia vădită de a face rău, ceea ce transformă acţiunile Comandantului Thrawn în autoapărare, din câte pot eu să îmi dau seama.

— Ei au venit aici doar pentru că tu i-ai ademenit.

— Eu nu mă supun legilor voastre, îi aminti Car'das. Şi apoi, aşa cum va dovedi de altfel Amiralul Ar'alani, fratele tău m-a etichetat în mod public drept un posibil spion. Dacă am devenit suficient de disperat încât să fug la vagaari şi să le cer sprijinul în eliberarea tovarăşilor mei, cu greu poţi să dai vina pe el.

Buza lui Thrass tresări involuntar.

— Nu, Thrawn a fost întotdeauna foarte priceput să îşi ascundă cărţile atunci când a vrut.

— Ceea ce mie mi se pare că rezolvă aspectele juridice, concluzionă Car'das. Cât despre obiecţia ta...

Făcu un semn către gerooni.

— Te provoc să te uiţi la toţi oamenii aceştia şi să îmi spui cum poţi să afirmi că eliberarea lor de sub tiranie este un act imoral.

— Moralitatea unei acţiuni nu este determinată de rezultate, spuse dur Thrass, dar apoi figura i se mai domoli. Şi totuşi, în acest caz, cu greu te pot contrazice.

— Eu am văzut modul în care vagaari îi trata pe sclavi, spuse Car'das tremurând la amintirea scenei cu acei gerooni pe care Miskara i-a ucis cu sânge rece. După părerea mea, universul va fi mai bun odată ce va scăpa de ei.

— Tind să fiu şi eu de acord, aprobă Thrass. Dar Aristocra Chaf'orm'bintrano ar putea să nu vadă lucrurile

la fel de limpezi.

Car'das se încruntă.

— Ce treabă are el cu ce s-a întâmplat aici?

— El împreună cu vase aparţinând celei de-a Cincea Familii Conducătoare au pornit pe drum încoace, îl anunţă Thrass rece. Am schimbat câteva cuvinte cu el chiar înainte să plec de pe Crustai. Bănuiesc că vrea să îl aresteze pe Thrawn.

Car'das simţi un nod în gât.

— Thrawn a aflat despre intenţia lui?

— Nu.

— Trebuie să îi spunem, şi încă repede, insistă Car'das feroce. Ştii unde să îl găsim acum?

— Cred că el şi Amiral Ar'alani au traversat dincolo pentru a inspecta Zbor în Necunoscut.

— Atunci să mergem şi noi acolo, îl stârni Car'das. Haide, naveta cu care am venit eu a rămas andocată încă undeva la babord.

***

Cu un scârţâit ca de îmbinări metalice sărite din rosturi, uşa turboliftului se deschise greoi.

— Se pare că ne-a venit aerul la loc, comentă Uliar şi inspectă cabina.

Tavanul era în cea mai mare parte intact, dar una dintre suduri se deschisese, iar la marginea ei se putea vedea decolorarea crudă şi multicoloră produsă de o scurgere masivă de radiaţie. Să fi explodat vreunul sau chiar mai multe reactoare? Cu neputinţă. Chiar şi aici în nucleul de depozitare ar fi trebuit să se resimtă o astfel de deflagraţie catastrofică.

— Puţul turboliftului pare să fie însă distrus rău, mormăi Keely păşind lângă Uliar. Iar Cuirasatele cred că sunt şi mai rău. O să ne ia ceva timp.

— Atunci hai să nu îl mai pierdem vorbind atâta,

comentă Uliar şi dădu să intre în cabina turboliftului.

— Nu, îl opri Jinzler apucându-l de braţ.

Şi ea se uitase în cabină, cu o expresie de concentrare pe figură.

— Voi merge singură.

— Singur nu este niciodată o idee bună într-o astfel de situaţie, o avertiză Keely.

— Singur pentru un Jedi este uneori singura opţiune, le spuse ea pierzându-şi un pic concentrarea. Nu vă faceţi griji. De îndată ce am să găsesc un spaţiu sigur, mă voi întoarce să vă aduc şi pe voi.

— Eşti sigură că nu vrei măcar un pic de companie? întrebă Uliar privind-o cu atenţie.

El nu prea avea de gând să urce acolo sus, mai ales după toate distrugerile şi cadavrele şi celelalte. Dar nici nu îi convenea să o scape pe Jedi din ochi.

— Foarte sigură, îi răspunse Jinzler. Mergeţi înapoi şi aşteptaţi să vin după voi.

— Fie cum spui tu, acceptă Keely şi îl trase pe Uliar de mânecă. Hai să mergem înapoi, Chas.

— Bine, acceptă până la urmă Uliar şi se trase un pas înapoi pentru a-i permite fetei să intre în cabină. Dar întoarce-te repede.

— Am să încerc, îl asigură zâmbind Jinzler.

Încă mai zâmbea când uşa cabinei se închise, despărţindu-i.

***

Îi găsiră pe Thrawn şi pe Ar'alani pe puntea vasului de comandă, stând în mijlocul unei mulţimi de tehnicieni chiss care verificau pupitrele de control încă active. Văzură şi multe cadavre, zăcând împrăştiate răzleţ pe toată puntea. Pentru prima oară, Car'das de abia dacă le remarcă.

— Hei, uite-l pe fratele meu, exclamă Thrawn văzându-i pe Thrass şi pe Car’das făcându-şi loc printre echipamentele distruse. Îi s-a acordat asistenţă geroonilor?

— Lasă-i încolo pe gerooni, interveni Car’das înainte ca Thrass să poată răspunde. Aristocra Chaf’orm’bintrano a pornit pe drum încoace cu o flotă de astronave aparţinând celei de-a Cincea Familii Conducătoare.

— Cu autoritatea cui zboară? ceru lămuriri Ar’alani.

— Sub propria autoritate a lui Aristocra, presupun, spuse Thrawn mijindu-şi ochii gânditor. Cât de curând vor ajunge?

— Pot ajunge din clipă în clipă, îi avertiză Thrass. Bănuiesc că vine să îţi aducă acuzaţii oficiale.

— În cazul acesta nu văd de ce ar avea nevoie de o flotă întreagă de vase, comentă Thrawn. Nu, cred că Aristocra are ceva mult mai profitabil în minte.

— Zbor în Necunoscut? întrebă Car’das.

— De fapt, mă aştept să spere să poată lua în posesiune rămăşiţele flotei vagaari, spuse Thrawn. Dar cred că ai dreptate. Odată ce va da cu ochii de Zbor în Necunoscut prioritatea i se va schimba radical.

— Dar nu poate face aşa ceva, protestă Thrass apoi se uită spre Ar’alani. Poate?

— Legal nu, răspunse Ar’alani cu vocea gâtuită. Dar practic, mai ales dacă aduce suficiente vase de luptă, nu vom avea cum să îl oprim.

— Consiliul Familiilor... începu Thrass.

— ... vor obiecta cu siguranţă, interveni Ar’alani. Dar procedura va fi lungă şi complicată.

— Iar între timp A Cincea Familie Conducătoare va extrage toate secretele din noul ei premiu, completă Thrawn.

Thrass şuieră, un sunet surprinzător de reptilian.

— Nu putem permite aşa ceva, spuse el. Dacă Zbor în Necunoscut ajunge pe mâna unei singure Familii s-ar putea distruge echilibrul de putere pentru multe decenii de acum încolo.

Car'das aprobă din cap, un nod dur formându-i-se în stomac. Gândul că vor pune mâna pe tehnologia droizilor fusese suficient să îi atragă pe vagaari spre distrugere. Cât de mare avea să fie avantajul pe care droizii plus restul tehnologiei de la bordul complexului spaţial Zbor în Necunoscut îl oferea lui Chaf'orm'bintrano şi Familiei lui?

— Va trebui să îl întârziem, propuse Ar'alani, dar fără prea multă convingere. Va trebui să îi reţinem oamenii să urce pe aceste vase până când ajunge aici Flota de Apărare pe care am chemat-o.

— Nu o să ajungă la timp, comentă Thrawn. Trebuie să ducem imediat Zbor în Necunoscut într-o bază militară şi să îl declarăm proprietatea Flotei de Apărare.

— Cât de lung să fie drumul de care vorbeşti? întrebă Car'das îngrijorat. Complexul a fost destul de avariat.

— O să îi forţeze sistemele la maxim, recunoscu Thrawn. Dar trebuie să încercăm. Ar fi mai bine să distrugem complexul Zbor în Necunoscut decât să îl lăsăm pe mâna unei singure Familii.

Car'das zări mişcare cu coada ochiului. Se întoarse spre hubloul central al punţii de comandă.

Exact în momentul în care ultima dintre cele şase astronave chiss uriaşe ieşea din hiperspaţiu.

— Prea târziu, îi anunţă el. A ajuns.

Ar' alani mormăi un cuvânt pe care Car'das nu îl învăţase în lecţiile lui.

— Va trebui să ne descurcăm cu tehnicienii pe care îi avem deja la bord, spuse ea. Repede, înainte să...

Se opri când auzi un semnal în aparatul de

intercomunicaţie al lui Thrawn. Thrawn privi spre flota din spaţiu, apoi scoase aparatul fără nici o tragere de inimă.

— Comandant Mitth'raw'nuruodo.

— Comandante, Aristocra Chaf'orm'bintrano din A Cincea Familie Conducătoare cheamă Şoimul Săltăreţ, îl anunţă o voce milităroasă. Îţi solicită imediat prezenţa la bordul lui Chaf Sublimul.

Privirile lui Thrawn fugiră spre Ar'alani.

— Nu îi prelua apelul, ordonă el în intercomunicaţie.

— Nu a fost o cerere, Comandante, îl avertiză vocea.

— Nu îl prelua, repetă Thrawn şi îşi închise aparatul.

— Thrawn, nu poţi refuza pur şi simplu un ordin direct venit de la un Aristocra, obiectă Thrass.

— Eu nu am primit încă nici un ordin direct de la Aristocra, comentă sec Thrawn. Car'das, arată-mi timona.

— Am înţeles, îi răspunse Car'das şi îl direcţionă spre un pupitru din apropiere.

Şi atunci sună şi aparatul de intercomunicaţie al Amiralului Ar'alani.

Toţi ochii se întoarseră spre ea.

— Inteligent, comentă ea simplu şi deschise legătura. Amiral Ar'alani.

— Aici Aristocra Chaf'orm'bintrano, tună o voce. Nu reuşesc să iau legătura cu Comandant Mitth'raw'nuruodo şi suspectez că refuză să comunice cu mine. Ca Aristocra din A Cincea Familie Conducătoare, îţi ordon să îl găseşti şi să îl reţii în vederea unei audieri asupra recentelor sale activităţi militare.

Ar'alani ezită, iar Car'das îşi ţinu respiraţia. Apoi, cu o ezitare evidentă, aprobă.

— Am înţeles, Aristocra. Am auzit şi mă supun.

Întrerupse legătura.

— Îmi pare rău, Comandante, îi spuse ea lui Thrawn.

Nu am altceva ce face decât să te pun sub arest.

— O să distrugă Chiss, comentă Thrawn încet. Flota de Apărare, şi numai Flota de Apărare, poate prelua acest vas în posesiune fără pericole.

— Înţeleg şi voi face tot ce îmi stă în puteri să îl întârzii pe Aristocra, spuse Ar’alani. Dar între timp, te afli în stare de arest. Ordonă-le oamenilor tăi să se adune în hangar şi să se întoarcă la astronavele noastre.

Timp de câteva momente bune Thrawn rămase nemişcat. Apoi, încet, înclină capul şi îşi activă aparatul de intercomunicaţie.

— Aici Comandant Mitth’raw’nuruodo, vorbi el. Toţi războinicii chiss aflaţi la bordul Zborului în Necunoscut să se întoarcă în hangarul de andocare.

— Mulţumesc, spuse Ar’alani şi îi indică uşile ermetice. Acum, te rog? Şi tu, Car’das.

Car’das inspiră adânc.

— Eu nu mă aflu sub comanda Chiss, Amiral, afirmă el. Aş vrea să mai rămân o vreme la bord.

Ar’alani îşi miji ochii.

— Ce pui la cale? Fireşte că nu poţi pilota singur vasul acesta.

— Eu nu mă aflu sub comanda Chiss, repetă Car’das. Iar ordinul lui Aristocra nu mă menţiona şi pe mine.

Ar’alani se uită spre Thrawn, apoi spre flota Familiei a Cincea, şi în cele din urmă spre Car’das.

— Ai permisiunea să mai rămâi, acceptă ea şi porni spre ieşire.

— Voi rămâne şi eu, spuse Thrass.

Ar’alani încremeni.

— Pardon?!

— Nici eu nu mă aflu sub comandă militară Chiss, explică Thrass, iar Aristocra Chaf’orm’bintrano nu m-a menţionat nici pe mine.

Ar'alani se uită dur spre Thrawn.

— O să ne distrugă pe amândoi, să ştii, îl avertiză ea.

— Rolul unui războinic este să protejeze poporul Chiss, îi aminti Thrawn. Propria supravieţuire a războinicului are doar o importanţă secundară.

Timp de câteva bătăi de inimă cei doi îşi încrucişară privirile. Apoi, cu un oftat şuierat, Ar'alani se întoarse spre Thrass.

— Pe Sfavri este cea mai apropiată bază militară a Flotei de Apărare, îi spuse ea. Cunoşti coordonatele?

Thrass aprobă din cap.

— Da.

— Atunci vă lăsăm, îi spuse ea aprobator. Fie ca norocul războinicilor să zâmbească eforturilor voastre.

Porni spre ieşire. Thrawn îl privi lung, parcă pentru ultima oară, pe fratele său, apoi o urmă.

Şi un minut mai târziu, Car'das şi Thrass rămaseră singuri.

— Chiar crezi că putem să ducem hardughia tot drumul până la baza militară? întrebă Car'das.

— Nu ai prins esenţa, prietene Car'das, îl corectă Thrass sinistru. Nu l-ai ascultat pe fratele meu? Mai bine să distrugem complexul spaţial Zbor în Necunoscut decât să îl lăsăm să cadă pe mâinile unei singure familii.

Car'das simţi brusc cum se îneacă.

— Ia stai aşa, protestă el. Eu aveam de gând să încui Zbor în Necunoscut astfel încât oamenii lui Aristocra să nu poată urca la bord decât dacă mai dau nişte găuri. Nu m-am oferit voluntar pentru o misiune sinucigaşă.

— Curaj, Car'das, îl asigură Thrass. Nici eu. Dar presupun că putem potrivi complexul pe o rută care să întâlnească soarele local, iar noi să scăpăm la bordul navetei cu care am venit.

Car'das se gândi îndelung. Putea fi posibil, decise el, cu condiţia ca măcar unul dintre motoarele Cuirasatelor să mai fie funcţional, iar cablajul de control care îl comanda să fie intact.

— Cred că da.

— Atunci, hai la treabă, îl îndemnă Thrass. Poporul tău a construit vasul. Spune-mi ce trebuie să fac.

***

Puţul turboliftului era rezonabil de curat, astfel încât cabina ajunse pe Cuirasatul-Patru doar cu câteva icneli şi frecări. Nici Cuirasatul însuşi nu părea să fie distrus prea mult.

Cu excepţia, fireşte, a cadavrelor.

Droizii medicali începuseră deja să le care de acolo, probabil că le adunau pe toate într-o clinică medicală acolo unde, conform instrucţiunilor de acum expirate, trebuiau să aştepte fiinţele specializate să le dea alte ordine.

Dar în centrul medical nu mai era nimeni să ia în primire cadavrele. Lorana îşi extinse Forţa şi făcu apel prin sistemul de intercomunicaţie de pe vas, sperând din tot sufletul să fi scăpat cineva în mod miraculos cataclismului care doborâse Zbor în Necunoscut.

Dar nimeni nu îi răspunse la apel. Cuirasatul-Patru părea să fie mort în întregime.

Nu descoperi nici apărători, dar nici atacatori, ceea ce ei i se păru în acelaşi timp şi curios şi înspăimântător. Cu siguranţă că gruparea Chiss nu depusese atâta efort să distrugă Zbor în Necunoscut doar ca să îl abandoneze pur şi simplu.

Dar atunci ei unde erau?

Mai aşteaptă puţin timp pe Cuirasatul-Patru înainte să pornească mai departe.

Turboliftul spre Cuirasatul-Trei era inoperabil, ceea ce însemna că fie cabinele suferiseră vreo avarie, fie pilonul însuşi fusese distrus mai mult, aşa că se îndreptă spre Cuirasatul-Cinci. Aici găsi aceleaşi resturi metalice şi umane şi obţinu acelaşi răspuns negativ la încercarea de a stabili un contact prin intercomunicaţie. Cuirasatul-Şase, următoarea oprire în turul său greţos, se prezenta în mare cam la fel.

Cu toate acestea, toate cele trei vase păreau să îşi fi reglat din nou presiunea, iar lumina, căldura şi gravitaţia erau şi ele în limite normale. Droizii de reparaţii se achitaseră foarte bine de sarcinile lor în ultimele ore. În cazul în care chiss abandonaseră cu adevărat Zbor în Necunoscut, atunci ea împreună cu ceilalţi ar putea să îl refacă măcar parţial operaţional.

Se afla în cabina turboliftului, în drum spre Cuirasatul-Unu, când simţurile sale surprinseră o şoaptă firavă de viaţă.

Îşi presă capul de peretele cabinei, extinzându-şi Forţa cât de mult îi permiteau rănile şi oroarea care o izbea de pretutindeni, într-adevăr se aflau fiinţe vii acolo sus. Fiinţe extraterestre, şi nu prea multe. Dar măcar era cineva.

Iar ea şi turboliftul mergeau drept spre acele fiinţe.

Îndepărtându-se de peretele cabinei, îşi apucă zdravăn mânerul sabiei de lumină. Fie folosindu-se de un plan, fie printr-un simplu noroc, Comandantul Mitth'raw'nuruodo îşi împlinise ameninţarea de a distruge Zbor în Necunoscut. Şi îl distrusese, mai mult, fiind încă sub comanda lui Jorus C'baoth şi a celorlalţi Jedi.

Venise vremea să vadă cât de bine se descurcau chiss într-o confruntare corp-la-corp.

Cabina turboliftului se opri din scurt la capătul pilonului spre Cuirasatul-Unu, blocat pesemne de mai

multe grinzi de sprijin care se desprinseseră în timpul luptei. Folosind Forţa pentru a-şi mări concentrarea, deschise uşa cabinei şi se căţără pe resturile contorsionate de metal până la uşa de acces.

Pilonii turbolifturilor făceau legătura doar cu baza fiecărui Cuirasat, acolo unde se aflau Platformele 1 şi 2. Puntea se afla undeva la al patrulea nivel, dar ţinând cont de circumstanţele actuale, nu părea o idee prea bună să aibă încredere în sistemul intern de turbolifturi al Cuirasatului. Croindu-şi drum până la cea mai apropiată scară, începu să urce.

***

Uşa se deschise înaintea lui şi cu un îndemn nu prea blând între omoplaţi cei doi chiss echipaţi în uniforme galbene îi făcură semn lui Doriana să înainteze.

Ajunse pe o punte de comandă similară cu cea de la bordul Şoimului Săltăreţ, doar că era mult mai largă şi populată cu un echipaj chiss îmbrăcat cu aceeaşi uniformă galbenă ca şi cele două escorte care îl aduseseră până în acel loc. Galbenul acela scotea şi mai mult în evidenţă uniforma neagră a lui Mitth’raw’nuruodo, mai ales stând aşa în centrul sălii înaintea unui chiss acoperit cu o robă colorată în gri şi galben. În spatele lui Mitth’raw’nuruodo, o femeie chiss îmbrăcată din cap până în picioare în alb stătea în poziţie de drepţi.

Personajul chiss acoperit cu robă îl măsură din priviri pe Doriana, pe care gardienii îl împinseră din nou înainte. Se stropşi în limba Chiss.

— Deci el ţi-e colaboratorul, traduse Mitth’raw’nuruodo.

— Nici pe departe, se împotrivi Doriana cu o încărcătură în voce în care încercă să adune cât mai

multă demnitate şi dispreţ care să iasă în evidenţă în caz că personajul chiss îmbrăcat în robă ar fi fost atent şi la sublinierile vocale.

Nu avea idee despre ce se întâmpla aici în detaliu, dar era evident că devenise martorul unei oarecare lupte pentru putere.

Iar Kinman Doriana, asistent al Cancelarului Suprem Palpatine, era foarte familiarizat cu luptele pentru putere.

— Sunt ambasador al unui vast ansamblu de sisteme stelare denumit Republica Galactică, îşi intonă el una dintre replicile protocolare. Am venit aici într-o misiune de bună-credinţă şi explorare.

Îl studie cu atenţie pe liderul acoperit cu robă în timp ce Mitth'raw'nuruodo traduse. Dar celălalt se mulţumi doar să zâmbească cinic şi vorbi din nou.

— Ai venit să aduci haos şi război în această regiune a spaţiului.

Mitth'raw'nuruodo continuă să traducă.

— Ai adus armament extraterestru pe care intenţionai să îl foloseşti împotriva Dominaţiei Chiss.

Personajul chiss se îndreptă de spate auzindu-l pe Mitth'raw'nuruodo traducând.

— Dar ai dat greş. Acel armament se află acum în proprietatea celei de-a Cincea Familii Conducătoare. Eu, Aristocra Chaf'orm'bintrano, prin acest act intru în posesiune.

Doriana se aprobă mental. Deci pentru Zbor în Necunoscut şi tehnologia de pe el se muşcau ei unul pe altul. Şi cunoştea suficient de mult despre conflictele fratricide ca să îşi dea seama că dacă un grup Chiss intra singur în posesiune urma să creeze un teribil conflict cu celelalte grupuri, ceea ce ar fi condus inevitabil la război civil.

Ceea ce, bineînţeles, ar fi fost exact situaţia pe care

şi-ar fi dorit-o Darth Sidious în această zonă. O dominaţie Chiss încurcată în propriile sale probleme interne nu ar fi putut să ameninţe planurile Lordului Sith pentru Republică şi pentru Noua Ordine pe care acesta plănuia să o creeze. Aflat aici în mijlocul oamenilor lui Aristocra Chaf'orm'bintrano, tot ce avea Doriana de făcut era să confirme solicitarea celei de-a Cincea Familii Conducătoare şi i-ar fi pus pe Chiss pe drumul lung şi amar al războiului civil.

Dar deschizând gura să vorbească, se uită la Mitth'raw'nuruodo.

Comandantul îl privea şi el, fără nici o expresie pe figură, cu ochii săi strălucitori pironindu-l fără să clipească.

Doriana ajunsese deja la concluzia evidentă că Mitth'raw'nuruodo trebuia să fie ucis. Dar dacă moartea lui ar fi survenit de la înălţimea controversei asupra proprietarului de drept al complexului spaţial Zbor în Necunoscut...

— Îmi pare rău, Aristocra Chaf'orm'bintrano, spuse Doriana, dar Zbor în Necunoscut nu este al tău ca să îl iei în stăpânire. Ca reprezentant de drept al Republicii, cea care a trimis proiectul în expediţie, eu revendic drepturile de proprietate.

Chaf'orm'bintrano păru să dea înapoi imediat ce Mitth'raw'nuruodo încheie de tradus. Mârâi ceva nedesluşit.

— Ridicol! traduse Mitth'raw'nuruodo. Un agresor nu are nici un drept.

— Îţi resping acuzaţia că eu sau Zbor în Necunoscut am fi acţionat agresiv împotriva poporului tău, îl contră Doriana. Şi solicit o audiere completă şi o judecată dreaptă înainte ca vreun chiss să păşească la bordul Zborului în Necunoscut.

Mitth'raw'nuruodo traduse şi această replică.

Chaf’orm’bintrano îşi miji ochii, iar văpăile din privirile lui se îndreptară spre femeia îmbrăcată în alb, îi spuse ceva; ea replică şi se porni cearta.

Doriana se uită cu coada ochiului spre Mitth’raw’nuruodo. Figura îi era tot imobilă, dar când îşi mută şi el ochii spre Doriana buzele se arcuiră imperceptibil într-un zâmbet microscopic de aprobare.

Cum avea de gând să rezolve Comandantul problema pe care tocmai o crease, Doriana nu ştia. Dar spre surprinderea lui, descoperi că este nerăbdător să îl vadă cum se va descurca mai departe.

***

Le luă mai mult decât se aşteptase Car’das să pregătească Zbor în Necunoscut pentru zbor. Dar până la urmă erau gata de plecare.

— Bine, du-te la timonă, îi spuse lui Thrass privind prin hubloul central vasele chiss postate în apropiere.

De ce nu trimiseseră încă o echipă de abordaj nu putea şti. Aparent, Thrawn şi Ar’alani aflaseră un mod de a-i întârzia.

— Sunt gata, îl anunţă Thrass.

Trecând la pupitrul de navigaţie, Car’das verifică încă o dată datele de zbor, cursul introdus şi fixat, gata să ducă Zbor în Necunoscut pe ultimul drum. Trecând apoi la pupitrul inginerilor de zbor, îşi aşeză degetele deasupra comenzilor pentru motoare.

— Fereşte-te! îi strigă Thrass.

Car’das se întoarse speriat, aşteptându-se să vadă un pluton întreg de războinici chiss echipaţi în uniforme galbene atacându-i cu armele scoase.

Dar spre surprinderea lui, se trezi în faţa unei singure femei umane. Cu coada ochiului îl zări pe Thrass scoţând o armă pe care o ascunsese sub robă. Drept

răspuns, femeia scoase un cilindru scurt de metal...

Şi o sabie de lumină verde prinse viaţă.

— Nu! se răsti el bezmetic spre Thrass.

Dar era prea târziu. Arma celuilalt scuipă un bolţ de energie albastră, pe care femeia îl respinse într-un ricoşeu inofensiv spre tavan.

— Am spus să te opreşti! strigă din nou Car'das. Este Jedi.

Spre uşurarea lui, Thrass nu mai trase al doilea foc.

— Ce doreşti? o întrebă chiss cu arma orientată încă spre ea.

— Vrea să ştie ce doreşti, îi traduse Car'das din limba cheunh.

Ea îl privi dur.

— El nu vorbeşte basică?

— Nu, nimeni dintre ei nu vorbeşte, cu excepţia lui Thrawn, îi spuse Car'das. Dar ştie în schimb un pic de sy bisti, dacă te ajută mai mult.

— Mă ajută.

Se uită spre Thrass.

— Cine eşti? îl întrebă ea în limba sy bisti.

— Eu sunt Sindic Mitth'ras'safis din A Opta Familie Conducătoare a Dominaţiei Chiss, se prezentă Thrass.

— Iar eu sunt Jorj Car'das, adăugă Car'das. Mai degrabă martor nevinovat al evenimentelor.

— Mai degrabă?

— Am ajuns aici din cauza unei defecţiuni la hiperpropulsoare, îi explică el. Tu cine eşti?

— Lorana Jinzler, răspunse ea.

Coborându-şi sabia de lumină, dar ţinând-o încă activată, trecu de pragul uşii şi urcă pe punte, şchiopătând vizibil. Privi spre cadavrele împrăştiate peste tot şi un nou val de durere îi umbri faţa.

— Cine mai este la bord?

— Pentru moment doar noi doi, îi răspunse Thrass.

Ezită, dar apoi imediat îşi puse arma înapoi în tunică.

— Dar un membru al uneia dintre familiile conducătoare încearcă să îşi revendice dreptul de posesiune asupra complexului spaţial Zbor în Necunoscut. Noi încercăm să prevenim acest abuz.

Jinzler îşi miji ochii.

— Cum?

— Avem de gând să o aruncăm în hiperspaţiu, îi mărturisi Car'das privind-o atent.

Chiar dacă nu mai rămăsese decât metal rupt din tot complexul, ea încă putea să fie ataşată de epavă şi să obiecteze violent la ideea distrugerii. Oamenii se comportau adesea ciudat în astfel de situaţii.

Fireşte, şi ea făcu ochii mari.

— Nu! insistă ea. Nu se poate!

— Uite ce este, ne pare rău, încercă să o îmbuneze Car'das cât putea de blând. Dar nu a mai rămas decât o epavă de metal mort şi droizi...

— Lasă-le încolo de metale, se răsti ea. Mai sunt încă oameni la bord.

Car'das îşi simţi inima luând-o razna. Nu, aşa ceva era imposibil. Un Jedi ar fi putut, probabil, să supravieţuiască atacului lui Thrawn, dar cu siguranţă nimeni altcineva nu ar fi reuşit.

— Cine? întrebă el. Câţi mai sunt?

— Cincizeci şi şapte, îi răspunse Jinzler. Inclusiv copii!

Car'das se uită la Thrass, văzând propria sa groază reflectându-se pe figura celuilalt.

— Unde sunt? întrebă el. Nu putem să îi scoatem de aici?

— În naveta cu care am venit noi? interveni Thrass înainte ca Jinzler să poată răspunde. Nici vorbă, nu există spaţiu nici măcar pentru zece persoane.

— Şi oricum ne-ar lua prea mult timp să îi aducem până aici sus, completă Jinzler. Sunt încă în nucleul de depozitare.

Car’das se strâmbă dureros. Nucleul de depozitare. Fireşte – singura zonă pe care atacul lui Thrawn o ignorase.

— Ce să facem?

— Nu înţeleg care este problema, spuse nedumerită Jinzler privind când spre unul când spre celălalt. De ce nu plecăm pur şi simplu?

— Mai întâi că nu putem să zburăm cu complexul prea departe, doar noi doi, îi explică Car’das. Nici măcar dacă am avea timp să îţi aducem oamenii aici sus să ne ajute.

Lorana privi puntea de jur împrejur.

— Nu avem nevoie de ei, le spuse ea hotărâtă. Eu pot să pilotez Zbor în Necunoscut.

— Doar tu?! întrebă Thrass parcă nevenindu-i să creadă. Doar o singură persoană?

— Un singur Jedi, îl corectă Jinzler. Maestrul C’baoth a insistat să învăţăm fiecare cum se comandă sistemele importante. Cel puţin în condiţii normale.

— Condiţiile actuale sunt departe de a fi normale, sublinie Car’das. Şi tot mai rămâne întrebarea unde să mergem. Nu vom ajunge niciodată în Republică, nu cu atâtea distrugeri.

— În acest caz trebuie să ajungem la o bază a Flotei de Apărare, aşa cum plănuia iniţial fratele meu, propuse Thrass.

— Şi acolo ce o să se întâmple cu oamenii mei? se interesă Jinzler. Vor deveni prizonieri de război? Sau captivi ţinuţi pentru studiu?

— Chiss nu sunt aşa, insistă Car’das.

— Dar rezultatul final nu poate să difere prea mult, recunoscu Thrass. Dacă A Cincea Familie Conducătoare

alege să insiste cu pretenţiile ei asupra complexului spaţial Zbor în Necunoscut, chiar dacă mergem într-o bază militară tot poate cere ca toţi cei aflaţi la bord să fie puşi sub stare de arest până când se rezolvă problema.

— O puşcărie cu alt nume, comentă dur Jinzler. Cât de mult durează un astfel de proces?

Thrass pufni.

— Cu o comoară aşa cum este Zbor în Necunoscut? Cel puţin câţiva ani!

— Deci ne putem lua gândul de a merge în altă parte în spaţiul Chiss, concluzionă Car'das. Ai vreo idee dacă mai există lumi ospitaliere în zona aceasta?

— Chiar dacă aş şti, sfatul meu este să ne ferim de vreun sistem apropiat, răspunse Thrass. Regiunea de aici este periculoasă, prea mulţi piraţi şi corsari bântuie peste tot.

— Ca să nu îi mai punem la socoteală şi pe vagaari rămaşi, aprobă Car'das cu un tremurat. Haide, Thrass, gândeşte-te. Trebuie să mai putem face ceva.

Thrass privi prin hubloul central spre puternicele vase aparţinând Familiei a Cincea.

— Ar mai fi o posibilitate, începu el încet. La distanţă de două zile de zbor se află o constelaţie de stele pe care Flota de Apărare a început să o fortifice pentru a crea acolo un refugiu în caz de urgenţă. Am văzut informaţiile, există cel puţin zece lumi locuibile în interiorul constelaţiei pe care încă nu le-am explorat.

— Un fel de pământ numai bun de luat în stăpânire, comentă neîncrezător Car'das.

— Aflat încă în spaţiul Chiss, adăugă şi Jinzler.

— Dar este un loc unde vasele Familiei a Cincea nu vă vor descoperi accidental, susţinu Thrass. Doar personalul aparţinând Flotei de Apărare intră acolo şi doar în anumite sisteme unde se construiesc fortificaţiile.

— Şi atunci care este problema?

— Problema este că nu cunosc rutele sigure de acces în interiorul constelaţiei, spuse el. Sistemele voastre navigaţionale pot să găsească singure astfel de rute?

— Probabil că nu, căzu Jinzler pe gânduri. Dar eu aş putea. Cu ajutorul tehnicilor Jedi de navigare am putea să ne descurcăm chiar şi în interiorul unei constelaţii de stele.

— Ce se întâmplă în cazul în care ea reuşeşte? îl întrebă Car'das pe Thrass. Îşi desfac cortul şi aşteaptă să treacă totul?

— Sau mă întorc eu după ce s-au ascuns şi negociez în secret cu membrii Consiliului celor Nouă Familii pentru a le obţine întoarcerea în siguranţă acasă, se oferi Thrass. Şi chiar dacă negocierile vor dura câteva luni, supravieţuitorii vor avea măcar o lume ospitalieră în care să locuiască.

Se uită spre Jinzler.

— Mai aveţi la bord alte navete cu hiperpropulsoare pe care le-aş putea folosi, nu?

— Doar una, o astronavă Delta-Doisprezece Spiritul Stelar, îi confirmă Jinzler. Dar ar trebui să aibă autonomia de care ai nevoie.

— Deci aşa procedăm? întrebă Car'das parcă nevenindu-i să creadă că puseseră la punct o rezolvare într-un timp atât de scurt. Ascundem Zbor în Necunoscut în această constelaţie, negociem cu Chiss, cu toţi chiss, şi toată lumea obţine ce a vrut?

— În principiu cam aşa, ezită Jinzler, dar noi nu te include şi pe tine. Vreau să faci altceva pentru mine.

Îşi strânse buzele emoţionată.

— Un serviciu personal.

— Cum ar fi? întrebă prevăzător Car'das.

Să îi facă unui Jedi un serviciu nu prea suna tentant.

— Vreau să îl găseşti pe fratele meu atunci când te

întorci în Republică, îl instrui ea. Dean Jinzler îl cheamă, lucrează pentru Serviciul Tehnic al Senatului pe Coruscant. Spune-i...

Ezită căutându-şi cuvintele.

— Spune-i doar că sora lui se gândeşte la el şi speră că într-o bună zi o să fie capabil să renunţe la mânie. Mânia lui împotriva mea, împotriva părinţilor noştri şi împotriva lui însuşi.

— Foarte bine, acceptă Car'das şi îşi simţi părul cum i se ridică pe ceafă.

Faptul că îl punea să trimită un astfel de mesaj însemna că ea nu era sigură că se va mai întoarce. Ţinând cont de starea în care se găsea Zbor în Necunoscut, nici el nu ar fi pariat pe reuşită.

— Am să fac tot posibilul.

Pentru o clipă nesfârşită privirile li se întâlniră. Apoi ea aprobă din cap.

— Ar fi bine să pleci, îl îndemnă ea.

Se uită spre sabia sa de lumină, dându-şi seama, probabil, de abia atunci că era încă activată, şi o stinse.

— Te rog să nu uiţi.

— Nu am să uit, îi promise el. Mult noroc!

Se uită spre Thrass.

— Pentru amândoi.

***

Zece minute mai târziu, Car'das scotea naveta chiss din hangarul Cuirasatului şi se depărtă. Întorcând botul spre puternicele vase ale Familiei a Cincea, privi o clipă peste umăr spre magnifica nereuşită care purta numele Zbor în Necunoscut.

Se întrebă dacă avea să o mai vadă cineva vreodată.

***

Doriana privea distrat prin hubloul central, ascultând doar cu o ureche la cearta dintre Chaf'orm'bintrano, Mitth'raw'nuruodo şi femeia chiss, când Zbor în Necunoscut execută brusc saltul în hiperspaţiu.

Pentru o clipă se holbă uimit... apoi, încet, simţi cum i se formează un zâmbet în colţul gurii. Deci acesta fusese planul lui Mitth'raw'nuruodo. Trăsese de timp cu această discuţie pentru ca oamenii lui să fure Cuirasatele chiar de sub nasul lui Aristocra Chaf'orm'bintrano.

Până şi încercarea lui Doriana de a se bălăci în politica grupării Chiss făcuse parte din schemă. Oare Mitth'raw'nuruodo îi anticipase eforturile lui Doriana? Sau le integrase pur şi simplu în planul lui atunci când s-au dezvăluit? În orice caz, planul fusese dus la îndeplinire cu măiestrie.

— Mă scuzaţi? interveni el în discuţie cu degetul ridicat. Cred că discuţia voastră nu mai are nici un sens.

Aştepta până când toată lumea îi acordă atenţie, apoi îşi îndreptă degetul spre hubloul central.

— Comoara voastră şi-a luat tălpăşiţa.

24.

Cerul strălucitor al hiperspaţiului zbura pe lângă hubloul central al Cuirasatului pe măsură ce Zbor în Necunoscut îşi făcea drum în neant. Lorana ştia că cerul era acolo, dar nu avea timp să se concentreze asupra priveliştii. Atenţia ei era legată de sistemele Cuirasatului-Unu, folosindu-şi Forţa pentru a percepe indicaţiile echipamentelor şi a ţine comenzile în limitele cerute de zbor.

Era o treabă grea. Era o treabă dezgustător de grea.

Vag, simţi lângă ea şoapta unei mişcări.

— Lorana, o chemă Thrass cu o voce îndepărtată în subconştientul ei întins la maxim.

— Ai ajuns la ei? întrebă ea.

Dar momentul o distrase suficient de mult; chiar în clipa în care îşi termina întrebarea unul dintre reactoare începu să se înece. Muşcându-şi violent buza de jos, se concentră din nou şi aduse alimentarea cu energie înapoi la un nivel constant.

— Îmi pare rău, spuse Thrass. Nici măcar nu reuşesc să ies din astronavă. Toţi pilonii au tunelurile blocate mai mult sau mai puţin. Poate că dacă ne-ai scoate un pic din hiperspaţiu aş încerca să găsesc un costum presurizat şi să traversez pe afară spre nucleul de depozitare.

— Nu, se opuse Lorana.

Răspunsul veni dur şi nepoliticos, bănui ea, dar nu mai avea concentrarea să se gândească şi la politeţe.

— Hiperpropulsorul nu ţine.

De fapt, hiperpropulsorul de abia dacă mai rezista. Se înfierbântase puternic şi tot ce mai putea face era să ţină circuitele din scurt să nu se fărâme şi să piardă complet controlul asupra lor. Dacă l-ar fi oprit acum, avea toate şansele să nu îl mai poată porni în veci. Chiar dacă nu îl oprea, în curând tot avea să cedeze singur.

Pe de altă parte, cu viteza pe care le-o imprimase momentul iniţial de accelerare, marginea constelaţiei era acum doar la câteva ore distanţă. Dacă ar fi continuat să piloteze complexul în acelaşi timp în care îşi folosea tehnicile Jedi de navigare pentru a-i purta în siguranţă printre stelele îngrămădite la mică distanţă, aveau încă o şansă bună să ajungă până la unul dintre sistemele propuse de Thrass înainte ca motorul să crape.

— Înţeleg, acceptă Thrass. Încerc să stabilesc o legătură cu care să putem lua contactul cu ei.

Se îndepărtă, iar Lorana se simţi vinovată. Dacă

supravieţuitorii încă mai aşteptau acolo jos aşa cum îi instruise ea, se întrebau deja ce se întâmplase cu ea. Puteau foarte bine chiar să tragă concluzia că a fugit şi i-a abandonat.

Undeva pe un pupitru, o lumină roşie o avertiză că palele filtrului de aer începuseră să o ia razna. Se încruntă concentrată, încercând să îşi menţină pârghia de Forţă pe toate comenzile pe care le controla simultan şi întinse o mână pentru a ajusta filtrul de aer în poziţia corectă. Odată ce vor ajunge la destinaţie şi va putea să oprească sistemele, l-ar putea lua pe Thrass şi s-ar întoarce înapoi la Uliar şi la ceilalţi să le explice ce s-a întâmplat de fapt. Iar ei vor înţelege. Cu siguranţă că vor înţelege.

În altă parte a punţii se aprinse încă o lumină roşie de avertizare. Inspirând adânc şi întrebându-se cât va mai putea rezista aşa îşi extinse şi mai mult Forţa.

***

— O să îmi plătiţi pentru asta! Se răsti Chaf’orm’bintrano, plimbându-se încolo şi încoace prin sala de şedinţă.

Cei trei prizonieri stăteau tăcuţi înaintea lui. Avea un fotoliu în spatele biroului mic, dar părea să fie mult prea mânios pentru a lua loc.

— M-aţi auzit? o să îmi plătiţi!

Îi privi pe rând pe Doriana, apoi pe Car’das şi în cele din urmă pe Thrawn.

— Şi ştiţi ce o să vă coste? Acuzaţia de înaltă trădare!

Stând în spatele biroului, ferită din calea lui Aristocra, Amiral Ar’alani tresări nervos.

— Nu cred că o astfel de acuzaţie va fi acceptată, interveni ea.

Îşi păstrase o expresie de neutralitate, observă Car'das, în timp ce asculta refulările lui Chaf'orm'bintrano. Cu toate acestea, Car'das bănui o oarecare uşurare în spatele atitudinii ei rezervate.

Ce îşi mai făcea griji? Ea obţinuse ce îşi dorise: Zbor în Necunoscut fusese luată din mâinile lui Chaf'orm'bintrano. Ce se întâmpla acum cu o mână de prizonieri îi era ei probabil indiferent.

Sau cel puţin, ce avea să se întâmple cu cei doi prizonieri care nu făceau parte din neamul Chiss.

— Tu nu crezi că acuzaţia va fi acceptată?! se răsti Chaf'orm'bintrano cu ochii aruncând văpăi spre ea.

Ar'alani îşi menţinu părerea.

— Nu, nu cred. Car'das ne-a informat deja că Sindic Mitth'ras'safis şi femeia umană Lorana Jinzler sunt responsabilii.

— Cu asistenţa şi sfatul lui.

— Doar sfatul este o infracţiune mai mică, se împotrivi Ar'alani. Şi pentru că nu este chiss, el oricum nu poate fi judecat pentru nici un fel de trădare. Cât despre Doriana, este clar că el nu are nici o legătură cu ce s-a întâmplat.

— Ce discută acolo? murmură Doriana lângă urechea lui Car'das.

— Aristocra vrea să ne perpelească la foc mic, îi răspunse Car'das tot în şoaptă. Amiralul îi sugerează să îşi reformuleze acuzaţiile.

— Aha.

Şoaptele lor nu trecură neobservate.

— Prizonierii vor să intervină în litigiu? întrebă acid Chaf'orm'bintrano.

— De fapt şi de drept, prizonierii vor fi liberi să plece, interveni Thrawn pentru prima oară de când fuseseră aduşi în sala de şedinţă pentru ca Chaf'orm'bintrano să îi poată ameninţa în particular. Ei

nu au făcut nimic de care să poată fi acuzaţi. Dacă tot vrei să dai vina pe cineva, dă vina pe mine.

— Bineînţeles că aşa o să fac, se răsti Chaf'orm'bintrano. Dar după ce mă voi ocupa de complicii tăi.

— Nu sunt complicii mei, se împotrivi calm Thrawn. Mai mult, ei sunt prizonierii mei, ceea ce îi aduce sub autoritatea Flotei Expansioniste Chiss.

Îşi ridică sprâncenele.

— Aşa cum este şi cazul meu.

— Ba deloc, i-o tăie Chaf'orm'bintrano. Pentru crima de a fi atacat neprovocat alte fiinţe inteligente, în acest moment îţi revoc funcţia militară.

— Ia stai un pic, Aristocra, interveni Ar'alani păşind în faţă. Nu poţi să îi revoci funcţia pentru o crimă pentru care nici măcar nu a fost judecat.

— Îţi sugerez să reciteşti legile, Amiral, îi răspunse dur Chaf'orm'bintrano. Comandant Mitth'raw'nuruodo a depăşit limita pentru ultima oară. Iar de data aceasta, avem toate dovezile necesare, împrăştiate în faţa noastră în tot sistemul.

— Vagaari au fost o ameninţare iminentă la adresa Dominaţiei, se justifică Thrawn. Iar acest sistem se află în interiorul spaţiului Chiss.

— Dar de această dată ai uitat să îţi laşi victimele să deschidă focul, se răsti Chaf'orm'bintrano cu un triumf în glas. Nu tăgădui, am toate înregistrările astronavelor tale.

— Vagaari ne-au ameninţat şi pe noi şi pe cei din Zbor în Necunoscut, răspunse Thrawn. Susţin că astfel de ameninţări, sprijinite de puterea lor de foc evidentă, au constituit o provocare suficientă şi au justificat acţiunile chiss.

— Tu poţi susţine ce vrei, îl respinse Chaf'orm'bintrano, dar greutatea dovezilor te apasă pe

tine, nu pe mine.

O privi pe Ar'alani.

— Şi până când va avea loc procesul lui, pot şi îi voi revoca atât funcţia cât şi protecţia militară sub care vrei atât de evident să îl adăposteşti.

Ar'alani nu răspunse. Pentru moment Chaf'orm'bintrano continuă să o privească, apoi se întoarse spre Thrawn.

— Cât despre tovarăşii tăi prizonieri, şi ei vor ajunge în faţa tribunalului, continuă el. Cei de aici, împreună cu ceilalţi doi pe care îi ascunzi pe Crustai.

Făcu o pauză.

— Desigur, dacă nu cumva îţi pasă de ei atât de mult încât să vrei să încheiem un târg.

Thrawn se uită spre Car'das şi Doriana.

— Ce fel de târg?

— Îţi vei da demisia din funcţie, complet şi permanent, îi propuse Chaf'orm'bintrano. De asemenea, vei renunţa la statutul tău de Posibil-născut al Familiei a Opta şi vei dispărea înapoi în marea masă a cetăţenilor chiss, pentru a nu te mai ridica niciodată în vreo poziţie de unde să ne poţi ameninţa legile şi obiceiurile.

— Îmi ceri toată viaţa în schimbul câtorva prizonieri extratereştri, concluzionă Thrawn calm. Eşti sigur că poţi trăi cu toate consecinţele care vor urma?

Chaf'orm'bintrano pufni dispreţuitor.

— Ce consecinţe?

— Mai întâi, A Opta Familie Conducătoare nu va permite niciodată ca un Posibil-născut să renunţe pur şi simplu la afilierea lui, îi explică Thrawn. Vor insista să aibă loc o audiere... plus că nu cred că mă vor lăsa să plec. Mai ales când vor vedea comoara pe care le-o aduc.

Chaf'orm'bintrano înţepeni.

— Nu ai să îndrăzneşti, tună el cu vocea plină de o ameninţare întunecată. Dacă Zbor în Necunoscut îşi face

apariţia în vreo fortăreaţă aparţinând Familiei A Opta...

— Zbor în Necunoscut s-a dus, îl întrerupse Thrawn. Eu mă refer la o cu totul altă tehnologie.

Arătă cu mâna spre stele.

— Ca să fiu mai exact, echipamentul pe care l-am folosit pentru a scoate atât flota vagaari, cât şi Zbor în Necunoscut din hiperspaţiu.

Chaf'orm'bintrano se uită stupefiat spre Ar'alani.

— Ce?! Vrei să spui că ei nu au venit aici de bună-voie?

— Alegerea a fost a mea şi numai a mea, îl asigură Thrawn. Pot să îţi fac o demonstraţie dacă eşti interesat.

— Echipamentul acesta nu este proprietatea ta, îl avertiză Ar'alani de pe faţa căreia dispăru brusc expresia de neutralitate. Aparţine Flotei de Apărare Chiss.

— Dacă rămân membru al Flotei Expansioniste, fireşte că vi-l voi înmâna vouă, o asigură Thrawn. Dar dacă funcţia mea militară îmi este revocată, nu voi mai avea nici o loialitate oficială, cu excepţia familiei mele adoptive. Caz în care...

Îşi lăsă fraza neterminată.

Chaf'orm'bintrano nu avea evident nici o problemă în a completa spaţiul liber.

— Amirale, nu îi poţi permite să te manipuleze într-un asemenea hal, insistă el. Nu este decât un şantaj.

— Ba nu este decât realitatea, îl corectă Thrawn. Iar Amiral Ar'alani nu poate să spună nimic mai mult. Pentru că tu eşti cel care ne ameninţi că îmi revoci funcţia.

Timp de câteva clipe cei doi chiss se priviră dur unul pe celălalt. Apoi, brusc, Chaf'orm'bintrano se răsuci şi ieşi ca o furtună din sala de şedinţe.

— Nu pare să se fi sfârşit deloc bine, murmură Doriana.

— Ba de fapt este bine, îi răspunse Car'das privindu-l pe Thrawn. Cel puţin aşa cred.

— Adevărat, îi confirmă Thrawn răsuflând un pic uşurat. L-am înfuriat, dar acum nu va mai îndrăzni să îmi revoce funcţia militară.

Se uită spre Ar'alani.

— Şi de îndată ce Flota de Apărare obţine proiectorul gravitaţional, sunt sigur că mă vor proteja de orice încercare viitoare din partea lui.

Ar'alani îşi ţuguie buzele.

— Vom face ce ne va sta în putinţă, îi răspunse ea. Dar înţelege o treabă, Comandante. Cu cât continui să depăşeşti limitele legale impuse de Flota de Apărare şi de cele Nouă Familii Conducătoare, cu atât vei ajunge mai repede în punctul în care nu vom mai putea să te protejăm.

— Înţeleg, acceptă Thrawn, dar înţelegeţi şi voi că voi continua să îmi protejez poporul în orice fel voi considera necesar.

— Nici nu mă aştept la mai puţin din partea ta, comentă Ar'alani.

Privirile ei se întoarseră spre Doriana şi Car'das.

— Îţi încredinţez prizonierii. Întoarce-te pe Crustai şi lasă-mă pe mine să mă ocup de resturile vagaari.

— Mă supun, îşi plecă Thrawn capul recunoscător. Proiectorul de câmp gravitaţional vă va aştepta pe Crustai oricând veţi dori să îl recuperaţi.

Ar'alani înclină şi ea scurt din cap apoi părăsi sala. Thrawn inspiră adânc.

— Şi cu aceasta, cred că în sfârşit s-a încheiat, anunţă el. Ne aşteaptă o navetă pentru a ne duce înapoi pe Şoimul Săltăreţ.

Îi făcu un semn lui Doriana.

— Apoi vă voi duce pe tine şi pe Vicelord Kav înapoi pe vasul vostru.

— Mulţumim, răspunse Doriana. Abia aşteptăm să ne întoarcem acasă.

Şi în timp ce ieşeau unul câte unul din sala de şedinţe, Car'das se întrebă de ce era aşa de tulburat Doriana.

***

Treceau printr-unul dintre sistemele de mijloc ale constelaţiei de stele când hiperpropulsorul îşi dădu în cele din urmă duhul.

— Nu avem nici o şansă să îl reparăm? întrebă Thrass.

Lorana dădu din cap.

— Eu în nici un caz nu pot, răspunse ea. Posibil să nu poată nimeni, cel puţin în lipsa unui şantier important.

Thrass privi prin hubloul central spre soarele îndepărtat.

— Dar mai ai la dispoziţie încă cinci Cuirasate, fiecare cu propriul lor hiperpropulsor, îi aminti el. Putem să ne ducem pe un altul şi să încercăm să folosim sistemele de acolo?

Lorana îşi frecă fruntea gânditoare, încordându-se când presiunea îi accentuă durerea care îi pulsa în spatele ochilor.

— Conform indicaţiilor sistemelor din Centrul de Operaţiuni Combinate, nici un alt hiperpropulsor nu este funcţional, îi răspunse ea. Şi toate cablurile de comandă spre celelalte Cuirasate sunt şi ele întrerupte. Orice ar fi folosit fratele tău să... să oprească atacul lui C'baoth, a distrus o mare parte din echipamentele delicate de la bord. Ne-ar lua luni de zile, poate chiar ani, să le desfacem pe fiecare şi să le reparăm.

Thrass bătu gânditor cu degetele pe marginea pupitrului de lângă el.

— Atunci ne vom opri în acest sistem, decise el. Vom opri hiperpropulsorul, vom lua astronava Delta-

Doisprezece de care ai pomenit şi vom merge să negociem întoarcerea acasă a oamenilor tăi.

— Nu cred că ar trebui să oprim hiperpropulsorul, se opuse Lorana gânditoare. La cum a ajuns de rău, dacă îl oprim s-ar putea să nu mai fim în stare să îl repornim.

— Dar dacă nu îl oprim, în curând Zbor în Necunoscut va trece de acest sistem, sublinie Thrass. Am putea fi plecaţi o lună sau mai mult la negociere cu Flota de Apărare şi cu cele Nouă Familii Conducătoare. Până atunci, complexul ar putea ieşi în spaţiul interstelar, unde nu l-am mai putea localiza aşa uşor.

Iar dacă hiperpropulsoarele nu vor putea fi reparate, atunci Zbor în Necunoscut va rămâne etern în spaţiul interstelar.

— Atunci am face bine să găsim un loc pe aproape unde să parcăm o vreme, propuse ea. O orbită înaltă în jurul unei planete, să zicem. Hai să pornim senzorii care mai funcţionează şi să vedem ce opţiuni avem.

Cercetarea le luă aproape două ore. Până la urmă, găsiră o singură alternativă viabilă.

— Este mai mică decât am sperat eu, spuse Thrass aplecându-se peste pupitrul senzorului principal. Mai puţină forţă gravitaţională înseamnă mai puţină stabilitate pe orbită în faţa perturbaţiilor produse de obiectele trecătoare.

— Dar înseamnă în acelaşi timp şi mai puţină atmosferă care să contribuie la căderea orbitei, aduse Lorana un alt argument. Şi se află direct pe vectorul nostru de zbor, ceea ce nu ne cere manevre dificile pentru a ajunge acolo. Eu zic să încercăm.

— De acord, acceptă Thrass. Să sperăm doar că hiperpropulsorul mai rezistă până acolo.

Ajunseră la planeta ţintă şi se pregăteau să execute apropierea finală de orbită când hiperpropulsorul tuşii pentru ultima oară înainte să se oprească de tot.

— Raportează! strigă Lorana în timp ce îşi extindea Forţa pentru a convinge sistemul să reporenească. Thrass?

— Curba roşie se îndoaie prea mult în interior, raportă Thrass de la pupitrul de navigaţie. După cincisprezece orbite începând de acum va intersecta suprafaţa.

Un val de disperare se ridică precum acidul în gâtul Loranei. Cu fermitate, îl forţă înapoi. După toate prin câte trecuseră, Zbor în Necunoscut nu trebuia să îşi încheie călătoria distrugându-se singur. Nu acum.

— Du-te la pupitrul senzorilor, îi ordonă ea. Vezi dacă există vreun loc, orice loc, unde am putea să aterizăm hardughia.

— Vasul acesta nu a fost construit pentru aterizare, o avertiză el în timp ce se grăbea spre pupitrul senzorilor. Nu am putea totuşi să îl instalăm pe o orbită?

— Încerc, îi răspunse Lorana.

Trecu în faţa ecranelor sistemelor de zbor şi căută prin mulţimea luminilor roşii ceva care să arate cât de cât verde. Văzu că două dintre propulsoarele frontale de frânare şi manevrare erau încă operaţionale. Dacă puteau să rotească în vreun fel Zbor în Necunoscut cu 180 de grade şi apoi să folosească propulsoarele acelea pentru a împinge complexul de-a lungul vectorului actual...

Intrară în câmpul gravitaţional al planetoidului şi se folosiră de primele orbite dintre cele cincisprezece până când ajunse la concluzia sinistră că o astfel de manevră era imposibilă. Prea multă masă trebuia manevrată şi prea puţin timp în care să o poată manevra.

— Nu avem noroc, spuse ea venind lângă Thrass. Tu ai găsit ceva?

— Probabil, răspunse el ezitant. Am localizat o vale lungă şi închisă care cred că va fi destul de adâncă să ne

ţină.

— Nu văd ce avantaj ne poate aduce, comentă Lorana. Văile închise înseamnă pereţi în jurul lor, ceea ce implică o oprire bruscă undeva de-a lungul liniei de aterizare.

— În acest caz, oprirea va fi cumva mai puţin violentă, îi explică Thrass şi îi arătă ecranul. Această vale este plină de roci mici.

Lorana se încruntă, aplecându-se peste ecran. Avea dreptate: întreaga vale era plină aproape până la refuz cu pietricele.

— Mă întreb oare cum s-a produs aşa ceva, comentă ea.

— Coliziuni multiple cu asteroizi sau meteoriţi, cel mai probabil, presupuse Thrass. Ce mai contează? Aici este singurul loc de pe planetoid care ne oferă o şansă reală de supravieţuire.

Lorana se strâmbă. Dar ştia că el avea dreptate. Cu hiperpropulsorul distrus, coborârea în orice alt loc pe planetoid însemna o coliziune directă la aceeaşi viteză cu cea de pe orbită. În valea plină de pietricele măcar aveau şansa unei frânări graduale.

— Putem să ajungem acolo fără hiperpropulsor? întrebă ea şi introduse câteva date în sistem pentru a primi o analiză.

— Valea nu se află departe de direcţia noastră actuală, răspunse Thrass. Cred că sistemele de manevră vor fi suficiente să ne aducă în poziţia corectă şi să ne mai decelereze un pic înainte de impact.

Imediat apăru pe ecran şi analiza cerută.

— Computerul îţi confirmă ipoteza, îl anunţă ea şi privi spre lumea întunecată care se învârtea sub ei în timp ce îşi formula o strategie. Foarte bine. Noi suntem aici în Cuirasatul-Unu, astronava Delta-Doisprezece este andocată în Cuirasatul-Trei, iar restul supravieţuitorilor

sunt în nucleul de depozitare. Dacă vrem să aterizăm astfel încât Cuirasatul-Trei să ajungă deasupra mormanului de roci, va trebui să rotim Zbor în Necunoscut până aducem Cuirasatul-Şase dedesubt. El va lua primul contact cu solul, preluând impactul iniţial şi încetinindu-ne suficient sper, astfel încât celelalte Cuirasate să nu sufere decât distrugeri minime când vor atinge şi ele solul.

— Inclusiv distrugerile asupra acestui Cuirasat? Întrebă Thrass.

Lorana se strâmbă.

— Ştiu, dar nu avem altă şansă. Avem nevoie ca ieşirea din hangarul Cuirasatului-Trei să rămână la suprafaţă dacă vrem să scoatem Delta-Doisprezece de acolo. Aşa că rotim Cuirasatul-Şase dedesubt, aşa cum am propus, apoi scoatem oamenii din nucleul de depozitare şi îi ducem...

— Alo! Se auzi brusc o voce în difuzoarele punţii de comandă. Jedi Jinzler? Pe unde eşti? Aici Chas Uliar. Am obosit să te tot aşteptăm, aşa că am urcat toţi pe Cuirasatul-Patru. Jinzler?...

Timp de o secundă care dură cât o veşnicie, Lorana şi Thrass se priviră cu groază. Apoi, revenindu-şi din paralizie, Lorana se repezi la sistemul de intercomunicaţie.

— Aici Lorana Jinzler, vorbi ea grăbită. Uliar, du imediat toţi oamenii înapoi în nucleul de depozitare. M-ai auzit? Du imediat pe toată lumea...

— Jinzler, eşti acolo? Se auzi din nou vocea lui Uliar. Jedi, dacă ne-ai tras cumva ţeapă o să mă supăr îngrozitor pe tine.

— Uliar? Strigă din nou Lorana. Uliar!...

Dar nu veni nici un răspuns.

— Nu te poate auzi, comentă fatidic Thrass. Intercomunicaţia nu transmite din partea aceasta.

Lorana îşi întoarse privirea spre planetoid, sângele pulsându-i violent în tâmple la gândul agoniei care urma. Cuirasatul-Patru. De ce au trebuit să urce pe Cuirasatul-Patru?

Pentru că era cel mai apropiat de şcoala Jedi unde îi lăsase, evident. Iar acum avea cincizeci şi şapte de oameni umblând aiurea pe acolo, complet neştiutori de ce urma să li se întâmple. Thrass o privea tensionat.

— Nu avem altă opţiune, îi spuse ea în linişte. Va trebui să rotim complexul şi să aducem Cuirasatul-Patru deasupra.

Expresia de pe figura lui nu se schimbă deloc. Evident, ajunsese şi el la aceeaşi concluzie.

— Ceea ce va aduce Cuirasatul-Unu, adică acesta pe care ne aflăm noi, exact dedesubt.

Acolo unde va primi din plin întreaga forţă a impactului.

— Nu avem altă opţiune, repetă Lorana simplu. Până la urmă este doar o simplă ipoteză că numai Cuirasatul de dedesubt va prelua din impact astfel încât celelalte să rămână cât de cât intacte. Din câte putem să bănuim, s-ar putea ca toate să se izbească la fel de tare încât să se rupă în vid. Trebuie în schimb să ţinem cât mai mult posibil Cuirasatul-Patru deasupra rocilor.

— Înţeleg, ezită Thrass. Tu ai încă suficient timp să pleci, ştii. Ai putea ajunge în nucleu înainte de izbitură, probabil chiar dincolo de Cuirasatul-Patru.

Lorana scutură din cap.

— Nu poţi controla aterizarea de unul singur, se împotrivi ea. Dar eu aş putea dacă pleci tu.

— Şi cine ar mai avea grijă ca sistemele rămase să nu se autodistrugă în timp ce tu îmi vei face loc printre piloni? O contră Thrass. Nu, Jedi Jinzler. Aparent amândoi ne vom da viaţa pentru oamenii tăi.

Lorana simţi cum i se împăienjeneşte privirea din

cauza lacrimilor. Adânc în crevasele minţii sale se întreba de ce insistase să îl trimită pe Car'das înapoi acasă cu mesajul acela pentru fratele ei. Acum îşi dădea seama că Forţa o ghidase subtil.

— Cu greu va fi căminul temporar pe care îl propusesem pentru ei, vorbi singur Thrass. Mai degrabă va fi chiar mai permanent decât am sperat.

— Oamenii tăi vor veni cândva şi aici, îl asigură Lorana şi se întrebă de ce bănuia acest lucru.

Un gând optimist? Sau iar o ghida subtil Forţa.

— Până atunci au suficientă hrană şi proviziile necesare pentru a rezista timp de generaţii. Vor supravieţui. Ştiu că vor supravieţui.

— Atunci să ne pregătim pentru sfârşit.

Thrass ezită, apoi îi întinse mâna.

— V-am cunoscut pe tine şi pe câţiva dintre oamenii tăi, Jedi Lorana Jinzler, dar în acest scurt timp am învăţat să vă admir şi să vă respect. Sper ca într-o bună zi oamenii şi chiss să poată muncii unii alături de ceilalţi în deplină pace.

— La fel şi eu, Sindic Mitth'ras'safis din A Opta Familie Conducătoare, răspunse Lorana şi îi strânse mâna.

Timp de un minut rămaseră strângându-şi mâinile în tăcere, fiecare pregătindu-se pentru moarte. Apoi, inspirând adânc, Thrass se desprinse primul.

— Atunci haide să închidem acest capitol al istoriei, spuse el scurt. Fie ca norocul războinicilor să zâmbească eforturilor noastre.

— Haide, răspunse Lorana. Şi Forţa fie cu noi.

Apoi făcu un semn către Cuirasatul-Patru.

— Şi cu ei.

***

— După cum puteţi vedea, v-am lăsat astronava şi echipamentul neatinse, le arătă Mitth’raw’nuruodo în timp ce îi conducea pe Doriana şi pe Kav pe puntea de comandă a Răzbunării întunecate spre cabina de comandă a Vicelordului. Ştiu că unii dintre voi v-aţi făcut anumite griji în această privinţă.

Se uită peste umăr spre Kav. Dar neimoidianul nu îi răspunse.

— În orice caz, îmi imaginez că de abia aşteptaţi să vă întoarceţi acasă, continuă Mitth’raw’nuruodo intrând în cabina de comandă. Aş vrea mai întâi să lămurim vreo două lucruri înainte să plecaţi.

— Fireşte, răspunse Doriana ferindu-se din calea lui Kav care îi împinse într-o parte şi se duse glonţ spre biroul lui, aşezându-se sfidător în fotoliul său ornat. Vom face tot ce este necesar, adăugă Doriana şi se aşeză pe un scaun lângă un colţ al biroului.

— Mulţumesc, îi răspunse Mitth’raw’nuruodo aşezându-se pe alt scaun şi privind spre Doriana peste marginea biroului. Să fiu sincer, cred că amândoi vrem să ne asigurăm că acest prim contact dintre popoarele noastre va rămâne şi ultimul.

— Nu înţeleg, se prefăcu Doriana uimit. Relaţia noastră s-a dovedit până acum benefică pentru ambele părţi. De ce să nu ne dorim să continue?

— Să fim serioşi, comandante, îl apostrofa delicat Mitth’raw’nuruodo, partea mea din acord s-a împlinit fără să îmi dezvălui nici unde am baza, nici unde sunt situate lumile Chiss. Noi putem rămâne ascunşi de voi cât vrem de mult.

Făcu o pauză.

— Nu mai rămâne atunci decât ca voi să vă asiguraţi spre propria voastră satisfacţie că eu nu voi aduce niciodată în Republică vestea despre trădarea voastră împotriva expediţiei Zbor în Necunoscut.

Doriana se holbă la el, de parcă o mână rece îi strângea inima. Ştia oare Mitth'raw'nuruodo despre conversaţia pe care o avusese cu Kav? Îl văzuse el sau alt chiss pe Kav înmânându-i micul blaster?

Sau pur şi simplu dedusese că Doriana va lua decizia să îl ucidă?

Încet, aproape fără să vrea, mâna i se îndreptă spre blasterul ascuns sub tunică, mişcarea fiind ascunsă vederii lui Mitth'raw'nuruodo de marginea biroului. Avea logică să îşi acopere urmele în acest fel, îşi aminti el ferm. Iţele încurcate puteau fi fatale pentru cineva care ducea o viaţă dublă. Sidious ar fi insistat asupra acestei rezolvări, mai ales că Mitth'raw'nuruodo îl văzuse pe Lordul Sith şi îi ştia numele.

Iar după ce contribuise la uciderea a cincizeci de mii de oameni de la bordul complexului spaţial Zbor în Necunoscut, o crimă în plus nici nu mai conta.

Mitth'raw'nuruodo încă aştepta, privindu-l în tăcere. Doriana strânse mânerul blasterului...

Şi se opri. Mitth'raw'nuruodo, un tactician strălucitor, la fel de strălucitor strateg, o fiinţă care înfrunta vasele de război ale Republicii, piraţii nomazi şi chiar Jedi, şi câştiga împotriva tuturor.

Iar Doriana îşi punea problema uciderii lui?

— Ce mai aştepţi? se răsti nerăbdător Kav. Îl ai acum singur şi neprotejat. Împuşcă-l!

Doriana zâmbi forţat; şi dintr-o dată, tensiunea care îl cuprinsese încă din momentul în care şi-a văzut forţa de asalt distrusă complet se evaporă.

— Nu fi absurd, Vicelord, spuse el.

Scoase blasterul şi îl aşeză pe un scaun liber între el şi Mitth'raw'nuruodo.

— Mai degrabă aş sparge un cristal vechi de o mie de ani decât să ucid o fiinţă ca el.

Mitth'raw'nuruodo înclină cu respect din cap,

aruncând văpăi prin ochi.

— Deci am avut dreptate în ceea ce te priveşte, spuse el.

— Până la urmă da, recunoscu Doriana. Dar încă o dată spun, nu îmi imaginez că ai greşit de prea multe ori.

— Atunci aceasta să îţi fie ultima greşeală, se stropşi Kav şi pocni cu palma în braţul fotoliului.

Se deschise un căpăcel ascuns şi, cu o singură mişcare fluentă, Kav scoase un alt blaster mic, îl îndreptă spre Mitth’raw’nuruodo şi trase.

Dar proiectilul de energie nu îl atinse pe chiss. Se opri brusc în pâcla subţire care apăru între ei, apoi ricoşă înapoi în corpul lui Kav.

Neimoidianul avu timp doar să se holbeze stupefiat înainte ca trunchiul să i se prăbuşească în faţă şi să rămână proptit pe birou.

Şi doar atunci, când îşi mută privirea uimită de la corpul inert al lui Kav spre ecranul nevăzut care înconjura biroul, Doriana recunoscu forma şi culoarea.

Privi prin marginea scutului energetic spre Mitth’raw’nuruodo.

— A cam fost un risc, nu? întrebă el cu un ton pe care încercă să şi-l păstreze cât de cât normal.

— Nu chiar, îl asigură celălalt. Generatorul de scut energetic a fost destul de simplu de scos de pe unul dintre droideka pe care i-am luat de la voi. Aşa cum am spus la momentul acela, am făcut şi noi nişte experimente cu inversarea polarităţii pe astfel de echipamente.

Dădu din mână evaziv.

— Plus că era uşor de prevăzut că Vicelord Kav îşi va lua biroul şi fotoliul înapoi, iar astfel se va poziţiona singur pentru propria lui distrugere.

— Eu m-am referit la riscul pe care ţi l-ai asumat cu mine, îi spuse Doriana. Scutul energetic nu mi-ar fi blocat

şi proiectilul meu.

— Adevărat, nu l-ar fi blocat, fu de acord Mitth'raw'nuruodo. Dar trebuia să mă asigur cumva că eşti unul dintre cei în care pot avea încredere.

Doriana se încruntă.

— De ce?

Pentru o clipă Mitth'raw'nuruodo nu răspunse. Apoi, întinzându-se spre scaunul din faţa lor, luă blasterul pe care îl lăsase Doriana.

— Tu şi Maestrul tău, Darth Sidious, mi-aţi vorbit despre un popor pe care voi l-aţi numit Străinii îndepărtaţi şi care s-ar aduna la marginea galaxiei, spuse el întorcând arma pe ambele părţi. Aţi văzut vreodată astfel de fiinţe?

— Din câte ştiu eu încă nu, recunoscu Doriana.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse Mitth'raw'nuruodo dintr-o dată sever. Dar noi i-am văzut.

Un fior rece îl năpădi pe Doriana.

— Unde?

— La marginea îndepărtată a Dominaţiei Chiss, răspunse Mitth'raw'nuruodo cu glasul întunecat şi sinistru. Doar o grupă de cercetare, dar s-a luptat cu o ferocitate sălbatică înainte de a fi respinsă.

— Câte astronave aveau? întrebă Doriana brusc interesat.

Darth Sidious preţuia astfel de informaţii. Şi dacă i le-ar fi adus, atunci poate l-ar fi convins să uite că pierduse flota de intervenţie a Flotei Comerciale.

— Ce fel de armament aveau? Ai vreo informaţie din timpul bătăliei?

— Am ceva, răspunse Mitth'raw'nuruodo. Amiral Ar'alani a comandat forţa care i-a respins până la urmă din spaţiul nostru. De aceea a venit să îi investigheze personal pe Car'das şi pe tovarăşii lui. Ne-am temut ca Republica de care vorbeau ei să nu fie aliată cu acei

invadatori.

— Şi de aceea a acceptat să îţi treacă cu vederea acţiunea împotriva rasei vagaari, completă Doriana găsind în sfârşit ultima piesă dintr-un mare puzzle. Un război pe două fronturi ar fi teribil de neplăcut.

— Corect, îl aprobă Mitth'raw'nuruodo şi Doriana parcă auzi cum îl felicită pentru deducţia rapidă. Acţiunile mele au fost contrare politicii militare chiss, dar ea ştia la fel de bine ca şi mine că trebuia să rezolvăm situaţia cu vagaari repede şi decisiv. Am să vorbesc cu ea şi dacă este de acord o să îţi dăm copii ale informaţiilor de care ai nevoie.

— Mulţumesc, îi răspunse Doriana. Aşa... Mai devreme ai vorbit despre o încredere între noi. La ce te-ai gândit mai exact?

— Pentru moment la nimic, mărturisi Mitth'raw'nuruodo. Fiecare dintre noi avem propriul popor de apărat şi propria politică de respectat. Dar pe viitor, cine ştie? Poate că într-o bună zi popoarele noastre se vor ridica împreună pentru a lupta împotriva acestei ameninţări comune.

— Sper să fie aşa, spuse Doriana. Din partea mea, eu intenţionez să pun această problemă pe agenda conducătorilor noştri pentru a ne pregăti cât putem de bine pentru acea zi.

— Aşa cum am să fac şi eu, completă Mitth'raw'nuruodo. Deşii obstacolele pe care le am eu de înfruntat ar putea fi dificil de depăşit.

Doriana se gândi şi el la Lord Sidious şi la ura lui împotriva fiinţelor neumane. Nici lui nu avea să îi fie mai uşor.

— Te-am văzut realizând miracole militare, îl lăudă el. Sunt convins că poţi reuşi şi miracole politice.

— Posibil, spuse Mitth'raw'nuruodo. Fratele meu ar putea să mă ajute în această zonă când se va întoarce.

Se ridică şi îi întinse blasterul.

— În orice caz, tu şi astronava ta sunteţi liberi să plecaţi acasă.

Doriana refuză arma.

— Păstrează-l, Comandante. Consideră-l un suvenir al primei noastre victorii împreună.

— Mulţumesc, răspunse Mitth’raw’nuruodo cu gravitate şi introduse blasterul într-un buzunar. Să nu fie şi cea din urmă.

— Într-adevăr, fu Doriana de acord. Ceea ce îmi aduce aminte de faptul că ar mai fi o mică problemă pe care aş vrea să o discutăm...

***

— Glumeşti, spuse Car’das încruntându-se spre Thrawn. Îmi oferă un post?!

— Nu doar un post oarecare, ci o funcţie importantă de conducere, îl corectă Thrawn. M-a rugat să te invit să îl însoţeşti înapoi în Republică pe Răzbunarea întunecată pentru a putea să discutaţi oferta.

— Dar nu are nici o logică, protestă Car’das. De abia am terminat şcoala. Pentru ce fel de funcţie importantă aş putea să fiu eu calificat?

— Vârsta nu este întotdeauna cel mai bun indicator al talentului şi priceperii, sublinie Thrawn. În cazul tău, a fost foarte impresionat de rolul pe care l-ai avut în atragerea flotei vagaari în poziţia de atac. Ai demonstrat că eşti inteligent, plin de resurse şi stăpân pe tine sub focul armelor, calităţi pe care el le preţuieşte întocmai ca şi mine.

Car’das îşi frecă obrazul gânditor. Totuşi era ridicol, bineînţeles. Dar în acelaşi timp îl intriga mult prea mult ca să respingă oferta de la bun început.

— A spus cumva despre ce fel de funcţie este

vorba?

— Bănuiesc că este vorba tot despre genul de contrabandă pe care o face şi Căpitan Qennto, spuse Thrawn. Dar dedesubtul unor astfel de activităţi sarcina ta primordială va fi să pui la punct şi să conduci o reţea particulară de informaţii pentru el.

Car'das strânse din buze. Doar contrabanda putea să o accepte sau să o refuze la fel de bine, dar partea cealaltă suna mult mai interesant.

— Dar nu se aşteaptă să construiesc o astfel de reţea de unul singur, nu?

Thrawn dădu din cap.

— Mai întâi vei începe cu un antrenament de câteva luni şi cu o instruire pe teren. După care te vei folosi de câteva dintre contactele şi resursele lui din Republică.

— Despre care cred că sunt destul de impresionante, se gândi Car'das serios.

Ar scăpa de modul lunatic în care Qennto se ocupa de clienţi şi de competiţie. Ar scăpa de astronave care se fărâmă sub ei din lipsa fondurilor alocate pentru întreţinere sau chiar din lipsa interesului. Şi cel mai mult l-ar bucura că ar scăpa de huttezi.

— Decizia îţi aparţine, fireşte, îl îndemnă Thrawn să se gândească, dar eu cred că ai toate datele necesare pentru a excela într-o astfel de funcţie.

— Şi ca o recompensă m-ar aduce în poziţia de a Fi mai folositor în cazul unui posibil viitor contact cu Republica? întrebă Car'das ironic.

Thrawn zâmbi larg.

— După cum spuneam, ai toate datele necesare.

— Păi, nu cred că strică să văd despre ce este vorba, spuse Car'das şi îl privi lung pe Thrawn. Ar mai fi ceva, nu?

Spre surprinderea lui, celălalt ezită.

— Vreau să îţi cer o favoare, spuse Thrawn până la

urmă. Oricare ar fi astronava pe care o vei alege pentru întoarcerea acasă, aş vrea să nu le spui niciodată lui Qennto sau lui Ferasi ce s-a întâmplat cu Zbor în Necunoscut.

Car'das se strâmbă. Se gândise şi el la fel. De fapt, chiar se gândise destul de mult.

— În special să nu-i spun lui Ferasi?

— În special ei, recunoscu Thrawn cu o tristeţe uşoară în glas. Avem prea puţini idealişti în univers, Car'das, prea puţini oameni care întotdeauna caută să vadă numai binele din ceilalţi. Nu aş vrea să fiu responsabil pentru distrugerea morală nici măcar a unuia singur.

— Plus că, am impresia, ţi-a cam plăcut adulaţia necondiţionată pe care ţi-o arăta?

Thrawn zâmbi şiret.

— Toate fiinţele apreciază o astfel de admiraţie, spuse el. Ai un simţ foarte dezvoltat pentru a vedea în sufletul celorlalţi. Stratis te-a cântărit bine.

— Vom vedea.

Car'das îi întinse mâna.

— Atunci, la revedere, Comandante. Am fost onorat să te cunosc.

— La fel am fost şi eu, îi strânse mâna Thrawn. Mergi cu bine... Jorj.

— Ştiu şi eu, dădu neîncrezător din cap Qennto. După părerea mea, sună mai degrabă ca o idee foarte proastă.

— Nu o să mi se întâmple nimic, îl asigură Car'das. Thrawn mi-a spus că Stratis nu este genul care să mă atragă la bord doar ca să îmi facă de petrecanie. Nu este stilul lui.

— Aşa o fi, mormăi Qennto. Sau poate că nu. Ultimul lucru de care un tip ca el ar avea nevoie este cineva ca tine să se aşeze la colţ de stradă pe Coruscant şi să

înceapă să facă reclamă în gura mare cu ce s-a ocupat el în ultima vreme.

— Dar de noi ce zici? adăugă Maris. Şi noi ştim ce plănuia cu Zbor în Necunoscut.

— Dar voi nu îi ştiţi numele adevărat, îi aminti Car'das. Tot ce aţi auzit a fost un pseudonim şi un zvon. Pentru atâta nu o să aveţi parte de neplăceri.

— Chiar dacă am fi suficient de idioţi încât să încercăm? întrebă Qennto privind-o pe Maris ameninţător.

— Ceva de genul acesta, fu de acord Car'das cu speranţa că nici unul nu îşi va da seama că îi ştiau numele adevărat al lui Kav.

Pe de altă parte, Kav era un nume destul de comun printre neimoidiani; iar cum Vicelordul însuşi murise, nu mai constituia o problemă serioasă. Cu siguranţă Stratis nu părea să fie prea îngrijorat.

— Oricum, Thrawn bagă mâna în foc pentru el.

— Pentru mine este suficient, declară Maris. Sper ca Drixo Hutteza să fie la fel de rezonabilă.

— Nu îţi face griji în legătură cu Drixo, mormăi Qennto. Ea nu ne va face probleme, mai cu seamă când va vedea toată bogăţia pe care i-o vom duce să o calmăm. De fapt, pariez că o voi convinge să ne dea şi o recompensă.

Maris îşi dădu ochii peste cap.

— Iar începe!

— Hei, eu sunt om de afaceri, protestă Qennto. Cu astfel de lucruri mă ocup.

— Fii prevăzător, totuşi, bine? îl sfătui Car'das. Nu vreau să îmi fac griji pentru voi doi.

— Tu fă-ţi griji pentru tine, îl ameninţă Qennto şi îl împunse cu degetul în piept pentru a sublinia mai bine. Orice ar spune Thrawn, Stratis pare la fel de alunecos ca un dug uleios şi de două ori mai neprietenos.

— Iar faptul că Thrawn i-a dejucat atacul împotriva expediţiei Zbor în Necunoscut nu cred că îl face mai înţelegător, completă Maris încruntându-se apoi uşor. Thrawn i-a oprit atacul, nu?

Car’das simţi cum i se strânge stomacul. Maris fusese tovarăşă cu el, împărţiseră jumătate de an de viaţă, muncă şi luptă unul lângă altul. Mai mult decât atât, el o considera prietenă.

Niciodată nu îşi minţise prietenii. Chiar avea de gând să înceapă acum? Şi cu o minciună atât de teribilă precum aceasta?

Dar apoi, vocea lui Thrawn păru să plutească iar în memorie. Avem prea puţini idealişti în univers...

Adevărul nu ar ajuta cu nimic distrugerea complexului spaţial Zbor în Necunoscut. Dar i-ar fi rănit sufletul lui Maris.

— Fireşte că a oprit atacul lui Stratis, o asigură el cu toată falsitatea de care era în stare. Am fost acolo când Zbor în Necunoscut şi-a luat tălpăşiţa.

Ridurile de pe fruntea fetei dispărură, iar Maris zâmbi.

— Am ştiut eu că aşa se va întâmpla, se bucură ea şi îi întinse mâna. Mult noroc, Jorj, şi ai grijă de tine. Poate o să ne mai întâlnim vreodată.

Car’das îşi forţă un zâmbet şi îi strânse mâna.

— Sigur, spuse el blând. Poate că da.

***

Izbitura care scuturase astronava trecu, zgâlţâiala violentă se linişti, iar praful începea să se aşeze înapoi pe puntea întunecată. Încet, prevăzător, Uliar îşi ridică ţeasta de pe pernele fotoliilor între care se adăpostise, gemând când simţi o durere săgetându-i grumazul.

— Hei! strigă el şi vocea produse un ecou în sala tăcută.

— Uliar? îi răspunse o voce de undeva. Sunt...

Vocea se întrerupse într-un acces de tuse.

— Sunt Pressor, reveni vocea când reuşi să îşi controleze tusea. Eşti în regulă?

— Mda, cred că da, răspunse Uliar ridicându-se şi pornind spre locul de unde venea vocea.

Toate luminile se stinseseră cu excepţia panourilor de urgenţă, bezna rece transformând Cuirasatul-Patru într-un mormânt.

— Dar tu?

— Cred că da, răspunse Pressor.

Două siluete ieşiră târându-se de sub un pupitru şi Uliar îi recunoscu pe Dillian Pressor şi pe fiul acestuia, Jorad, atunci când se dădură în dreptul luminii slabe a unui panou de urgenţă.

— Unde sunt ceilalţi?

— Habar nu am, răspunse Uliar. Toată lumea şi-a căutat adăpost când ne-ai dat avertismentul de coliziune iminentă.

Se uită în jurul lui.

— Ce distrugeri!

— Aşa este, comentă şi Pressor şi îşi şterse sângele care îi picura pe obraz. Mă întreb ce s-o fi întâmplat.

— Nu cred că a fost atac cu laser şi nici torpile de energie, spuse Uliar sigur pe el. Mai mult de atât, nu am nici cea mai vagă idee.

— Mă rog, să ne ocupăm de urgenţe mai întâi, stabili Pressor. Trebuie să îi strângem pe toţi laolaltă şi să căutăm hrană, apă şi medicamente. După care putem să încercăm să readucem la viaţă generatoarele de energie şi să ne stabilim un cartier general. După care, vom vedea dacă putem ajunge pe puntea de comandă şi să ne dăm seama ce s-a întâmplat.

Începu să îşi croiască drum printre resturi, ţinându-l pe Jorad strâns de mână.

— Mda, ce bine că ne-ai dat avertismentul la timp, comentă Uliar când ajunseră la uşă. Cum de ai ştiut că o să ne ciocnim?

Pressor dădu din cap.

— Nu ştiu, spuse el vag. Parcă mi-a apărut în cap.

— Vrei să spui ca o chestie dintr-alea Jedi?

— Eu nu sunt Jedi, Chas! se împotrivi ferm Pressor. Probabil că am auzit ceva izbind sau zgâriind coca. Pietre aruncate de vreun asteroid, sau frecarea atmosferică. Ceva de genul acesta.

— Siii-gur, îl îngână Uliar, ceva de genul acesta.

Dar dacă Pressor era sau nu Jedi, cu siguranţă ceva ciudat se petrecea cu el. Şi după dezastrul pe care l-au produs Jedi pe Zbor în Necunoscut, Uliar va sta cu ochii pe Pressor şi pe familia lui. Va sta cu ochii pe ei îndeaproape.

Între timp, trebuia să se ocupe de problema supravieţuirii. Aplecându-se pe sub o bucată contorsionată din tavanul distrus, Uliar îl urmă pe Pressor înainte pe coridor.

Sfârşit

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat nici un document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nici o altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon.

Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimite ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow.

În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Întretimp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4.

Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care

începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa.

Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată

guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine - asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut.

La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată.

La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţin e arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre"

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor.

Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de Imperi[...] scopul de a se alătura Rebeliunii.

